

Giới thiệu Cách Phát Tài Của Thương Phụ

Truyện Cách Phát Tài Của Thương Phụ của tác giả Tiêu Tuyền Duyên là một truyện ngôn tình xuyên không, Trùng sinh, Làm ruộng phát tài, Nam Nữ Chủ thể xác và tinh thần sạch sẽ, một chọi một, HE.

Kiểm tiền, ta tới! Người hãy chịu chết đi!

Một buổi sáng sau khi xuyên không, ngay lập tức bỏ qua giai đoạn sinh con đường cái, nữ nhi lớn năm tuổi trực tiếp đưa tới cửa. Bệnh tàn ấu yếu, trong người không có đồng, phải sống như thế nào?

Nàng nói, "Người đi đi, ta là một người tàn phế, sẽ liên lụy đến người!"

Nữ nhi nói, "Nương, có phải người ghét bỏ Hối Nhi ăn quá nhiều hay không, nếu như vậy, về sau Hối Nhi sẽ không ăn nữa, người đừng đuổi Hối Nhi đi, có được hay không?"

Được, người đã có tình, ta liền có nghĩa!

Bạn đang đọc truyện *Cách Phát Tài Của Thương Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Cuộc Sống Buồn Rầu Sau Khi Xuyên Qua

Ngực đau, khiến chân mày Tuyền Duyên nhíu lại, gương mặt kiều mỵ như hoa, tất cả đều là không thể tin, mặt lạnh nhìn nữ tử trước mặt, giả vờ hốt ha hốt hoảng, thực ra đang vô cùng đặc ý, em gái ruột của cô.

Cùng nhau gia nhập tổ chức sát thủ, vì an toàn của cô, cô nhiều lần đi đến bên bờ vực sống chết, vì cô can dao đờ đạn, nhưng không ngờ.

"Tại sao?" Tuyền Duyên lạnh mặt hỏi.

Các cô là chị em ruột!

"Chị gái, chị lại có thể hỏi em tại sao sao?" Cô thấy hơi thở của Tuyền Duyên đã rất yếu ớt, cách cái chết không xa, trong nháy mắt thu lại sự sợ hãi trên mặt, đổi thành ghen tỵ dữ tợn, "Chị lại có thể hỏi tôi tại sao, chị biết y thuật, lại có tài nấu nướng, bản lĩnh đã giỏi thì thôi đi, tại sao gương mặt lại đẹp hơn tôi, tại sao lại cướp người đàn ông tôi thích, chị có biết hay không, anh ấy là của tôi, mỗi đêm, tôi đều rất hận, người nằm ở trong ngực của anh ấy là chị, mà không phải tôi!"

Tuyền Duyên nhìn sắc mặt dữ tợn của em gái, thương cảm thay cô, cũng thương tâm thay mình.

Người đàn ông kia, ích kỷ như vậy, cho tới bây giờ cũng chỉ yêu chính bản thân anh ta, chẳng bao lâu sau lại có người khác.

Mà cô, với anh ta, vốn là chuyện gì cũng không có.

Càng đừng nói, có quan hệ thân mật trên giường.

Nhắm mắt lại, cũng lười phải giãy giụa.

Từng nghĩ đến sẽ chết, nhưng mà, không có nghĩ qua sẽ chết ở trong tay em gái, người thân duy nhất của cô.

Nếu như có kiếp sau, cô sẽ không sống vì bất cứ kẻ nào, càng sẽ không dễ dàng thiện chí giúp người!

Trong lúc hoảng hốt, có ai đó ôm lấy mình khóc, đau lòng như vậy, bị thương như vậy.

Giống như một đứa trẻ bị vứt bỏ, là hiểu, nhưng cũng không phải rất hiểu!

"Nương, nương, người không được bỏ Hối Nhi lại, đừng vứt bỏ Hối Nhi, van cầu người, van cầu người, ô ô, nương, van người đừng vứt bỏ Hối Nhi, đừng vứt bỏ Hối Nhi."

Là ai đang khóc ở bên tai nàng, thật là làm cho người ta đau đầu.

Không chút nghĩ ngợi, Tuyền Duyên gượng tay lên, ném nguồn gốc của rắc rối ra ngoài, chỉ nghe bịch một tiếng, ngay sau đó, tiếng kêu rên thống khổ vang lên, rồi lại là tiếng rên rì đau đớn bị đè nén.

Cảm giác chân thật như vậy, khiến Tùy Duyên sững sờ, sự cảnh giác của sát thủ khiến cho nàng bật ngồi dậy, người còn chưa ngồi thẳng, đầu liền cảm thấy đau nhói, ngay sau tai ù lên, lại nặng nề ngã xuống.

Trong đầu, hiện lên rất nhiều trí nhớ không thuộc về nàng.

Giống như, trạch viện cổ kính, đồ dùng trong nhà, y phục, cách trang hoàng, lại giống như, một nữ tử bị người ta cưỡng bức ở một ngôi chùa, bị người nhà phát hiện, bị giam cầm, mang thai, mười tháng hoài thai sinh hạ một nữ nhi, bởi vì là một nữ nhi, một vụ làm ăn thua lỗ, nàng ném nữ nhi vào thùng gỗ đựng nước, chuẩn bị chìm chết nàng, nha hoàn Bất Xá cứu đứa bé, nàng, đứa bé kể cả nha hoàn cùng bị đuổi ra khỏi nhà, nha hoàn vẫn không rời không bỏ, nàng lại không biết xấu hổ cố gắng đi tìm đường chết, cuối cùng nha hoàn lấy toàn bộ tài sản của nàng rồi rời đi, mà nữ nhi của nàng, biến thành bao cát cho nàng hả giận, tùy ý nhục mạ, đánh đập, hành hạ, vứt bỏ. Đi xin ăn ở trên đường, nữ nhi mang toàn bộ thức ăn về nàng, tâm tình nàng rất tốt, cho nữ nhi ăn một chút, tâm tình không tốt, không cho nữ nhi ăn chút nào.

Nữ nhân này giống như một người bị bệnh tâm thần, nhìn thấy ai cũng cảm thấy người khác nợ nàng, không hành hạ được người khác, nàng liền hành hạ nữ nhi của nàng.

Cho đến khi nàng bị liệt, nữ nhi vẫn đối với nàng không rời không bỏ như cũ, nàng lại càng hành hạ nữ nhi quá đáng hơn. Một lời một câu đều là vụ làm ăn lỗ vốn, đều là người hại ta, cho dù lời nói thô tục cỡ nào, nàng đều có thể lấy ra mắng nữ nhi của nàng, nếu không liền kéo tóc nàng, cấu mặt của nàng, nhéo lỗ tai của nàng, phạt nàng quỳ!

Làm tất cả mọi chuyện để hả giận!

Những ký ức này quá xa lạ, lại giống như đã khắc sâu trong cốt tủy, trong linh hồn.

Không tiếp nhận nỗi sự tàn nhẫn này, “A.” Tùy Duyên khẽ gọi một tiếng, thờ dốc từng hơi từng hơi.

Mặc kệ nàng tin hay không, nàng biết rõ, ở thế kỷ hai mươi mốt, nàng đã chết, nhưng, không biết nơi này ở triều đại nào, nàng xuyên qua sống lại.

Lại sống lại bên trong một thân thể biến thái lại không có tình người như vậy.

Ngắm lại cũng cảm thấy buồn nôn!

Trong lúc Tùy Duyên vẫn chưa tiếp nhận được, có cái gì đó từ từ đến gần nàng, bàn tay nho nhỏ nhẹ nhàng đặt ở dưới mũi nàng, cảm giác còn có khí nóng, nức nức nở nở khóc.

“Nương, người đứng lên, người mở mắt nhìn Hối Nhi đi, nương, người mau tỉnh lại, người đánh Hối Nhi cho hả giận đi, Hối Nhi da dầy, không đau!”

Tùy Duyên bị tiếng ồn làm nhức đầu, hơi mở mắt ra, liền nhìn thấy một đứa nhỏ vàng vọt gầy gò bản thủ, hốc mắt trũng sâu, hai mắt mông muội, trên mặt đều là nước mắt, y phục trên người đông rách một lỗ, tây rách một lỗ.

Không nói đến chuyện đứa nhỏ này có vui mừng hay không, nhưng mà trong lúc khóc, lại thực sự, làm lòng người chua xót và không thôi rối loạn.

Nhưng mà, mí mắt thật sự quá nặng, Tùy Duyên vừa định khép lại, nghỉ ngơi chốc lát, Oa Nhi này lại bị thương khóc, “Nương, người đừng nhắm mắt, Hối Nhi van người, Hối Nhi van người!”

Hối Nhi khẽ gọi.

Nàng sợ chết.

Thật sự sợ chết.

Nương dùng sức đánh nàng, cấu nàng, nhéo nàng, đau một chút liền hết, nhưng nếu như nương nhắm mắt lại, sẽ vĩnh viễn không tỉnh lại, nàng sẽ thật sự biến thành cô nhi, sao chổi.

Đầu thật sự bị làm cho đau đến mức muốn nứt ra, Tùy Duyên cố chấp tỉnh lại, “Người đừng khóc, được không?”

Nghe được lời nói của nương, Hối Nhi lập tức gạt đầu vâng lời, sau đó cố gắng dùng đôi tay bản thủ đen thui che miệng, không để cho mình phát ra một chút xú âm thanh.

Chỉ sợ chọc giận mẫu thân, lại bị đánh một trận.

Thật ra bị đánh cũng không sao, mẫu thân nói, đánh nàng là thương yêu nàng, mắng nàng là gần gũi với nàng, nàng sợ nhất, chính là mẫu thân vứt nàng đi, hoặc là bán cho bọn buôn người.

Cuối cùng cũng yên tĩnh.

Nặng nề thở ra một hơi, Tùy Duyên mới nhận ra, đầu vốn không đau, nhưng những kí ức theo nhau mà đến, lại khiến cho nàng chửi mắng ở trong lòng.

Chủ nhân trước đây của thân thể này bị bệnh tâm thần thì cũng thôi đi, nhưng nàng lại còn bị bệnh liệt nửa người.

Ăn uống vệ sinh hoàn toàn dựa vào nữ nhi năm tuổi của nàng.

Mà nữ nhi năm tuổi này trời sinh có sức mạnh ghê gớm, lật người thay y phục cho nàng, kéo tấm ván gỗ mang theo nàng đi xung quanh ăn xin, chỉ cần có chút đồ ăn ngon, thức uống ngon, toàn bộ đều dành cho nàng, nàng còn không biết điều.

Không phải đánh chính là mắng, thật đúng với câu, là mình sinh, thích làm gì thì làm.

Ai cũng không xen vào!

Tùy Duyên chợt nhớ đến mình đã từng, đối với muội muội không phải cũng tùy tiện lấy thứ mình cần sao, cuối cùng lại bởi vì một điểm không tốt, sau đó muội muội liền lấy dao đâm nàng sao, lòng người, thật biết không biết hết được.

Nhưng, Tùy Duyên không thể không tiếp nhận thực tế, vào lúc mở mắt ra lần nữa, liền nhìn thấy đứa bé quỳ gối ở một bên.

Chỉ thấy nàng gắt gao cắn môi, cố gắng không để cho mình khóc thành tiếng, bộ dạng kia, làm cho người ta nhìn thấy, cũng đau lòng, có lẽ bởi vì đồng bệnh tương liên (cùng cảnh ngộ), khiến cho nàng không kìm chế được liền cảm thấy thương tiếc.

Cổ họng cũng khô khốc, đau dữ dội.

”Nước!”

Hồi Nhi vừa nghe thấy âm thanh khàn khàn dịu dàng của mẫu thân, sững sờ, hơi ngẩn người, nhưng mà trong chớp lát, liền vui mừng đáp lại một tiếng, cầm chén bê chạy đi ra ngoài.

Tùy Duyên cười khổ, quan sát nơi ở của mình.

Một ngôi miếu đồ nát âm u ẩm ướt, ngẩng đầu thấy trời xanh, cúi đầu thấy cỏ xanh, những tượng Bồ Tát đã sớm bị mưa làm hư hỏng, đồ nát, xung quanh là mùi hôi thối, ngửi thấy liền ghê tởm muốn chết, nhưng hết lần này đến lần khác nàng vẫn nửa chết nửa sống.

Phí sức chín trâu hai hổ mới bò ra được bên ngoài ngôi miếu đồ nát, nhìn bên ngoài ngôi miếu đồ nát, trên ngọn cây, phoy y phục bị rách tả tơi, Tùy Duyên nuốt một ngụm nước bọt.

Nằm ở trên mặt đất, hít thở từng hơi từng hơi, nôn.

”Nương”

Một tiếng thét kinh hãi truyền đến, một cánh tay nhỏ bé nắm chặt cánh tay Tùy Duyên, đỡ Tùy Duyên dậy, lo lắng hỏi, “Nương, có phải người khát nước hay không?”

Hồi Nhi nóng nảy hỏi, thấy Tùy Duyên không nói, nghiêng đầu nghĩ, “Nương, có phải người mắc tiểu hay không?”

Tùy Duyên chỉ cảm thấy, đứa nhỏ này lú lú quá ồn, giơ tay lên chuẩn ấn trán của mình, lại thấy Hồi Nhi bị dọa sợ đến mức cả người run lên, khuôn mặt nhỏ nhắn đau khổ, bấu môi một cái, nhắm mắt lại.

Tùy Duyên nhìn, trong đầu chợt hiện lên, hoàn cảnh tiểu nha đầu này bị đánh.

Có lẽ là bởi vì không đành lòng, tay nhẹ nhàng chạm vào trên mặt Hồi Nhi.

Rõ ràng cảm nhận được, trong nháy mắt nàng run rẩy.

Khẽ thở dài một cái, Tùy Duyên rút tay về, đi bóp chân, muốn xem thử xem bệnh tình của mình rốt cuộc có bao nhiêu nghiêm trọng.

Đội đã lâu, không thấy bàn tay hạ xuống, cũng không có cảm thấy đau rát, Hồi Nhi mới khe khẽ mở mắt, có chút không dám tin, lần này, nương không có đánh nàng.

Cẩn thận, lo lắng thấp thỏm hỏi, “Nương, không phải người cần uống nước sao?”

Tùy Duyên nghe vậy, nghiêng đầu nhìn Hồi Nhi, thấy đứa nhỏ này bị nàng nhìn liền run lên, khẽ gật gật đầu.

Hồi Nhi bụng chén bê lên, nhẹ nhàng dứt Tùy Duyên uống.

Ngồi một bên, nhìn thẳng vào Tùy Duyên.

Trực giác, hôm nay nương không có đánh nàng, rất kỳ quái, nhưng lại rất vui.

”Nương, người đói không?”

Đói không?

Tùy Duyên sờ sờ bụng của mình.

Rột rột, hẳn là đói đi.

Hơn nữa, chủ nhân trước của thân thể này, thật sự là một người bị bệnh thần kinh, thân thể rất tốt, lại muốn giả bộ bị liệt nửa người, để cho khuê nữ nàng kéo nàng đi xung quanh ăn xin, kết quả biến thành thật sự bị liệt.

Thật ứng với câu nói, báo ứng.

Hồi Nhi thấy Tùy Duyên không nói, lập tức từ một bên kéo ra một cái xe đẩy, rồi lấy y phục thùng lỗ phơi ở trên ngọn cây, tùy tùy tiện tiện quần thành một cuộn, lại cố hết sức chuyển Tùy Duyên lên xe, chân trần kéo xe đẩy đi

Tùy Duyên nhìn, trong lòng bỗng nhưng cảm thấy đau xót.

Giống như bị cái gì đó đè nén, không thở nổi.

Đứa bé này, mới mấy tuổi?

Năm tuổi đi!

Lại luyện thành một thân sức mạnh như vậy, rốt cuộc phải trải qua bao nhiêu cực khổ, nếm hết lạnh ấm và tang thương của thế gian, mới có thể biến thành như vậy, kiên cường không thôi!

Trên đường cái, không phồn hoa, lại sạch sẽ.

Người lui tới mặc dù không nhiều lắm, nhưng mà nhốn nha nhốn nháo.

”Đại di đại nương, thúc thúc bá bá, van các người thương Hồi Nhi đáng thương, mua cho Hồi Nhi, một cái bánh màn thầu đi, nương Hồi Nhi bị bệnh, không thể không ăn cái gì được, van cầu các vị tốt bụng!”

Âm thanh trong trẻo của tiền đồng rơi xuống đất vang lên, Tùy Duyên khẳng định nàng đã xuyên qua.

Nghiêng đầu nhìn Hồi Nhi, lại thấy nàng đang thành kính dập đầu với những người vừa ném tiền đồng kia, mỗi một lần đều rất nghiêm túc lại tràn đầy cảm kích.

Dập đầu xuống nền đất, rất đau.

Trên trán, máu ứ đọng.

Thậm chí có người đứng ở một bên trên ghẹo, “Oa Nhi, người lại dùng lực một chút, chỉ cần dập đầu ra máu, tất cả mấy tiền đồng của ta đây đều cho người!”

Hồi Nhi nghe vậy, chỉ hơi sững sờ, sau đó nặng nề dập đầu xuống.

Một câu “Đừng!” của Tùy Duyên nắc kệt ở cổ họng, lại càng đau đớn.

Thoáng chút, đã có máu theo trán chảy ra, dọc theo gương mặt vàng vọt, quanh co chảy xuống.

Người nọ chỉ sợ cũng không nhìn nổi, vội vàng bỏ lại mấy đồng tiền, xoay người rời đi, Hồi Nhi vẫn dập đầu như cũ, “Tạ ơn đại thúc!”

Một đại nương tốt bụng, cầm một cái muôi đi tới.

”Này, Oa Nhi, trong này có chút cháo, chén bẻ của người đâu?”

”Nãi nãi, ở đây, ta sẽ lấy chén!” Hồi Nhi nói xong, lập tức từ một bên xe đẩy, cầm chén bẻ, đưa tới trước mặt đại nương, đại nương, đổ cháo bên trong muôi vào trong chén, xoay người rời đi.

”Tạ ơn nãi nãi, nãi nãi, người là người tốt sẽ nhận được hồi báo tốt!”

Thấy người đã đi xa, Hồi Nhi mới vui mừng nói với Tùy Duyên, “Nương, người uống cháo!”

Tùy Duyên nhìn miệng chén bị sút mẻ, lại nhìn trong chén, chỉ có nước, mấy hạt cơm.

Đây chính là một bát cháo?

Trong lòng không khỏi cười lạnh, rõ ràng chính là nước rửa nồi.

Thấy sắc mặt Tùy Duyên có chút khó coi, Hối Nhi vội vàng dụ dỗ nói, “Nương, người tạm chấp nhận trước, một hồi, Hối Nhi mua bánh bao thịt cho người, có được hay không?”

Nói xong, cầm chén đưa vào trong tay Tùy Duyên, một lần lại một lần đếm đi đếm lại mười đồng tiền, để lại ba, còn dư lại mấy, đều đưa cho Tùy Duyên.

Tùy Duyên lắc đầu một cái, “Người cầm đi, ta.”

Nàng và nàng, cuối cùng cũng sẽ không ở chung lâu dài.

Hối Nhi vừa nghe, lại muốn khóc.

Nhớ có một lần, cũng bởi vì nàng xin tiền, quên giao cho nương, nương đánh nàng rất hung ác, sau đó đuổi nàng đi.

Chẳng lẽ, nương lại định không cần nàng sao?

Bạn đang đọc truyện *Cách Phát Tài Của Thương Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Bất Hối, Ta Sẽ Đối Xử Tốt Với Con

Trong lúc nhất thời, Hối Nhi liền luống cuống.

Trong nháy mắt hốc mắt ửng hồng, tay nhỏ bé đang cầm tiền đồng không ngừng run rẩy, bịch một tiếng quỳ gối trước mặt Tùy Duyên, “Nương, nương, người cất đi, van cầu người cất đi!”

Tùy Duyên sững sờ, mới cẩn thận quan sát Hối Nhi.

Chỉ thấy hai tay nàng thật sự rất nhỏ, trên ngón tay đều là vết thương, có chỗ còn đang chảy máu, chảy mủ, có chỗ, còn có cả thịt non lòi ra.

”Ta.”

Tùy Duyên trầm tư một lát, mới lên tiếng, “Hối Nhi, người đi đi, trời đất bao la, thích đi nơi nào liền đi nơi đó, ta.”

Dừng một chút, mới nói tiếp, “Ta là một người tàn phế, sẽ liên lụy người!”

Thật ra đã liên lụy.

Nếu như không có nàng, một đứa bé thông minh hiểu chuyện, miệng ngọt như mía lùi, nhất định sẽ có rất nhiều người nguyện ý nuôi dưỡng nàng, cuộc sống của nàng, nhất định sẽ rất tốt.

Mà nàng.

Kiếp trước có lợi hại, là chim đầu đàn, hiện tại, cũng chỉ là một người tàn phế.

Hối Nhi vừa nghe lời nói của Tùy Duyên, liền choáng váng.

Quên khóc, quên cầu xin tha thứ.

Nàng biết, bây giờ nương không còn giống như trước, không găm thét, không trách mắng, cũng không tức giận liền đánh.

Thật bình tĩnh, rất lạnh nhạt.

Gắt gao cắn môi, thật lâu sau, Hối Nhi mới nhỏ giọng hỏi, “Nương, có phải người ghét bỏ Hối Nhi ăn quá nhiều hay không, vậy, vậy sau này Hối Nhi sẽ uống nhiều nước, ăn ít đồ ăn, nương, thiên hạ rộng lớn, nhưng mà, nương lại chỉ có một, đi tới chỗ nào, cũng không có nương, nương, người không cần đuổi Hối Nhi đi, Hối Nhi, Hối Nhi không muốn đi, Hối Nhi muốn ở lại bên cạnh nương, chăm sóc nương!”

Trong lòng, bỗng nhiên dịu đi.

Sững sờ một hồi lâu, Tùy Duyên mới vươn tay ra, nâng Hối Nhi dậy, “Hối Nhi, nói cho ta biết, người sẽ đối tốt với ta cả đời sao?”

Suy tư một lát, Hối Nhi dùng sức gật đầu một cái.

Không có lời hứa hoa ngôn xảo ngữ, chỉ có cái gật đầu nặng nề nhưng kiên định.

Tùy Duyên hít sâu một hơi, ngẩng đầu nhìn bầu trời trong sáng.

Có lẽ, đứa bé này, đang đợi nàng.

Có lẽ, nàng tới dị thế, chính vì đến tìm đứa bé này.

Có lẽ, nhiều có lẽ như vậy.

“Vây, Hối Nhi, ta lấy tên cho con lần nữa, có được hay không?”

Hối Nhi, Hối Nhi, là hối hận.

Không, nếu đứa bé này vẫn đối tốt với nàng như vậy, không oán không hối.

Nàng nguyện ý, luôn mang theo nàng, cùng nhau trải qua cuộc sống mới.

Bất Hối.

“Được, chỉ cần là nương lấy cho, Hối Nhi đều thích!”

Tùy Duyên không khỏi bật cười, giờ tay lên nhẹ nhàng sờ mặt Hối Nhi, rất rõ ràng trong nháy mắt cảm thấy thân thể nàng cứng ngắc, phát run, lại cố gắng không cho bản thân sợ hãi, khóc thành tiếng, hoặc là nhấc chân chạy trốn khỏi đó.

Nhưng Tùy Duyên rõ ràng cảm thấy được, đứa nhỏ này, thực sự sợ hãi.

Trong lòng, bỗng nhiên đau đớn.

Suy nghĩ một lát, Tùy Duyên mới lên tiếng, “Gọi Bất Hối, Tùy Bất Hối, ý chính là cả đời đều không hối hận, Tùy là họ của ta!”

“Tùy Bất Hối, cả đời đều không hối hận!” Hối Nhi (trở xuống đều gọi Bất Hối – Tác giả) nhẹ nhàng nỉ non, một hồi lâu, mới lấy dũng khí nắm tay Tùy Duyên, “Nương, cả đời Bất Hối sẽ không hối hận vì là nữ nhi của nương, sống ở bên cạnh nương, chăm sóc nương cả đời!”

Khéo léo hiểu chuyện.

Đứa bé năm tuổi, âm thanh trong trẻo như châu, tâm hồn thuần khiết như ngọc, cho dù ở trong cõi trần bản thủ, vững giữ được tấm lòng son đẹp đẽ ấy.

Tùy Duyên gật đầu một cái.

Coi như là đồng ý.

Bất Hối ha ha một tiếng nhếch miệng cười, sau đó cắn chặt môi, đưa toàn bộ tiền đồng cho Tùy Duyên, “Nương!”

Tùy Duyên sờ một lát, trăm mặc.

Sau một lúc lâu mới nhận lấy, “Bất Hối, con có biết y quán ở đâu không?”

Bất Hối gật đầu lia lịa, “Nương, con kéo người đi!”

Tùy Duyên kéo tay Bất Hối, nâng cánh tay còn lại lên, sờ trán Bất Hối, “Còn đau không?”

Bất Hối đầu tiên là chấn động, ngay sau đó cười, “Không đau, cũng đã quen rồi!”

Thấy Bất Hối nói vân đạm phong khinh (nhẹ nhàng như gió cuốn mây trôi) như vậy, Tùy Duyên khó có thể tin.

Mặc dù thời gian hai người ở chung không lâu, Bất Hối đối với nàng, thực sự là chân tâm thật ý, mặc dù, thân thể này đã sớm đổi chủ, nhưng hình như Bất Hối không có phát hiện ra, vẫn hỏi han ân cần với nàng, tốt bằng mọi cách như cũ.

Nên việc nàng đón nhận Bất Hối nhanh như vậy, Tùy Duyên cũng cảm thấy kinh ngạc.

Trong lúc Tùy Duyên còn đang vô cùng kinh ngạc, Bất Hối đã kéo Tùy Duyên đi tới cửa một y quán.

“Nương.” Bất Hối khẽ gọi một tiếng, nhưng không biết phải nói gì.

Suy cho cùng vẫn là một đứa bé.

Khi nói có thể cố gắng tỏ vẻ thông minh, nhưng rất nhiều chuyện vẫn hồ đồ lơ mờ, có lẽ hoàn toàn không hiểu.

Tùy Duyên giao toàn bộ tiền đồng cho Bất Hối, “Con đi vào mua giúp ta năm cây ngân châm!”

Bất Hối nghiêng đầu, muốn hỏi, nhưng cuối cùng cái gì cũng không hỏi, “Nurong, người chờ, Bất Hối sẽ quay lại ngay!”

Nói xong, bịch bịch bịch chạy vào y quán.

Sau một hồi, bên trong truyền đến âm thanh Bất Hối khóc thút thít khàn cầu, sau đó là tiếng nam tử lớn tiếng la, ngay sau đó, Bất Hối bị người đẩy ra khỏi y quán.

Ngã trên mặt đất.

”Bất Hối.” Tùy Duyên kêu lên.

Bất Hối lại nhanh chóng từ dưới đất bò dậy, tiến lên ôm lấy chân nam tử kia, “Đại thúc, van cầu người bán năm cây ngân châm cho ta đi, van người, van người!”

”Đứa bé này, đã nói không bán ngân châm, tại sao người.”

”Đại thúc, ta van người, van người thương ta đáng thương, thương nurong ta đáng thương, chân nurong ta liệt, không đi được, nài chỉ muốn, mua mấy cây ngân châm châm, có lẽ có thể tốt lại, đại thúc, ta van người, van người!”

”Bất Hối con mau lại đây.” Tùy Duyên khẽ gọi.

Bên cạnh người đi đường từ từ nhiều lên, bắt đầu chỉ chỉ trò trò, chợt nghe một tiếng, “A Đại, đứa bé này chỉ muốn mấy cây ngân châm, bán cho nài đi!”

Người nam tử kia kêu A Đại, nghe vậy chấn động, ngay sau đó buông sắc mặt cao cao tại thượng xuống, trở nên ăn nói khép nép giống như con chó, “Chao ôi, dạ, Thiếu Đông Gia, ta sẽ đi lấy ngay!”

Nam tử được A Đại gọi là Thiếu Đông Gia, liếc mắt nhìn Tùy Duyên, lại nhìn Bất Hối vội vàng chạy đến bên cạnh Tùy Duyên một chút, khẽ mảy cau, sự chán ghét chợt hiện lên từ sâu bên trong tròng mắt, lại làm bộ làm tịch, Nhân Nghĩa Đạo Đức hỏi, “Đại tẩu mua ngân châm, có biết dùng như thế nào?”

Tùy Duyên lắc đầu, “Không biết, tùy tiện châm, dù sao cũng có thể tiếp tục liệt, liên lụy khuê nữ ta!”

”Nurong, không liên lụy!” Bất Hối vội vàng nói.

Tùy Duyên cười, sờ mặt của Bất Hối.

Trên trán, sưng lên một cục lớn, trong mắt còn vương nước mắt.

Cho dù không phải ruột thịt của nài, không có trải qua mười tháng hoài thai, dù cho nài đã từng thề, kiếp sau sẽ không thiện chí giúp người, sẽ không đối tốt với bất kỳ người nào, nhưng đối mặt với khuê nữ toàn tâm toàn ý đối tốt với nài này, Tùy Duyên vẫn đau lòng thương tiếc.

Đặc biệt là chủ trước của thân thể này đối với nài cay nghiệt như vậy, tùy ý đánh chửi, Bất Hối vẫn có thể một lòng một dạ, nài càng cảm thấy đáng quý, lại thương tiếc thêm mấy phần.

A Đại cầm ngân châm ra ngoài, Thiếu Đông Gia nhận lấy, khoe miệng khẽ nhếch cười, ánh mắt u ám khó hiểu, khom lưng đưa ngân châm cho Tùy Duyên, “Đại tẩu, ngân châm này, xem như là ta tặng cho hai nurong con các người, nếu như có cần, người có thể tới y quán, để cho đại phu xem cho người một chút?”

Bất Hối vừa nghe, vui mừng như điên, Tùy Duyên lại nhìn rõ, Thiếu Đông Gia này, vốn là chồn chúc tết gà, không phải thực sự tốt bụng, đôi mắt gian xảo kia, Tùy Duyên có thể thấy rõ.

Để chấm dứt mọi chuyện Bất Hối phải lập tức dập đầu tạ ơn, khàn giọng nói, “Bất Hối, cảm ơn Thiếu Đông Gia có ý tốt, chúng ta đi thôi!”

Bất Hối khiếp sợ.

Nhưng.

Uy quyền nhiều năm, ngay cả một câu phản bác Bất Hối cũng không dám nói, vội vàng quỳ xuống trước mặt Thiếu Đông Gia, cung cung kính kính dập đầu lạy ba cái.

Đứng dậy kéo xe đẩy tay, cố hết sức đi về phía trước.

”Ai nha, đứa nhỏ này thật là khỏe.”

”Thật hiểu chuyện.”

”Quá đáng thương!”

Lời tán dương liên tiếp xuất hiện, cũng có người đồng tình, thương hại, ném vài đồng tiền lên xe đẩy tay, nặng nề, rơi ở trên người Tùy Duyên, có hơi đau một chút.

Thân thể đau, trong lòng cũng đau.

Đặc biệt là nhìn Bất Hối bởi vì kéo xe đẩy tay mà đầu đầy mồ hôi, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng Tùy Duyên không nhịn được cay mũi, trong lòng ghen ngào.

Không phải nàng trời sinh đã khỏe mạnh như vậy, mà là từ khi chủ nhân trước của thân thể này không thể đi bộ liền bị đối đãi hà khắc, vì sống, không thể không cắn răng rèn luyện.

Nhưng nàng vẫn không xa không rời như cũ.

Phản tình cảm này.

Thật đáng quý, nàng nhất định phải trân quý thật tốt.

Mùi thơm nứt mũi, hơi nóng của bánh màn thầu phả vào mặt.

Bất Hối cảm cẩn thận, đưa tới trước mặt Tùy Duyên, “Nương, người ăn đi!”

Tùy Duyên nhận lấy, nhìn bàn tay trống rỗng của Bất Hối một chút, “Con thì sao?”

”Con?” Bất Hối cúi đầu, có chút khản trương, bàn tay nhỏ bé nắm chặt y phục đã rách nát.

”Bất Hối, bao nhiêu tiền một cái bánh màn thầu?” Tùy Duyên hỏi.

”Một đồng tiền!”

Bất Hối giải thích một chút, Tùy Duyên mới hiểu được, một đồng tiền chính là một tiền đồng, bánh màn thầu một đồng tiền một cái, bánh bao hai văn tiền một cái.

Bất Hối lại chỉ mua một cái bánh bao cho nàng, mà không hỏi hận mình, sẽ không mua nổi.

Không, không phải nàng không mua nổi, mà là không dám mua.

Không được nàng (Tùy Duyên) cho phép, nàng (Bất Hối) không dám.

Cho dù đói hoa mắt, liên tục nuốt nước bọt, cũng không dám.

Không thể nói rõ tư vị trong lòng lúc này, Tùy Duyên chỉ cảm thấy, trong lòng chua xót đau đớn không thôi, lục lọi trong chiếc túi nặng trĩu treo ở bên người, Tùy Duyên lấy ra hai đồng tiền, đưa cho Bất Hối, “Bất Hối, đi mua hai cái bánh bao, hai cái màn thầu!”

”A.”

Bất Hối kinh ngạc, nhưng mà trong nháy mắt, liền cười đến híp mắt lại, nhận tiền, bịch bịch bịch mấy tiếng chạy đến trước cửa hàng bánh bao mua bánh bao bánh màn thầu.

Sau đó đang cầm bao lá chuối bọc bánh bao bánh màn thầu ở trong, bịch bịch bịch mấy tiếng chạy trở về, miệng nhỏ thở, nhưng trên mặt, là hạnh phúc.

”Nương.”

Bất Hối khẽ gọi, trong con ngươi, có bối rối, có chờ mong.

Tùy Duyên nhận lấy, mở bao lá chuối ra, lấy ra một cái bánh bao đưa cho Bất Hối, “Bất Hối ăn!”

”Nương.”

Bất Hối ngửa đầu, trong mắt, tất cả đều là không thể tin được.

Thật sự là cho nàng ăn sao?

Trước kia, vẫn luôn là nương ăn no, không ăn nổi, mới có phần của nàng.

Hôm nay.

”Nhân lúc còn nóng mau ăn đi!”

Tay nhỏ bé hung hăng bấm vào thắt lưng, cảm thấy đau, thì ra đây không phải là mơ, nương thật sự bắt đầu đối tốt với nàng rồi.

Hiểu chuyện lác đầu, “Nương, thân mình người không tốt, bánh bao có thịt, người ăn đi, Bất Hối da dày, Bất Hối ăn bánh màn thầu!”

Nói xong, đưa tay lấy bánh màn thầu.

Lúc tay ở giữa không trung, bị Tùy Duyên bắt được, sau đó nhẹ nhàng ôm vào trong ngực, “Bất Hối, ta sẽ đối tốt với con, ta sẽ đối tốt với con!”

Bạn đang đọc truyện *Cách Phát Tài Của Thương Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Ân Ân Oán Oán Bao Giờ Mới Kết Thúc

Tùy Duyên cũng không biết phải nói với Bất Hối như thế nào, nàng không còn là người nương hà khắc đợi nàng lúc trước nữa, lúc này chỉ có thể ôm chặt lấy nàng, an ủi nàng.

Khi trời tối xuống, Bất Hối kéo Tùy Duyên tới một gian nhà rách nát, xem ra hình như đã từng bị lửa thiêu rụi, còn chết người, trong sân cỏ dại mọc thành bụi, vô cùng âm u.

”Nương, người ở đây, ta đi tìm thử xem có giếng nước hay không!”

Bây giờ, Bất Hối cũng không sợ liệt nương (người nương bị liệt) sẽ bỏ rơi nàng.

Trong lòng, Bất Hối hi vọng nương nàng khỏe lại, lại sợ sau khi nương nàng khỏe, sẽ bỏ rơi nàng, cho nên, thực sự, Bất Hối không hi vọng nương nàng khỏe lại.

Mâu thuẫn, lại khổ sở.

Bất Hối đi tìm giếng nước, Tùy Duyên dựa vào vách tường đã hư hỏng, khẽ thở.

Nàng phải khỏe, nhất định phải khỏe lại.

Vươn tay, sờ chân của mình, bắp thịt bình thường, cũng không teo hoặc bị ngoại thương, chỉ cần trong lòng vững vàng, ý chí kiên định, chiến thắng kí ức đen tối thân thể nguyên chủ lưu lại, thêm vào đó đề ngân châm kích thích, hẳn rất nhanh có thể tốt trở lại.

Không bao lâu, Bất Hối đi tìm nước trở về.

Bởi vì thời gian dài không ai sử dụng, mùi vị của nước thật sự không tốt, một tư vị của cái chết.

Uống một hớp, Tùy Duyên cũng uống không trôi nữa, Bất Hối tới lấy nước cho Tùy Duyên rửa tay, xoa bóp.

Tùy Duyên nghĩ, nếu có một thùng gỗ thì tốt.

”Nương, trước tạm chịu đựng, chờ sau này Bất Hối trưởng thành, kiếm bạc trắng mua một viên cho nương, trong sân, có giếng nước, như thế, nương có thể uống được nước sạch rồi!”

Tùy Duyên gật đầu, xoa đầu Bất Hối.

Bất Hối ngẩn người, nhưng vẫn là cố gắng cười với Tùy Duyên.

Thiên chân vô tà (ngây thơ), thiện lương đáng yêu.

Nửa đêm canh ba.

Bất Hối đã ngủ, Tùy Duyên lại không ngủ được.

Xuyên qua mà đến, không có gì, còn kéo theo một thân tàn phế, nếu không có Bất Hối, Tùy Duyên nghĩ, có lẽ, nàng vốn đã không sống nổi.

Cũng may bây giờ không phải là mùa đông khắc nghiệt, nếu không, nàng không chết đói, cũng sẽ chết rét.

Dưới ánh trăng, Bất Hối ngủ rất say, khoe môi nhếch lên nụ cười nhạt.

Nhẹ nhàng sờ đầu Bất Hối, Bất Hối ưm một tiếng gọi nường, ôm chặt Tùy Duyên, lại ngủ say.

”Bất Hối, ta sẽ đổi tốt với con, rất tốt, rất tốt!”

Trời còn chưa sáng, Bất Hối cũng đã tỉnh lại, lấy nước cho Tùy Duyên rửa mặt, rửa tay, kéo Tùy Duyên đi trên đường, nường con hai người mua ba cái bánh bao, một chén sữa đậu nành, tạm ứng phó xong cơm sáng, thật ra thì vận số cũng không tốt như vậy, dọc đường đi, cũng không có người cho một văn tiền.

Bất Hối sốt ruột.

”Nường, chúng ta đi Thành Đông đi, bên kia nhiều người giàu, hoặc vận khí chúng ta tốt, gặp được nhiều người tốt bụng, là có thể có tiền!”

”Thành Đông, xa không?” Tùy Duyên hỏi, mờ mịt ngẩng đầu nhìn bầu trời.

”Không xa!”

Nhưng mà, khi Bất Hối kéo Tùy Duyên đi vào hẻm nhỏ không người, Tùy Duyên mới biết, thật ra đi Thành Đông rất xa.

Đường cái ở Thành Đông, không cho ăn xin, cho nên chỉ có thể đi vào mấy cái hẻm nhỏ.

Tiếng bước chân hỗn loạn truyền đến, theo bản năng, Tùy Duyên cảm thấy, đó là một cảm giác lạnh lẽo nguy hiểm.

”Bất được họ!”

Quát khế một tiếng, mấy nam nhân lưng hùng vai gấu đi tới bên này.

Sau khi Bất Hối sững sốt, cũng hiểu ra, những người này là tới bắt các nường, kéo xe đẩy tay, dùng sức chạy, liều mạng chạy.

Mấy đại hán vạm vỡ cũng không gấp, bởi vì cái hẻm nhỏ, bình thường có rất ít người đến, cho dù có người đến, cũng sẽ không có người đi lo chuyện bao đồng.

Tùy Duyên ngồi ở trên xe đẩy tay, tay nắm thành quả đầm.

Hận.

Thật hận.

Tại sao, nường lại là một người tàn phế.

Không những không thể giúp Bất Hối chạy trốn, mà còn là gánh nặng của nường.

”Bất Hối, con không cần phải lo cho ta, con đi đi!”

Bất Hối không trả lời, nhưng lại không ngừng kéo Tùy Duyên chạy.

Lúc chạy đến phố nhỏ, đã có người đi đường.

Nhưng, tất cả mọi người chỉ muốn xem náo nhiệt, không có người mở miệng hỏi thăm, hoặc là quan tâm, châu đầu ghé tai, cực kỳ lạnh lùng.

”Ai nha!”

Bất Hối kêu lên một tiếng, té ngã trên đất, lúc muốn bò dậy, lại bị một Đại Hán xách lên.

”Chạy hã, đồ ranh con, nguoi còn dám chạy, đợi sau khi trở về, xem gia có lột da của nguoi không!”

”Buông nường ra!” Tùy Duyên hét lớn.

Vươn tay muốn tóm lấy Bất Hối.

”Nường, cứu con, cứu con!” Bất Hối không ngừng đá chân, vươn tay cào mặt Đại Hán kia.

”Bốp”

Đại Hán tát một cái vào mặt Bất Hối, “Đồ ranh con, yên lặng cho lão tử, còn giương nanh múa vuốt, lão tử giết chết nguoi!”

Một cái tát làm cho Bất Hối tỉnh mộng, đáng thương, mắt trông mong nhìn Tùy Duyên.

Trong đầu Tùy Duyên, chợt nhớ tới, lai lịch của mấy Đại Hán vạm vỡ này.

Thì ra là, chủ nhân trước của thân thể này đã bán Bất Hối cho bọn họ, nhận bạc của bọn họ, kết quả, Bất Hối chạy trốn.

Hôm nay, bọn họ tìm tới.

”Các vị đại ca, ta xin các người, thả đứa bé, đứa bé là vô tội, có tức giận gì, có thù gì, hãy nhắm vào ta!”

”Chao ôi, muốn làm từ mẫu rồi, đừng quên, ban đầu chính người bán đứa nhỏ này cho chúng ta, ta cho người biết, hôm nay chuyện này tuyệt không bỏ qua!”

Tùy Duyên biết, chuyện này, thật đúng là không thể bỏ qua.

Hai mắt nhắm lại, thở ra một hơi, “VẬY các người định làm như thế nào?”

”Làm thế nào, hai con đường, một, trả tiền lại, hai, đứa nhỏ này chúng ta mang đi!”

Mang đi?

Tại sao có thể mang đi?

Chủ nhân trước đây của thân thể này lại có thể bán Bất Hối vào kỹ viện, đó chính là một cái hồ lừa, tại sao có thể.

Hơn nữa, ban đầu bán Bất Hối được năm lượng bạc, tiền thân đã sớm tiêu xài hết, một đồng cũng không còn.

”Có thứ ba sao?”

Đại Hán vạm vỡ do dự một chút, “CÓ, người để cho ta đánh một trận, không chết, chuyện này coi như xong!”

Đánh một trận, không chết?

Dưới tình huống hấn cố ý hạ độc thủ, làm sao có thể không chết.

Nhưng

”Được!”

Tùy Duyên đồng ý.

Chỉ cần bảo vệ đầu của mình, thân thể co lại, có lẽ có thể tránh được một kiếp.

”Chuyện này là do chính người nói, không trách ta được!”

Đại Hán vạm vỡ hét lớn một tiếng, ném Bất Hối xuống, nắm Tùy Duyên lên vút trên mặt đất, liền nhấc chân đá lên người Tùy Duyên.

Bất Hối gần như trong nháy mắt liền xông tới trên người Tùy Duyên, ôm chặt lấy Tùy Duyên, trên người bị đá mấy đá, không kêu đau, xoa người một cái, ôm lấy chân Đại Hán, “Không cần đánh nương ta, van cầu người, không cần đánh nương ta, đại thúc, van cầu người, số bạc nợ người, người cho ta chút thời gian, ta xin được bạc sẽ trả người, van cầu người!”

”Buông ra, nếu không ta đá chết người!” Đại Hán gầm lên, nói xong lại muốn đạp Bất Hối.

Tùy Duyên dùng sức kéo Bất Hối ra phía sau, muốn bảo vệ Bất Hối.

Nhiều bản lĩnh, tài nghệ hơn nữa, cũng hoàn toàn không dùng được, hơn nữa người vây xem náo nhiệt nhiều như vậy, nàng muốn cầm ngăn châm hạ độc thủ cũng không được.

”Đủ rồi, họ thiếu người bao nhiêu bạc, chủ từ nhà ta trả thay họ!” Sau một tiếng đe dọa, một nam tử trung niên cao lớn, từ bên ngoài đám người đi tới.

Đại Hán vạm vỡ nhìn người tới, khí thế hung hăng phách lối lập tức bị dập tắt, nuốt một ngụm nước bọt, “Không nhiều lắm, không nhiều lắm, năm mươi lượng mà thôi!”

Số tiền lớn như vậy, Bất Hối bị dọa sợ đến thét chói tai, Tùy Duyên lập tức che miệng Bất Hối.

Ngẩng đầu nhìn nam tử trung niên kia, chỉ thấy hấn từ trong ngực lấy ra một tờ ngân phiếu, “Đây là một trăm lượng, về sau nếu bị ta biết được, người còn tiếp tục tìm nương con các nàng gây phiền toái, xem ra các người cũng không cần mạng nhỏ của mình nữa!”

Đại Hán vạm vỡ nhận lấy ngân phiếu, cười nịnh bợ, “Dạ dạ dạ, đại gia ngài yên tâm, ta bảo đảm, về sau, ta cũng không biết hai nương con này!”

Đại Hán vạm vỡ rời đi, nam tử trung niên cũng đi, đám người vây xem cũng giải tán.

Tới lui vội vã, người nào lại để ý, một đôi nương con đáng thương.

Hạ đi thu tới, mùa đông đến.

Tùy Duyên cuối cùng cũng có thể nắm gậy gỗ đi từ từ, cuối cùng họ cũng không có đi Thành Đông, vẫn ở lại Tây Thành, trong một cái lều đơn sơ tại góc căn nhà rách nát, xung quanh nhất được nổi chén gáo chậu, xe đẩy tay thành giường của nương con các nàng, chăn bông cũ nát, áo bông cũ nát.

Tùy Duyên khuấy đều canh trong nồi, mắt thấy bên ngoài sắp có tuyết rơi.

Bất Hối còn chưa trở lại, trong lòng khẽ níu lại, trong con ngơoi, nhuộm đầy lo lắng.

Thời gian nửa năm này, vẫn là Bất Hối đi ăn xin, kiếm tiền duy trì cuộc sống của hai nương con.

Hôm nay nàng sẽ rời đi, nàng phải đòi lại tất cả mọi thứ.

Nàng cho Bất Hối một gia đình, một gia đình chân chân chính chính!

Bạn đang đọc truyện *Cách Phát Tài Của Thương Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Lòng Người Khó Thấu

“Nương!”

Lúc Bất Hối về đến nhà, Tùy Duyên đã nấu cháo xong, ngoắc ngoắc tay với Bất Hối đã mạo hiểm trong ngày tuyết rơi, cười đến mắt cũng híp lại.

Bất Hối đứng ở xa, lẳng lặng nhìn Tùy Duyên một lúc lâu, cảm thấy sự ấm áp này vừa quen thuộc lại đáng ao ước, cũng nhếch miệng nở nụ cười.

Nương con hai người ngồi bên đồng lửa, Bất Hối lấy tiền hôm nay ăn xin được ra, đặt ở lòng bàn tay, “Nương, hôm nay được 30 văn tiền, sắp qua năm mới, các đại thúc đại thăm, cũng không quá bằng lòng!”

Tùy Duyên không nói lời nào, cười híp mắt chờ lời tiếp theo của Bất Hối.

Sau mấy tháng sống chung, Tùy Duyên biết, nữ nhi năm tuổi này của nàng, không những thông minh hiểu chuyện trưởng thành sớm, gặp chuyện còn biết tìm cách.

“Nương, con mua sáu cái bánh màn thầu, còn dư lại 24 văn tiền, người cắt đi!”

Tùy Duyên nhận lấy tiền đồng, để vào một cái túi nhỏ bên người.

Nàng tính toán một chút, mấy tháng qua, họ rất cố gắng tiết kiệm được 927 văn tiền.

Nương con hai người ăn bánh màn thầu, cháo, rửa mặt chân, chui vào chăn.

Cảm thấy gió lạnh từ đỉnh đầu thổi qua, Tùy Duyên ôm Bất Hối chặt hơn.

“Bất Hối, hôm nay chân nương đã rất tốt, con không cần đi ra ngoài ăn xin nữa, chúng ta đổi một cách sống khác đi!”

Bất Hối nghe vậy, cũng không hỏi tại sao, chỉ nặng nề gật đầu một cái.

Cho dù làm cái gì, chỉ cần là nương nói, nàng đều đồng ý.

Nửa tháng sau đó, Bất Hối cũng thật nghe lời, không đi ăn xin, cả ngày lẫn đêm luyện tập đi bộ với Tùy Duyên, từ nắm gậy gỗ, đến bây giờ không cần gậy gỗ, cũng có thể đi rất khá.

“Nương, cuối cùng người cũng khỏe!” Bất Hối nói xong, vành mắt cũng hồng hồng.

Tùy Duyên cười.

Kiên trì mấy tháng, cuối cùng cũng có thể đi lại được.

Thu dọn đồ đạc, nhìn góc nhỏ nhỏ này, Tùy Duyên và Bất Hối đều biết, về sau họ sẽ không trở lại đây nữa.

Nương con hai người đến cửa hàng xiêm áo mua áo bông mới, quần bông, trong trong ngoài ngoài, một người hai bộ, lại một người hai đôi giày vải, cũng giặt xiêm áo sạch sẽ, tiêu hết 450 văn tiền, Bất Hối rất đau lòng, lại không dám nói một câu phản đối.

Nương con hai người lại tìm một phòng tắm, triệt triệt để để tắm nước nóng, thay xiêm áo sạch sẽ, lại tiêu hết 10 văn tiền.

Tùy Duyên cầm khăn vải lau tóc cho Bất Hối, dịu dàng nói, “Bất Hối, tin tưởng nương, nương sẽ mang theo con đi trải qua cuộc sống tốt nhất!”

Bất Hối lập tức sững sờ, ngay sau đó ha ha nở nụ cười.

Những ngày tháng sau này có tốt đẹp hay không, nàng đều không quan tâm, chỉ cần nương không bỏ nàng lại, đi đến nơi nào, làm chuyện gì cũng được.

Nương con hai người tắm rửa sạch sẽ rồi ra ngoài.

Đứng dưới trời xanh mây trắng, Tùy Duyên thở ra một hơi.

Sạch sẽ, nhẹ nhàng mà thoải mái thật tốt.

Tìm một tiệm ăn, hiếm khi được một người một chén mỳ thịt băm, nhìn thịt băm trong chén, Tùy Duyên thiếu chút nữa rơi lệ.

Nhớ tới kiếp trước, cũng bởi vì một câu nói của muội muội, thích xem nàng rửa tay nấu canh, thích ăn thức ăn nàng làm, nàng đi học làm cơm, học xào rau, muội muội thích ăn món gì, nàng sẽ đi học cái đó.

Kết quả.

Chuyện cũ trước kia đều đã qua, hôm nay, nàng nguyện ý chôn vùi tất cả quá khứ, bình bình đạm đạm sống. Vì Bất Hối, cố gắng tiến về phía trước.

Đã từng vinh hoa phú quý.

Không có cũng được!

”Nương, người ăn thịt đi!”

Bất Hối gấp thịt băm không nhiều lắm, thả vào trong chén Tùy Duyên, ha ha cười, lộ ra hàm răng trắng.

Khuôn mặt vàng như nến, còn bị nứt da, trên tay cũng thế.

Lại chân thành tha thiết, ảm áp như vậy.

Tùy Duyên cười một tiếng, gấp thịt băm thả lại trong chén Bất Hối, “Thân thể Bất Hối đang trưởng thành, phải ăn nhiều thịt!”

”Nhưng nương.”

Tùy Duyên khẽ lắc đầu, nhìn Bất Hối cười cười.

Hốc mắt Bất Hối đỏ lên, cúi đầu, chuyên tâm ăn mì.

Tùy Duyên tính toán một chút, mua xiêm áo, tắm, ăn cơm, cũng chỉ còn lại có 350 văn tiền.

Dắt Bất Hối đi trên đường.

”Nương, chúng ta đi đâu vậy?”

Cuối cùng Bất Hối vẫn không nhịn được hỏi.

”Tìm từ lâu, hỏi một chút xem có cần người rửa chén quét sân hay không, trước ổn định đã!”

Tiền công thì không quan trọng, hôm nay hai nương con họ, da vàng ốm yếu, ưu tiên tìm một nơi có điều kiện sống tốt, có ăn có ở, trước ổn định lại, rồi từ từ tính toán.

Nhưng mà, hỏi năm sáu từ lâu, nếu không phải là họ không có chỗ ở, thì chính là trực tiếp không cần người.

Nương con hai người cũng không nổi giận, ngược lại càng đánh càng hăng.

”Ta nhỏ vào, đại từ lâu người ta một tháng đều trả một lượng bạc, ở đây chỉ trả 500 văn tiền, kẻ điên mới làm ở chỗ của người!”

”Biến, biến, lão bà chết tiết này, nói cho người biết, không có người, vẫn còn rất nhiều người muốn đến làm cho cô nãi nãi!”

Một lão phụ nhân hơn 50 tuổi cùng một phụ nhân chừng 30 mắng nhau, vô cùng khó nghe, vô cùng tục tĩu.

Từ trong những lời mắng chửi của hai người kia, Tùy Duyên đã đoán ra thân phận của hai người họ.

Đội lão phụ nhân kia đi rồi, phụ nhân trung niên vẫn còn đứng đó hùng hù hỏ hỏ, Tùy Duyên mới dất Bất Hối tiến lên hỏi thăm, “Đại tẩu tử, từ lâu này muốn tìm người sao?”

Đái Thanh Hoa nghe vậy, liếc mắt nhìn Tùy Duyên và Bất Hối, không chút để ý nói, “Đúng vậy, tìm người rửa chén quét sân, tiền công một tháng 500 văn tiền, bao ăn!”

”Có bao ở luôn sao?” Tùy Duyên hỏi.

Đái Thanh Hoa nhìn Tùy Duyên một hồi, lại nhìn Bất Hối một hồi, “Tiểu hài này cũng cùng làm việc sao?”

”Nếu như bao ăn bao ở, hai nương con chúng ta cùng nhau làm việc!”

”Nàng làm được gì?”

Tùy Duyên sững sờ.

Bất Hối làm được gì?

Bất Hối lại mở miệng, “Dì, rửa chén, quét sân, rửa rau ta đều biết, nếu không, ta có thể học!”

Đái Thanh Hoa cười, cần, chính là loại người này, ngây ngốc, khiêm tốn, chịu làm việc, dễ sai bảo.

”Bao ăn bao ở cũng được, một tháng vẫn là 500 văn tiền, đồng ý, thì ở lại, không muốn, muốn đi chỗ nào thì đi chỗ đó đi!”

”Chúng ta đồng ý!”

Cứ như vậy, nương con hai người ở lại từ lâu Phúc Lai của Đái Thanh Hoa rửa chén quét sân kiếm sống, ở trong phòng căn phòng nhỏ phía sau bếp, một giường lớn, một cái tủ treo xiêm áo, một cái bàn, hai cái ghế nhỏ.

Đái Thanh Hoa là một quả phụ, trượng phu đã chết, một mình nuôi hai nữ nhi, một nhi tử, là người tương đối hung hãn cay nghiệt, nhưng mà đối mặt với Tùy Duyên và Bất Hối chịu khó ít nói, Đái Thanh Hoa cũng không hà khắc, cơm tùy tiện ăn, thức ăn, trên cơ bản đều do khách ăn còn dư lại, nếu như đồ ăn thừa thật sự không ăn được, cũng sẽ để cho đầu bếp xào cá rau, hoặc là món ăn mặn.

Bởi vì Tùy Duyên và Bất Hối đến, từ lâu Phúc Lai làm ăn tốt lên không ít, Đái Thanh Hoa kiếm được nhiều bạc, tâm tình cũng tốt lên, mắt thấy sắp bước sang năm mới.

Đái Thanh Hoa định may cho Tùy Duyên và Bất Hối một người một bộ xiêm áo.

Gọi Tùy Duyên và Bất Hối vào, Đái Thanh Hoa ngăn người.

Nguyên nhân rất đơn giản, hai tháng qua nương con hai người, bởi vì được ăn uống đầy đủ, đầy đà trắng nõn lên rất nhiều, dáng vẻ của Tùy Duyên, cũng càng ngày càng tốt, hình dáng mỹ nhân đã dần lộ ra. Bất Hối cũng thế, môi hồng răng trắng, hai gương mặt cũng có thịt.

”Các người?”

Biến hóa quá lớn.

”Chủ nhân!”

Nương con hai người cùng khẽ gọi.

Đái Thanh Hoa lấy lại tinh thần, cười ha ha, “Cũng không có gì chuyện, chỉ là sắp bước sang năm mới rồi, định may cho nương con các người một người một bộ áo bông, một lúc nữa sư phó may tới, các người đo một chút!”

Tùy Duyên và Bất Hối nghe vậy mừng rỡ.

”Cám ơn chủ nhân!”

Chỉ chớp mắt, cũng đã làm công ở từ lâu Phúc Lai một năm.

Bất Hối cao hơn, sắc mặt cũng khá hơn, gương mặt trắng trẻo mũm mĩm, khéo léo đáng yêu.

Tùy Duyên càng thay đổi, mặc dù có thể che giấu, không về lông mày, bôi phấn tô son, nhưng, phong thái toát ra từ trên người, mặt mày như vẽ, dịu dàng lễ độ, khiến Đái Thanh Hoa ghen tỵ.

Cũng làm cho rất nhiều người thèm thuồng.

Mà hai người nương con các nàng cũng có sáu lượng bạc tích trữ được, Tùy Duyên đã tính toán, chờ đến năm mới lúc được nghỉ ngơi, sẽ nói chuyện rồi đi với Đái Thanh Hoa.

Đái Thanh Hoa cầm một hộp đựng thức ăn vội vội vàng vàng đi vào phòng bếp, “Ai nha, nương Bất Hối, làm phiền người chuyện này!”

Tùy Duyên dừng tay, lau khô tay trên tạp dề, “Chủ nhân, chuyện gì?”

Đái Thanh Hoa thấy Tùy Duyên như vậy, ánh mắt có chút lóe lên, “A, thật ra thì cũng không có gì, chỉ là làm phiền người đưa hộp đựng thức ăn này đến đường Đông, cửa tiệm bánh ngọt Quách Ký, cho Quách đại Đông gia!”

Tùy Duyên nghe vậy sững sờ, nhưng vẫn đưa tay tiếp nhận hộp đựng thức ăn, “Chủ nhân, chén đã rửa xong, thức ăn cũng đã rửa xong, ta mang Bất Hối cùng đi!”

Nói xong, nháy nháy mắt với Bất Hối. Bất Hối lập tức đứng dậy, đứng ở bên cạnh Tùy Duyên.

Đái Thanh Hoa thở hắt vì kinh ngạc, không cam lòng “Ừ” một tiếng, tay xiết chặt khăn tay.

Tùy Duyên lập tức dắt Bất Hối đi ra từ cửa sau tửu lâu Phúc Lai.

Đái Thanh Hoa nhìn bóng lưng của Tùy Duyên và Bất Hối, nóng nảy.

Vốn cho rằng, một mình Tùy Duyên đi, ai biết nàng lại có thể mang Bất Hối theo, làm sao cho tốt đây?

Trên đường cái.

“Nương?” Bất Hối khẽ gọi.

Cảm giác, hôm nay nương nàng có chút không thích hợp.

Tùy Duyên xoa xoa đầu Bất Hối, “Không có chuyện gì, thật!”

Ngoài miệng nói như vậy, trong lòng Tùy Duyên lại bắt đầu suy nghĩ, nghĩ tới, hôm đó, nghe được những lời trong lúc nói chuyện phiếm, cuối cùng là thật hay là giả?

Đi một lúc lâu, mới đi đến đường Đông, cửa tiệm bánh ngọt Quách Ký.

Quách đại Đông gia đã sớm đứng ở lối vào cửa hàng mà chờ, thấy Tùy Duyên đi tới, có chút mừng rỡ hài lòng, nhưng lại thấy Tùy Duyên còn dắt theo Bất Hối, trong lòng liền trầm xuống.

Thậm mắng Đái Thanh Hoa làm hư chuyện tốt của hắn.

Tùy Duyên tiến lên vài bước, “Quách đại Đông gia, cái này là hộp đựng thức ăn chủ nhân của chúng ta, bảo ta đưa tới!”

Quách đại Đông gia vươn tay tiếp nhận, “Nương Bất Hối, đi vào ngồi một chút đi?”

“Không, tửu lâu còn có việc, chúng ta đi về trước!” Tùy Duyên nói xong, gạt đầu một cái với Quách đại Đông gia, dắt Bất Hối nhanh chóng rời đi.

Vừa nhìn thấy vẻ mặt của Quách chương quý, trong lòng Tùy Duyên đã rõ.

“Ta nhờ vào!”

Quách đại Đông gia phun một ngụm nước miếng xuống đất, trong lòng thậm mắng Tùy Duyên không biết tốt xấu, cầm theo hộp đựng thức ăn nổi giận đi vào bên trong phòng.

Trở lại tửu lâu Phúc Lai, Tùy Duyên cũng không nói gì, vẫn chăm chỉ làm việc như cũ.

Sau bữa cơm chiều, rửa xong chén cuối cùng, đổ nước, Tùy Duyên mới đứng lên, lau khô nước trên tay, đi tới đại sảnh.

Đái Thanh Hoa không có ở đại sảnh tính toán sổ sách, Tùy Duyên hỏi thăm một hạ nhân, mới biết được Đái Thanh Hoa đang ở lầu hai, nói là Quách đại Đông gia tới, do dự một chút, Tùy Duyên lặng lẽ lên lầu hai.

Cửa của nhã gian ở lầu hai, trên cơ bản cũng mở ra để thông gió, chỉ có cửa một gian phòng là đóng chặt, Tùy Duyên cũng không có tiến lên gõ cửa, mà

tiến vào một gian cách vách.

Ngồi trên băng ghế, nghe những lời nói từ cách vách.

“Đái Thanh Hoa, ngươi nói như vậy là có ý gì?”

“Ai nha, Quách đại Đông gia, ngươi đừng tức giận mà, hôm nay là chuyện ngoài ý muốn, tuyệt đối ngoài ý muốn, ta đâu biết nha đầu Bất Hối dù chết cũng sẽ cùng đi, nếu ta biết trước, ta khẳng định phải người khác đi đưa cho ngươi!”

“Hừ!”

“Tốt lắm, tốt lắm, Quách đại Đông gia, ta biết, ngươi nhìn trướng nương Bất Hối, hơn nữa ta cũng đã nhận bạc của ngươi, ta nhất định sẽ giúp ngươi hoàn thành mọi chuyện!”

“Biết thì tốt, đây là hai mươi lượng bạc, ngươi nhanh một chút!”

“Biết, biết, Quách đại Đông gia yên tâm, sáng mai ta sẽ tìm cách giữ Bất Hối lại, để nương Bất Hối một mình đi đưa thức ăn cho ngươi, đến lúc đó, ngươi ra sức một chút, dụ người tiến vào trong nhà, còn không phải là chuyện gì cũng tùy ngươi.”

Sau đó, Đái Thanh Hoa và Quách đại Đông gia nói những gì, Tùy Duyên một chữ cũng không nghe vào, chỉ cảm thấy, cả người đều lạnh lẽo.

Một năm qua làm việc ở tửu lâu Phúc Lai, nàng cần cù chăm chỉ, cũng không nói nhiều một câu, cho dù là lúc rảnh rỗi, cũng không diện đẹp cho mình, xiêm áo vải thô, tóc tùy tiện vén ra sau ót, nàng thu tất cả lại, chỉ muốn yên lặng, bình bình đạm đạm đợi một năm, dưỡng tốt thân thể mình và Bất Hối, nàng cũng không đi hại người khác, nhưng mà người khác cũng không buông tha nàng, muốn tới hại nàng.

Đái Thanh Hoa tiễn Quách đại Đông gia đi, ở đại sảnh thét, “Nương Bất Hối đâu rồi?”

Có người nháy nháy mắt với Đái Thanh Hoa, Đái Thanh Hoa nhìn lên lầu hai, lại thấy Tùy Duyên lẳng lặng đứng ở đầu bậc thang, từng bước từng bước đi xuống cầu thang.

Mặc dù, vẫn là một thân áo bông vải thô, nhưng, lại không giải thích được đã có nhiều một thứ khác.

Là cái gì, trong lúc nhất thời Đái Thanh Hoa, không nhìn ra, lại cảm thấy hơi sợ hãi.

Lại đột nhiên nhớ tới, Tùy Duyên ở trên lầu, có thể nghe được những lời nàng mới nói cùng Quách đại Đông gia hay không, nhưng có vẻ không giống lắm.

“Nương Bất Hối, ngươi.”

Tùy Duyên đi tới trước mặt Đái Thanh Hoa, ngẩng đầu, ưỡn ngực, không kiêu ngạo không tự ti, ở trước mặt Đái Thanh Hoa, “Chủ nhân, ta tìm ngươi có chuyện!”

“Chuyện gì?” Đái Thanh Hoa hỏi, nuốt một ngụm nước bọt.

“Ta quyết định, sáng mai, cùng Bất Hối rời khỏi tửu lâu Phúc Lai!” Rất kiên quyết, rất chắc chắn, không quan tâm Đái Thanh Hoa có đồng ý hay không.

“Không phải, nương Bất Hối, ngươi xem, bây giờ đã sắp qua năm mới, ngươi nói đi là đi, ta đi đâu mà tìm một người nữa chén khác đây?” Đái Thanh Hoa nóng nảy.

Tìm người, không khó.

Có thể tìm một người giống Tùy Duyên, chịu khó, an phận, còn mang theo một người giúp đỡ, tiền lương chỉ có một nửa, như vậy sẽ rất khó.

“Chủ nhân, ngươi biết vì sao ta muốn rời đi, ta cũng không muốn ở lại chỗ này, bị ngươi bán, còn giúp ngươi đếm bạc!” Tùy Duyên nói xong, liền xoay người trở về căn phòng nhỏ ở phía sau phòng bếp, bắt đầu thu dọn đồ đạc.

Đái Thanh Hoa bị chọc tức, lại thấy người làm và đầu bếp, cũng có vẻ mặt thật sự không đúng, tức giận mắng, “Nhìn cái gì vậy, tất cả đều lần đi làm việc cho lão nương!”

Sau đó vội vàng vàng đi đến hậu viện tìm Tùy Duyên.

Trong phòng nhỏ, Bất Hối lấy mọi thứ từ trong tủ xiêm áo của nương con hai người ra đưa cho Tùy Duyên, Tùy Duyên nhận lấy, đặt trên tấm vải bông.

Đái Thanh Hoa đứng ở cửa, thấy Tùy Duyên hình như đi thật, cực kỳ tức giận, “Biến, lập tức cút ngay cho lão nương!”

Tùy Duyên nghiêng đầu, “Chủ nhân, tiền công tháng này.”

“Tiền công, ngươi còn có mặt mũi hỏi chuyện tiền công với ta, ta cho ngươi biết, một đồng ta cũng sẽ không cho ngươi, tuyệt không.” Đái Thanh

Hoa nói xong, hô ra bên ngoài, “Mấy người các người, đuổi hai nương con vong ân phụ nghĩa này ra ngoài cho ta!”

Đái Thanh Hoa dứt lời, lập tức có mấy nam nhân chạy vào.

Tùy Duyên nhìn, con người lạnh lùng, từng chữ từng câu nói, “Không cần người đuổi, tự chúng ta sẽ đi!”

Nói xong, bọc xiêm áo trong tấm vải bông, cầm ở trong tay, đi ra ngoài cửa.

Lúc đi ngang qua Đái Thanh Hoa, Tùy Duyên nghiêng đầu, “Người sẽ phải hối hận!”

Không sớm thì muộn cũng có một ngày, nàng sẽ quang minh chính đại, đòi lại khuất nhục, ngày hôm nay.

Đái Thanh Hoa nghe vậy sững sờ, loại người này, cũng dám uy hiếp nàng, lập tức tức giận mắng, “Cút.”

Đái Thanh Hoa tức chết.

Vốn cho rằng, hù dọa như vậy, Tùy Duyên sẽ sợ, hoặc là không bỏ được một tháng tiền công mà ở lại.

Ai biết nàng, xương cứng như thế.

Bây giờ thì tốt rồi, công rửa chén rửa đĩa không có, công rửa rau miễn phí, công quét sân cũng không có.

Lợi ích nàng lấy được từ Quách đại Đông gia, còn phải hoàn trả lại.

Xong rồi, xong rồi.

Trên đường cái, gió lạnh thổi khắp nơi.

Tùy Duyên dắt Bát Hối, chậm rãi đi.

”Bát Hối, con có lạnh hay không?”

Bát Hối lắc đầu.

”Vậy thì tốt!”

Nói xong, dắt Bát Hối tiếp tục đi về phía trước.

Đái Thanh Hoa, nói người sẽ hối hận, thì nhất định sẽ khiến người phải hối hận.

Tùy Duyên cố ý tìm một tủ lâu cùng cùng một con phố với tủ lâu của Đái Thanh Hoa, đi vào.

Chương quỹ lập tức tiến lên, khách khí hỏi Tùy Duyên, “Vị khách quan này, là muốn ở trọ, hay là ăn cơm, nếu ở trọ cũng không tồi, gian phòng rất sạch sẽ, nếu như ăn cơm, thức ăn cũng rất ngon!”

Tùy Duyên quan sát người trước mặt một chút, khoảng bốn năm mươi tuổi, áo bông màu xanh, cười khách khí ôn hòa.

”Đại thúc, ta là tới tìm người làm ăn!”

Bạn đang đọc truyện *Cách Phát Tài Của Thương Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Gặp Hạo Nhiên Ca

Hà chương quỹ nghe vậy, cười ha ha, “Gọi đại thúc cái gì, ta là chương quỹ ở đây, họ Hà, người gọi ta là Hà chương quỹ đi!”

”Hà chương quỹ!”

Hà chương quỹ gật đầu, cẩn thận quan sát Tùy Duyên, Tùy Duyên cũng thoải mái cho hắn quan sát, Hà chương quỹ mới ha ha cười gượng mấy tiếng, “Vậy, người xem, ngoài cửa, gió lớn, vào bên trong tìm chỗ ngồi, chúng ta từ từ nói!”

Tùy Duyên gật đầu, dắt Bát Hối đi theo sau lưng Hà chương quỹ.

”Đến, ngồi đây, tránh gió, ta cũng nhìn thấy ngoài cửa, có khách, để tiếp!”

Tùy Duyên gật đầu, dắt Bất Hối ngồi xuống, đặt bọc xiêm áo ở trên ghế.

”Cái đó, người định tìm ta làm ăn gì?” Hà chương quý hỏi.

”Chương quý, nơi này của người, là từ lâu phải không?”

Hà chương quý gật đầu.

”Làm ăn được không?”

”Làm ăn, cũng tạm được, không náo nhiệt, cũng không vắng vẻ, cũng có khách dừng chân, nghỉ trọ, ở Phúc Hi thành này, cũng được tính là số một số hai!”

Vừa nghe Hà chương quý nói như thế, Tùy Duyên cũng không biết làm sao để mở miệng.

Thấy Tùy Duyên không nói, Hà chương quý hỏi vội, “Người tính cùng ta làm ăn gì?”

”Ý định của ta là đến chỗ của người để làm đầu bếp!”

Tùy Duyên mới vừa dứt lời, Hà chương quý liền nở nụ cười, “Cái đó, Đại Muội Tử, không phải là của ta đá kích người, đầu bếp của ta, người người đều vô cùng nổi trội, cho nên, rất xin lỗi!”

Ngay cả đề cho Tùy Duyên thử một lần cũng không, liền cự tuyệt.

Tùy Duyên cười gật đầu một cái, “Vậy làm phiền chương quý!” Nói xong đứng dậy, cầm bọc xiêm áo lên, dắt Bất Hối chuẩn bị rời đi.

Hà chương quý thấy Tùy Duyên cầm bọc xiêm áo, còn mang theo một đứa bé, do dự một chút mới lên tiếng, “Nương con hai người các người, buổi tối ở đâu?”

Tùy Duyên vốn muốn nói, ra ngoài đi tìm khách điểm, tiện nghỉ một chút, suy nghĩ một hồi, “Hà chương quý, gian phòng tiện nghỉ nhất ở chỗ các người là bao nhiêu tiền?”

”30 văn!”

30 văn, cũng may, không quá đắt.

”Vậy chúng ta muốn một gian!” Tùy Duyên nói xong, lấy ra 30 văn tiền, đếm đủ rồi đưa cho Hà chương quý.

Hà chương quý vui mừng nhận lấy, để cho người làm mang Tùy Duyên Bất Hối đi nhận gian phòng, lại phân phó người làm đốt chậu than, lấy một chậu nước nóng.

Sau khi rửa mặt, rửa chân, nương con hai người nằm ở trên giường.

Nhìn Bất Hối ngủ say, Tùy Duyên không thể chờ đợi được muốn có một ngôi nhà, một ngôi nhà thật thật để để thuộc về mình, không cần quá lớn, tối thiểu có thể che mưa che gió, có cái giường sạch sẽ ấm áp.

Dù phải dậy sớm làm việc, cũng tốt.

Ngày hôm sau, Tùy Duyên hỏi thăm Hà chương quý, bình thường nơi nào cho mướn nhà, Hà chương quý nói trên cơ bản là ở đường Tây, bên kia cho mướn phòng ốc nhiều, cũng tiện nghỉ, nhiều người, buổi tối còn có chợ đêm.

Cám ơn Hà chương quý, Tùy Duyên mang theo Bất Hối đi tới đường Tây.

Đúng như Hà chương quý nói, đường Tây, quả thực náo nhiệt, còn có bến tàu, người đến đến đi đi vô cùng nhiều, gần đó người bán thức ăn cũng đặc biệt nhiều, buôn bán cũng tốt.

Tùy Duyên suy nghĩ, nếu như nàng làm một ít thức ăn ra bán, chắc chắn có thể bán rất tốt.

”Nương, nơi này thật náo nhiệt!”

Bất Hối sáu tuổi, cao hơn, trắng nõn, trên mặt cũng có da có thịt, cũng càng hiểu chuyện, càng thêm hi nộ không lộ, nhưng hôm nay, lại nhếch miệng nở nụ cười.

Tùy Duyên cũng vui mừng.

Thở ra một hơi thật sâu.

”Bất Hối, về sau, chúng ta an cư ở vùng cạnh nơi này, con thấy thế nào?”

Bất Hối ngẩn người, ngay sau đó gật đầu, “Nương, con thích nơi này!”

Nương con hai người tốn hơn một canh giờ, mới đi hết một vòng đường Tây, mua một ít thức ăn lấp đầy bụng, thuận tiện hỏi thăm ở phụ cận có cho mướn phòng ốc, và mở quầy ở chỗ này cần chuẩn bị những gì.

Phòng cho thuê cũng không tồi, đi từng chỗ nhìn, trên bảng hiệu đều dán đầy đủ thông tin, người nào nhà ai, ngõ hẻm nào cho mướn phòng, phòng ốc rộng ra sao, tiền mướn phòng bao nhiêu, nhưng mà, phải đóng 10 văn tiền phí quản lý.

Tương đương với người môi giới ở hiện đại.

Hỏi thăm địa chỉ, Tùy Duyên dắt Bất Hối đi đến một con phố, mới tìm được người môi giới.

”Đặt cược, đặt cược!”

”Hạo Nhiên ca, người đã thắng không ít, cho các huynh đệ một con đường sống với!”

Nam tử được gọi là Hạo Nhiên, dáng dấp mắt to mày rậm, mắt đen láy sâu thẳm, làm cho người khác cảm thấy cuồng cũng, cảm thấy sâu không lường được, vừa nghe mấy tiểu huynh đệ cầu xin tha thứ, ha ha ha nở nụ cười, một tay nắm lấy vạt áo của tiểu huynh đệ, tùy tiện mắng, “Trách sao được, gia chỉ thích thắng đến khi các người ngay cả cái quần cộc cũng không còn, mỗi tháng đều phải làm việc miễn phí cho gia!”

”Hạo Nhiên ca, ca ca thân ái, người thù hạ lưu tình, tha một mạng cho các huynh đệ, các huynh đệ vô cùng cảm kích, mỗi tháng làm việc miễn phí cho người, được không!”

Hạo Nhiên vừa nghe, cười như điên, vừa định vuron tay nắm đũng quần của tiểu huynh đệ kia, nói vài lời hạ lưu, lại thấy Tùy Duyên dắt Bất Hối, đứng ở cửa.

Bộ dạng tiểu nương tử vô cùng dịu dàng, nhìn ánh mắt Hạo Nhiên híp lại, gợn tay dè lên trên mặt tiểu huynh đệ kia, dùng sức đẩy hất ra, hạ cái chân đang đặt trên ghế đầu xuống, tùy tiện ném xúc xắc trong tay vào trong chén, sau khi xúc xắc lăn mấy vòng, dừng lại, ba con sáu, xổ bảo (là thuật ngữ trong tài xỉu, chỉ việc đổ ra ba con xúc xắc có cùng điểm số).

Cũng không nhìn đếm số, “Nhớ đó, các người thiếu gia bạc!”

Sau đó đi tới chỗ Tùy Duyên.

Đi một vòng quang người Tùy Duyên, ân, xinh đẹp, trên người tỏa ra mùi thơm nhàn nhạt, mới mở miệng, “Tiểu nương tử, người là đặc biệt đến tìm gia sao?”

Tùy Duyên nhếch miệng cười một tiếng với Hạo Nhiên, “Ta là tới tìm quản sự hỏi thăm một chút, xem xung quanh đây có tiểu viện nào cho thuê hay không!”

Tự nhiên phóng khoáng, lạnh nhạt, bình tĩnh, cũng không có bởi vì bị Hạo Nhiên đùa giỡn, mà xấu hổ mặt hồng tím đập. Hoặc là chạy trời chết.

Hạo Nhiên cũng cẩn thận quan sát Tùy Duyên, lông mày thanh tú, một đôi mắt đẹp trong suốt, sóng mũi cao, môi đỏ mọng nhỏ xinh, không phải là một giai nhân tuyệt sắc, lại có loại khí thế mà trên người những đại giai nhân khác không có, là một nữ nhân vô cùng đáng chú ý, càng xem càng đẹp mắt.

Bộ dạng tiểu nương tử, làm cho người ta không tìm được muốn thương yêu.

”Nhìn xem, ta đã nói là đặc biệt đến tìm gia mà, tiểu nương tử, mời vào bên trong, chúng ta ngồi xuống từ từ nói!” Hạo Nhiên nói xong, thân thể cao lớn lùi lại một chút.

Tùy Duyên gật đầu, dắt Bất Hối, cầm bọc xiêm áo đi vào trong phòng.

Lập tức có người di chuyển một băng ghế, đặt ở sau lưng Tùy Duyên.

”Cám ơn!” Tùy Duyên nói xong, ngồi xuống, đặt bao đồ ở trên băng ghế, hai tay bắt chéo, đặt ở trên đầu gối, Bất Hối đứng ở sau lưng Tùy Duyên.

Người chuyển băng ghế lập tức đỏ mặt, dẫn tới một trận ồn ào.

Hạo Nhiên tròn mắt nhìn các huynh đệ, các huynh đệ lập tức thu nụ cười lại, lại nghiêm túc nhìn chằm chằm Tùy Duyên.

Mỹ nhân mà, ai cũng yêu.

Hạo Nhiên cẩn thận quan sát Tùy Duyên, thấy tóc Tùy Duyên được vén ra sau ót, lại nhìn Bất Hối, cùng Tùy Duyên có * phần tương tự, rõ ràng đây là một đôi mẫu nữ.

”Ngươi tìm tiểu viện, ở mấy người, tính làm gì?”

”Chỉ có hai người nương con chúng ta, chúng ta tính toán làm một chút buôn bán nhỏ, có thể sống qua ngày là tốt rồi!”

Hạo Nhiên nghe vậy, nheo mắt lại.

”Chỉ hai nương con các người ở, ta đây cũng có mấy tiểu viện, tiền mướn mỗi tháng 200 văn, 300 văn, 500 văn, một lượng bạc một tháng, tốt hơn nữa cũng có, người xem, người muốn cái giá nào, ta dẫn người đi xem phòng.”

Đương nhiên Tùy Duyên muốn tốt một chút, nhưng mà bạc không đủ, viêm màng túi, rõ ràng sức lực có nhưng chưa đủ.

Trong lúc nhất thời, có chút do dự không quyết định được.

Thấy Tùy Duyên như vậy, Hạo Nhiên đã hiểu, suy nghĩ trong chốc lát, mới hỏi, “Ngươi biết nấu cơm sao?”

Tùy Duyên nghe vậy, liền vội vàng gật đầu.

”Vậy ngươi cũng biết giặt xiêm áo sao?”

Tùy Duyên lại gật đầu.

”Vậy ngươi biết bồi lão nhân nói chuyện, chọc cho lão nhân vui vẻ không?”

Chọc cho vui vẻ?

Chuyện này, Tùy Duyên chưa bao giờ làm, ấp úng “Chuyện này.”

Bất Hối lại giành mở miệng, “Ta sẽ! Ta sẽ chọc cho lão gia gia lão nãi nãi vui vẻ, ta sẽ giả bộ tiếng mèo kêu, học chó sủa!”

Hạo Nhiên nghe vậy, nhìn về phía Bất Hối, “Ôi chao, nha đầu này không tệ lắm, còn nhỏ tuổi, đã biết nói chuyện!” Lại nhìn về phía Tùy Duyên, “Ta đây có công việc, ngươi muốn làm không?”

Tùy Duyên muốn cự tuyệt.

Nhưng.

Viêm màng túi, hiện thực trước mặt, nàng không cự tuyệt được, hơn nữa, số bạc ít ỏi trong túi nàng, sợ là còn chưa biết tiêu như thế nào, một văn cũng đã không còn.

Nhưng, muốn nàng lập tức tin tưởng Hạo Nhiên trước mặt, thật là có chút khó có thể.

”Không, ta lại đi xem xét xung quanh!”

Nói xong, đứng dậy, cầm bọc xiêm áo lên, dắt Bất Hối đi ra khỏi nơi môi giới của Hạo Nhiên.

Bạn đang đọc truyện *Cách Phát Tài Của Thương Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Nơi Ở

Thấy Tùy Duyên dắt Bất Hối rời đi, Hạo Nhiên sững sờ.

Ngay sau đó cất bước đuổi theo, ngăn đường đi của Tùy Duyên lại, “Tiểu nương tử, ngươi nghỉ xem, ở đường Tây này ngoại trừ Hạo Nhiên ca ta ra, còn có người có thể cho ngươi thuê phòng, vậy thì ngươi đã sai hoàn toàn!”

Tùy Duyên kinh ngạc.

Chẳng lẽ, chẳng lẽ người trước mặt chính là ác bá đứng đầu đường trong truyền thuyết, chuyên thu phí bảo hộ.

Hạo Nhiên lại tiếp tục nói, “Hơn nữa, hai nương con nhà ngươi ngay cả một nơi ở cũng không có, lấy cái gì để mà làm ăn, ngươi cũng không nghe thử xem công việc của ta là gì, đã lo bỏ chạy, chẳng lẽ Hạo Nhiên ca ta thoạt nhìn giống như người xấu sao?”

Những lời này của Hạo Nhiên, khiến cho các huynh đệ của hắn không dám gật đầu.

Dù sao ở trong lòng bọn họ, cho tới bây giờ Hạo Nhiên ca cũng không phải là người tốt lành gì.

Tùy Duyên vừa định nói chuyện, Hạo Nhiên lại mở miệng, “Ai nha, thật ra thì cũng không phải là công việc khó khăn gì, chính là nướng ta, chân không được tốt, không đi lại được, mà ta lại chưa lấy vợ, trong nhà cũng không có người giặt xiêm áo nấu cơm, dù đồ lão thái thái vui vẻ, đúng lúc ta thấy nướng con các người hiền lành, một câu thôi, chỉ cần các người đồ cho lão thái thái vui vẻ, đúng lúc ta có một cửa tiệm ở bên tàu đường Tây, tầng hai bỏ trống, không thu các người tiền mướn, coi như là thù lao người giặt xiêm áo nấu cơm, dù đồ nướng ta vui vẻ, chỉ cần người lo cho nướng ta, ăn no điểm tâm, cơm trưa, cơm tối, còn thời gian khác, tùy người muốn làm gì thì làm, như thế nào?”

Nếu chuyện này là thật, đối với Tùy Duyên mà nói, tuyệt đối là chuyện tốt trời ban.

Nhưng mà.

Bánh cũng sẽ không tự nhiên từ trên trời rơi xuống.

Thấy Tùy Duyên không tin, Hạo Nhiên lại mở miệng, “Ai nha, tiểu nương tử, không nói gạt người, tính khí nướng ta không được tốt lắm, ta tìm rất nhiều nha hoàn bà tử, đều bị nướng ta đánh mắng đuổi đi, nếu không, chúng ta đi gặp nướng ta trước, nếu như nướng ta với hai nướng con các người có duyên, chuyện này liền được quyết định, nếu mà không có duyên, ta tuyệt đối không cưỡng cầu!”

Tùy Duyên do dự một chút, mới gật đầu, “Được!”

“Vậy thì, chúng ta đi thôi!”

Hạo Nhiên nói xong, đi phía trước dẫn đường, Tùy Duyên dắt Bát Hối đi ở phía sau.

Đi vài bước, Hạo Nhiên chợt dừng bước, “Cái đó, có muốn ta cầm bọc xiêm áo giúp người một tay hay không?”

“Không cần, cảm ơn!”

“Vậy thì, đi thôi!”

Nhà của Hạo Nhiên cách nơi môi giới của hắn cũng không xa, nói chính xác, là nhà hắn ở trong con hẻm phía sau nơi môi giới.

Cả con đường được quét dọn vô cùng sạch sẽ, thỉnh thoảng có xe ngựa, người đi đường đi ngang qua, cũng có rất nhiều người mở miệng chào hỏi hắn, “Hạo Nhiên ca!”

Nhưng mà, những người kia chào hỏi xong, lại càng đi nhanh hơn.

Hạo Nhiên cười cười, hoàn toàn không để ý.

Tùy Duyên lại cảm thấy, có lẽ, tạo mối quan hệ, cùng người đàn ông này, cũng không tệ, ít nhất ở nơi này, làm ăn buôn bán, cũng không ai dám tìm nàng gây chuyện.

“Đến!”

Hạo Nhiên nói xong, đẩy cửa ra, “Nương, ta đã trở về!”

Hắn còn chưa có nói xong, đã nghe thấy âm thanh đập đồ phát ra từ trong phòng, rồi sau đó có đồ vật bay ra từ cách cửa chưa đóng.

“Tiểu tử, người còn biết trở lại, bỏ một mình lão nương ở nhà, tại sao số lão nương lại khổ như vậy, nuôi một con Bạch Nhãn Lang* như người!”

(*) Bạch Nhãn Lang: hình dung người vô tình vô nghĩa, tâm địa hung ác, vong ân phụ nghĩa

Hạo Nhiên đứng ở cửa, lúng túng sờ sờ mũi của mình, “Tính khí nướng ta không được tốt, người đừng khách khí!”

Nói xong, đi vào phòng.

Sau một hồi ra sức dụi đồ, trong phòng truyền đến, “Ai u, ai u, nướng, người đừng néo, rớt, rớt, đau, đau, nướng, người nhẹ một chút!”

Tùy Duyên cúi đầu, nhìn Bát Hối, nướng con hai người hé miệng nở nụ cười.

Không bao lâu sau, Hạo Nhiên đẩy một chiếc xe lăn ra ngoài, một phụ nhân trung niên có mái tóc bù xù, vẻ mặt tức giận ngồi trên xe lăn ngồi.

Có thể là bởi vì lão thái thái rất ít ra khỏi phòng, phơi nắng, da hơi trắng xanh.

“Nương, họ chính là người ta nói với người, tìm đến bồi người, người nhìn xem, lần này khả năng quan sát của nhi tử, đã tốt hơn rất nhiều!”

Hạo Nhiên nói xong, có chút đắc ý.

Từ cái liếc mắt đầu tiên, hắn đã cảm thấy, nương con tiểu phụ nhân này rất thích hợp chăm sóc nương hắn.

Nương Hạo Nhiên họ Tái, người ta thường gọi là Tái đại nương, năm đó ở đường Tây, cũng là một nhân vật lớn, nhưng mà sau đó lại không biết bị gì bệnh, bỗng nhiên không thể đi lại được.

Lúc này, đang neho mắt lại, cẩn thận quan sát Tùy Duyên và Bất Hối.

Từ cái liếc mắt đầu tiên, Tái đại nương đã cảm thấy, dáng dấp Tùy Duyên không tệ, không phải là loại nữ nhân quyến rũ, dẫn theo một oa nhi, nàng liền nhớ lại chính nàng năm đó.

”Ra mắt lão thái thái!” Tùy Duyên khom lưng.

Bất Hối vội vàng ngọt ngào kêu một tiếng, “Ra mắt bà nội!”

Tái đại nương cười, “Ngược lại rất lễ phép, oa nhi này, người mau tới đây, để cho lão thái bà ta đây nhìn một chút!”

Bất Hối nghe vậy, nhìn Tùy Duyên, thấy Tùy Duyên gật đầu, mới đi lên, ngọt ngào gọi một tiếng, “Bà nội!”

”Ừ, oa nhi này không tệ, miệng ngọt, liền ở lại đây đi!” Tái đại nương nói xong, suy nghĩ một chút lại nói, “Ồ cùng một nhà với ta, buổi tối đi tiểu đêm gì đó, cũng dễ dàng!”

Cứ như vậy, Tùy Duyên ở lại trong nhà của Hạo Nhiên, ở cùng một phòng với Bất Hối, vào những ngày mùa đông khắc nghiệt, có thể sống yên ổn, Tùy Duyên cảm thấy, có lẽ tạm thời cứ sống như vậy cũng tốt.

Còn nữa, nàng muốn ở chỗ của Hạo Nhiên, kiếm một khoản tiền, thuận tiện kiếm một món nợ ân tình của hắn.

Tài nấu nướng của Tùy Duyên cực tốt, Bất Hối khéo léo hiểu chuyện, đỡ Tái đại nương vui vẻ cả ngày, những chuyện mua thức ăn mua gạo, Hạo Nhiên sẽ làm, Tùy Duyên chỉ cần chế biến thức ăn, như vậy là tốt rồi.

Cũng không biết là vì Tùy Duyên làm thức ăn ngon, hay là bởi vì có người bồi Tái đại nương, nàng không trút giận lên Hạo Nhiên nữa, thời gian Hạo Nhiên ở nhà cũng nhiều hơn, một ngày ba bữa cũng sẽ về nhà ăn.

Nửa tháng sau.

Tùy Duyên bồi Tái đại nương phơi nắng trong sân.

”Đại nương, ta có việc muốn thương lượng cùng người!”

Tái đại nương nghe vậy, ngăn người, lại nghĩ tới, nửa tháng qua, Tùy Duyên chịu khó, nói cũng không nhiều, làm đúng bổn phận, dạy dỗ Bất Hối cũng rất tốt.

Lòng phòng bị liền giảm mấy phần, “Chuyện gì, người nói!”

”Chân của đại nương, tại sao không thể đi lại được?”

Nói đến chuyện đau lòng của mình, Tái đại nương cũng không khỏi thở dài một tiếng, “Cũng không biết vì sao, sau một đêm, liền không thể đi lại được, bao nhiêu danh y khám qua, uống bao nhiêu thuốc cũng không có tác dụng, dần dần, ta cũng chấp nhận mọi chuyện!”

Cuối cùng là thật sự đã chấp nhận hay là giả vờ chấp nhận, cũng chỉ có trong lòng Tái đại nương hiểu rõ.

”Đại nương, không gạt người, ta có một khoảng thời gian, cũng không thể đi lại được, dựa vào Bất Hối dùng xe đẩy tay kéo ta đi ăn xin mà sống!”

Tái đại nương vừa nghe vậy, vội kéo Tùy Duyên hỏi, “Sau đó, người nào chữa cho người khỏe lại.”

”Tự ta!”

”Gi?” Tái đại nương không thể tin trọn to hai mắt.

Bản thân còn có thể tự chữa bệnh cho mình?

Lần đầu tiên nghe nói.

”Ta bỏ ra thời gian nửa năm, tự ta chữa khỏi!” Tùy Duyên nói xong, đứng lên, quay một vòng ở trước mặt Tái đại nương, “Đại nương, người nhìn ta hiện tại, chính là người bình thường!”

”Nếu người không nói, không ai ngờ người đã từng không thể bước đi!” Tái đại nương nói xong, vội vàng kéo Tùy Duyên, “Nương Bất Hối, vậy người xem cho đại nương ta đi, chân ta có thể trị khỏi không?”

”Hôm trước lúc ta tắm rửa cho đại nương, cẩn thận quan sát, nếu như trong lòng đại nương tin tưởng chân mình có thể trị hết, vậy thì ta có thể chữa khỏi cho đại nương, nhưng mà.”

”Tuy nhiên làm sao, người muốn thù lao gì, người cứ mở miệng, chỉ cần Hạo Nhiên con ta có thể ra được, đều có thể!”

Tái đại nương cũng đã nói như vậy, Tùy Duyên cũng không nói thêm nữa, “Nếu như ta chữa khỏi chân của đại nương, ta muốn cửa tiệm ở đường Tây, nếu như ta không thể trị khỏi cho đại nương, chuyện này xem như ta chưa từng nói qua!”

”Được, chuyện này cứ quyết định như vậy!”

Giải quyết dứt khoát!

Bạn đang đọc truyện *Cách Phát Tài Của Thương Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Chuyện Tốt Liên Tục Đến

Giờ cơm tối, Hạo Nhiên trở lại.

Tái đại nương nói chuyện Tùy Duyên muốn chữa trị chân cho nàng, Hạo Nhiên kinh ngạc một lúc lâu, ngay sau đó cười nói, vô cùng hào phóng, “Được thôi, chỉ cần người chữa khỏi chân nương ta, cửa tiệm ở bến tàu kia là của người, ta lại cho người 50 lượng bạc, coi như tạ ơn!”

Có được sự bảo đảm của Hạo Nhiên, cả buổi tối Tùy Duyên viết ra những dược liệu cần thiết, còn có một bộ dụng cụ hỗ trợ.

Sáng ngày hôm sau, lúc Hạo Nhiên rời giường, đưa cho Hạo Nhiên.

”Này.”

”Đây là những dược liệu cần để chữa trị chân cho Tái đại nương, còn có dụng cụ hỗ trợ, người chuẩn bị đi!”

Hạo Nhiên nhận lấy, mở ra xem.

Chữ viết rất tinh tế, rất thanh tú, cũng rất đẹp mắt.

Giống như con người Tùy Duyên, nhu nhu nhược nhược, nhưng, lại làm cho người ta có cảm giác tự lập kiên cường.

Chữ như người, lời này, là thật.

Hạo Nhiên nhếch miệng cười một tiếng, “Người yên tâm, những món đồ này, trước khi trời tối, ta sẽ mua tất cả mang về cho người!”

Hạo Nhiên nói xong, nghĩ đến chân nương còn có hi vọng, kích động đến mức muốn ôm chặt Tùy Duyên, lại cảm thấy không phù hợp, lúng túng cười một tiếng, đến điểm tâm cũng không ăn, liền đi ra ngoài.

Tùy Duyên làm điểm tâm, Bát Hối bụng đồ ăn vào phòng của Tái đại nương, bởi Tái đại nương ăn.

Tùy Duyên vừa rửa chén xong, Hạo Nhiên đã cầm theo bao lớn bao nhỏ thuốc trở lại.

”Nương Bát Hối, người mau đến xem xem, những loại thuốc này có đúng hay không?”

Tùy Duyên gạt đầu, tiến lên mở gói thuốc ra, cẩn thận kiểm tra từng bao, đặt dưới lỗ mũi người, gạt đầu một cái.

Hạo Nhiên vui mừng, “Nương Bát Hối, dược liệu không có vấn đề, ngân châm ta cũng mua về rồi, chỉ là những dụng cụ hỗ trợ, sợ là buổi tối mới có thể đưa tới!”

”Đã rất tốt rồi, hơn nữa, những dụng cụ hỗ trợ kia, tạm thời cũng chưa dùng tới!”

Xế chiều hôm đó, Tùy Duyên nấu một thang thuốc, ngân châm cũng đặt nấu chung với thuốc, cho Tái đại nương ngâm chân, cuối cùng dùng ngân châm châm cứu cho Tái đại nương.

”Đại nương, có cảm giác sao?”

Tái đại nương lắc đầu một cái.

”Không đau, cũng không tê, một chút cảm giác cũng không có!”

”Đại nương, chúng ta không vội, châm cứu như vậy, khoảng ba đến năm ngày, có thể có cảm giác!”

Tái đại nương nghe vậy, cực kỳ vui mừng, “Thật sự?”

Tùy Duyên gật đầu.

Năm ngày sau.

Chân Thái đại nương, có cảm giác kỳ lạ.

”Ai nha, tê tê, ê ảm, còn hơi trướng, hơi nóng rất!”

Hạo Nhiên mừng rỡ, “Nương, ta đi mua thịt, buổi tối chúng ta ăn sủi cảo!”

Tái đại nương cũng vui mừng, “Nhanh đi nhanh đi, mua nhiều một chút, gói lại, để cho những huynh đệ của ngươi cùng tới ăn!”

”Được!”

Đôi chân trước giờ vẫn không có cảm giác, cuối cùng cũng có cảm giác, Thái đại nương vui mừng cả đêm không ngủ được.

Tùy Duyên cũng vui mừng theo.

Chỉ cần chân Thái đại nương tốt lên, 50 lượng bạc, và cửa tiệm ở bến tàu của Hạo Nhiên, chính là của nàng và Bất Hối.

Bất Hối cũng thông minh, hăng hái nói chân Thái đại nương sẽ tốt lên, dĩ nhiên Thái đại nương nở rộ nở gan, một chữ một câu đều là tôn nữ bảo bối. Mười ngày trôi qua.

Tái đại nương lại có thể tự mình đứng lên.

”Ai nha, ông trời, ông trời, ta lại có thể đứng lên!” Thái đại nương kêu lên.

Hạo Nhiên cũng không khỏi kích động.

Không thể ôm Tùy Duyên, liền ôm Bất Hối quay vài vòng.

Không ngừng cười ha ha ha.

”Thật tốt quá, thật tốt quá!” Hạo Nhiên hô to, Thái đại nương cũng vô cùng vui mừng.

Sau khi chữa trị, Thái đại nương càng thêm phối hợp, đối với Tùy Duyên, Bất Hối cũng càng tốt hơn, thân thiết hơn. Một tháng sau, Thái đại nương có thể nắm ghế hỗ trợ*, từ từ đi bộ.

(*) Ghế giống loại ghế có hai bánh xe phía trước hỗ trợ người bệnh đi bộ hiện giờ.

”Đại nương, ta đỡ ngươi đi” Tùy Duyên đi theo bên cạnh.

”Không cần, không cần, nương Bất Hối, để tự ta đi, ngươi cũng không biết, mùi vị của việc không thể bước đi. . . .” Thái đại nương nói xong, dừng một chút, “Ta quên, ngươi cũng đã từng không thể đi lại!”

Tùy Duyên cười, “Đừng ngại, đại nương!”

Lúc ăn cơm tối, Hạo Nhiên buông chén đũa xuống, nhìn chăm chăm vào Tùy Duyên, “Nương Bất Hối, ngươi tên là gì?”

Tùy Duyên kinh ngạc, Thái đại nương cũng kinh ngạc, đồng loạt nhìn về phía Hạo Nhiên.

Hạo Nhiên lập tức cúi đầu, bên tai đỏ ửng.

Tùy Duyên cười một tiếng, nhàn nhạt mở miệng, “Tùy Duyên, Tùy trong nhà Tùy, Duyên trong duyên phận!”

Tùy Duyên, Tùy Duyên.

Trong lòng Hạo Nhiên đọc mấy lần, cười cười, “Vậy thì, ngày mai ta liền đi đến nha môn, chuyển cửa tiệm ở bến tàu sang dưới tên ngươi, ta cũng đã bàn bạc xong với người đang thuê, sang năm sẽ không cho hấn mượn tiếp!”

Vì Hạo Nhiên nói lời giữ lời, trong lòng Tùy Duyên vô cùng vui mừng, bàn tay đặt ở dưới bàn, nắm thành quyền.

”Chân Đại nương vẫn còn chưa khô hẳn, không vội!”

Tái đại nương cười, nắm tay Tùy Duyên, thành khẩn nói, “Vốn là tốt rồi, cũng không nóng lòng, nhưng mà nương Bất Hối, ban đầu vì chân của ta, Hạo Nhiên cũng quỳ trước không ít người, chỉ cầu đại phu xem cho ta, hôm nay, thật là Bồ Tát phù hộ, để chúng ta gặp được người, chúng ta biết, người mang theo Bất Hối, kiếm sống không dễ, mắt thấy sắp bước sang năm mới rồi, chuyện này phải làm trước lễ mừng năm mới, nếu rảnh rồi, người đi qua đó sắp xếp trước mọi thứ, qua năm, làm ăn gì, cũng sẽ không luống cuống tay chân, bên cạnh đó, cũng có thể an tâm chữa trị chân cho ta!”

Thấy Thái đại nương nói như vậy, Tùy Duyên cũng không cự tuyệt, “Vậy ta nghe đại nương!”

Sau ba ngày, Hạo Nhiên đưa khế ước mua bán nhà cho Tùy Duyên.

”Đây, khế ước mua bán nhà!” Hạo Nhiên nói xong, nở nụ cười.

Dưới ánh mặt trời, rất an ủi.

Tùy Duyên nhìn thấy, liền bị hoa mắt.

Không biết là vì Hạo Nhiên, hay là vì Hạo Nhiên đưa khế ước mua bán nhà đến.

Tùy Duyên vươn tay tiếp nhận, nắm thật chặt, sau đó, cẩn thận đọc không dưới mười lần.

Mới giờ tay lên che môi, vành mắt hồng hồng.

Cuối cùng, cuối cùng, cũng có nhà.

”Nương Bất Hối, cửa tiệm này, người tính làm gì?” Hạo Nhiên hỏi.

”Làm quán ăn!”

”Ta cho rằng người sẽ mở y quán, ta thấy y thuật của người rất là khá!”

Y thuật .

Tùy Duyên biết, y thuật của nàng thực sự rất khá, nhưng

Ở dị thế này, nàng không thể dựa vào ai, cũng không dám tùy tiện phô trương, tránh cho đắc tội đến người không đắc tội nổi, chết như thế nào cũng không biết.

Còn nữa, mở y quán mặc dù sẽ kiếm được nhiều, nhưng mà, mạo hiểm, tiền vốn cũng lớn.

Nhập được liệu sẽ phải tốn rất nhiều tiền vốn.

”Y thuật của ta, chỉ tính là biết sơ sơ, đợi sau này hãy nói đi!”

”Vậy người tính bán thức ăn gì?”

Tùy Duyên suy nghĩ một hồi, kéo ghế dài ngồi xuống, chân nàng, vẫn chưa thích ứng được với việc đứng lâu.

”Ta đã quan sát xung quanh bên cạnh, đều bán đồ ăn khô, không có ai bán thức ăn ướt, ta chỉ muốn, nấu phá lẩu bò, làm chút bánh bao bánh màn thầu, mì sợi mà bán!”

”Phá lẩu bò, đó là món gì?”

”Người chưa ăn qua!”

Miệng Hạo Nhiên, gần đây bị thủ nghệ của Tùy Duyên nuôi hư, đồ ăn bên ngoài, hẳn một hộp cũng ăn không trôi.

”Vậy người đợi một thời gian, trước nấu cho người nếm thử!”

”Được, rất tốt, nhưng mà, món này mà nấu ít, lúc ăn sẽ không ngon!” Tùy Duyên nói.

Hạo Nhiên vỗ đùi một cái, “Cái này còn không phải quá dễ sao, nấu ít không ngon, người liền nấu một nồi lớn, để cho các huynh đệ của ta, cũng nếm thử một chút, đến khi, người khai trương, cũng đi ủng hộ người, quá tốt!”

Tùy Duyên nghe vậy, mừng rỡ.

”Vậy thì tốt quá, sáng mai, người dẫn ta đến nơi giết bò, mua nguyên liệu nấu ăn!”

”Được, ta cũng đi mượn con ngựa, sáng mai chở người đi!”

Nghĩ đến phải đi mượn ngựa, rắc rối như vậy, Tùy Duyên vội nói, “Không cần xe ngựa, ta có thể đi bộ!”

”Vây cũng không được, thứ nhất, chân người không được tốt, thứ hai, người là Đại Ân Nhân của Hạo Nhiên ta, chuyện như vậy, phải nghe ta!”

”Vây thì làm phiền người!”

Hạo Nhiên cười to, “Ta đây cũng chỉ cần mở miệng, phiền toái gì!”

Ngày hôm sau.

Hạo Nhiên dậy thật sớm đi mượn xe ngựa, Tùy Duyên cũng rời giường sớm một chút, làm điểm tâm, để Bát Hối ở nhà bồi Tái đại nương, cùng Hạo Nhiên đi mua nguyên liệu dùng để nấu phá lẩu bò.

Bạn đang đọc truyện *Cách Phát Tài Của Thương Phụ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Phá Lẩu Bò

Trước tiên đến cửa tiệm hương liệu mua hương liệu, lại đến chợ mua củ cải, ớt, tiêu.

Lại đi đến chợ thịt bò mua dạ dày bò, ruột bò, phổi bò.

Nơi bán thịt bò, vô cùng nhộn nhạo.

Tùy Duyên đi theo sau lưng Hạo Nhiên, bước đi cẩn thận, Hạo Nhiên cũng cố gắng che chở cho Tùy Duyên, hỏi thăm nhiều lần, nếu không Tùy Duyên hãy đi về trước, một mình hần đi mua không tốt hơn sao?

Tùy Duyên nhân nhặt lác đầu cự tuyệt. Những người bán thịt bò, vừa thấy Hạo Nhiên, lập tức vây quanh.

”Ai nha, Hạo Nhiên ca, Hạo Nhiên ca, chuyện nhỏ mua thịt bò này, người chỉ cần nói một tiếng với ta, ta chắc chắn đưa loại thịt tốt nhất đến tận nhà cho người!”

”Đúng vậy đó, Hạo Nhiên ca, tôi chỗ ta xem một chút, hôm nay mới giết bò, rất tươi ngon!”

”Hạo Nhiên ca, đó là tẩu tử đúng không, bộ dạng nhìn thật đẹp, Hạo Nhiên ca, có phúc lớn!”

Hạo Nhiên giơ tay lên, vỗ một cái vào trên ót người nọ, “Miệng chó, đây là muối từ của Hạo Nhiên ca của người, các người trọn to mắt chó nhìn cho rõ, về sau nằng đến mua thịt bò, tất cả đều phải cân đúng cho ca, nếu như thiếu một lạng, cẩn thận ca đẹp gian hàng của người!”

Người nọ bị đánh cũng không giận, “Hạo Nhiên ca, người yên tâm, muối từ của Hạo Nhiên ca, chính là muối từ của chúng ta, nhất định chăm sóc, nhất định chăm sóc!”

”Nhanh, mỗi người các người cân cho ca 10 cân thịt bò thượng hạng, cũng làm sạch sẽ những thứ dạ dày bò, mỡ bò, ruột bò mà các người không cần, ném lên xe ngựa của ta!”

Sau đó lấy ngân phiếu ra, ném lên bàn, “Cầm chia đi!”

”Hạo Nhiên ca, không cần nhiều như vậy!”

Hạo Nhiên tròn mắt, “Người dám, ghét bỏ bạc Hạo Nhiên ca cho người, có phải không?”

”Không phải, Hạo Nhiên ca, ta không có ý này, ta.”

Người nọ tỏ vẻ muốn giải thích, người bên cạnh kéo hần một cái.

Sau đó từng người ném những thứ xương đầu bò, xương chân bò vào sọt ở sau xe ngựa, “Hạo Nhiên ca, những thứ này, không có thịt, cũng không bán được, người cầm nấu canh đi, hiếu kính Tái đại nương!”

”Hạo Nhiên ca, chân bò này cũng không có nhiều thịt, người cầm về nấu canh đi!”

”Hạo Nhiên ca.”

”Hạo Nhiên ca.”

Hạo Nhiên cứ đứng như vậy, chỉ vào sọt, “Ném những phần các người không bán được, vào sọt đi!”

Cho đến khi cái sọt đầy ắp.

Từ nơi mua thịt bò ra ngoài, Tùy Duyên nở nụ cười.

Hạo Nhiên kinh ngạc, nhìn Tùy Duyên, “Người cười gì vậy?”

Tùy Duyên càng cười càng vui vẻ, “Người rất được bọn họ kính trọng!”

Hạo Nhiên nghe vậy, nhếch miệng cười một tiếng, “Cũng không hẳn là kính trọng!”

”Vậy là cái gì?”

”Thật muốn biết?” Hạo Nhiên hỏi.

Tùy Duyên lắc đầu một cái, “Chỉ là tò mò, người không cần phải nói, ta không hỏi là được!”

”Này, đừng vậy, người hỏi, người hỏi đi, người hỏi, ta liền nói cho người biết!”

Tùy Duyên bị bộ dạng của Hạo Nhiên, chọc cười, “Như vậy, nếu như ta nấu phá lẩu bò xong, Hạo Nhiên ca người ăn hải lòng, thì nói cho ta biết, nếu không ngon, người cũng không được nói cho ta biết!”

”Đồng ý!”

Về đến nhà.

Bắt Hối đã nấu nước nóng xong.

Tùy Duyên xoa đầu Bắt Hối, “Thật giỏi!”

Bắt Hối cười, lộ ra hàm răng trắng, “Nương, con giúp người nhóm lửa!”

”Ừ!”

Nương con hai người phân công hợp tác, Tùy Duyên lấy một cái nồi lớn ra, để xương ra hết máu, rửa sạch, cùng gia vị, ớt, tiêu, muối, vào trong nồi bắt đầu nấu.

Tùy Duyên lại bắt đầu rửa ruột bò, dạ dày bò, phổi bò, dùng bột mì xát lên, khử mùi tanh hôi, rửa sạch sẽ, đến khi nước trong, cuối cùng là cắt khúc, bỏ tất cả vào trong nồi lớn nấu cùng nhau.

Bên này đã ổn, Tùy Duyên lại bắt đầu rửa củ cải, sau đó cắt củ cải thành từng miếng từng miếng, đặt ở trong chậu gỗ.

Đề tay ở dưới lỗ mũi khe ngửi, có mùi tanh của thịt bò, Tùy Duyên cầm chậu, đánh nước, cầm xà phòng cẩn thận rửa tay mấy lần, cảm thấy sạch sẽ, mới múc bột mì, đổ vào nước ấm, lên men.

Đồng thời, rửa sạch sẽ, thịt bò, cắt lát, đặt ở trên tấm thớt dùng sức băm.

Thình thoảng giờ tay lên lau mồ hôi.

”Cạch cạch cạch” Con dao lên lên xuống xuống, với lực đều đều.

Thật ra thì Hạo Nhiên, đứng bên ngoài phòng bếp, nhìn Tùy Duyên ra ra vào vào bận rộn đã lâu.

Hắn chưa bao giờ biết, một nữ nhân, lúc làm thức ăn, thật ra cũng đẹp mắt như vậy.

Quả thật giống như là một bức tranh.

Lại thấy Tùy Duyên cầm dao băm thịt bò, không nhịn được tiến lên, “Người băm nhiều thịt bò như vậy làm cái gì?”

”Làm bánh bao thịt bò!”

”Phải băm rất nhiều sao?”

Tùy Duyên nghe vậy lặng im suy nghĩ, “Vậy phải xem người có bao nhiêu người!”

”Hai ba mươi người!”

Hai mươi, ba mươi người, không phải là cần khoảng trăm cái bánh bao sao?

Tùy Duyên thở ra một hơi, tiếp tục băm thịt bò, mảy rậm của Hạo Nhiên nhú lại một cái, “Người đợi một chút, ta sẽ mang một món đồ về cho người!”

Ước chừng sau nửa khắc đồng hồ, Hạo Nhiên vui mừng trở lại, vào sân liền hô to, “Nương Bất Hối, người xem xem đây là đồ tốt gì!”

Tùy Duyên nghe vậy, để dao xuống, lắc cổ tay đang đau, đi ra ngoài phòng bếp, lại thấy Hạo Nhiên đang ôm một đồ vật.

Nghĩ ngơ hỏi, “Đây là cái gì?”

”Cối xay thịt, ta hỏi mượn cửa tiệm bánh bao!”

Tùy Duyên mừng rỡ.

Có cối xay thịt, sau này nàng làm bánh bao chỉ cần dùng ít sức hơn.

”Nhanh, người còn muốn băm bao nhiêu thịt bò, đều lấy ra, ta giúp người!”

Có cối xay thịt, một chậu lớn thịt bò rất nhanh đã được băm xong, Tùy Duyên có chút ngượng ngùng, khẽ gọi, “Hạo Nhiên ca.”

Hạo Nhiên cười ha ha, “Người không cần nói, ta cũng biết rõ, người muốn ta giúp người tìm một cái cối xay thịt đúng không!”

Tùy Duyên gật đầu.

Chính là ý này.

Nam nhân thông minh cũng tốt, dễ tiếp xúc.

”Chuyện này thì có vấn đề gì, người hãy yên tâm đi, bảo đảm trước tết, sẽ chuẩn bị cho người một cái!”

”Cám ơn Hạo Nhiên ca!”

”Khách khí cái gì?!, sau này có gì ngon, kêu ta một tiếng là được rồi!”

Tùy Duyên gật đầu, bắt đầu bỏ cái trắng, cùng thịt bò nấu chung với nhau, lại rửa sạch lồng hấp, hong khô một hồi, chờ lồng hấp khô nước.

Đợi đến lúc bột mì nở ra, lồng hấp trên cơ bản đã khô, trong nồi lớn, phá lẩu bò cũng tỏa ra mùi thơm nhàn nhạt.

Tùy Duyên tay chân lanh lẹ gói bánh bao, đặt vào trong lồng hấp. Cho đến khi nàng gói xong hơn một trăm cái bánh bao, cả người đổ đầy mồ hôi.

Đặt vào nồi, hấp!

Nghĩ đến những huynh đệ tốt của Hạo Nhiên sắp tới, Tùy Duyên lại bắt đầu làm món ăn khác, công việc bận rộn kinh khủng.

Bất Hối hiểu chuyện, luôn yên lặng giúp đỡ Tùy Duyên rửa rau, nhóm lửa.

Trẻ con mới sáu tuổi, lại trưởng thành sớm như đứa bé mười tuổi.

”Hạo Nhiên ca, nấu cái gì, thơm quá!”

Trong sân, truyền đến tiếng kêu.

Là các huynh đệ của Hạo Nhiên tới, mỗi người đều xách theo đồ ăn, điểm tâm, rượu, lập tức, trong sân trở nên ồn ào, rất náo nhiệt.

Bất Hối núp ở cửa phòng bếp, chỉ để lộ ra đôi mắt, rụt rè quan sát bọn họ.

Cũng không biết, người nào phát hiện Bất Hối.

”Ồi, oa nhi, mau tới đây!”

Bất Hối nghe vậy, nghiêng đầu nhìn Tùy Duyên, Tùy Duyên cười một tiếng, sờ sờ đầu Bất Hối, lại sửa sang xiêm áo cho Bất Hối, “Đi đi, các thức thức đều là người tốt, bọn họ, sẽ thích người!”

Hốc mắt Bất Hối ửng đỏ, “Nương.” Thấy Tùy Duyên kiên định nhìn nàng, khẽ gật đầu.

Thấp thỏm đi vào trong sân.

Bạn đang đọc truyện *Cách Phát Tài Của Thương Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Xem Nhà Mới

“Oa nhi, đến, gọi thúc thúc, thúc thúc cho người kẹo!”

Bất Hối do dự một chút, lộ ra hàm răng trắng, ngây thơ vui mừng kêu, “Thúc thúc!”

“Oa nhi này thật nghe lời!” Sau đó từ trong túi lấy kẹo ra, đưa cho Bất Hối, “Đến, cầm!”

“Tạ ơn thúc thúc!” Bất Hối cười, cười rất vui vẻ.

Đây là lần đầu tiên, nhận được kẹo từ người xa lạ.

Không phải ăn xin mà có, mà là người khác, cam tâm tình nguyện cho nàng, mang theo yêu thương, mang theo quan tâm.

“Đến, thúc thúc cũng có!”

Một người một viên kẹo, tay Bất Hối nhỏ, cầm không hết, liền nhấc xiêm áo lên, bỏ trong xiêm áo.

Bất Hối đáng yêu hiểu chuyện, miệng lại ngọt, chuyên chọn lời hay mà nói, dù đồ những nam tử trẻ tuổi này, cười vui vẻ.

“Bất Hối, nướng người nấu cái gì vậy, len lén nói với thúc thúc một chút đi!”

Mất to của Bất Hối đảo một cái, giả vờ dè dặt, “Nướng ta nấu phá lẩu bò, bánh bao thịt bò, còn có gà xào cay, thịt bò kho.”

“Chắc, Bất Hối, đừng nói nữa mà... Nước miếng của thúc thúc cũng sắp chảy rồi!”

Phòng bếp, mùi thơm liên tục tỏa ra,

Trong sân, đặt một cái bàn, bát đĩa đã dọn xong, nhiều hơn mọi lần, có người đứng ở cửa phòng bếp, hỏi Tùy Duyên có cần giúp một tay hay không.

Tùy Duyên đều cười cự tuyệt.

Cho đến khi thức ăn lần lượt được bung ra, có người không nhịn được, lấy tay bốc ăn.

“Trời ơi, mùi vị này, còn ngon hơn ở mấy đại tửu lâu!”

“Vậy, thức ăn ở đại tửu lâu, người ăn rồi sao?” Hạo Nhiên không khách khí đã kích.

Dẫn đến một trận cười vang.

Một bữa cơm, mọi người ăn đến mồ hôi đầm đìa, nhưng, cũng gọi là sảng khoái.

Ngay cả Tái đại nương, cũng liên tục khen tài nấu nướng của Tùy Duyên.

Đối mặt với sự khích lệ, Tùy Duyên chỉ cười nhạt không nói.

Xem ra, chờ chân Tái đại nương tốt lên, quán của nàng thật sự có thể bán phá lẩu bò, bánh bao bánh mỳ thịt, thịt kho các loại, trước tiên cứ kiếm sống như vậy.

Thu dọn bát đĩa, Tùy Duyên ở phòng bếp rửa chén.

Hạo Nhiên đứng ở cửa phòng bếp, “Chuyện đó, nướng Bất Hối, bọn họ nói, mấy ngày nữa, trở lại ăn cơm, người xem.”

“Tốt!” Tùy Duyên lên tiếng.

“Vậy cũng được, mấy ngày nữa, ta để cho nướng từ của bọn họ đến giúp đỡ!”

”Vậy thì không cần, một mình ta làm được!”

Hạo Nhiên sững sờ, ngay sau đó cười, “Ngươi sợ các nàng học trộm?”

”Không phải, thực sự không cần phiền họ sang đây!”

Thật ra thì, chỉ là nàng thích những ngày bận rộn lại thực tế như vậy, thật thật tại tại.

Hạo Nhiên cười, “Vậy cũng tốt, nếu ngươi làm được, sẽ tùy ngươi, nếu như không làm nổi, ngươi nói một tiếng, ta để cho nương tử bọn họ đến giúp đỡ!” Hạo Nhiên nói xong, dừng một chút, “Còn nữa, phá lẩu bò, ăn thật ngon!”

Tùy Duyên nhú mày.

Lặng lặng chờ lời kế tiếp của Hạo Nhiên.

”Chuyện đó, ta, thật ra thì, chính là côn đồ lưu manh ở đường Tây, đặc biệt thu phí bảo hộ!”

Tùy Duyên còn chưa lấy lại tinh thần, Hạo Nhiên đã cất bước rời đi.

Thật ra thì, côn đồ lưu manh cũng không có gì không tốt.

Thật ra Tùy Duyên muốn nói với Hạo Nhiên như vậy, nhưng, đợi mấy ngày, cũng không tìm được cơ hội mở miệng.

Rõ ràng Hạo Nhiên bắt đầu né tránh nàng.

Chân Tái đại nương cũng tốt hơn, từ từ, buông gậy ra cũng có thể đi, vui mừng đến mức Tái đại nương liên tục khen Tùy Duyên là phúc tinh của nàng.

Ngày mừng tám tháng chạp.

Tùy Duyên nấu cháo mừng tám tháng chạp.

Các huynh đệ của Hạo Nhiên, cũng cùng nhau tới ăn, một người một chén, ăn xong, liên tục khen Tùy Duyên nấu cháo mừng tám tháng chạp rất ngon.

Chỉ vài ngày nữa là bước sang năm mới rồi.

Mỗi nhà đều bắt đầu chuẩn bị đồ tết.

Hạo Nhiên cũng không ngoại lệ.

Tái đại nương viết danh sách, Hạo Nhiên đi mua, nhưng mà, Hạo Nhiên mua nhiều thêm mấy cuộn vải.

”Nương, của người!”

Tái đại nương gặp chuyện tốt nên tinh thần thoải mái, cầm vải vóc, vô cùng vui mừng.

Hạo Nhiên đưa phần còn dư lại cho hai nương con Tùy Duyên, “Nương Bất Hối, cái này cho ngươi và Bất Hối!”

Tùy Duyên kinh ngạc không thôi, không ngờ, Hạo Nhiên lại chuẩn bị cho nàng và Bất Hối.

Nàng vốn đã tính toán, tìm thời gian đi mua xiêm áo năm mới cho Bất Hối, tạo bất ngờ.

Đưa tay nhận lấy, Tùy Duyên cảm kích cười với Hạo Nhiên, “Cảm ơn!”

Hạo Nhiên cười cười.

Tái đại nương lại mở miệng, “Nương Bất Hối, đây là chuyện nên làm, ngươi chữa khỏi chân của ta, hai nương con chúng ta cảm tạ ngươi, là chuyện nên làm!”

”Đại nương”

Thấy Tái đại nương thành như vậy, làm Tùy Duyên cảm thấy ngượng ngùng. Nếu như nàng có núi vàng núi bạc, nàng chắc chắn sẽ không như vậy.

Đáng quý nhất là khi nghèo túng có người, ân cần hỏi han ngươi.

Đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi.

”Đừng ngượng ngùng, nghe Hạo Nhiên nói, cửa tiệm ở bến tàu đã trống, ngày mai, để Hạo Nhiên đưa ngươi đi xem một chút, cần gì, trước ghi nhớ lại, tránh cho đến lúc đó, luống cuống tay chân!”

”Tốt!”

Tái đại nương rất hài lòng đối với thái độ của Tùy Duyên.

Không kiêu ngạo không tự ti, không nóng không vội, chỉ với y thuật của nàng, và tài nấu nướng, nếu như bị y quán hoặc là đại tửu lâu biết, khẳng định sẽ tranh nhau đi cướp.

Nàng vẫn tĩnh lặng như nước, không nổi gợn sóng.

Từ trong ngực lấy ra một hà bao, đưa cho Tùy Duyên, “Nương Bất Hối, đây là 50 lượng bạc ban đầu đáp ứng ngươi, ngươi cất đi!”

Tùy Duyên đứng lên, “Đại nương.”

”Cầm đi, chúng ta nhất ngô cửu đỉnh, đã hứa với ngươi, thì nên cho ngươi, hơn nữa, ngươi ở đây chăm sóc ta, giặt xiêm áo nấu com hai tháng, ta để Hạo Nhiên cho ngươi thêm năm lượng bạc, coi như là tiền công!”

”Không, đại nương, năm lượng bạc này, ta không thể nhận, hai tháng qua, ta và Bất Hối ở nhà ngươi, ăn uống chùa, nếu không phải ngươi và Hạo Nhiên ca tốt bụng chứa chấp nương con chúng ta, nương con chúng ta, vào lúc này cũng không biết đã lưu lạc đến nơi nào rồi.”

Tái đại nương thấy Tùy Duyên không giống đang nói đùa, cười ha ha, “Vậy cũng được, không nhận thì không nhận, chờ cửa tiệm của ngươi khai trương, ta để Hạo Nhiên đưa bao lì xì cho ngươi!”

Tùy Duyên cười, coi như là đồng ý.

Phản ân tình này, nàng cũng ghi tạc tận đáy lòng.

Mấy ngày sau.

Lúc ăn điểm tâm, Hạo Nhiên vừa gấp thức ăn, vừa nói, “Nương Bất Hối, sau khi ăn điểm tâm xong, ta dẫn ngươi đi xem cửa tiệm!”

Tùy Duyên nghe vậy, tay cầm đũa run lên, “Tốt!”

Ăn qua loa điểm tâm, Tùy Duyên nhanh chóng dọn dẹp, rửa chén, sửa sang lại bản thân, lại sửa sang cho Bất Hối, dắt Bất Hối đi ở sau lưng Hạo Nhiên.

Đi khoảng một nén nhang.

”Ừ, chính là cửa tiệm đang đóng cửa kia!”

Tùy Duyên nhìn theo ngón tay của Hạo Nhiên, cửa tiệm rộng khoảng bốn, năm mét, cửa chính là dùng từng tấm từng tấm ván gỗ, loại có thể tháo xuống...

Hạo Nhiên dẫn Tùy Duyên đi, hấp dẫn không ít ánh mắt của mọi người.

Cũng không thiếu người chào hỏi.

”Hạo Nhiên ca, dẫn người đi xem cửa tiệm, không phải nghe nói, cửa tiệm kia của ngươi, không cho thuê sao?”

”Dẫn muội tử của ta tới xem một chút!”

”Ai u, Hạo Nhiên ca, người muội tử này thật không tệ, giống như hoa vậy!”

Hạo Nhiên cũng cười cười tùy tiện mắng, “Đi đi, tên đáng chết!”

Cầm chìa khóa mở khóa ra.

Có lẽ vì người khách thuê trước đây tương đối lười, lúc rời đi, cũng không còn quét dọn sạch sẽ, khắp nhà tỏa ra mùi khó ngửi.

Hạo Nhiên lập tức mắng, “Người này, quý lười đầu thai sao?”

Tùy Duyên giơ tay lên nhẹ nhàng quạt, Bất Hối thì nắm chặt lỗ mũi.

Phía sau cửa tiệm có một sân vườn, phòng bếp, gác xếp ở trên phòng bếp.

Sau phòng bếp, có một tiểu viện, bên cạnh là một gian phòng nhỏ dựng bằng cỏ tranh, Tùy Duyên nghĩ, hẳn là nhà xí.

Ở góc phòng bếp, có một giếng nước.

Tổng thể mà nói, nhà không lớn, nhưng, tất cả đều đầy đủ.

Bạn đang đọc truyện *Cách Phát Tài Của Thương Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Chuyển Vào Nhà Mới

“Nương Bất Hối, ngôi nhà này bẩn quá, mấy ngày nữa, ta kêu mấy người đến, triệt triệt để để quét dọn một chút!”

“Không cần, ta tự làm là được rồi!” Tùy Duyên nói.

Hạo Nhiên lắc đầu một cái, trèo lên gác xếp, một lát liền nhanh chóng chạy xuống, “Trước kia người nọ nuôi heo sao? Hối như vậy?”

Tùy Duyên chỉ cười cười.

Bất Hối cũng cười.

Thật vất vả mới có một ngôi nhà, hồi hơn, nàng cũng có thể dọn dẹp cho nó sạch sẽ.

“Hạo Nhiên ca, nơi này, ta tự mình quét dọn là tốt rồi, thật!”

Hạo Nhiên nghe vậy, do dự một chút, “Vậy cũng được, nếu như không làm được, gọi ta một tiếng, còn có cái gì cần phải mua mà không chuyển về được, gọi ta một tiếng!”

“Tốt!”

Mấy ngày kế tiếp, buổi sáng Tùy Duyên làm điểm tâm xong, liền dẫn theo Bất Hối đến đây quét dọn, buổi trưa trở về nấu cơm, buổi chiều lại tới quét dọn.

Trở lại nhà Hạo Nhiên, làm cơm tối, rửa chén dọn dẹp xong, ngã xuống giường.

Mặc dù mệt đến mức xương cốt cả người đều rã rời, nhưng, nhìn Bất Hối ngủ say, Tùy Duyên cảm thấy, cuộc sống, chưa từng phong phú như thế.

Tồn thời gian năm ngày, cuối cùng cũng dọn dẹp cửa tiệm sạch sẽ, Tùy Duyên lại mua lá ngải cứu ở tiệm thuốc xông trong trong ngoài ngoài một lần nữa.

Vách tường hay gì đó, cũng lau đi lau lại.

Hạo Nhiên là người đầu tiên tới nhà mới của Tùy Duyên, nhìn cửa tiệm rực rỡ hẳn lên, sạch bóng, không có một hạt bụi, Hạo Nhiên không nhịn được than thở, “Chắc chắc chắc, quả thật sáng hẳn lên!”

Tùy Duyên cười, nụ cười ấm áp như mặt trời.

Đẹp đến chói mắt.

“Ta tính toán thừa dịp trước tết, mua đủ mọi vật dụng về, Hạo Nhiên ca, ngơoi xem”

“Tốt, mua về trước tết, chờ qua năm sau, ngơoi có thể chuyển qua, chuẩn bị khai trương, đến lúc đó, ta giúp ngơoi đi chọn lựa đồ dùng trong nhà, thuận tiện ép giá cho ngơoi, ha ha ha, Hạo Nhiên ca ta, không có bản lĩnh gì, nhưng bản lĩnh ép giá, dám nhận thứ hai, không ai dám nói số một!”

Tùy Duyên thấy Hạo Nhiên nói như vậy, nở nụ cười, “Vậy làm phiền Hạo Nhiên ca!”

Hạo Nhiên khoát khoát tay, “Chuyện nhỏ!”

Ngày hôm sau, ưu tiên đi đến cửa tiệm bán đồ dùng trong nhà, mua giường, tủ, bàn ghế, chậu rửa mặt, chậu rửa chân, kệ rửa mặt, này này nọ nọ lại có thể tiêu hết mười lượng bạc.

Ngày mốt, đi mua chăn bông, gối đầu, nồi bát gáo chậu mới.

Lại tiêu hết năm lượng bạc.

Trơ mắt nhìn bạc, chỉ có ra không vào, 56 lượng bạc, dùng hết 15 lượng, còn lại 41 lượng, nghĩ đến còn phải mua nhiều đồ như vậy, lại phải dùng bạc như nước chảy, Tùy Duyên nóng nảy, Bất Hối cũng sốt ruột.

Đêm ba mươi.

”Đến, Hạo Nhiên, đây là tiền mừng tuổi của ngươi!” Tái đại nương nói xong, đưa một bao lì xì cho Hạo Nhiên, lại lấy thêm một bao đưa cho Tùy Duyên, “Nương Bất Hối, cái này cho ngươi!”

”Đại nương, ta.”

”Cũng không có bao nhiêu tiền, đồ tốt mang đi làm may!”

Tìm Tùy Duyên khẽ đau, do dự một chút, nhận lấy.

Tái đại nương lại đưa một bao cho Bất Hối, “Nha đầu Bất Hối, đây là của ngươi!”

Bất Hối khiếp sợ, đây là lần đầu tiên nàng được nhận tiền mừng tuổi, ngây ngốc tại chỗ, không biết phải làm sao?

Hạo Nhiên đẩy Bất Hối một cái, “Nha đầu này, còn không tạ ơn nãi nãi, nhận lấy tiền mừng tuổi!”

Bất Hối hồi hồn, đỏ mặt, đưa hai tay ra, đón lấy bao lì xì, “Tạ ơn nãi nãi!”

”Bé ngoan, nãi nãi thích ngươi, nếu như nãi nãi có một đứa cháu gái như ngươi, nằm mơ cũng sẽ cười tỉnh!” Tái đại nương nói xong.

Ha ha nở nụ cười.

Com tất niên, Hạo Nhiên đã sớm chuẩn bị đầy đủ nguyên liệu nấu ăn, Tùy Duyên tùy ý phát huy, nấu rất phong phú.

Gà vịt thịt cá, mọi thứ đều có, đầy một bàn lớn.

Bốn người ngồi quanh bàn, mọi người cũng không khởi động.

”Ai u, bao nhiêu năm qua, chưa từng được ăn bữa com tất niên thịnh soạn như vậy!” Tái đại nương nói xong, hốc mắt đỏ ửng, tiếp tục nói, “Năm nay, thật là một năm tốt, chân ta cũng có thể đi lại, hai nương con Bất Hối, cũng có một ngôi nhà, chỉ chờ năm sau, Hạo Nhiên cưới một cô con dâu về cho ta, sinh cho ta một đứa cháu mập mạp!”

Hạo Nhiên nghe vậy, đỏ mặt.

Ánh mắt khẽ liếc nhìn Tùy Duyên, ngay sau đó liền thu hồi, khẽ giả vờ tức giận, “Nương, nói gì thế, ăn com!”

Tùy Duyên cười.

Bất Hối khéo léo hiểu chuyện, chuyên tâm ăn com.

”Nương Bất Hối, ta nghe Hạo Nhiên nói, cửa tiệm bên kia, cái gì ngươi cũng đã mua đủ, ngươi tính toán lúc nào thì chuyển qua?”

Dĩ nhiên Tùy Duyên hi vọng có thể chuyển qua càng sớm càng tốt, nhưng, ân tình của Tái đại nương và Hạo Nhiên, nàng không dễ dàng vứt bỏ.

Bạc, kiếm sớm hay muộn, nó đều sẽ không chạy.

”Chờ chân đại nương ngươi khỏi hẳn, mới đi!”

Tái đại nương nghe vậy, hài lòng.

Coi trọng tình nghĩa như vậy, không vong ân phụ nghĩa, rất tốt.

”Nương Bất Hối, chân ta cũng tốt lắm rồi, mở cửa tiệm, luôn phải càng sớm càng tốt, tính toán như vậy đi, bởi vì năm mới, có mấy thân thích của ta muốn tới chúc tết, những ngày trước đó ngươi vẫn sẽ nấu com, đến mừng sáu thì chuyển đi, sau mừng sáu, thân thích của ta sẽ tới, ta đã xem Hoàng Lịch hôm đó, mừng sáu là một ngày tốt để vào ở!”

Những thứ Hoàng Lịch này, Tùy Duyên đều không quan tâm.

Nhưng Tái đại nương lại nghĩ đến.

Trong lòng cảm động “Đại nương.”

Lỗ mũi hơi chua xót.

Trầm mặc một lúc lâu, Tùy Duyên mới gật đầu một cái, “Ta nghe theo đại nương!”

Mùng một đầu năm, quả thực Tái đại nương có người thân tới chúc tết, Tùy Duyên càng đặc biệt ra tay, làm ra đủ loại món ngon.

Nhiều thân thích của Tái đại nương trên ghẹo, không muốn trở về, muốn ở lại lâu dài ở nhà của Tái đại nương.

Tái đại nương lại vui vẻ nói, Tùy Duyên mở cửa tiệm ở bến tàu đường Tây, đại khái * là có thể khai trương, muốn ăn, cầm bạc, trực tiếp đến mua là được.

Đêm đầu năm, Tùy Duyên không ngủ được, Bất Hối cũng thế.

Nương con hai người, nghĩ đến, cuối cùng cũng có một ngôi nhà thuộc về mình, hưng phấn cả đêm không ngủ được.

”Nương, đây là mơ sao?”

Tùy Duyên nắm tay Bất Hối, “Không phải, đây không phải là mơ!”

Bất Hối cười, “Nương, ta không ngủ được!”

”Ta cũng không ngủ được!”

Mùng sáu.

Ngày chuyển nhà.

Bạn đang đọc truyện *Cách Phát Tài Của Thương Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Bánh Gạo Nếp

Trời còn chưa sáng, Tùy Duyên đã rời giường, Bất Hối cũng vội lật người đứng lên. Nương con hai người nhìn nhau cười một tiếng, hưng phấn đến mức không giấu được.

”Nương”

Tùy Duyên xoa đầu Bất Hối, “Bất Hối, từ nay về sau, chúng ta phải cố gắng kiếm bạc!”

”Uh, cố gắng kiếm bạc, ở căn nhà lớn!” Thật ra, đồ đạc của nương con bọn họ cũng không nhiều, trên cơ bản là mấy bộ xiêm áo xuân hạ thu đông, ngoài ra, cũng chỉ có bốn đôi giày, tài sản đúng là ít đến đáng thương.

Bạc, trừ đi 41 lượng kia, Tái đại nương chia ra cho mỗi người hai lượng tiền mừng tuổi, cũng chỉ mới được 45 lượng.

Mới sáng sớm Hạo Nhiên đã đi mượn xe ngựa, bởi vì Tái đại nương cũng muốn đi cùng, thuận tiện tăng thêm hí khí cho Tùy Duyên.

Ngồi ở trên xe ngựa, nương con hai người nắm chặt tay nhau, lòng bàn tay đều là mồ hôi.

Xa xa, Tùy Duyên đã nhìn thấy nhà của nàng và Bất Hối.

Có lẽ, về sau, nàng không dám chắc vẫn sẽ tiếp tục ở lại đây, nhưng, đây là ngôi nhà đầu tiên của nàng. Khởi điểm cuộc đời của mình. Nàng vĩnh viễn sẽ không bao giờ quên, tâm trạng vào giờ khắc này, sự xúc động vào giờ khắc này. Trước cửa, đã sớm treo pháo.

Những người đợi ở đó đều là huynh đệ của Hạo Nhiên ca, vừa thấy đám người Tùy Duyên, lập tức đốt pháo.

Bùm bùm bùm một tiếng.

Tùy Duyên dắt Bất Hối, nhanh chóng chạy vào bên trong nhà.

Sau đó nhìn pháo cháy hết.

”Nương Bất Hối, chúc mừng ngươi!”

”Chúc mừng ngươi, nương Bất Hối!”

”Chúc mừng chúc mừng!”

Đôi mắt với lời chúc mừng của mọi người, Tùy Duyên cười cười, tay càng dùng sức nắm chặt tay Bất Hối.

Trước kia, nàng lạnh lùng, cảm thấy, ngoại trừ muội muội, những người khác đều là người ngoài, cho nên, gần như không có bằng hữu.

Hôm nay.

Nàng muốn học theo Hạo Nhiên.

Cho dù là một côn đồ lưu manh thu phí bảo hộ, nhưng cũng là một côn đồ lưu manh được mọi người tôn kính.

“Cám ơn mọi người, tối hôm nay, tới chỗ ta ăn cơm!”

“Ai nha, vậy thì tốt, nương Bất Hối, ta biết rõ ở chỗ của ngươi có gạo không có nguyên liệu nấu ăn, nguyên liệu nấu ăn, để mấy huynh đệ chúng ta đi mua, mua về, cho ngươi nấu, một hồi trở lại mang thêm vài hũ rượu ngon, xem như chúng ta ăn mừng ngươi chuyển vào nhà mới!”

Tùy Duyên cười, gật đầu đồng ý, “Tốt!” Sau đó vội vàng đi đỡ Tái đại nương, “Đại nương, vào trong nhà ngồi nghỉ, ta rửa nồi nấu nước, pha cho ngươi ly trà!”

Tái đại nương gật đầu, Tùy Duyên hiểu chuyện, Tái đại nương rất yêu thích.

Trong lòng cũng hơi, chú ý.

Tùy Duyên đỡ một bên, Hạo Nhiên đỡ một bên, cẩn thận dìu Tái đại nương vào phòng bếp.

Bất Hối kéo ghế, “Nãi nãi, người ngồi, chậm một chút!”

“Chỉ có nha đầu Bất Hối của ta là tốt, biết đau lòng cho nãi nãi!” Tái đại nương nói xong, ngồi xuống, lại kéo tay Bất Hối, lặng lẽ nhét một hà bao cho Bất Hối.

“Nãi nãi.”

Tái đại nương kéo Bất Hối vào trong ngực, “Nha đầu tốt, trước tiên không cần nói cho nương ngươi biết, buổi tối, chờ sau khi nãi nãi đi, thì nói với nương, Bất Hối là đứa bé hiểu chuyện, nhất định sẽ đồng ý với nãi nãi, có đúng hay không?”

Bất Hối do dự một lúc lâu, cuối cùng vẫn ngoan ngoãn gật đầu, cẩn thận cất hà bao.

Tùy Duyên vội vàng nhóm lửa, rửa nồi, nấu nước.

Cùi gạo dầu muối tương dấm trà, đã sớm mua xong toàn bộ, đến cùi đốt cũng mua rất nhiều, chất trong sân phía sau phòng bếp. Sau khi nước sôi lên, Tùy Duyên rót một chén trà, đưa cho Tái đại nương, “Đại nương, ngươi uống trà!”

Tái đại nương nhận lấy trà, cười nói, “Nương Bất Hối, về sau, để cho mọi người gọi tên ngươi đi, cứ gọi nương Bất Hối, nương Bất Hối, không tốt đâu!”

“Đại nương, ta nghe ngươi, về sau, ta sẽ để cho mọi người gọi ta là A Duyên!”

Tái đại nương gật đầu, “A Duyên, ngươi có phát hiện, ngươi không giống thời điểm này năm ngoái không?”

Tùy Duyên cười, dạo gần đây, nàng thích cười hơn, đối đãi hiền hòa với mọi người, đối nhân xử thế cũng khéo léo hơn trước.

“Đúng, đại nương, trước kia ta, quá cô độc, một lòng nghĩ, chỉ cần có Bất Hối là được, là tốt rồi, nhưng mà sau khi biết Hạo Nhiên ca và đại nương ngươi, ta mới phát hiện, thật ra thì, người, có lúc, nên bác ái mới tốt!”

Trước kia, nàng không có lấy một người bạn.

Một cũng không có.

“Bộ dạng bây giờ của ngươi rất tốt, không cần quá nhiệt tình, quá nhiệt tình, người ta sẽ cho rằng ngươi có mưu đồ, cũng không cần quá lạnh nhạt, quá lạnh nhạt, người ta sẽ cho rằng ngươi rất khó sống chung!”

Lời nói tận tâm của Tái đại nương, khiến Tùy Duyên rất cảm động.

“A Duyên, hôm nay là một ngày vui của ngươi, không thể khóc!”

Tùy Duyên nghe vậy, lại cười hi hi.

“Đại nương, ngươi ngồi trước đi, ta đi ủ chút bột mì, một lát sau làm chút bánh ngọt, để cho mọi người mang về, cho đứa bé ở nhà!”

Tái đại nương gật đầu.

Nhìn bột mì trắng mịn, bột gạo nếp được mài mịn, Tùy Duyên nghĩ, nếu như còn có trứng gà, mật ong, đường mía, nàng có thể làm bánh gạo nếp hấp.

Đường mía, trứng gà trong nhà đều đã có.

Tùy Duyên chợt nhớ, bên cạnh bến tàu, giống như có một cửa tiệm bán mật ong.

“Đại nương, người giúp ta trông nhà một lát, ta đi ra ngoài mua chút đồ!”

“Đi đi, đi đi!” Tái đại nương khoát tay, cũng không hỏi Tùy Duyên muốn đi mua cái gì, cười híp mắt rất hiền lành, cùng Bất Hối câu được câu không nói chuyện.

Tùy Duyên đi tới cửa tiệm bán mật ong.

Chường quỹ là một nam tử hơn ba mươi tuổi, rất nhiệt tình, “Ai nha, là muội tử nhà Hạo Nhiên ca mà, mau vào, mau vào!”

Tùy Duyên gật đầu, “Chường quỹ, ta tên là A Duyên, về sau chường quỹ gọi ta A Duyên là tốt rồi!”

“Được, muội tử A Duyên, người muốn mua mật ong sao?”

“Đúng!”

“Vậy người tùy tiện xem một chút, mật ong của ta đây, là tốt nhất cả bến tàu này, mật ong nồng đặc, mùi vị tốt, giá tiền cũng hợp lý!”

Chường quỹ nói xong, cầm muỗng lên mức mật ong, mức cho Tùy Duyên nhìn.

Tùy Duyên nhìn thử, cũng dùng chiếc thìa chường quỹ tới, chấm nếm thử một chút, mùi vị thật không tệ, cũng rất nồng đặc, “Một vò này bao nhiêu tiền?”

Chường quỹ nhìn Tùy Duyên, vừa ra tay, liền mua một vò mật ong, vui mừng.

“Cũng là vò này nếu bán cho người khác, ít nhất cũng phải mười lượng bạc, nhưng mà, muội tử A Duyên là muội tử của Hạo Nhiên ca, muội tử của Hạo Nhiên ca chính là muội tử của ta, ta giảm giá cho muội tử A Duyên, chỉ lấy muội tử A Duyên bảy lượng bạc, nhưng mà muội tử A Duyên, sau khi người dùng xong mật ong, có thể trả cái vò cho ta hay không?”

Bảy lượng bạc.

Mặc dù có hơi đắt, nhưng mà, cũng không thể dùng hết trong một lần, hơn nữa, một vò lớn như vậy, ít nhất cũng có thể làm chừng trăm cái bánh gạo nếp hấp.

“Chường quỹ, người có thể đưa qua giúp ta sao?”

“Có thể, có thể, dĩ nhiên có thể!” Chường quỹ nói xong, hô một tiếng vào bên trong, “Nương bọn nhỏ, ra ngoài trông tiệm!”

Sau đó đi qua một bên, ôm lấy một vò chưa bị mở, “Đi, ta đưa qua cho người!”

“Vây bạc?”

“Một hồi hãy trả, bây giờ không vội!”

Tái đại nương thấy Tùy Duyên mua một vò mật ong, kinh ngạc không thôi.

Chường quỹ để vò mật ong xuống, cười hi hi chào hỏi Tái đại nương, “Tái đại nương, thân thể khỏe không!”

“Khỏe khỏe khỏe, làm phiền tiểu tử người, cửa tiệm buôn bán tốt không?”

“Tốt tốt tốt, đại nương, có Hạo Nhiên ca ở đây, làm ăn khá rất!”

Trước kia, bến tàu đường Tây này, tam bang lục phái, một ngày thu phí bảo hộ, cũng phải bảy tám lần, những tiểu thương bọn họ khổ không thể tả, cho đến khi Hạo Nhiên ca khởi nghĩa vũ trang, đánh lão đại tam bang lục phái một trận, thống nhất đường Tây.

Mặc dù phí bảo hộ vẫn thu như cũ, nhưng, một tháng chỉ đóng 60 văn tiền, so với trước kia một tháng bốn năm trăm văn, thật sự tốt hơn nhiều.

“Vây thì tốt, đây là A Duyên, về sau, người phải chiếu cố nhiều hơn!” Tái đại nương nói.

“Tái đại nương, người yên tâm, chuyện như vậy, không cần người nói, ta cũng sẽ ghi ở trong lòng!”

Tái đại nương cười, “A Duyên, đây là Hà chường quỹ của cửa tiệm mật ong, về sau, người gọi hắn một tiếng Hà ca!”

Tùy Duyên gật đầu, “Hà ca, đây là bạc mua mật ong, người cất đi!”

Hà chương quỹ cười hi hi nhận lấy, muối từ A Duyên, Tái đại nương, ta đi về trước đây, muối từ A Duyên, về sau nếu có việc gọi ta một tiếng, cần mặt ong, cũng tới tìm ta, ta tính rè cho ngươi!”

”Tốt!”

Hà chương quỹ rời đi.

Tái đại nương mới hỏi, “A Duyên, ngươi mua một vò mặt ong lớn như vậy làm cái gì?”

”Đại nương, trước tiên ta không thể nói cho ngươi biết, một lúc sau, chờ ta làm xong, ngươi sẽ biết!”

Thấy Tùy Duyên nói như vậy, Tái đại nương cũng hứng thú, vui vẻ cười ha ha nói: “Bất Hối, nhìn nương ngươi này, đúng là người gặp chuyện tốt tinh thần thoải mái!”

Bất Hối cười.

Tùy Duyên cũng cười.

Bạn đang đọc truyện *Cách Phát Tài Của Thương Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Chuẩn Bị Khai Trương

Đi qua một bên múc bột gạo nếp đổ vào trong chậu, dùng nước ấm khề nhào đều bột gạo nếp trong chậu.

Lại đập mười lăm trứng gà, vào trong chậu sứ, dùng sức đánh, cho đến khi trứng gà đã được đánh đều, mới đổ vào trong bột gạo nếp, lại thêm đường núa, mặt ong vào.

Dùng sức trộn đều.

Nhẹ nhàng chấm một chút đưa vào trong miệng nếm thử, cảm thấy vị ngọt vừa phải, Tùy Duyên mới nắn bột gạo nếp thành một viên tròn, ấn dẹp, đặt trên miếng vải lót trong lồng hấp rồi hấp chín!

Tùy Duyên sợ không đủ, tổng cộng làm mười, cũng hấp hết mười lồng hấp.

Bất Hối nhóm lửa.

Sau một nén nhang, mùi thơm của bánh gạo nếp từ từ tỏa ra.

”Ai nha, A Duyên, món này, thật là thơm!”

Tùy Duyên cười, “Đại nương, bánh gạo nếp này là một món tốt, bởi vì nó được hấp, có trứng gà bổ dưỡng, còn có mặt ong bổ dưỡng, thích hợp cho lão nhân gia ăn nhất!”

Tái đại nương nghe vậy, tức giận trợn mắt nhìn Tùy Duyên, “Hay lắm, lão bà ta trong mắt ngươi, thành lão nhân gia rồi!”

”Đại nương, ngươi hiểu lầm ý của ta, ngươi, không có già chút nào, mà là rất trẻ tuổi!”

”Coi như ngươi thức thời!”

Mùi thơm của bánh gạo nếp xông vào mũi, đã vô cùng vui sướng.

Mà bên ngoài cửa tiệm, bởi vì mùi thơm, không ít người tụ tập lại.

Chỉ chỉ chỗ chỗ cửa tiệm của Tùy Duyên.

Từ xa nhóm người Hạo Nhiên đã ngửi thấy mùi thơm.

”Ai nha, nhà ai làm đồ ăn, thơm như vậy!”

”Đúng vậy, Hạo Nhiên ca, mặt mũi ngươi lớn, có rãnh rồi hỏi thăm một chút, để cho các huynh đệ đánh một bữa no nê!”

Hạo Nhiên nghe vậy, giơ tay lên đánh mỗi người một cái, đánh vào trên đầu bọn họ, “Một đám ngu xuẩn, các ngươi cảm thấy, món gì đó thơm như vậy, ở đường Tây này có người làm ra được!”

Trong lòng đã đoán được, chỉ có thể là Tùy Duyên làm.

Lại nhìn thấy ở lối vào cửa tiệm của Tùy Duyên, có người tụ tập thì Hạo Nhiên vô cùng chắc chắn.

Nhảy xuống xe ngựa, Hạo Nhiên hét lớn, “Làm gì vậy, làm gì vậy!”

Có người qua đường không biết Hạo Nhiên, bị Hạo Nhiên dọa giật mình, co cổ lại, nếu biết, vội vàng nói, “Hạo Nhiên ca, nghe nói cửa tiệm này là của muối từ nhà ngươi, muối từ ngươi bán cái gì vậy?”

”Bán thức ăn!”

Mùi thơm càng ngày càng nồng, Hạo Nhiên cũng bức bối, “Ai nha, mừng tám, mừng tám muối từ ta khai trương, đến lúc đó, các ngươi nhớ tới ủng hộ, cho Hạo Nhiên ta một chút sĩ diện!”

Nói xong dùng sức đẩy cửa tiến vào trong cửa tiệm.

Mùi thơm càng đậm.

Các huynh đệ của Hạo Nhiên, giả bộ mang sốt nguyên liệu nấu ăn, vội vội vàng vàng đi đến phòng bếp.

Phía sau cũng có người tham ăn, lặng lẽ đi theo.

Trong phòng bếp.

Tùy Duyên đang mở nắp lồng hấp ra, cầm đũa nhẹ nhàng đề một cái trên bánh gạo nếp, không dính đũa.

”Được rồi!”

Đưa tay ngâm vào trong nước lạnh, nắm vài lát, lấy bánh ra, đặt ở trên tấm thớt. Bất Hối chờ Tái đại nương, đứng ở một bên, liên tục nuốt nước miếng.

”A Duyên, A Duyên, mau cắt một cái cho hai bà cháu chúng ta nếm thử!” Tái đại nương vội vàng nói.

Tùy Duyên gạt đầu, cầm dao cắt thức ăn lên cắt ra làm đôi, dùng đũa gấp đặt vào trong chén, ngay cả đũa cũng đưa cho Tái đại nương, lại gấp đưa cho Bất Hối.

Tái đại nương cầm đũa lên, gấp cắn một cái.

”Ừm.”

Cả đời này, nàng chưa từng được ăn bánh ngọt ngon như vậy.

Thơm mềm ngon miệng, dẻo mà không dính, xốp mà không dai, lại có mùi trứng gà, mùi mật ong, còn có hương gạo nếp.

Mùi vị thật sự rất ngon.

Bất Hối cũng ăn cực kỳ hạnh phúc.

Trước kia, những món ăn này, cả đời nàng cũng không dám tưởng tượng .

Kết kết mấy tiếng.

Là âm thanh dùng lực đóng cửa.

Sau đó cửa phòng bếp, với Hạo Nhiên cầm đầu, được đóng cực kỳ chặt chẽ.

”Hạo Nhiên ca, các ngươi trở lại, vừa đúng lúc, ta làm bánh gạo nếp, để ta cắt ra, cho mọi người nếm thử một chút!”

Tùy Duyên cười híp mắt nói xong, lấy bánh gạo nếp đặt ở bên trong rổ trúc ra, cắt làm đôi, mới bung đưa cho Hạo Nhiên ca.

Hạo Nhiên nhận lấy, hét một tiếng, “Lui về phía sau!”

Nói xong, cầm một miếng bánh gạo nếp hấp lên, ăn.

Các huynh đệ của Hạo Nhiên, thấy Hạo Nhiên ăn như hổ đói, vội vượt lên trước, một người cầm một miếng lên, tránh ra ngoài, đi qua một bên ăn, ngay cả người tham ăn cùng theo vào, cũng cầm ăn.

Một người một miếng, ba bánh gạo nếp, chia nhau sạch sẽ.

Hạo Nhiên ăn xong một miếng bánh gạo nếp, chuẩn bị cầm miếng thứ hai, mới phát hiện bên trong rỗng trống không, hấn tức giận trợn mắt lên giận dữ nhìn mọi người, lại phát hiện, có thêm rất nhiều người vốn không hề quen biết.

Hạo Nhiên thật sự tức cũng không được, cười cũng không xong.

Tùy Duyên đứng ở cửa phòng bếp, thấy món ăn nằng lăm được hoan nghênh như vậy, hé miệng nở nụ cười.

“Hạo Nhiên ca, bên trong còn mấy lòng hấp, ta sẽ cắt thêm!” Nói xong, nhặt lấy rổ từ trong tay Hạo Nhiên, xoay người đi cắt bánh gạo nếp.

Hạo Nhiên lại lớn tiếng hét lên, “Đi đi đi đi, tất cả đều ra bên ngoài tìm ghế ngồi cho ta, tính chen chúc ở phòng bếp làm gì!”

“Vậy Hạo Nhiên ca, một hồi, người cũng không thể ăn trộm, nhớ bung bánh ngọt ra, mọi người cùng nhau ăn...!”

“Đúng vậy, Hạo Nhiên ca, người cũng không thể ăn một mình!”

“Đúng, chúng ta là huynh đệ mà!”

Hạo Nhiên nghe vậy, vung nắm đấm.

Các tiểu huynh đệ, lập tức giải tán.

“Hạo Nhiên thúc thúc, miếng bánh ngọt này cho người, nướng vẫn còn đang cắt, Bất Hối len lén lấy cho người!”

Hạo Nhiên nghe vậy cúi đầu, thấy hai tay Bất Hối bung chén, cười híp mắt có chút rụt rè nhìn hấn.

Hạo Nhiên cười một tiếng, “Vẫn chưa ăn đủ!”

Cầm bánh gạo nếp lên, ăn.

Tái đại nương nhìn Hạo Nhiên, lại nhìn Bất Hối, lại nhìn Tùy Duyên đang bận rộn, nở nụ cười.

Tùy Duyên lại cắt ba bánh gạo nếp đặt vào trong rổ, Hạo Nhiên bung ra ngoài phòng bếp, ngay sau đó cầm một miếng lên nhét vào miệng.

Đi cũng chậm hơn.

Chờ đến khi hấn đi tới tiểu viện, vào trong cửa tiệm, đã ăn hết ba miếng bánh gạo nếp.

Phòng bếp.

“A Duyên, người tính bán bánh gạo nếp sao?” Tái đại nương hỏi.

Tùy Duyên gật đầu, “Bán, cùng bán với phá lẩu bò, còn định làm chút bánh bao bánh màn thầu!”

Tái đại nương gật đầu.

“Vậy chắc chắn hai nương con người rất bận rộn, có muốn tìm hai người đến giúp đỡ hay không?”

Tìm hai người giúp một tay?

Tùy Duyên suy nghĩ một chút, tạm thời vẫn chưa cần.

Bởi vì tạm thời nàng còn chưa có một văn tiền lời.

“Đại nương, tạm thời chưa cần, chuyện mời người, đợi khi làm ăn ổn định lại nói!”

“Như vậy cũng tốt, làm chắc ăn chắc, nếu không, người lo cơm, ta tới giúp người thu tiền, để Hạo Nhiên bung chén gì đó cho người, người chỉ cần quan tâm công việc ở phòng bếp là tốt rồi!”

“Đại nương, chuyện này, Hạo Nhiên ca là nam tử, không tốt lắm.” Tùy Duyên cực kỳ thận thủng.

Tái đại nương cười, “A ha ha, người cũng đừng thận thủng, nói thiệt cho người biết, ta và Hạo Nhiên, chỉ muốn được tới đây ăn không uống không thôi!”

Tùy Duyên nghe vậy, cũng cười theo, “Ta hoan nghênh!”

“Vậy chuyện này quyết định như vậy!”

Tùy Duyên gật đầu.

Thức ăn buổi tối, Tùy Duyên làm rất phong phú, mười mấy món ăn, còn có một chậu phá lấu bò rất lớn vừa thơm vừa cay, vùng quyền uống rượu, cực kỳ náo nhiệt.

Cơm nước no nê, tất cả mọi người cáo từ ra về.

Tùy Duyên ở phòng bếp rửa chén, dọn dẹp.

Bất Hối và Hạo Nhiên ở bên ngoài quét sân, hai người thỉnh thoảng đụng đầu, chọc cho Bất Hối ha ha nở nụ cười.

Hạo Nhiên thương yêu xoa đầu Bất Hối.

”Nha đầu tốt, buổi tối nếu như gặp phải nguy hiểm, liền hô to, biết không?”

Bất Hối gật đầu, “Hạo Nhiên thúc thúc.”

”Ừ ~” d ð lê;quý’đôn

”Ngươi sẽ luôn luôn đối với chúng ta tốt như vậy sao?”

Hạo Nhiên gật đầu, thương tiếc xoa đầu Bất Hối, “Đúng, cả đời, đều tốt như vậy!”

Bất Hối cười, “Hạo Nhiên thúc thúc, chờ Bất Hối trưởng thành, Bất Hối sẽ hiếu kính ngươi, giống như đối với nương vậy!”

”Tốt!”

Đây là lời hứa của Hạo Nhiên và Bất Hối, bí mật nhỏ.

Rửa xong chén, Tái đại nương, Hạo Nhiên chuẩn bị cáo từ.

”Nương Bất Hối.” Hạo Nhiên mới vừa mở miệng, Tái đại nương liền đánh cho hắn một cái, “Gọi nương Bất Hối cái gì, gọi A Duyên!”

Hạo Nhiên sững sờ, Tùy Duyên cúi đầu cười yếu ớt.

Sững sờ chốc lát, Hạo Nhiên bừng tỉnh hiểu ra, “A Duyên, hôm nay bên ngoài có rất nhiều người tới hỏi, lúc nào thì người bán bánh gạo nếp, ta liền mở miệng nói, cửa tiệm của người mừng mười khai trương, ngươi xem, có kịp không?”

”Hạo Nhiên ca, mừng mười khai trương, cũng tốt, nhưng mà, bảng hiệu, ta còn chưa có đi làm!”

Hạo Nhiên nghe vậy, không ngừng cười ha ha, “Chuyện này, ngươi yên tâm, ngươi chỉ cần nói cho ta biết, cửa tiệm tên gì, ta bảo đảm vào mừng mười, chắc chắn bảng hiệu sẽ được đưa đến!”

Tùy Duyên nghe vậy, thoải mái cười một tiếng.

Làm sao nàng lại quên mất, bản lĩnh của Hạo Nhiên.

”Tùy ký!”

”Tùy ký, họ ngươi?” Hạo Nhiên hỏi.

Tùy Duyên gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Cách Phát Tài Của Thương Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Khai Trương Thuận Lợi

“Cũng được, đơn giản lại dễ nhớ, A Duyên, ngoài ra, hôm khai trương ngươi cần chuẩn bị thức ăn trước, ta cảm thấy, ngươi có thể làm nhiều bánh gạo nếp một chút, ta tin tưởng hôm đó nhất định sẽ bị tranh mua!”

Tùy Duyên cười, “Ta nhớ kỹ rồi, Hạo Nhiên ca!”

Hạo Nhiên công Tái đại nương lên, đi tới cửa, rồi nói với Tùy Duyên, “Đóng cửa vào trong đi, nếu như buổi tối gặp phải chuyện gì ngoài ý muốn, nhớ phải kêu to, họ ở bên cạnh, ta đã sớm chào hỏi rồi!”

Tùy Duyên gật đầu, trong lòng ấm áp, “Hạo Nhiên ca, các người đi trước đi, rồi ta đóng cửa!”

“Vây cũng không được, ta một đại lão gia và một lão bà tử, ban đêm đi đường không sợ, nhưng mà người là một tiểu nương tử, dẫn theo một oa nhi không lớn không nhỏ, tóm lại không tốt lắm, người khóa cửa, khóa hết các chốt cửa rồi, ta liền đi!” Lời lẽ Hạo Nhiên ngay thẳng nói.

Tùy Duyên nghe vậy, trong lòng hơi chua xót, “Hạo Nhiên ca, người chờ một chút!”

Hạo Nhiên cười lộ ra hàm răng trắng, “Mau đóng cửa vào đi thôi, đi ngủ sớm!”

Tùy Duyên gật đầu, đóng cửa lại.

Làm cho khuôn mặt tươi cười của Hạo Nhiên càng ngày càng nhỏ, cuối cùng không nhìn thấy nữa.

Tùy Duyên dựa lưng ở trên ván cửa, sau đó cười khúc khích.

Bịch bịch bịch chạy vào phòng bếp, kéo tay Bất Hối, “Bất Hối, Bất Hối, cuối cùng chúng ta cũng có nhà thuộc về mình rồi!”

Vốn không dễ dàng có được ngôi nhà.

Lại có được rất dễ.

Bất Hối cũng cười, nương con hai người lôi kéo nhau, còn nhảy nhót, cuối cùng Tùy Duyên ôm lấy Bất Hối.

“Bất Hối, về sau cười nhiều hơn, nói nhiều hơn, đừng mỗi ngày mặt ủ mày ê, lo lắng cả ngày lẫn đêm, ta sẽ không bỏ con lại mà rời đi, nhưng Bất Hối con biết không, nửa năm không thể đi lại đó, ta rất sợ, người đi ra ngoài sẽ không trở lại, bỏ ta lại một mình!”

Bất Hối nghe vậy, thật lâu sau, mới oa một tiếng khóc lên.

“Nương.”

Hóa ra, sợ hãi bị vứt bỏ không chỉ có một mình nàng.

“Bất Hối, về sau chúng ta đều phải thật vui vẻ, cố gắng kiếm bạc trắng, đến một ngày nào đó trong tương lai, chúng ta dành dụm đủ bạc, đổi một cửa tiệm lớn hơn, sau đó kiếm nhiều bạc hơn, mua trạch viện, đất đai!”

Những tháng ngày đó, thật sự tốt đẹp.

Bất Hối gật đầu, vừa khóc vừa cười.

Rửa chân rửa mặt, nương con hai người trèo lên giường, Bất Hối lấy hà bao Tái đại nương cho ra, “Nương, cái này là nãi nãi cho!”

Tùy Duyên kinh ngạc, vươn tay tiếp nhận, mở ra, là một tấm ngân phiếu, phía trên in, một trăm lượng.

Tùy Duyên nắm ngân phiếu trong lòng bàn tay, “Bất Hối, nãi nãi và Hạo Nhiên thúc thúc đều là người tốt!”

Bất Hối gật đầu.

“Ngủ đi, ngày mai, dậy sớm!”

Bất Hối gật đầu, nương con hai người ôm nhau ngủ. Trong giấc mộng, nương con hai người đều mỉm cười, hạnh phúc.

Trên đường cái, chợt có người đi đường tùm năm tùm ba, hoặc chính là phu canh gỗ mỡ cầm canh.

Hạo Nhiên công Tái đại nương, từ từ đi về nhà.

“Nương.” Hạo Nhiên khẽ gọi.

“Ừm!” Tái đại nương đáp một tiếng, chờ lời kế tiếp của Hạo Nhiên.

“Nương, người nói, nếu như, ta chỉ nói nếu như, ta cưới A Duyên, người có hay không.” Hạo Nhiên nói xong, dừng một chút.

Cuối cùng vẫn không có dũng khí nói tiếp.

Tái đại nương sững sờ, ngay sau đó cười một tiếng.

”Ta cho rằng ngươi sẽ nhịn nửa tháng hay nửa năm nữa!”

Hạo Nhiên nghe vậy kinh ngạc.

Tình cảm yêu mến, người đã nhìn ra mọi thứ?

”Cũng không xem xem, ngươi là do ai hoài thai mười tháng sinh ra, một tay dọn phân nước tiểu nuôi lớn, chút tâm tư của ngươi, còn có thể lừa gạt được ta?”

Hạo Nhiên cười cười.

”Nương, tình cảm này người đã sớm biết!”

”Ta có thể không biết sao, ban đầu, ngươi dẫn người vào trong nhà, ta đã phỏng đoán, tiểu tử này uống phải thuốc gì, chợt thông suốt!”

”Nhưng nương, A Duyên nàng.”

Tái đại nương nghe vậy, vươn tay nhéo lỗ tai Hạo Nhiên, “Tiểu tử thú vị, nếu không phải là lão nương suy nghĩ cho ngươi, mười đời ngươi cũng không thể có cơ hội kêu nàng là A Duyên!”

”Nương, đau!” Hạo Nhiên nói xong, ngay sau đó nín thở, “Nhưng mà nương vì nhi tử như vậy, chính là thương yêu, nhéo lỗ tai, nhi tử cũng không có một câu oán hận!”

Tái đại nương cười, buông lỏng tay ra.

”Kê ốc, tính tình, diện mạo, khí chất của A Duyên, nương đều rất thích, cho dù dẫn theo Bất Hối, nương cũng không quan tâm, đừng nói chi là, ta nhìn Bất Hối đã cảm thấy muốn hôn, cảm giác giống như tôn nữ (cháu gái) của mình!”

”Nương, người nhìn vừa mắt rồi, cho nên nhìn thế nào, cũng thấy tốt!”

Tái đại nương cười, “Thì ra không phải tiểu tử ngươi nhìn vừa mắt, thấy thế nào cũng tốt, cố gắng làm mọi chuyện hơn người khác, chẳng qua, ngươi cần phải biểu hiện thật tốt, bắt được trái tim A Duyên sớm một chút, đừng để người khác đoạt tiên cơ!”

Hạo Nhiên nhếch miệng, “Nương, người yên tâm, đã xác định mục tiêu rõ ràng, nhất định sẽ đâu ra đó!”

Nương của hắn, thật là tốt.

Thông suốt mọi chuyện thật tốt.

Về đến nhà, Hạo Nhiên nấu nước ấm rửa chân cho Thái đại nương.

”Nương, qua mấy ngày nữa, ta muốn vào kinh thành một chuyến!”

Tái đại nương nghe vậy, cả kinh, “Hạo Nhiên, tám năm rồi, chúng ta tìm tám năm, vẫn không có tin tức, ngươi tội gì.”

”Nương, một lần này thôi, một lần cuối cùng, cho dù nói thế nào, tóm lại là trước kia ta nhầm người, nếu như có thể tìm được nàng, ta nguyện ý phụ trách!”

”Nếu như tìm được người rồi, ngươi định làm như thế nào với A Duyên?” Thái đại nương tức giận hỏi.

”Nương, nếu như tìm được, nàng chưa gả, ta sẽ cưới nàng, về phần A Duyên, ta vẫn chưa bày tỏ chuyện gì, nàng đối với ta, cũng không có cảm giác gì!”

Tái đại nương tức giận, giọng tay tát Hạo Nhiên một cái, “Khốn kiếp, hồ đồ, ta nói bao nhiêu lần rồi, kinh thành, chúng ta có thể không đi, cũng không cần đi, năm đó, ngươi vừa đi, thiếu chút nữa không quay về được, Hạo Nhiên, nghe nương một lần này thôi, chỗ ấy vinh hoa phú quý, ta không muốn tham, ngươi dùng khuôn mặt này, an toàn cả đời là tốt rồi!”

Trên mặt đau rát, Hạo Nhiên thở dài một tiếng.

”Nương, không phải ta tham vinh hoa phú quý ở kinh thành, ta chỉ là.” Cầm vải lau chân cho Thái đại nương, Hạo Nhiên mới tiếp tục nói, “Cô nương kia, vốn là đại khuê nữ lá ngọc cành vàng, ta không thể bội bạc người ta, sau đó bỏ đi, chuyện gì cũng không quản.”

Làm một nam nhân chính trực, phải kiên định, có trách nhiệm.

”Đừng, ngươi không được phép, những năm qua, chúng ta dùng bao nhiêu quan hệ để tìm kiếm, ngươi cũng len lén đi mấy lần, nhưng Hạo Nhiên, có một chút tin tức sao?”

Tái đại nương nói xong, thở dài một hơi “Chuyện như vậy, ngươi xem mà làm đi, không còn sớm nữa, đi ngủ sớm đi, sáng sớm ngày mai, ngươi còn phải

đi làm bảng hiệu giúp A Duyên!”

”Nương cũng đi ngủ sớm!”

Nằm ở trên giường, Hạo Nhiên làm thế nào cũng không ngủ được.

Chuyện tám năm trước, là một cây gai, đâm vào ngực hắn, muốn nhổ ra cũng nhổ không được.

Sáng sớm ngày hôm sau, Tùy Duyên liền dậy thật sớm, rửa nồi, nấu cơm.

Bây giờ trời đã lạnh, Tùy Duyên nghĩ, rất nhiều thức ăn có thể để nhiều ngày giờ. Nàng có thể làm nhiều, điểm tâm gì gì đó, chờ mừng mười khai trương, tặng cho Hạo Nhiên cùng với các huynh đệ của Hạo Nhiên, để cho bọn họ mang về cho đứa trẻ ở nhà.

”Nương.”

Bất Hối mặc xiêm áo xuống lầu, Tùy Duyên nở nụ cười, “Đi ngủ tiếp đi, chờ sau khi khai trương, cho dù con muốn ngủ, sợ là cũng không còn cơ hội!”

”Mới không đi ngủ đâu, Bất Hối muốn chịu khó một chút, giúp đỡ nương làm việc, cố gắng kiếm bạc trắng!” Bất Hối nói xong, cười ha ha.

Trải qua hững tháng ngày cực khổ bụng ăn không no, cơm ba bữa không đủ, trên người không có một đồng nào, không có nhà để về.

Hôm nay, cuộc sống tốt như vậy, nàng phải quý trọng.

Đứa bé sáu tuổi, lại cực kì hiểu chuyện.

Lúc mở cửa, Hạo Nhiên ngồi ở trên xe ngựa, thân thể dựa vào cửa xe ngựa, ngẩng đầu nhìn trời, không biết đang suy nghĩ chuyện gì.

Tùy Duyên cười, “Hạo Nhiên ca, người mạnh khỏe, chào buổi sáng!”

Hạo Nhiên cũng cười.

”Hạo Nhiên ca, người ăn điểm tâm chưa, ta làm rồi, đang định mang một chút qua cho đại nương!”

Hạo Nhiên nghe vậy, càng cười vui vẻ hơn, “Còn chưa có ăn, buổi sáng người làm món ăn gì, ở chỗ nương ta, người không cần đưa qua, ta sẽ đưa người qua cho người!”

Nói xong, đỡ Tái đại nương xuống xe ngựa, vào phòng bếp, ăn thức ăn.

”A Duyên, trong nhà đã có nương ta, người theo ta đến cửa tiệm làm bảng hiệu, nói với Lý lão đầu một chút, khi làm bảng hiệu phải chú ý gì, thuận tiện đi chợ thịt bò, thượng lượng giá cả với mọi người, bảo vệ sau bọn họ đưa nội tạng bò tới cho người, tránh cho mỗi buổi sáng người phải chạy tới chạy lui!”

Hạo Nhiên suy nghĩ chu đáo như vậy, tất nhiên Tùy Duyên đồng ý, gật đầu, “Tốt!”

Ngày hôm sau, Hạo Nhiên kéo Tùy Duyên chạy khắp nơi, mua đồ, lại tiêu hết hai mươi lượng bạc, quyết định giao nội tạng bò trong sáu tháng.

Sáng mừng mười, vẫn còn nửa đêm nửa hôm, Tùy Duyên đã thức dậy, thấp ngọn đèn dầu, rửa nồi nấu nước rửa mặt rửa tay, đứng ở cửa phòng bếp, nhìn bầu trời tối đen, Tùy Duyên hé miệng nở nụ cười.

Cõi lòng đầy mong đợi vào cuộc sống, bận rộn lại thực tế.

Bất Hối cũng sớm thức dậy giúp một tay, cùng Tùy Duyên nương con hai người phân công hợp tác.

Cân bột mì, đường mía, mật ong, trứng gà, Tùy Duyên tính tiền vốn làm bánh gạo nếp đại khái khoảng 50 văn, nàng cắt bánh thành 16 miếng, năm văn tiền một miếng, một cái bánh gạo nếp, có thể kiếm 30 văn tiền.

Nếu như mua hai miếng, có thể bán chín văn tiền.

Mặc dù ít một văn tiền, nhưng mà, Tùy Duyên suy nghĩ, tiền đồ sáng lạng, tâm tình cũng tốt.

Cố gắng nắn bột gạo nếp, làm bột thành viên tròn, đặt ở trên lòng hấp hấp chín.

Vừa hấp bánh gạo nếp, Tùy Duyên còn vừa làm điểm tâm, cháo thịt nạc, trứng luộc, rau trộn, từng món đặt ở trên bàn nhỏ trong phòng bếp, đúng là thiên tài.

Ngoài cửa, Hạo Nhiên nhảy lên nhảy xuống, lòng bàn chân đã đông cứng, trời còn chưa sáng, hắn đã rời giường đến nhà Lý lão đầu lấy bảng hiệu của tiệm cho Tùy Duyên.

Lại một đường khiêng đến nơi này, tay lạnh, chân cũng lạnh.

Còn chưa tới cửa, Hạo Nhiên đã ngửi thấy hương thơm ngọt ngào, dùng sức hít hít mũi, mới vươn tay đi gõ cửa.

”Cốc cốc cốc”

Tùy Duyên ở trong phòng bếp, đoán cũng biết là Hạo Nhiên tới, vội vàng ra mở cửa, mở cửa, thấy Hạo Nhiên đứng trước cửa ra vào, khiêng bâng hiệu, lỗ mũi cũng đóng băng, “Hạo Nhiên ca, người mau vào đi!”

”Trước chưa cần tiến vào, người lấy cầu thang ra, ta treo biển hiệu lên cho người!”

Tùy Duyên sững sờ, “À!” Đáp một tiếng, chạy ra hậu viện mang cầu thang ra ngoài, dọn xong, Hạo Nhiên khiêng tấm bảng lên, đặt ngay chính giữa cửa, Hạo Nhiên liền đóng đinh.

Ngay lập tức treo biển hiệu rất đẹp.

”Lựa đồ đâu rồi, A Duyên, đi lấy lựa đồ ra đây!”

Hạo Nhiên nói xong, nhảy xuống, đứng trên mặt đất, ngẩng đầu nhìn bảng hiệu, nhìn bên trái một chút, nhìn bên phải một chút.

Tùy Duyên chạy vào phòng, cầm lựa đồ ra ngoài, đưa cho Hạo Nhiên, “Hạo Nhiên ca, đây!”

Hạo Nhiên nhận lấy, leo lên cầu thang, gắn lựa đồ lên.

Nhảy xuống, không ngừng cười ha ha, đưa cho Tùy Duyên một bao lì xì, “A Duyên, cái này cho người, là một chút tâm ý của ta và nương ta!”

Tùy Duyên do dự một chút, cảm thấy chuyện này là một điểm tốt, vươn tay tiếp nhận, “Cảm ơn Hạo Nhiên ca!”

”Cảm ơn ta làm gì, làm điểm tâm đi, ta đói chết mất!”

”Làm ngay, làm ngay, Hạo Nhiên ca, người mau vào nhà cùng ta, ta luộc trứng gà, nhân lúc còn nóng người mau ăn!”

Hạo Nhiên vui mừng mừng ăn hai chén cháo thịt, ba quả trứng gà, hai miếng bánh gạo nếp, ăn no rồi, mới lên tiếng, “Ăn ngon, A Duyên, người giữ lại một phần điểm tâm cho ta, tránh cho một hồi nướng ta tới, bị những tiểu tử kia ăn hết sạch!”

”Làm sao một hồi đại nướng tới đây được?” Tùy Duyên hỏi.

”Một hồi có người đi đón nướng ta, yên tâm, chắc chắn vào giờ lành để đốt pháo!”

Từ sớm, Tái đại nương và huynh đệ Hạo Nhiên đều cho Tùy Duyên tiền lì xì, trừ Tái đại nương và Hạo Nhiên ra, những người khác cũng không cho bao nhiêu tiền, mọi người cho vật may mắn, Tùy Duyên cũng muốn may mắn, vui mừng mừng nhận lấy.

Giờ lành đến. erica\dd-lequydon

Pháo cháy, Tùy Duyên kéo lựa đồ xuống, Tùy ký xem như là khai trương.

Buổi sáng, ở bến tàu đã có người đi đường, Tùy ký tu sửa khai trương, rất nhiều người tò mò.

Bất quá, những người lần trước ăn bánh gạo nếp, đều chen lấn nhau đến.

Đặt một cái bàn ở cửa.

Hạo Nhiên bung bánh gạo nếp ra, để lên bàn, hét, “Mau tới mua, bánh gạo nếp, năm văn tiền một miếng, hai miếng chín văn tiền, rẻ ngon, bảo đảm các người sẽ muốn ăn nữa, mua lại muốn mua!”

Bạn đang đọc truyện *Cách Phát Tài Của Thương Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Con Đường Mới Để Phát Tài

Hạo Nhiên hét như vậy, làm cho mọi người cười ha ha, có người thuần túy tặng thể diện cho Hạo Nhiên, móc tiền ra mua.

Tùy Duyên đứng ở bên cạnh, hé miệng cười yếu ớt.

May nhờ có Hạo Nhiên, nếu không, nàng thật sự không biết nên ra thế nào.

”A Duyên, gói!”

Tùy Duyên đáp một tiếng, lập tức tiến lên dùng kẹp gấp bánh gạo nếp lên, đặt vào trên chiếc lá chuối đã rửa sạch sẽ, gói lại, dùng một cộng rom buộc lại, đưa cho người mua bánh gạo nếp, thuận tiện thu tiền.

Mặc dù thời gian nhìn nhau rất ngắn, vô cùng ngắn, nhưng trong lòng mỗi người đều lưu lại rung động quá lớn.

Tùy Duyên lập tức xoay đầu đi, tiếp tục gói bánh gạo nếp, Hạo Nhiên cũng tiếp tục thết.

Người bán thịt bò cũng đưa nội tạng bò tới, cô gắng kéo xe ngựa, người nọ nhảy xuống xe ngựa, không ngừng cười ha ha, “Hạo Nhiên ca cũng ở đây sao!”

Hạo Nhiên lập tức trừng mắt, lông mày nhíu một cái, “Đi đi đi, kéo đến cửa sau đi, nơi này là chỗ làm ăn, về sau nhớ kéo đến cửa sau!”

”À, tốt!” Người nọ nói, ngồi lên trên xe ngựa, chờ nội tạng bò ra cửa sau.

Một ngón tay của Hạo Nhiên chỉ, “Mấy người các ngươi ra cửa sau giúp chuyển vào viện!”

”Tốt, Hạo Nhiên ca!”

Mấy người lập tức hi hi ha ha chạy ra hậu viện.

Hạo Nhiên nói với Tùy Duyên, “Ngươi đi làm phá lẩu bò đi, chỗ này, có mấy người chúng ta là đủ rồi!”

Tùy Duyên gật đầu, đi tới nhà bếp.

Đi tới phòng bếp, mấy sọt nội tạng bò cũng đã được chuyển vào trong sân nhỏ phía sau phòng bếp.

Người đưa thịt bò họ Trương.

Ở hậu viện nói cửa tiệm thịt bò rất bận rộn, nhưng nghe mùi thơm từ phòng bếp, lại không nỡ đi, vẫn lải nhải kéo mấy huynh đệ của Hạo Nhiên, hỏi đông đáp tây.

”Trương ca, ngươi chờ một chút!”

Tùy Duyên ở trong phòng bếp hô một tiếng, vội vàng mang theo một cái rổ đi ra ngoài phòng bếp, “Trương ca, đây là chút bánh gạo nếp, chắc chắn một khoảng thời gian rất dài sắp tới ta không thể đi đến cửa tiệm thịt bò, ngươi giúp ta cầm đi phân phát cho mọi người, một người một phần, ta đã gói kỹ!”

Trương ca cười ha ha, “Vậy thì tốt!”

Vươn tay nhận lấy, ngoài mặt không nói, nhưng trong lòng rất vui mừng, đối với thái độ làm người của Tùy Duyên, cũng thích hơn.

”Trương ca, về sau giao nội tạng bò, còn phải làm phiền các ngươi, đây cũng không phải là vật gì đáng tiền, một chút tấm lòng của ta!”

”Ha ha, được, được, đại muội tử, chúc ngươi mua may bán đắt, sọt, sáng mai sẽ trả lại cho ngươi!”

”Cám ơn Trương ca!”

Trương ca xách theo mấy cái sọt, vui mừng rời đi.

Tùy Duyên lấy tạp dề mặc vào, trong phòng bếp, Bát Hối đã nấu nước nóng, Tùy Duyên lấy nước nóng, trước tiên dùng nước rửa sạch nội tạng bò.

Rồi lấy bột mì dùng sức chà xát rửa sạch, cho đến khi rửa xong ba sọt nội tạng bò, tay cũng bị rộp.

Lại đặt nội tạng đã rửa sạch vào trong nồi cho chảy hết máu, vớt ra cho ráo nước, cắt rồi đặt vào trong nồi nấu đã bỏ gia vị.

Thoáng cái đã nấu đầy hai nồi.

Trong cửa tiệm

Hạo Nhiên hô một, đổi thành một tiểu huynh đệ.

Lười biếng ngồi trên băng ghế, nửa người dựa vào trên bàn, một tay cầm tách trà, “Hô lớn tiếng lên, ngươi chưa ăn điểm tâm sao?”

Tiểu huynh đệ nghe vậy, lập tức căng cổ họng hô to.

”Bánh gạo nếp, năm văn tiền một miếng, chín văn tiền hai miếng!”

Tùy Duyên ở trong phòng bếp nghe thấy, không nhịn được hé miệng nở nụ cười.

Tái đại nương cầm gậy từ từ đến gần phòng bếp, “A Duyên, bánh gạo nếp bán cũng không tệ, ngươi làm bao nhiêu cái?”

”Ba mươi!” Tùy Duyên nói, lau khô tay, đỡ Thái đại nương ngồi xuống.

Nhiều như vậy!

Tái đại nương ngăn người.

Tùy Duyên cười, “Đại nương, ta biết rõ, bên cạnh bến tàu, đều là người làm việc nặng, năm văn tiền một miếng bánh gạo nếp rất xa xỉ, không chỉ vậy, hôm nay khai trương, mọi người đến giúp đỡ, cuối cùng ta cũng phải làm chút gì đó, để cho bọn họ mang về, cho người già đưa trẻ trong nhà!”

Tái đại nương nghe vậy, bưng tỉnh hiểu ra, “Cũng là ngươi suy nghĩ chu đáo!”

”Đại nương, ngươi ngồi đi, ta làm bánh màn thầu và bánh bao, tránh cho buổi trưa, mọi người không có gì để ăn!”

”Ngươi bận rộn, ta đi ra bên ngoài xem một chút!” Thái đại nương nói xong, đứng lên, từ từ đi ra bên ngoài.

Bất Hối lập tức đứng lên, “Nãi nãi, ta đỡ người!”

”Ngao ngao, Bất Hối đỡ nãi nãi, Bất Hối là áo bông tri kỉ của nãi nãi, rất ấm áp....!”

Tái đại nương và Bất Hối vui vẻ đi tới cửa tiệm, lại thấy Hạo Nhiên ngồi không sai khiến người khác, Thái đại nương cầm gậy lên không nặng không nhẹ gõ xuống, “Chỉ biết ngồi không là giỏi, đi phòng bếp xem A Duyên, có cần lấy nước không?”

Hạo Nhiên vừa nghe, trong lòng liền biết lão nương tạo cơ hội cho hắn, vội nói, “Tốt!”

Tùy Duyên đang bận gói bánh bao, trong lò, củi cháy phát ra âm thanh lách tách.

Pha lẩu bò cũng tỏa ra mùi thơm nồng nặc.

Hạo Nhiên đi tới, đứng ở cửa phòng bếp, lẳng lặng nhìn Tùy Duyên đang bận rộn, đột nhiên nở nụ cười. Cũng không biết mình cười vì chuyện gì, nhưng giờ khắc này Hạo Nhiên, cũng là thật lòng muốn cười.

Đột nhiên Tùy Duyên quay đầu lại, thấy là Hạo Nhiên, hé miệng nở nụ cười, “Hạo Nhiên ca!”

”Ừm!” Hạo Nhiên đáp một tiếng, đi vào phòng bếp, “Tôi xem một chút, ngươi có cần lấy nước không?”

”Chum nước vẫn còn đầy, ta mới vừa xách mấy thùng đổ vào!”

”Những chuyện như vậy, về sau phải để nam nhân làm!”

Hạo Nhiên nói xong, lấy nắp gỗ đậy chum nước lên nhìn một chút, quả nhiên, tràn đầy, rồi đóng lại.

Đứng nghiêm một bên, nhìn Tùy Duyên gói bánh bao.

”Gói nhiều như vậy, ngươi không mệt sao?”

Tùy Duyên nghe vậy cười, “Không mệt, ta thật sự thích cuộc sống như thế này!”

Bận rộn, lại muôn màu muôn vẻ, trong lòng cũng an tâm.

”Ngươi tính cả đời làm một thương phụ sao?” Hạo Nhiên hỏi.

Tùy Duyên suy nghĩ một chút, “Ta tự lực cánh sinh, thương phụ cũng không có gì là không tốt!”

”Chắc chắn!”

”Hạo Nhiên ca, ngươi quen biết nhiều người ở Phục Hi thành, ngươi có thể giúp ta đi hỏi thăm những đại tửu lâu khác một chút hay không.., có chương quỹ nào muốn bán bánh gạo nếp không!”

Hạo Nhiên nghiêng đầu, không hiểu.

”Hạo Nhiên ca, mới vừa rồi đại nương đã nói với ta, ở bến tàu này, đều là người làm việc nặng, người dùng thể lực để sống chiếm đa số, mọi người chỉ cần lấp đầy bụng là tốt rồi, bánh gạo nếp quá đắt, thỉnh thoảng mua ăn còn có thể, thường xuyên ăn chắc chắn là không có, cho nên, ta nghĩ, bên đường

Đông, từ lâu xa hoa chiếm đa số, nếu như liên hệ được với một nơi, ta đặc biệt làm bánh gạo nếp cho bọn họ.”

Hạo Nhiên vỗ tay một cái, “Ý này rất hay, bên đường Đông, người giàu có chiếm đa số, bọn họ kén ăn, lại ưa thích thức ăn mới mẻ, ngày mai, ta sẽ đến Tụ Tiên Lâu hỏi thăm giúp người, ta quen biết chương quý ở đó, nhưng mà, người phải làm một phần cho ta mang qua, cho chương quý nếm thử miễn phí trước!”

”Tốt!”

Nấu xong phá lẩu bò, Hạo Nhiên bắt đầu thết.

”Phá lẩu bò, ba văn tiền một chén, nếu thêm hai cái bánh bao, năm văn tiền, vừa no bụng, lại dinh dưỡng!”

Có người không nhìn được, muốn thử một chút.

”Vay cho một chén, hai cái bánh bao!”

Năm văn tiền, nếu như có thể ăn đủ no, đỡ phải chạy về nhà ăn một bữa cơm, gánh ít một chuyến hàng.

Một chuyến hàng, tiền công rất cao, đến 15 văn tiền.

”Được rồi, người ngồi xuống trước đi!” Hạo Nhiên nói một tiếng, dùng một ngón tay chỉ, “Người, đi vào bụng phá lẩu bò ra, nhớ, đừng có làm đổ!”

”Dạ....!”

Một chén phá lẩu bò, hai cái bánh bao lót bụng, bụng ấm áp dễ chịu, mùi vị phá lẩu bò rất ngon, có chút cay, có chút nồng, nhưng cũng không phải rất cay, mùi vị đặc biệt tốt.

Làm cho người ta cảm thấy vô cùng thoải mái.

Thoải mái trả năm văn tiền, đúng lúc có việc, vui mừng đi làm việc.

Hai nồi phá lẩu bò lớn, vừa bán vừa ăn, đến xương, cũng bị gặm sạch sẽ. Các huynh đệ tốt của Hạo Nhiên, ngồi ở lối vào cửa tiệm, vừa canh vừa ăn no nê.

Có rất nhiều người khi rời đi, tỏ ý ngày mai sẽ còn quay lại.

Đồ ăn đều bán sạch sẽ, cũng tính là khai trương thuận lợi, Tùy Duyên nghĩ như vậy.

Hai ngày kế tiếp, buổi sáng bán cháo trắng, bánh bao và bánh màn thầu, bánh gạo nếp, trừ đi tiền vốn, cũng có thể kiếm được hơn 200 văn tiền, buổi trưa bán phá lẩu bò, bánh bao và bánh màn thầu, kiếm được 300 văn tiền, một ngày có thể kiếm 500 văn.

Nương con hai người âm thầm vui mừng.

Nhưng mà, buổi chiều lại cực kỳ rảnh rỗi.

Tùy Duyên nghĩ, nàng phải làm chút gì đó, để bán vào xế chiều, cho dù kiếm không bao nhiêu, được thêm mười mấy văn tiền, cũng là chuyện tốt!

Bởi vì cửa tiệm của Tùy Duyên luôn quét dọn sạch sẽ, món ăn lại ngon miệng, giá cả vừa phải, người tới ăn điểm tâm, phá lẩu bò càng ngày càng nhiều, hai người Tùy Duyên và Bất Hối vô cùng bận rộn.

Từ sáng sớm Hạo Nhiên ca đã cống Tái đại nương tới, Tái đại nương ngồi ở cửa thu tiền, Hạo Nhiên giúp đỡ bung cháo, phá lẩu bò, dọn dẹp bàn, Tùy Duyên phụ trách gấp bánh bao, múc cháo, Bất Hối phụ trách rửa chén.

Mỗi người đều bận rộn với công việc của mình.

Thình thoảng, Tùy Duyên, Hạo Nhiên liếc mắt nhìn nhau, ngay sau đó hai người lúng túng nhìn qua nơi khác, trong lòng của mỗi người đều cảm thấy rung động.

Nhưng mà bánh gạo nếp, lại bán không tốt.

Theo lời nói của Hà ca ở cửa tiệm mặt ong Hoán Cú, không phải là ăn không ngon, mà là quá đắt, mọi người không nỡ.

Đĩ nhiên, thình thoảng cũng có người mua một hai miếng, mang về cho đứa bé trong nhà.

Nghỉ ăn cơm trưa sau một buổi làm việc bận rộn, Hạo Nhiên lười biếng ngồi trên băng ghế, thân thể ngã về phía sau, dựa vào trên bàn, hai chân bắt chéo.

”Mệt quá, may mắn là mùa đông, nếu là mùa hè, chắc chắn ta bị nóng chết!”

Bất Hối ở bên cạnh nhìn, liền vội vàng tiến lên, “Hạo Nhiên thúc thúc, chỗ nào người đau đón chưa xót, Bất Hối giúp người xoa bóp!”

Hạo Nhiên sững sờ, ngay sau đó vui vẻ nói: “Tốt!”

Bất Hối giờ đôi tay nhỏ bé lên, xoa bóp bả vai cho Hạo Nhiên, lại nắm thành nắm đấm đấm lưng cho Hạo Nhiên.

Dùng dánh vẽ của một tiểu nha hoàn, phục vụ Hạo Nhiên.

Làm cho tất cả đều cười. d d 'lequydon'

”Ha ha, nha đầu Bất Hối, đấm thật là thoải mái!”

”Hạo Nhiên thúc thúc, có muốn mạnh hơn một chút hay không?”

Hạo Nhiên nghe vậy, đồng ý, “Tốt, tốt, Bất Hối đấm bóp cho ta mạnh hơn một chút đi!”

”Được!” Bất Hối nói xong, đấm bóp cho Hạo Nhiên mạnh hơn một chút đi, còn thân thiết hỏi, “Hạo Nhiên thúc thúc, có đau không?”

”Không đau, không đau, cứ đấm như vậy, rất thoải mái!”

Tái đại nương ngồi bên cạnh nhìn, không ngừng vui vẻ cười ha ha.

Đứa nhỏ Bất Hối này, hiểu chuyện, biết làm người khác thương yêu, cũng biết lôi kéo lòng người.

Tùy Duyên từ phòng bếp đi ra, nhìn thấy một màn này cũng vui vẻ, hé miệng nở nụ cười.

Vừa định mở miệng nói chuyện, một chiếc xe ngựa dừng lại ở cửa lớn của cửa tiệm, một nam tử nhảy xuống xe ngựa, hết nhìn đông tới nhìn tây, mới nhìn vào trong cửa tiệm, nhìn thấy Hạo Nhiên, vui mừng cười một tiếng, “Hạo Nhiên ca!”

Hạo Nhiên nghe vậy, híp mắt, lười biếng nhìn, lúc nhìn thấy người tới thì trong nháy mắt lười biếng liền tản đi, gật đầu ra hiệu với Bất Hối, đứng lên, “Chúc Huỳnh Đệ, người đã tới? Mau ngồi, Mau ngồi!”

Chúc Huỳnh Đệ cười ha ha, “Hạo Nhiên ca, không ngồi, Lâm chương quý đã trở về, ta nói với hắn, người đến Tụ Tiên Lâu tìm hắn bàn chuyện làm ăn, Lâm chương quý kêu ta tới đón người, thuận tiện mang một ít bánh gạo nếp đó qua, hắn muốn tự mình nếm thử!”

”Dễ bàn, dễ bàn!” Hạo Nhiên nói xong, lại khiến cho Chúc Huỳnh Đệ ngồi xuống, để Tùy Duyên đến phòng bếp chuẩn bị bánh gạo nếp, lại để Tùy Duyên cắt cho Chúc Huỳnh Đệ mấy miếng, cho Chúc Huỳnh Đệ nếm thử một chút!

Tùy Duyên gật đầu, không bao lâu, cắt bánh gạo nếp bưng ra.

”Ai nha, ngửi mùi đã thấy thơm!” Chúc Huỳnh Đệ nói xong, cầm lên nếm thử, gật đầu, “Ăn ngon, ngọt mà không ngán, xốp ngon miệng, vào miệng liền tan!”

Ăn mấy miếng bánh gạo nếp lót dạ, Chúc Huỳnh Đệ mới lên tiếng, “Hạo Nhiên ca, đi thôi!”

Hạo Nhiên gật đầu, “A Duyên, người cùng đi chứ!”

Tùy Duyên suy nghĩ một chút, gật đầu, dặn dò Bất Hối trông coi cửa tiệm thật kỹ, Thái đại nương tỏ ý nàng cũng sẽ ở lại bồi Bất Hối.

Tùy Duyên cảm rõ, cùng Hạo Nhiên ca lên xe ngựa, đi đến Tụ Tiên Lâu ở đường Đông.

Tụ Tiên Lâu, ở nơi phồn hoa nhất đường Đông, náo nhiệt nhất đường cái, diện tích rộng lớn, lầu lâu xây dựng rất xa hoa.

Bạn đang đọc truyện *Cách Phát Tài Của Thương Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Bàn thành công chuyện làm ăn

Tụ Tiên Lâu.

Lâm chương quý đứng ở bên quầy, phân phó người làm, thỉnh thoảng nhìn ra cửa, người khác không biết thân phận của Hạo Nhiên, đối đãi hơi tùy tiện, không thực sự coi trọng, nhưng hắn lại biết rõ.

“Cũng chuyển những nguyên liệu nấu ăn kia đến phòng kho đi, kiểm tra cẩn thận, đừng để bị mất, hoặc thiếu, nếu không chủ nhân trách tội xuống, nhẹ thì đuổi người đi, gây chuyện không tốt, lột da róc thịt cũng không biết chừng!”

Người làm vừa nghe Lâm chương quý nói như thế, nào dám chần chừ, lập tức lên tiếng trả lời, đi làm việc.

Bên ngoài Tụ Tiên Lâu, xe ngựa chậm rãi đi đến.

Lâm chương quý lập tức đi ra ngoài, xe ngựa dừng lại, Hạo Nhiên nhảy xuống xe ngựa trước, xoa xoa đôi bàn tay, đặt ở bên môi thở ra vài hơi khí nóng, mới đề thấp giọng nói, “A Duyên, đến!”

Tùy Duyên xuống xe ngựa, liền thấy một nam tử trung niên béo ụt ụt, cả người như một trái bóng, nhiệt tình đi tới.

“Hạo Nhiên ca.”

Hạo Nhiên cười ha ha, trêu ghẹo nói, “Lâm chương quý, gần đây chắc kiếm được vô cùng nhiều, nhìn người, tinh thần thoải mái thân thể mập ra không ít!”

“Ha ha, Hạo Nhiên ca, nghe người nói kia, kiếm được tiền, vì chủ nhân tin tưởng ta, mới để cho ta làm chương quý của Tụ Tiên Lâu, Hạo Nhiên ca, vị này chính là muội tử của người?”

Lâm chương quý nói xong, nhìn về phía Tùy Duyên.

Môi hồng răng trắng, màu da như ngọc, uyển chuyển hàm xúc, khí chất không tầm thường.

Hạo Nhiên thấy Lâm chương quý nhìn Tùy Duyên chằm chằm, sinh lòng không vui, “Này, đây chính là muội tử của ta, Lâm chương quý, không mời chúng ta vào sao? Ngoài này có thể lạnh chết người!”

Lâm chương quý khẽ kinh ngạc, vội nói, “Đúng đúng đúng, Hạo Nhiên ca, cô nương, mời vào bên trong!”

Hạo Nhiên ừ một tiếng, Tùy Duyên khách khí gật đầu, đi theo sau lưng Lâm chương quý vào nhĩ gian (gian phòng trang nhã) của Tụ Tiên Lâu.

Dọc theo đường đi Lâm chương quý liên tục nói chuyện, những câu lấy lòng, lời ngon tiếng ngọt, trôi chảy mạch lạc.

Mà Hạo Nhiên ca lại có thể tiếp lời của Lâm chương quý, còn đồ lưu manh này không hề luống cuống, không hề thô tục, mỗi một câu đều hoàn toàn thích hợp, cử chỉ thích hợp.

Mỗi một lời nói ra, đều làm cho Lâm chương quý vỗ tay tán thưởng, liên tiếp gật đầu, một lời một câu, Hạo Nhiên ca nói đúng.

Tùy Duyên không khỏi tò mò, Hạo Nhiên này, cuối cùng là một người như thế nào?

Ngồi trong nhĩ gian, nước trà lập tức được bưng lên.

“Hạo Nhiên ca, muội tử, ném thử xem, lần này ta ra cửa, tìm được trân phẩm, một hồi Hạo Nhiên ca trở về, mang một ít về, cho lão phu nhân ném thử!” Lâm chương quý cười nói.

Đối với Tùy Duyên, trong khoảng thời gian ngắn, từ người xa lạ, đến cô nương, bây giờ là muội tử, biến hóa rất nhanh, khiến Tùy Duyên liên tục tán dương.

Hạo Nhiên cười, nâng chung trà lên, nhẹ nhàng ngửi, “Thứ người tìm được, mùi thơm không tệ!”

“Nhắc tới cũng là kỳ ngộ (ngoài dự tính), hôm đó trời mưa, đi ngang qua một thôn trang, một căn nhà bị mưa to làm sụp đổ, một nhà sáu miệng ăn nhìn đông phế tích khóc đến tê tâm liệt phế, nhất thời nổi lên lòng trắc ẩn, liền cho mười lượng bạc, để cho sau khi mưa tạnh bọn họ có thể xây dựng lại gia viên, đương gia (chủ nhà) lão gia tử vô cùng biết ơn, nói cho ta biết, nhà hắn có một cây trà già, cũng không biết là giống gì, nhưng mà, sau khi pha trà này, mùi thơm tỏa ra bốn phía, ta cũng vì vậy mà tò mò, liền dừng lại, ném thử, đúng là trà ngon, liền dùng hai mươi lượng bạc mua cây trà này, bảo bọn họ chăm sóc cẩn thận, sang năm ta lại đến hái trà!”

Hạo Nhiên cười híp mắt nhìn Lâm chương quý, thân nhiên gật đầu, “Chuyện này Lâm chương quý làm rất tốt!”

Tùy Duyên lại nhìn thấy dáng vẻ thờ phào nhẹ nhõm của Lâm chương quý.

Mặc dù rất ngắn ngủi, nhưng mà là thật.

Uống trà xong rồi, Lâm chương quý cũng sẽ không vòng vo, nhìn về phía Tùy Duyên, “Muội tử, nghe Hạo Nhiên ca nói, người có món ăn ngon, muốn làm ăn cùng Tụ Tiên Lâu?”

Tùy Duyên gật đầu, lấy hộp đựng thức ăn mang theo ra, để lên bàn, “Đúng!”

Lâm chương quý cười, “Còn chưa nhìn thấy đồ, ta đã ngửi thấy mùi thơm, xem ra chắc chắn ăn ngon!”

Tùy Duyên cười nhạt, mở hộp đựng thức ăn ra, bung bánh gạo nếp trong khay đặt ở trước mặt Lâm chương quý, “Lâm chương quý, ngửi nếm thử xem!”

“Được, ta nếm thử!” Lâm chương quý nói xong, cầm đũa, gắp một miếng bánh gạo nếp, bỏ vào trong miệng, nhai cẩn thận.

Bánh rất trong, ngọt mà không ngán, xốp ngon miệng, còn mang theo mùi vị trứng gà mật ong.

“Không tệ, không tệ!” Lâm chương quý liên tục ca ngợi.

Tùy Duyên cười, trong lòng hiểu, chuyện làm ăn này, có hi vọng.

Lâm chương quý đặt đũa xuống, trước nhìn Hạo Nhiên, Hạo Nhiên tức giận nói, “Nhìn ta làm gì, chuyện làm ăn này, nói với A Duyên của ta, ta chỉ giới thiệu!”

Lâm chương quý cười, nhìn về phía Tùy Duyên, “Muội tử A Duyên, không biết, chuyện làm ăn này, ngửi tính toán như thế nào?”

Tùy Duyên trầm tư một lát, lần đầu tiên làm ăn, Tùy Duyên vẫn nghĩ muốn nghe thử ý kiến của Lâm chương quý, tránh cho giọng khách át giọng chủ.

“Lâm chương quý tính toán như thế nào?”

“Ta có hai biện pháp, một, bán đứt, về sau chỉ có thể mua bánh gạo nếp ở Tụ Tiên Lâu, hai, hợp tác cùng muội tử A Duyên, để muội tử A Duyên làm bánh gạo nếp, đưa tới Tụ Tiên Lâu, muội tử A Duyên cũng có thể tới Tụ Tiên Lâu làm, nhưng mà, trong lòng, ta hi vọng muội tử A Duyên, lựa chọn điều thứ nhất!”

Tùy Duyên hiểu, Lâm chương quý cũng là người làm ăn, tự nhiên chọn lựa phương án có lợi nhất đối với mình.

Nhưng mà, về sau ở bến tàu không được bán bánh gạo nếp, Tùy Duyên có chút không ổn.

Nhưng, bánh gạo nếp này, càng mới mẻ, càng ăn ngon.

Nhất thời khó có thể lựa chọn.

Hạo Nhiên nhìn, yên lặng uống trà.

Đây là chuyện làm ăn của Tùy Duyên, hẳn không nhúng tay vào được.

Tùy Duyên suy nghĩ, “Lâm chương quý, cuối cùng ta quyết định, mỗi ngày ta làm bánh gạo nếp, người phái người tới lấy, hoặc là, ta cho người đưa tới cho ngài!”

Như vậy, có lẽ sẽ kiếm ít một chút, nhưng mà, có thể tuyên truyền cho Tùy ký của mình.

Chờ sau này đưa ra bánh ngọt khác, có bánh gạo nếp làm nền móng, sẽ không sợ thiếu nguồn tiêu thụ, cho dù về sau không hợp tác với Tụ Tiên Lâu, nàng cũng có thể mở cửa tiệm bánh ngọt của mình.

Lâm chương quý thấy Tùy Duyên quyết định như vậy, cũng không miễn cưỡng, “Vậy muội tử A Duyên, bao nhiêu tiền một cái bánh gạo nếp?”

“Bây giờ ta làm tương đối lớn, tiền vốn là 50 văn tiền, tiền lời từ 35 đến 40 văn tiền, nếu như là làm đưa đến Tụ Tiên Lâu, nhất định phải thấp một chút, vậy 22 văn tiền đi!”

Như vậy, một cái có thể kiếm năm văn tiền, mặc dù kiếm không nhiều lắm, nhưng mà, ít lãi tiêu thụ mạnh, cũng chưa hẳn không tốt.

Còn nữa, bây giờ nàng mới vừa bắt đầu, vẫn là ổn định ổn tính (xây dựng mối quan hệ và tính toán cẩn thận) thì tốt hơn.

“Cái nhỏ, vậy được bao nhiêu?”

“Một chiếc đĩa lớn, cắt thành tám miếng, rất đẹp mắt!”

Lâm chương quý suy nghĩ, một cái bánh gạo nếp, tốn 22, chỉ cần ăn ngon, hẳn có thể bán tới 35.

Lợi nhuận trong đó khá cao.

“Muội tử A Duyên, sáng mai, người làm ba mươi trước, trước cơm trưa ta sẽ, phái người tới lấy, về phần tiền, chúng ta sẽ một tháng kết toán một lần, hay là mỗi ngày đều thanh toán?”

“Lâm chương quý, không đối gạt ngài, trong tay ta không có nhiều bạc, một tháng kết toán một lần, ta không đủ sức, cho nên.”

Lâm chương quỹ nghe vậy, cười, “Muội tử A Duyên, ta hiểu, ta hiểu, vậy chúng ta liền mỗi ngày thanh toán một lần, dù sao, từ đường Đông đến đường Tây cũng không xa, nếu như có cần, ta phải người qua nói một tiếng, là có thể làm liền, người thấy đúng không!”

“Đúng vậy, Lâm chương quỹ!”

Chuyện làm ăn chỉ như vậy đã bàn thành.

Cùng Hạo Nhiên đi ra khỏi Tụ Tiên Lâu, Tùy Duyên vẫn cảm thấy không thật, Lâm chương quỹ ngỏ ý bảo Chúc Huỳnh Đệ tiễn hai người, Tùy Duyên uyển chuyển cự tuyệt, bởi vì nàng muốn đi dạo đường Đông, hi vọng có thể mua được những nguyên liệu nấu ăn đường Tây không có.

“Hạo Nhiên ca.”

“Ừm!”

“Cám ơn...!”

Hạo Nhiên cười, nhìn Tùy Duyên, “Cám ơn ta về chuyện gì?”

“Cám ơn Hạo Nhiên ca giới thiệu với Lâm chương quỹ, cám ơn Hạo Nhiên ca đi cùng ta, khiến ta thêm can đảm!”

Hạo Nhiên càng cười càng vui vẻ, “Vậy, có phần thưởng không?”

“Có, buổi tối, làm một bữa tiệc lớn, làm phần thưởng cho Hạo Nhiên ca!”

Hạo Nhiên nghe vậy, nghĩ đến những món ăn ngon Tùy Duyên sẽ làm, liếm môi một cái, nuốt một ngụm nước bọt, “Có thể tùy ý chọn sao?”

Bạn đang đọc truyện *Cách Phát Tài Của Thương Phụ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Lại thêm một con đường phát tài

“Không thể!” Tùy Duyên thận trọng nói.

Hạo Nhiên nghe vậy, cong môi lên, “Hẹp hòi, ta còn cùng người tới đây bàn chuyện làm ăn, hôm nay bàn thành công chuyện làm ăn, về sau mỗi ngày đều có thu nhập nhất định, nghĩ thấy nên ra sức đòi người một bữa, người lại hẹp hòi như vậy, vắt cổ chày ra nước!”

Tùy Duyên thấy bộ dạng Hạo Nhiên ăn không được thức ăn ngon liền không ngừng làm nhảm, rù mắt cười yếu ớt.

“Người cười cái gì?”

Tùy Duyên nhìn Hạo Nhiên, nghiêm túc nói, “Ta vốn định làm chân giò kho tàu, thịt om bắp cải trắng, gà hầm bao tử heo, đại nương thích ăn thịt bò, và sườn, ta dự định làm thịt bò rán, sườn xào chua ngọt, thêm canh rau cải!”

Hạo Nhiên vừa nghe, còn chưa nhìn thấy món ăn, đã cảm thấy, mùi thơm tỏa ra từ bốn phía, nước miếng trong miệng chảy ròng ròng.

“A Duyên.”

Tùy Duyên nghe vậy, ngẩng đầu cười yếu ớt nhìn Hạo Nhiên.

Mặt mày sáng sủa như trăng rằm, xinh đẹp phong tình. Đuôi lông mày như cười, nụ cười nhàn nhạt, lại sáng chói như vậy.

Hạo Nhiên chỉ cảm thấy, vào giờ khắc này lòng mình, đã bị cái gì đó siết chặt, hơi đau, sau đó lan ra toàn thân.

“Hạo Nhiên ca, có chuyện gì sao?” Tùy Duyên hỏi.

Hạo Nhiên buồn rầu lắc đầu, xoay người đi, thở phào một hơi.

Tùy Duyên cười yếu ớt, thấy sắc trời còn sớm, “Hạo Nhiên ca, ta không quá quen thuộc nơi này, người dẫn ta đi dạo đi!”

“Tốt!” Vươn tay cầm lấy hộp đựng thức ăn Tùy Duyên đang cầm trong tay, đi ở phía trước.

Đi bên cạnh Hạo Nhiên ca, Tùy Duyên vẫn cảm thấy rất rõ sự quan tâm và bảo vệ của Hạo Nhiên, lúc ít người, hẳn luôn tránh ra xa, khi nhiều người, hẳn sẽ đến gần một chút, tránh cho nàng bị người khác va phải.

Có Hạo Nhiên ca bảo vệ, ngược lại Tùy Duyên yên tâm chọn đồ.

Mua mấy túi ngũ vị hương, trần bì, đại hồi, tannin, ớt, Hạo Nhiên nhận lấy toàn bộ, một tay xách hộp đựng thức ăn, một tay xách hương liệu.

“Hạo Nhiên ca, nếu không, ta cầm hộp đựng thức ăn cho?”

Hạo Nhiên nghe vậy, trợn mắt nhìn Tùy Duyên một cái, “Hạo Nhiên ca ta là loại người không hiểu thế nào là thương hương tiếc ngọc sao? Lại nói, những món đồ này, cũng không nặng bao nhiêu, đi đi, mau mua xong đồ, chúng ta trở về sớm một chút!”

Tùy Duyên nhìn Hạo Nhiên ca, mắt chớp chớp, “Hạo Nhiên ca.”

“Chuyện gì?” Erica*đđ#lequydon

Tùy Duyên lắc đầu, xoay người đi về phía trước.

Hạo Nhiên kinh ngạc, đuổi theo, “Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?”

“Không có chuyện gì mà!”

“Làm sao lại không có chuyện gì, có phải không mang bạc hay không, không sao, ta có, mau, cầm hộp đựng thức ăn, ta lấy bạc cho ngươi!” Hạo Nhiên vừa nói, vừa nhét hộp đựng thức ăn vào trong tay Tùy Duyên.

Tùy Duyên nhận lấy hộp đựng thức ăn, “Không phải là vì chuyện tiền bạc, ta chỉ muốn hỏi Hạo Nhiên ca, buổi tối có muốn uống chút rượu hay không, rượu bên đường Tây không thể so với bên đường Đông được, có muốn mua một cân mang về hay không?”

“Thì ra là vì chuyện này! Vậy thì mua một cân đi, nhưng ta gần đây người gặp chuyện tốt tinh thần thoải mái, cả ngày đều muốn uống chút rượu, một hời ta sẽ mua!” Hạo Nhiên nói xong, giành lấy hộp đựng thức ăn trong tay Tùy Duyên, cầm trên tay, thúc giục, “Mau suy nghĩ xem còn muốn mua cái gì, sớm mua xong, chúng ta trở về!”

Tùy Duyên gật đầu.

Thở ra một hơi.

Lặng lẽ giấu đi, sự động lòng trong nháy mắt vừa rồi.

Lúc nghiêng đầu, đúng lúc thấy có người bán lá dong, Tùy Duyên đột nhiên nghĩ ra một cách để kiếm tiền.

“Hạo Nhiên ca, ngươi thích ăn bánh chưng không?”

Hạo Nhiên bĩu môi, “Không thích, không khác gì cơm trắng, chẳng qua là được gói thành đòn, còn vừa mềm vừa dính, ăn không ngon!”

Tùy Duyên kinh ngạc, “Hạo Nhiên ca, các ngươi gói bánh chưng như thế nào?”

“Gói thế nào?” Hạo Nhiên nhàu mày, khuôn mặt khó coi, con ngươi hí lên, “Chính là ngâm nếp, dùng lá gói lại, còn có thể gói thế nào nữa?”

“Các ngươi không bỏ gì ở bên trong sao?”

“Bỏ gì?” Hạo Nhiên không hiểu hỏi.

Tùy Duyên cười, càng cười càng vui vẻ.

Mặt đẹp như hoa, rực rỡ chói mắt.

Giương mặt Hạo Nhiên ửng đỏ, di chuyển ánh mắt, cắn môi.

“Chuyện này sau khi trở về sẽ nói cho ngươi biết!” Tùy Duyên nói xong, xoay người đi mua lá dong.

Người bán lá dong là một phụ nhân trung niên, vừa thấy Tùy Duyên đi đến, không ngừng nhiệt tình, “Đại muội tử, muốn mua lá dong sao?”

Tùy Duyên cười cười với phụ nhân, “Đúng, tẩu tử, lá dong này ngươi bán như thế nào?”

“Lá dong của ta vừa lớn, vừa đều, nên đắt hơn những người khác một văn tiền một cân, năm văn tiền một cân!”

Tùy Duyên cầm lá dong lên lật xem, quả nhiên lá rất lớn, cũng rất đều, “Tẩu tử, nếu như mua nhiều, có thể tính rẻ hay không?”

“Mua nhiều, ngươi mua bao nhiêu?” Phụ nhân trung niên cũng muốn bán hết lá dong, mua chút lương thực về nhà.

Trong nhà không còn gì để ăn.

Người lớn không ăn không có chuyện gì, chịu đựng một chút mọi chuyện liền trôi qua, nhưng mấy đứa bé, thân thể đang phát triển, không ăn không được.

Tùy Duyên không nói, lật xem những cái lá dong khác, thấy cũng không khác biệt lắm, “Nếu như ta toàn bộ mua, có thể bốn văn tiền một cân không?”

Trong lòng phụ nhân trung niên tính toán một chút, tổng cộng có chừng mười cân lá dong, chính là hơn bốn mươi văn tiền, có thể mua được mấy cân gạo, bột mì.

Dù sao ở trong núi còn rất nhiều lá dong, muốn đi vào trong núi cắt lá được.

“Thành giao!”

Vội cột lá dong thành chõng, cầm đi cân, tổng cộng 13 cân, tổng cộng 52 văn tiền.

Tùy Duyên vốn định trả giá, bớt hai văn, 50 văn, lại thấy tay phụ nhân đầy vết chai, mặt tràn đầy mong đợi, không đành lòng chà xát hai tay.

Lấy hà bao ra, Hạo Nhiên lại đặt hộp đựng thức ăn, hương liệu xuống dưới đất, giành lấy hà bao của Tùy Duyên, đếm 52 văn tiền đưa cho phụ nhân trung niên, “Đại tâu tử, người đếm thử, xem có đủ hay không?” Phụ nhân trung niên mừng rỡ nhận lấy tiền, đếm cẩn thận.

Tùy Duyên nhìn Hạo Nhiên, đột nhiên cảm thấy, giờ khắc này Hạo Nhiên, thật là uy vũ, làm người khác động lòng.

Hạo Nhiên nhét hà bao vào trong tay Tùy Duyên, khom lưng cột lá dong và hương liệu vào chung một chỗ.

Phụ nhân trung niên cẩn thận đếm tiền, cười híp mắt nói với Tùy Duyên, “Đúng đúng đúng, vừa đúng 52 văn tiền, mười tử, về sau người còn muốn mua lá dong không, nếu như muốn, ta có thể đưa tới cửa cho người, bảo đảm mỗi lá đều tốt, tuyệt đối sẽ không có lá nhỏ, lá hư!”

Mấy đứa bé trong nhà, khéo léo hiểu chuyện, chuyện chọn lá dong, đều giao cho bọn chúng làm.

Lá nhỏ?

Tùy Duyên nghĩ, trước tiên gói bánh chưng thành từng cái nhỏ, sau đó ăn cùng thịt kho tàu, cũng có thể chiên lên.

“Đại tâu tử, tạm thời còn chưa chắc là không cần, không bằng, ngày mai người đến bến tàu ở đường Tây một chuyến, bên cạnh bến tàu có một nơi là Tùy ký, có cần hay không, chúng ta lại nói, được không?” Tùy Duyên nói.

Hôm nay trở về, làm thử trước, để cho Hạo Nhiên ca và Tái đại nương nếm thử mùi vị, nghe ý kiến của bọn họ, ngày mai sẽ cùng Hạo Nhiên ca đến Túy Tiên Lâu, hỏi ý kiến Lâm chương quỹ.

Nếu như bàn thành công chuyện làm ăn này, lá dong, nhất định cần rất nhiều.

“Tốt tốt, tốt tốt!” Phụ nhân trung niên cực kì vui mừng.

Nhớ kỹ ngày mai nhất định phải đến bến tàu ở đường Tây một chuyến, nếu như cần, vậy sau này không cần lo cuộc sống của cả nhà nữa, nếu như không cần.

Hắn là chưa đúng lúc!

Một tay Hạo Nhiên cầm hộp đựng thức ăn, một tay xách lá dong hương liệu, “A Duyên, chúng ta đi về sao?”

“Hạo Nhiên ca, cửa tiệm bán gạo ở đường Đông này cũng có bán gạo nếp sao?”

“Người còn muốn mua đồ khác nữa sao?”

“Ta muốn mua chút đậu đỏ, đậu xanh, hoặc là thứ khác tương tự, người biết nơi nào có bán không?”

“Biết, người muốn mua bao nhiêu, nếu như mua nhiều, thuận tiện đi đến chợ bán thức ăn ở đường Đông mua thức ăn, một hồi kêu xe ngựa trở về, thế nào?” Hạo Nhiên đề nghị.

Tùy Duyên gật đầu, chuyện này, đúng ý của nàng.

“Tốt!”

Hai người cùng nhau đi tới tiệm gạo.

Ở tiệm gạo, Tùy Duyên mua 10 cân đậu đỏ, 10 cân đậu xanh, 10 cân đậu phộng, còn mua bột ngô xay nhuyễn.

Gửi đồ đã mua ở tiệm gạo, cùng Hạo Nhiên đi chợ bán thức ăn mua thức ăn.

Chợ bán thức ăn ở đường Đông, so với đường Tây, phong phú hơn rất nhiều, Tùy Duyên nghĩ, thời tiết không quá nóng, mua nhiều một chút cũng có thể dự trữ lại, liền mua tương đối nhiều.

Sau khi mua thức ăn xong, kêu một chiếc xe ngựa, đồ đã mua, chất lên đầy cả xe ngựa.

Tùy Duyên ngồi ở trong xe ngựa, yên lặng tính toán, này này nọ nọ, vụn vụn vặt vặt gì đó, ước chừng tốn mất năm lượng bạc.

Xem ra, lại phải cố gắng kiếm bạc trắng rồi.

Tùy ký.

Tải đại nương ngồi ở trên ghế, Bất Hối ngồi ở trên ghế nhỏ, bóp chân cho Tải đại nương.

“Nãi nãi, có muốn mạnh một chút hay không, hay là nhẹ một chút?”

Bạn đang đọc truyện *Cách Phát Tài Của Thương Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Làm gà hầm bao tử heo

Tải đại nương nghe vậy, si ngốc nhìn Bất Hối nở nụ cười, sờ sờ gương mặt trắng nõn nà của Bất Hối, “Đứa bé này, là muốn dụ dỗ lão bà từ ta đây đến choáng váng sao!”

“Nãi nãi.” Bất Hối nũng nịu kêu to.

Tải đại nương bật cười, “Cứ như vậy, cứ như vậy, lực đạo vừa vặn, nha đầu Bất Hối, trước kia, có phải người cũng dám bóp cho nương người như vậy hay không?”

Bất Hối gật đầu, “Trước kia lúc ở trong căn nhà rách nát, cũng dám bóp cho nương, nhưng mà, nương đều tự mình châm cứu!”

“Trước kia các người ở trong căn nhà rách nát sao?” Tải đại nương đau lòng hỏi.

“Đúng vậy, trước kia chân nương không được tốt, không thể đi lại được, chúng ta ở trong một căn nhà rách nát!”

Đây là lần đầu tiên Tải đại nương nghe Bất Hối nói đến cuộc sống trước kia của bọn họ, vô cùng đau lòng hỏi, “Vậy sau đó thì sao?”

“Sau đó chân nương tốt lên, chúng ta đi đến làm việc ở một tú lều, một tháng 500 văn tiền, bao ăn ở!”

“Một tháng chỉ có 500 văn, lão bản kia cũng quá ức hiếp người rồi, vì sao các người không đi tìm nơi khác!” Tải đại nương tức giận phần nộ nói.

Bất Hối nở nụ cười, vừa bóp chân cho Tải đại nương, vừa nói, “Chúng ta đã đi hỏi, nhưng không ai cần người!”

“Ài, nếu như sớm biết hai nương con nhà người, thì tốt!”

Bất Hối cười đến híp cả mắt, “Nãi nãi, nương ta nói, có lúc, không may chính là phúc!”

Tải đại nương nghe vậy cảm động.

Tùy Duyên dạy Bất Hối rất tốt, thật sự rất tốt, nhà người bình thường, có mấy người có thể dạy ra cô nương tốt như vậy.

Còn nhỏ tuổi, hiểu chuyện, khéo léo.

“Bất Hối, vậy sau đó thì sao, tại sao không tiếp tục làm việc ở tú lều đó?”

Bất Hối nghe vậy cau mày, tay nhỏ bé nắm thành quyền, “Chủ nhân của tú lều kia muốn bán nương ta, nương ta liền mang theo ta rồi đi ngay!”

“Đúng là một người có tâm địa độc ác!” Tải đại nương nói xong, nắm đôi tay nhỏ bé đang nắm thành quyền của Bất Hối, “Bất Hối đừng sợ, về sau, có nãi nãi và Hạo Nhiên thúc thúc bảo vệ hai nương con nhà người, ai cũng không thể khi dễ các người!”

Vành mắt Bất Hối hồng hồng, “Nãi nãi, ta có thể cầu người một chuyện không?”

“Chuyện gì, chỉ cần ngươi nói, nãi nãi đều đồng ý với ngươi!”

Bất Hối kinh ngạc, nghiêng đầu, “Nãi nãi, ta còn chưa nói là chuyện gì, tại sao ngươi lại đồng ý?”

“Muốn nghe lời thật lòng, hay là lời nói dối?”

Bất Hối cười, lộ ra hàm răng trắng.

Tái đại nương vỗ vỗ tay của Bất Hối, “Bất Hối, đó là bởi vì nãi nãi nhìn ngươi là muốn hôn”

“Nãi nãi, Bất Hối nhìn nãi nãi cũng muốn hôn, có cảm giác giống như nương!”

Tái đại nương nghe vậy, trong lòng cũng ấm áp.

“Đứa bé này, miệng đầy lời ngon tiếng ngọt!”

Bất Hối nghiêng đầu, dựa vào trong ngực Thái đại nương, nũng nịu ngọt ngào nói: “Nãi nãi, ngươi và Hạo Nhiên thúc thúc đối xử tốt với Bất Hối, Bất Hối đều ghi tạc trong lòng, chờ sau này Bất Hối trưởng thành, chắc chắn sẽ hiếu kính nãi nãi thật tốt!”

“Chỉ hiếu kính với nãi nãi của ngươi, không hiếu kính với Hạo Nhiên thúc thúc của ngươi sao!”

“Cũng hiếu kính với Hạo Nhiên thúc thúc, nhưng mà, đối với nãi nãi tốt hơn một chút!”

“Vì sao?” erica-ddlequydon

“Sau này Hạo Nhiên thúc thúc sẽ lấy thăm thăm, sẽ sinh ra tiểu đệ đệ!”

Tái đại nương vui vẻ nở nụ cười.

“A ha ha, đứa bé này, a ha ha.”

Thật thà đến mức làm ấm lòng người, hiểu chuyện, khéo léo.

Biết nàng suy nghĩ cái gì, đồng ngôn vô kỵ* mà nói ra, so với những người cố ý nịnh nọt thật sự tốt hơn nhiều.

(* Chỉ những lời trẻ con nói, không cố kỵ, kiên dè)

Ngoài cửa Tùy ký.

Xe ngựa dừng lại.

Hạo Nhiên vừa xuống xe ngựa, đã nghe thấy bên trong truyền ra tiếng cười, “Nói chuyện tốt gì, cười vui vẻ như vậy?”

Tùy Duyên cười, lắc đầu tỏ ý không biết.

Hạo Nhiên lớn tiếng hô vào bên trong, “Nương, Bất Hối, chúng ta đã trở lại!”

Trong phòng bếp.

Tái đại nương vui vẻ nói, “Bất Hối, nhanh nhanh nhanh, nương và Hạo Nhiên thúc thúc của ngươi đã trở lại, ngươi mau chạy ra, hỏi xem, bàn thành chuyện làm ăn chưa!”

Bất Hối cười híp mắt gật đầu, nhanh chạy ra ngoài.

Lại bị Hạo Nhiên bế lên, quay vài vòng tại chỗ, “Nha đầu Bất Hối, nói cho ngươi biết hai tin tức tốt, muốn nghe cái nào trước?”

Bất Hối không ngừng cười ha ha, “Hạo Nhiên thúc thúc, ta đều muốn nghe, ngươi nói tin tức hơi tốt trước, rồi nói tin tức tốt nhất!”

Hạo Nhiên bật cười.

Nghiêng đầu nhìn xe ngựa ở bên cạnh, Tùy Duyên đang chuyển đồ cùng phu xe, xoa đầu Bất Hối, “Một lúc sau nói cho ngươi biết, mau tới chuyển đồ phụ!”

“Được!”

Cùng nhau chuyển đồ trên xe ngựa vào trong cửa tiệm, Tùy Duyên trả tiền xe cho phu xe, rồi mới đi vào cửa tiệm.

Một bên, Thái đại nương, Bất Hối, Hạo Nhiên đã sớm lủi rủi đề cập đến chuyện bàn thành chuyện làm ăn.

“Thật vậy sao, đúng là ông trời phù hộ, A Duyên lại sắp kiếm thêm được nhiều bạc!” Tái đại nương nói xong, chấp tay trước ngực.

Bất Hối cũng cười, mắt híp lại.

“Còn có tin tức tốt thứ hai, tại sao các ngươi không hỏi!” Hạo Nhiên lớn tiếng nói.

“Hừ, tin tức tốt thứ hai, tám phần có liên quan đến com tôi, chúng ta không cần hỏi ngươi, nha đầu Bất Hối, ngươi nói đúng không!”

Bất Hối không ngừng cười ha ha, không tiếp lời của Tái đại nương.

Hạo Nhiên không tha, “Nương, người là thân nương (mẹ ruột) của ta, lại hủy đi đài của nhi tử, ta là thân nhi tử (con trai ruột) của ngươi, thân nhi tử ruột thịt ruột thịt đó!”

“Phi, hư hỏng và thân nhi tử, chính là hai chuyện hoàn toàn khác nhau, Bất Hối, không cần để ý đến hắn, chúng ta mang thức ăn vào phòng bếp đi, một hồi giúp đỡ nương ngươi nhặt rau nhóm lửa!” Tái đại nương nói xong, dắt tay Bất Hối.

Hạo Nhiên hi hi ha ha cười một tiếng, “Để ta, để ta, những việc nặng nhọc này, sao có thể để cho người già, phụ nữ và trẻ nhỏ các ngươi làm!”

Tay trái, tay phải đều xách đầy đồ, đi tới nhà bếp.

Tái đại nương dắt Bất Hối, cũng cầm mấy thứ đồ nhẹ, đi tới nhà bếp.

Tùy Duyên đứng tại chỗ, trong lòng, ngũ vị tạp trần.

Thì ra, nàng chờ, mong đợi một ngôi nhà nhiều năm, hoá ra là như thế này.

Rủ mắt, cười một tiếng.

Gió tay lên che môi, si ngốc cười ra tiếng.

Hạo Nhiên từ phòng bếp ra ngoài, thấy Tùy Duyên đứng tại chỗ, cúi đầu cười khúc khích, “A Duyên, ngươi cười gì chứ?”

Tùy Duyên nghe vậy, tiếp tục tươi cười nhìn Hạo Nhiên, sắc mặt đỏ thắm, “Không có chuyện gì, Hạo Nhiên ca, những đồ này phiền ngươi chuyển dùm, ta đến phòng bếp chuẩn bị com tôi!”

Nói xong, tay không đi tới nhà bếp.

“Này, không phải ngươi nên mang theo những đồ nhẹ vào sao?” Hạo Nhiên hô to.

Tùy Duyên nghe vậy, dừng bước, quay đầu lại cười với Hạo Nhiên, “Hạo Nhiên ca, sức lực của ngươi rất tốt, ta làm phiền ngươi rồi!”

“Ah.” Hạo Nhiên cứng lưỡi.

Làm người có sức lực tốt đúng là không tốt chút nào!

Lại thấy Tùy Duyên không quay đầu lại đi vào phòng bếp, thở ra mấy hơi, nhưng chỉ chốc lát sau, từ từ nhếch môi.

Dường như hiểu rõ chuyện gì tự đắc nở nụ cười.

Xách đồ vào đến phòng bếp, Bất Hối sắp xếp lại, Tùy Duyên dùng chén múc một ít đậu xanh, đậu đỏ, ngâm vào trong nước ấm.

Lại múc nếp ngâm ở trong chậu.

Đặt lá dong mới mua vào trong nồi lớn rồi luộc.

“A Duyên, ngươi nấu nhiều lá dong như vậy làm gì?” Tái đại nương vừa nhóm lửa vừa hỏi.

“Đại nương, ta tính toán làm mấy cái bánh chưng!”

“Bánh chưng? Cũng không phải là Tết Đoan Ngọ, ăn bánh chưng cái gì, ăn bánh chưng cũng không ngon!” Tái đại nương nghi ngờ hỏi.

Tùy Duyên cười, “Đại nương, một hồi ta nấu bánh chưng xong, chắc chắn ăn ngon!”

Tài nấu nướng của Tùy Duyên, Tái đại nương đã biết, cũng không hỏi nhiều, nở nụ cười, “Ta chờ!”

“Tốt!”

Vì để cho thịt heo thấm gia vị, Tùy Duyên rửa sạch thịt heo, cắt thành từng lát từng lát, đặt ở trong chậu sứ, thêm nước tương, muối vào, lại bỏ thêm một ít Trần Bì, một ít Bát Giác, trộn đều thịt heo, đặt ở một bên, một hồi gói bánh chưng sẽ dùng đến.

Lại vớt gạo nếp ra rổ nhỏ cho khô, cho nước tương, muối vào trộn đều đặt ở một bên.

Làm xong bánh chưng, Tùy Duyên bắt đầu chuẩn bị cơm tối.

Muốn làm gà hầm bao tử heo ngon, phải hầm mới có thể thấm gia vị.

Lấy bao tử heo ra, rửa sạch bao tử heo, dùng bột mì khử mùi tanh của bao tử heo, đặt ở trong rổ cho ráo nước, rửa sạch gà đã mua, cắt bao tử heo ra một đoạn, nhét gà vào trong bao tử heo, lại bỏ vào mấy cái nấm hương khô đã ngâm nở, một miếng gừng, mười quả Táo Đỏ, bốn củ Đẳng Sâm, một ít Ngọc Trúc, mấy quả Kỷ Tử, một ít Bát Giác, hai lá Nguyệt Quế, đoạn ngắn vỏ cây quế, và muối.

Bởi vì không có rượu gia vị (loại rượu chuyên dùng để nấu ăn), ngay cả rượu Thiệu Hưng* cũng không có, Tùy Duyên đành dùng rượu trắng.

(* Một loại rượu nổi tiếng ở Thượng Hải, được mệnh danh là “Hoàng Tửu” nổi tiếng của Trung Quốc)

Cắt bao tử heo ra một đoạn, dùng vải bọc lại, đặt ở giữa nồi đất. Đặt nồi đất ở trên lò, từ từ hầm.

Lại vội vàng chuẩn bị món ăn khác.

Bạn đang đọc truyện *Cách Phát Tài Của Thương Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Chuẩn bị vụ làm ăn thứ hai

Tùy Duyên nghĩ, gà hầm bao tử heo rất nhiều, chỉ có bốn người bọn họ ăn, làm quá nhiều cũng không ăn hết, đêm qua còn ăn không nổi.

“Đại nương, buổi tối người muốn ăn cái gì?”

Tái đại nương vui mừng cười ha ha, “Ăn gì cũng tốt, không phải người làm gà hầm bao tử heo sao, lại làm thêm bắp cải trắng đi, người làm thịt om bắp cải trắng ăn rất ngon!”

Tùy Duyên cười, “Ta vốn đã đồng ý với Hạo Nhiên ca sẽ làm chân giò kho tàu, thịt kho tàu, rau trộn thịt bò!”

“Làm nhiều như vậy làm cái gì, chúng ta chỉ có bốn người, ăn không hết, hơn nữa đêm qua còn ăn không nổi, đừng để ý tới Hạo Nhiên, hắn, rất tham ăn, sáng mai chúng ta ăn chân giò kho tàu, ngày hôm sau ăn thịt kho tàu, ha ha ha. . . .” Tái đại nương nói đến phần sau tự mình nở nụ cười.

“Nếu không, đại nương, ta làm nhiều thịt heo, một thịt om bắp cải trắng, thêm canh rau cải!”

Ba món ăn một món canh, rau thịt phối hợp, dinh dưỡng phong phú.

“Tốt, ba món ăn một món canh, chúng ta nhất định cố gắng ăn sạch!” Hạo Nhiên ở hậu viện xách nước đổ đầy chum đi vào phòng bếp nói một câu như vậy.

Chộc cho Tái đại nương, Tùy Duyên không ngừng cười ha ha, ngay cả Bát Hối cũng cười.

Hạo Nhiên không thèm để ý, cũng bắt chước mọi người không ngừng cười ha ha.

Thấy ở trong nồi đất, bốc lên từng luồng mùi thơm, đi tới bên cạnh, lấy tay phẩy phẩy mùi thơm.

“Ừm, thơm quá!”

Lại làm cho Tái đại nương, Tùy Duyên, Bát Hối không ngừng cười ha ha.

Vừa làm thịt kho tàu, Tùy Duyên vừa lật lá dong được luộc trong nồi, lá dong cũng tỏa ra từng luồng mùi thơm.

Mùi thơm ngát xông vào mũi.

“Ai nha, còn phải luộc lá dong trong nồi!” Tái đại nương nói.

Trước kia, họ gói bánh chưng, đều là trực tiếp rửa sạch lá dong rồi gói, chưa từng bỏ vào trong nước nóng luộc qua.

“Đúng vậy, đại nương, trước kia các người cũng không nấu qua sao?”

Tái đại nương lắc đầu.

“Vì sao phải luộc lá dong?” Thái đại nương tò mò hỏi.

“Cũng không có gì đặc biệt, chỉ là vì để lá dong sạch sẽ, luộc một hồi rồi rửa lại sẽ tốt hơn!”

“Ta còn tưởng rằng, vì điều gì đặc biệt!”

Đội lá dong không sai biệt lắm, Tùy Duyên vớt lá dong lên, đặt ở trong chậu, bung đến hậu viện, “Bất Hối, tới giúp ta rửa lá dong!”

“Dạ!” Bất Hối lên tiếng, bung ghế đầu nhỏ đi đến hậu viện giúp Tùy Duyên rửa lá dong.

“Ta giúp các người múc nước!”

Cũng may nước giếng mùa đông, không phải lạnh lẽo thấu xương, ngược lại còn hơi ấm ấm.

Rửa mười mấy cân lá dong, cần rất nhiều nước, Hạo Nhiên vừa múc nước, vừa cùng Bất Hối, Thái đại nương nói đùa.

Chuyện cười đều rất bình thường, nhưng mà vẫn chọc cho Bất Hối và Thái đại nương không ngừng cười ha ha như cũ.

“Hạo Nhiên thúc thúc, sau đó thì sao?” Bất Hối vừa rửa lá dong, vừa hỏi.

“Sau đó, cũng không có sau đó!”

Bất Hối kinh ngạc, tỉnh tỉnh mê mê.

Tùy Duyên thần nhiên nhếch môi, khẽ lắc đầu.

Rửa lá dong xong, trước tiên hấp đậu, sau đó Tùy Duyên bung lá dong vào phòng bếp gói bánh chưng.

Tổng cộng gói ba loại bánh chưng, bánh trung đậu đỏ gạo nếp thịt heo, bánh trung đậu xanh gạo nếp thịt heo, bánh trung thịt heo!

Lại khiến cho Thái đại nương và Hạo Nhiên tấm tắc khen ngợi.

Ngay cả Bất Hối cũng nhìn say sưa.

Gói kỹ toàn bộ bánh chưng, đặt ở trong nồi nấu, gà hầm bao tử heo cũng tỏa ra từng luồng mùi thơm.

Tùy Duyên tính toán canh giờ một chút, lại dùng sức cùi tấm vải ra, cầm đũa chọc chọc thịt gà, thịt gà đã được nấu đến mềm nhừ.

Lấy ra đặt ở trên tấm thớt, dùng chiếc đũa kẹp bao tử heo, cắt ra, mùi thơm càng nồng, để lại hương liệu và gà trong bao tử heo vào trong nồi đất, lại cắt bao tử heo ra để vào trong nồi đất, cùng nấu.

Mà thịt kho tàu đã hầm nhừ, Tùy Duyên bận làm thịt om bắp cải trắng, lại rửa sạch rau cải nấu canh.

“Ăn cơm!”

Ba món ăn một món canh, rau thịt phối hợp.

Thêm rượu, cùng nhau ngồi, cũng thật vui vẻ.

Sau khi ăn xong, rửa chén, quét sân, sau khi dọn dẹp xong, sáng mai phải làm bột bánh bao và bánh màn thầu, bánh chưng trong nồi đã được nấu chín.

Tùy Duyên vớt ba cái ra, tháo ra cho Thái đại nương, Hạo Nhiên, Bất Hối, “Các người nếm thử xem, ăn ngon hay không!”

Hạo Nhiên lập tức không nhận được, không quan tâm vẫn còn nóng cắn một cái, mùi thơm của gạo nếp, hương vị ngọt ngào của đậu đỏ, “Ah.”

Bánh chưng này, cùng món trước kia từng ăn, thật sự không giống nhau.

Mùi vị cũng ngon hơn rất nhiều, quả thật là một trên trời, một dưới đất.

“Rõ ràng.”

Không đúng, không giống nhau.

Hơn nữa thịt heo bên trong còn được ướp gia vị, hơn nữa đậu đỏ, gạo nếp cũng được ướp gia vị.

“Hạo Nhiên ca, ăn ngon không?” Tỳ Duyên hỏi.

Hạo Nhiên gật đầu, “Ăn ngon, đâu chỉ ăn ngon, quả thật chính là mỹ vị, đáng tiếc, buổi cơm tối ăn quá no bụng, ăn không vô nữa, sáng mai ta, sẽ tới sớm để ăn!”

Tái đại nương đánh vào trên người Hạo Nhiên một cái, “Tham ăn.”

“Nương, thân nương, thật sự ăn rất ngon!” Hạo Nhiên ủy khuất nói.

Gần đây cái miệng của hắn, dạ dày của hắn đều bị thức ăn Tỳ Duyên làm, nuôi hư rồi.

“Ăn ăn ăn, chỉ có biết ăn thôi, sáng mai, đến sớm một chút giúp A Duyên xách nước!”

Hạo Nhiên cười, “Nương, ta biết rõ, ta vừa mới xách đầy nước các chum rồi!”

Không còn sớm nữa.

Hạo Nhiên và Tái đại nương chuẩn bị về nhà, Tỳ Duyên đưa bọn họ tới cửa.

Hạo Nhiên công Tái đại nương, “A Duyên, mau đóng cửa đi ngủ sớm một chút đi, sáng mai, còn phải dậy sớm đấy!”

Tỳ Duyên gật đầu.

Hạo Nhiên chợt nhớ ra chuyện gì đó, lại dặn dò, “Gặp phải chuyện gì, nhớ tiếng kêu lớn, biết không?”

Trong lòng Tỳ Duyên cảm thấy ấm áp, “Biết, Hạo Nhiên ca, ta đóng cửa đây, ngươì và đại nương trở về, đi chậm một chút!”

“Ừ, ngươì đóng cửa, khóa chốt xong, ta liền đi!”

Tỳ Duyên ở trước mặt Hạo Nhiên và Tái đại nương, đóng cửa, khóa chốt xong, nói với Hạo Nhiên và Tái đại nương ở ngoài cửa, “Hạo Nhiên ca, ta vào nhà khóa chốt rồi!”

Hạo Nhiên không lên tiếng, công Tái đại nương đi về nhà.

Chỉ chốc lát sau, Tỳ Duyên mở cửa, nhìn trong bóng tối, Hạo Nhiên Tái đại nương mơ mơ hồ hồ, không nhìn rõ bóng dáng của hai người, hốc mắt hơi đỏ lên, đóng cửa.

Trở lại phòng bếp rửa mặt rửa chân cùng Bất Hối, lên gác ngủ.

Lên giường, Bất Hối bò đến sau lưng Tỳ Duyên.

“Nương.”

“Ân!”

“Con giúp người đắp lưng!”

Tỳ Duyên cười, xoay người ôm lấy Bất Hối, hôn lên mặt Bất Hối một cái, “Ngủ, sáng mai dậy sớm giúp nương nhóm lửa!”

Bất Hối cười, sờ sờ chỗ trên mặt bị Tỳ Duyên hôn, cười híp mắt gật đầu.

Trời chưa sáng.

Tỳ Duyên đã rời giường, nắn bánh bao và bánh màn thầu rồi đặt ở trên lồng hấp hấp chính, lại làm bánh ngọt.

Tỳ Duyên cẩn thận tính toán phân chia, một lồng hấp hấp được bốn bánh ngọt nhỏ, vì để bánh ngọt đẹp mắt, Tỳ Duyên đặt mấy hạt Kỳ Tử ở trên bánh ngọt.

Lại nấu cháo.

Đi ra khỏi phòng bếp, nhìn mặt trời vừa mới mọc lên, Tỳ Duyên hít một hơi thật sâu.

Hì vọng ở phía trước, tương lai tốt đẹp cũng ở trước mắt.

Nắm thành quyền, Tỳ Duyên tính toán lúc Hạo Nhiên ca và Tái đại nương đến, ra phía trước mở cửa.

Quả nhiên.

Trong số người đi đường lui tới không nhiều, Hạo Nhiên ca cũng Tái đại nương đi tới, Tùy Duyên nhìn bóng dáng của bọn họ, nụ cười, từ từ xuất hiện.

Vẫy tay với bọn họ, “Hạo Nhiên ca, Tái đại nương, chào buổi sáng!”

“A Duyên chào buổi sáng!”

Điểm tâm, vẫn bán sạch sẽ như cũ, Chúc Huỳnh Đệ của Túy Tiên lâu đánh xe ngựa tới lấy bánh ngọt, ba mươi cái bánh ngọt, 22 văn tiền một cái, tổng cộng 660 văn tiền, một tay cầm bánh ngọt, một tay đưa tiền.

Mặc dù không nhiều tiền lắm, nhưng mà, Tùy Duyên nhìn tiền trong tay, vẫn rất vui vẻ.

Cười nói với Chúc Huỳnh Đệ, “Chúc Huỳnh Đệ, làm phiền ngươi trở về nói một tiếng với Lâm chương quý, buổi chiều ta sẽ qua, bàn với Lâm chương quý một vụ làm ăn khác.”

Bạn đang đọc truyện *Cách Phát Tài Của Thương Phụ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Chuyện làm ăn tìm tới cửa

Chúc Huỳnh Đệ giật mình, nhìn Tùy Duyên, “Làm ăn gì?”

Sau khi hỏi xong, Chúc Huỳnh Đệ cảm thấy vô cùng không ổn, vội vàng lắc đầu, “Là ta mạo phạm!”

Tùy Duyên bật cười, “Chúc Huỳnh Đệ, không bằng, ngươi chờ ta một lát, ta vào phòng bếp bưng ra, cho ngươi nếm thử mùi vị trước!”

Cười híp mắt xoa người vào phòng bếp.

Chúc Huỳnh Đệ nghi ngờ nhìn Hạo Nhiên, Hạo Nhiên bật cười, “Một lát, ngươi nếm thử một chút xem sao, nếu như ăn ngon, trở về ở trước mặt Lâm chương quý, nói tốt một chút!”

“Hạo Nhiên ca, xem ngươi nói gì vậy, trong lòng Huỳnh Đệ biết rõ!”

Không bao lâu sau, Tùy Duyên bưng bánh chưng đã bóc vỏ ra, đi đến đặt ở trước mặt Chúc Huỳnh Đệ.

Chúc Huỳnh Đệ nhìn xanh xanh đỏ đỏ gì đó ở trước mặt, trong lúc nhất thời vẫn không nhận ra là món gì, nghi ngờ hỏi, “Đây là món gì?”

Tùy Duyên vừa định mở miệng, Hạo Nhiên kéo Tùy Duyên, cười híp mắt với Chúc Huỳnh Đệ, nói, “Chúc Huỳnh Đệ, ngươi nếm thử xem, mùi vị thế nào, là món gì, một hồi ta sẽ nói cho ngươi biết!”

“Được, ta sẽ nếm thử trước...!” Chúc Huỳnh Đệ nói xong, cầm đũa lên, gấp bánh chưng cắn một cái, “Ah.”

Là bánh chưng sao?

Nhưng mùi vị không giống, ngược lại hình dạng thì có chút giống.

“Chúc Huỳnh Đệ, mùi vị thế nào?” Hạo Nhiên hỏi.

Nở nụ cười.

“Ăn ngon, ăn ngon!” Chúc Huỳnh Đệ gần như không rõ mà nói, ăn ngấu ăn nghiến, cố gắng ăn hết ba cái bánh chưng vào bụng.

Xoa cái bụng hơi trướng, cười nói, “Đây là món gì vậy, lần đầu tiên nhìn thấy, ăn thật ngon, Hạo Nhiên ca, ta dám chắc với ngươi, món này, về sau chắc chắn sẽ bán đắt hàng!”

Hạo Nhiên cười, “Vậy làm phiền Chúc Huỳnh Đệ rồi!”

“Không phiền, không phiền!”

Chúc Huỳnh Đệ mang theo bánh gạo nếp trở về Túy Tiên lâu.

Tùy Duyên và Hạo Nhiên liếc mắt nhìn nhau, “Hạo Nhiên ca, cố gắng lên!”

Hạo Nhiên cười, gật đầu, “A Duyên cũng cố gắng lên!”

“Uh, cố gắng hơn!”

Trở về phòng bếp, làm phá lấu bò, bánh bao và bánh màn thầu bán vào buổi trưa.

Giờ cơm trưa, buôn bán vẫn tốt như trước, phá lấu bò cũng bán sạch, bánh bao và bánh màn thầu cũng bán sạch sẽ.

Tùy Duyên, Hạo Nhiên, Bất Hối, Tái đại nương cũng mệt đến không thở nổi.

“Ai nha, mệt chết đi được, mệt chết đi được!”

Thân thể Hạo Nhiên ngã ở trên ghế, liên tục hô to.

Bất Hối đi tới sau lưng Hạo Nhiên, “Hạo Nhiên thúc thúc, ta giúp nguoi đấm lưng!”

Nói xong, vurun đôi tay nhỏ bé ra, nắm thành quyền, đấm lưng cho Hạo Nhiên.

“Bả vai, bả vai, bên trái, bên trái, bên phải, bên phải.”

Hạo Nhiên cũng không khách khí, vui vẻ kêu Bất Hối đấm bên trái, bên phải.

Vô cùng hưởng thụ.

Tái đại nương ở bên cạnh nhìn, không ngừng cười ha ha.

Tùy Duyên cũng cười.

Vui vẻ hòa thuận.

Túy Tiên lâu. eri~diëndàn`lee`quys`đôn

“Chương quý, Ưông thiếu gia mới vừa hỏi, có còn bánh gạo nếp hay không, muốn thêm một cái!”

Lâm chương quý khoát tay.

Lại một người chạy tới, “Chương quý, Lưu thiếu gia hỏi, có còn bánh gạo nếp hay không, hấn muốn mang một cái về nhà cho tổ mẫu!”

Lâm chương quý ảo não, “Ba mươi cái bánh ngọt, đều đã bán hết?”

“Chương quý, mới vừa mang bánh gạo nếp lên, Trần thiếu gia muốn mười cái mang về nhà, Chu thiếu gia muốn năm cái, Liễu thiếu gia năm cái, vốn còn dư lại cũng không nhiều.” Âm thanh của người làm càng nói càng nhỏ.

Lâm chương quý thở dài.

Trước đó còn sợ không bán được bánh gạo nếp, hôm nay hoàn toàn không đủ bán.

“Tiểu Chúc.”

Chúc Huỳnh Đệ nghe tiếng, lập tức chạy đến trước mặt Lâm chương quý, “Chương quý, có chuyện gì?”

“Chuẩn bị xe ngựa, đến Tùy ký ở đường Tây.”

Chúc Huỳnh Đệ kinh ngạc, “Chương quý, Hạo Nhiên ca và muội tử A Duyên, buổi chiều muốn đến đây tìm nguoi nói chuyện làm ăn, nguoi qua đó làm gì?”

Lâm chương quý đánh Chúc Huỳnh Đệ một cái, “Hỗn tiểu tử, nguoi thì biết cái gì, nhanh đi đánh xe ngựa.”

“A!”

Bạn đang đọc truyện *Cách Phát Tài Của Thương Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Không khí kì lạ (1)

Trên xe ngựa.

Lâm chương quý nhiều lần hít thở sâu, tự nói với mình, không cần khẩn trương, không cần khẩn trương, nhưng vẫn không nhận được hỏi Chúc Huỳnh Đệ đang đánh xe ngựa.

“Này Tiểu Chúc, còn bao lâu nữa mới đến?”

Chúc Huỳnh Đệ không hiểu, bình thường, chương quý chính là một người rất điềm tĩnh, hôm nay làm sao vậy nhỉ?

“Như chương quý muốn, nhanh, nhanh!”

“A ~” Lâm chương quý thở ra một hơi, chỉ chốc lát sau, “Người điều khiển xe ngựa chạy chậm một chút!”

“Ah?” Chúc Huỳnh Đệ càng không hiểu.

Vừa mới bắt đầu, chương quý còn rất gấp gáp, tại sao chỉ mới qua một khắc, đã thay đổi vậy?

Nhưng mà, hẳn chỉ là tiểu nô, vẫn phải nghe Lâm chương quý, không làm khác được.

Tùy ký. diễn đàn LEE'Quy'đón

Chân Tái đại nương vừa khòe lại, mặc dù chỉ ngồi ở cửa thu tiền, nhưng cũng phải chịu trách nhiệm rao hàng, vẫn tương đối mệt mỏi.

Tùy Duyên và Bất Hối đỡ Tái đại nương lên trên lầu đi ngủ một giấc, lúc ăn cơm tối rồi gọi dậy.

Hạo Nhiên đứng ở cửa phòng bếp, gần cầu thang, thân thể dựa vào trên cây cột, ngẩng đầu, nhìn lên cầu thang.

Trên lầu, không có chuẩn bị mọi thứ từ trước, hẳn đã đi lên xem qua, cũng mang giường nệm lên. Nhưng mà, khi Tùy Duyên vào ở, hẳn vẫn chưa lên xem, cũng không biết, trên đó như thế nào.

Tùy Duyên đi xuống lầu, thấy Hạo Nhiên ca dựa vào trên cây cột, khóe miệng tươi cười, thân nhiên tự đắc, lại trầm tư, Tùy Duyên không hiểu, “Hạo Nhiên ca, ngươi đang suy nghĩ gì vậy?”

Hạo Nhiên nghe vậy, hồi hồn, ngẩng đầu nhìn Tùy Duyên, chỉ thấy Tùy Duyên dịu dàng uyển chuyển đi xuống, lại cảm thấy, trong nháy mắt một ngọn lửa bùng cháy trong tim, vội xoay đầu đi.

Khô khốc nói: “Không có, không có gì.”

Vừa nói, vừa đi đến cái kệ bên cạnh, cầm bình trà lên, cũng vội phải rót, liền ừng ực uống vài ngụm.

Tùy Duyên nhìn, kinh ngạc.

“Hạo Nhiên ca, ngươi thật sự không có chuyện gì sao?”

“Không có việc gì, không có việc gì, nương ta đã ngủ chưa?”

“Ngủ rồi!”

“Vậy còn Bất Hối?”

“Buổi sáng Bất Hối cũng thức dậy rất sớm, ta cũng để cho nàng ngủ một giấc!” Tùy Duyên vừa nói, vừa cầm hộp đựng thức ăn, đặt bánh chưng vào trong hộp.

Nghiêng đầu hỏi, “Hạo Nhiên ca, chúng ta là chờ đại nương tỉnh lại rồi mới đi đến Túy Tiên lầu, hay là đi trước?”

Hạo Nhiên thấy tinh thần Tùy Duyên rất hăng hái, cả người cũng nhiệt tình, thở ra một hơi, “Đi trước đi, nương ta, nhất thời chắc chắn không tỉnh được!”

Tùy Duyên nghĩ, Tái đại nương thật sự rất mệt, vừa nằm xuống gối liền ngủ, Bất Hối cũng thế, thật sự có thể sau một lát vẫn chưa tỉnh lại.

“Vậy cũng được, ta đóng cửa, bây giờ chúng ta liền đi!”

Hạo Nhiên gật đầu, tiến lên cầm lấy hộp đựng thức ăn, trong hộp đựng thức ăn, có mười mấy cái bánh chưng, còn có mười cái bánh chưng rất nhỏ.

Tùy Duyên kiểm tra cả cửa sau, khóa chốt cửa xong, tính toán từ cửa trước đi ra ngoài, tránh cho có người tới mua đồ, thấy cửa không có khóa, dùng sức gõ cửa, quấy rầy Tái đại nương và Bất Hối ngủ trưa.

Mới vừa đi tới cửa, đã thấy xe ngựa của Túy Tiên lâu đến.

Chúc Huỳnh Đệ hướng về phía Hạo Nhiên, Tùy Duyên hô to, “Hạo Nhiên ca, muội tử A Duyên, các người muốn đến Túy Tiên lâu sao?”

Tùy Duyên cười híp mắt gật đầu.

Hạo Nhiên lại hơi híp mắt, hơn nữa lúc nhìn thấy Lâm chương quý chui ra khỏi xe ngựa, trong con người, lóe lên sự lãnh lẽo, ngay sau đó liền biến mất không thấy.

Cả người Lâm chương quý run lên, trên mặt nở nụ cười, chỉ chốc lát liền cứng đờ, trong nháy mắt mồ hôi lạnh chảy ra, sống lưng lạnh lẽo.

Chúc Huỳnh Đệ không nhìn thấy, cười không tìm không phôi.

Tùy Duyên lại có cảm giác, nghi ngờ nhìn Hạo Nhiên, thấy Hạo Nhiên cũng không có gì khác thường, liền không giải thích được.

Chẳng lẽ là cảm giác của nàng sai sao?

Nhìn Hạo Nhiên, trên mặt Hạo Nhiên đã nở nụ cười.

Lại nhìn Lâm chương quý.

Thấy Lâm chương quý đã cười nói, nhưng mặt vẫn hơi cứng, Tùy Duyên càng thêm không giải thích được.

Bạn đang đọc truyện *Cách Phát Tài Của Thương Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Không khí kì lạ (2)

Nhưng Lâm chương quý người tới là khách, hơn nữa còn có thể là tới nói về chuyện buôn bán bánh ngọt, Tùy Duyên lập tức cười ha ha mời Lâm chương quý đi vào.

“Lâm chương quý, mời vào bên trong!”

“A Duyên cô nương xin mời!” Lại len lén nhìn trộm Hạo Nhiên, thấy sắc mặt Hạo Nhiên rất hiền hoà, Lâm chương quý mới khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Tiến vào đại sảnh của Tùy ký, Hạo Nhiên tùy ý đặt hộp đựng thức ăn lên bàn, mời Lâm chương quý ngồi, sau khi Lâm chương quý đợi Hạo Nhiên, Tùy Duyên ngồi xuống, mời ngồi xuống, Chúc Huỳnh Đệ đứng ở sau lưng Lâm chương quý.

“Lâm chương quý, người tới vì chuyện gì?” Tùy Duyên hỏi thăm.

Rồi lại sợ mình đoán sai, gây ra chuyện cười.

Lâm chương quý cười, “Muội tử A Duyên, không dối gạt người, ta tới cùng người nói chuyện làm bánh ngọt!”

Tùy Duyên nhíu mày “Làm sao?”

“Không dối gạt muội tử A Duyên, bánh gạo nếp, hôm nay bán đặc biệt tốt, mới một chút thời gian, đã bán hết bánh gạo nếp, ta tới vì muốn hỏi muội tử A Duyên, về sau có thể làm nhiều hơn hay không, buổi trưa làm, buổi tối cũng làm, như thế nào?”

Có bạc thu vào, dĩ nhiên Tùy Duyên đồng ý.

“Ngày Lâm chương quý, buổi trưa làm bao nhiêu, buổi tối làm bao nhiêu?”

Lâm chương quý tính toán thử thường ngày buổi trưa buổi tối Túy Tiên lâu phục vụ bao nhiêu bàn, tính đại khái, “Buổi trưa 100, buổi tối 130!”

Tùy Duyên mừng rỡ, “Vẫn là Chúc Huỳnh Đệ tới cửa lấy, hay là ta đưa đến Túy Tiên lâu?”

“Đề Tiểu Chúc tới lấy!”

“Tiền thì sao?” d d l[quý]đôn

Lâm chương quý cười, “Dĩ nhiên là trả khi nhận, làm bao nhiêu bánh gạo nếp, trả bấy nhiêu bạc, nhưng mà, hộp đựng thức ăn, phải dùng của Túy Tiên

lâu, buổi sáng ta sẽ phải người đưa tới một lần, sau buổi trưa ta lại phải người đưa tới một lần nữa!”

Buổi sáng phải người đưa tới, lấy bánh gạo nếp chuyển về Túy Tiên lâu, buổi trưa bán hết, hộp đựng thức ăn liền trống không, lại đưa tới đây, lấy bánh gạo nếp bán vào buổi tối, tuần hoàn như vậy.

Tùy Duyên gật đầu, “Vậy thì làm phiền Lâm chương quý!”

“Không phiền toái, không phiền toái, sau này vẫn phải dựa vào muội tử A Duyên, kiếm bạc trắng!”

Tùy Duyên cười, “Lâm chương quý, người đã nói, ta cũng không vòng vo, ta đây có một món ăn mới, người xem một chút, Túy Tiên lâu có thể giúp đỡ bán thử hay không!”

“Món ăn mới, là cái gì?” Lâm chương quý tò mò hỏi.

Chỉ cần có thể kiếm tiền lời cho Túy Tiên lâu, Lâm chương quý đều để ý.

“Lâm chương quý, trước tiên người chờ ta một lát, ta đi vào phòng bếp chuẩn bị một chút, cho người nếm thử mùi vị!”

“Được, tốt.” Lâm chương quý vội nói.

Chúc Huỳnh Đề đứng sau lưng lại cười hi hi, Lâm chương quý nghiêng đầu, nghiêm túc nhìn Chúc Huỳnh Đề, Chúc Huỳnh Đề lập tức thu nụ cười lại.

Tùy Duyên nhìn, nở nụ cười, cầm hộp đựng thức ăn Hạo Nhiên ca đặt ở trên bàn lên, xoay người đi vào phòng bếp.

Tùy Duyên vừa đi, trong nháy mắt không khí ở đại sảnh Tùy ký trở nên kỳ dị.

Lâm chương quý nhiều lần muốn đứng dậy, lại nhìn thấy sắc mặt không gọn sóng của Hạo Nhiên, lúng túng ngồi xuống.

“Lâm chương quý.” Hạo Nhiên thản nhiên mở miệng.

Lâm chương quý lập tức cười nói, “Hạo Nhiên ca, có chuyện xin ngài phân phó!”

Hạo Nhiên nghe vậy, bật cười, “Lâm chương quý, xem người nói kia, ta có thể có chuyện gì, ta chỉ muốn nói, muội tử A Duyên của ta, tài nấu nướng rất tốt, nếu như Túy Tiên lâu hợp tác với muội tử A Duyên của ta, về sau khẳng định tiền tài liên tục chảy vào!”

“Đúng đúng đúng, Hạo Nhiên ca nói phải!” Lâm chương quý ngoài miệng đồng ý, nhưng trong lòng lại có nhiều khúc mắc.

Hạo Nhiên nhìn Lâm chương quý, “Lâm chương quý, gần đây Túy Tiên lâu buôn bán tốt không?”

“Rất tốt, mỗi ngày đều như nhau, đầy ngập khách, cho nên mới phải chuẩn bị thêm nhiều bánh ngọt hơn!”

Hạo Nhiên gật đầu, “Lâm chương quý cẩn trọng như vậy, năm nay chủ nhân nhà người chắc chắn cho người một bao lì xì lớn!”

Bạn đang đọc truyện *Cách Phát Tài Của Thương Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Sườn kho bánh chưng

Lâm chương quý nghe vậy mừng rỡ không thôi, “Nhờ những lời tốt đẹp của Hạo Nhiên ca!”

Đột nhiên Chúc Huỳnh Đề lại mở miệng, “Hạo Nhiên ca, vậy người cũng xem cho ta đi, năm nay ta có thể lấy được một bao lì xì lớn hay không?”

Hạo Nhiên bật cười, giơ tay lên sờ lên cằm, “Chúc Huỳnh Đề người hả, ta đoán, năm nay bao lì xì lớn thì không có, nhưng mà vẫn sẽ có một bao lì xì nhỏ!”

Chúc Huỳnh Đề vừa nghe, vui mừng cười ha ha.

“Này Hạo Nhiên ca, năm nay vận mệnh của ta như thế nào?”

Hạo Nhiên mỉm môi, nâng tay phải lên, bắt chước mấy đại sư coi bói, bấm bấm ngón tay, nghiêm túc nói, “Sau khi bản đại sư bấm ngón tay tính toán, năm nay Chúc Huỳnh Đề người, vẫn là tiểu nô!”

Chúc Huỳnh Đề hi hi nở nụ cười, trong nháy mắt không khí hòa hoãn không ít.

Đúng lúc Tùy Duyên lột xong bánh chưng bung ra, đặt ở trước mặt Lâm chương quý, trong tay cầm đôi đũa sạch sẽ đưa cho Lâm chương quý, “Lâm chương quý, ngời nếm thử xem!”

Lâm chương quý nhận lấy đôi đũa, cười nói, “Muội tử A Duyên, món này xanh xanh đỏ đỏ, nhìn giống bánh chưng như vậy!”

“Đây chính là bánh chưng mà!” Hạo Nhiên cười nói.

Tùy Duyên cũng cúi đầu cười yếu ớt.

“Hả.”

Lâm chương quý cực kỳ hoảng hốt.

Năm nay hán 45 tuổi, ăn 45 cái bánh chưng, vẫn là lần đầu tiên thấy có người làm bánh chưng thành bộ dạng này.

“Ta nếm thử đã!” Nói xong, gấp bánh chưng, bỏ vào trong miệng.

“Mùi vị này.”

Không chỉ có gạo nếp mềm dẻo, còn có đậu đỏ ngọt thanh, còn có mùi thơm của thịt heo, còn có mùi vị của lá dong.

“Lâm chương quý, mùi vị thế nào?” Tùy Duyên khẩn trương hỏi.

Lâm chương quý không nói, chỉ nặng nề gật đầu, lại gấp bánh đậu xanh nếm thử, mới đặt đũa xuống, “Muội tử A Duyên, mùi vị không tệ!”

“Vậy Lâm chương quý cảm thấy, chuyện buôn bán bánh chưng này có thể làm không?” Tùy Duyên hỏi.

Nếu có thể gói bánh chưng đưa đến bán ở Túy Tiên lâu, sẽ có thêm một khoản thu nhập mới.

Mặc dù tiền lời vẫn chưa phải quá lớn, nhưng mà, tích thiếu thành đại.

Một bước lên trời, miếng bánh đột nhiên từ trên trời rơi xuống, sẽ không tốt chút nào.

Lâm chương quý gật đầu, sau khi do dự một chút, nói: “Dĩ nhiên là có thể, nhưng mà, chỉ ăn mỗi bánh chưng, có thể hơi nhàm chán hay không?”

Lâm chương quý băn khoăn, Tùy Duyên biết, cũng hiểu.

“Lâm chương quý, nếu như ngời liên tục mua bánh chưng ở chỗ ta, ta có thể tặng kèm cho ngời cách phối chế (phối hợp + chế biến) bánh chưng thành món ăn!”

Lâm chương quý kinh ngạc, “Bánh chưng mà cũng có thể làm thành món ăn?”

“Đúng, bánh chưng không chỉ có thể làm thành món ăn, về sau, cũng có thể là món ăn thương hiệu của Túy Tiên lâu!”

“Thần kỳ như vậy?”

Tùy Duyên suy nghĩ một lát, “Lâm chương quý, ngời bận rộn không, nếu không bận, ta sẽ đi chế biến thành món ăn, ngời nếm thử trước, rồi mới quyết định, như thế nào?”

“Tốt, tốt, tốt!” diễn đàn Lê;Quý;Đôn

Tùy Duyên đứng dậy, tiến vào phòng bếp, tìm sùn để chế biến, nôi lửa, rửa sùn sạch sẽ để vào trong nôi cho chảy hết máu, lại cắt gừng, chuẩn bị làm sùn kho kết hợp với bánh chưng.

Đội nôi nóng, thả gừng vào trong nôi xào một lát, rồi đổ sùn vào trong nôi xào đều, bỏ vào một chút nước tương, một muỗng nhỏ đường mía, và một chút rượu trắng, thêm vào một ít nước sôi, nấu sùn ở trong nôi.

Lại đốt lò không, nôi nóng, bỏ vào trong nôi một ít mỡ heo, cắt nhỏ bánh chưng, bỏ vào trong nôi chiên đến khi vàng, gấp ra đặt vào trong chiếc đĩa đã chuẩn bị trước.

Đợi cho đến khi nước sùn kho chỉ còn lại ba phần, bỏ bánh chưng vào, nhẹ nhàng trộn đều, nấu cùng nhau.

Bất Hối và Tái đại nương ngủ thấy mùi thơm, rời giường, đi xuống lầu, Tùy Duyên vội nói, “Đại nương, người ngủ không lâu lắm, là ta làm ồn đánh thức người sao?”

Tái đại nương bật cười, “Ngời không có làm ồn đánh thức ta, là ta ngủ thấy mùi thơm, không ngủ được, A Duyên, ngời nấu cái gì vậy?”

“Đại nương, Lâm chương quỹ tới, ta làm sườn kho bánh chưng, để Lâm chương quỹ ném thử xem sao!”

Tùy Duyên muốn bán bánh chưng ở Túy Tiên lâu, Tái đại nương đã biết, cũng không hỏi nhiều, ngồi xuống phía sau bếp lò, giúp đỡ nhóm lửa.

Bất Hối cầm sách ở một bên học.

Tùy Duyên định thu dọn, nghĩ tới, buổi tối có thể làm thêm một phần sườn kho bánh chưng, để Tái đại nương, Hạo Nhiên, Bất Hối cũng ném thử một chút.

Nếu như thích, về sau có thể nấu thường xuyên.

Cho đến khi nước sốt sền sệt, múc vào trong đĩa.

Tùy Duyên vì đẹp mắt, ở giữa đĩa trang trí thêm mấy hạt Kỳ Từ.

Hít một hơi mùi thơm, Tùy Duyên mới bung sườn kho bánh chưng đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Cách Phát Tài Của Thương Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Đứng ở lập trường kinh doanh (1)

Đại sảnh.

Hạo Nhiên và Lâm chương quỹ nói chuyện, nhìn có vẻ không quan trọng. Lâm chương quỹ lại ghi nhớ mọi chuyện vào trong lòng, lại hỏi một chút biện pháp xử lý mấy tên côn đồ từ lâu gặp phải.

“Chuyện này không phải rất đơn giản sao? Gặp phải những tên mặt dày mày dạn ăn quỵt đó, cho người cầm gậy đánh đuổi đi, nếu như thật sự không xử lý được, Lâm chương quỹ phái người tới nói với ta một tiếng, cứ để ta lo, đến lúc đó, chiêu đãi các huynh đệ một bữa ăn ngon là được!”

“Tạ Hạo Nhiên ca, đến lúc đó liền phiền Hạo Nhiên ca!”

Tùy Duyên bung sườn kho bánh chưng ra ngoài, mùi thơm tỏa ra bốn phía.

“Thơm quá đi!” Hạo Nhiên hít một hơi, nhìn chiếc đĩa trong tay Tùy Duyên.

Lại thấy Tùy Duyên cầm ba đôi đũa trong tay, nở nụ cười.

Xem ra, ai cũng có phần.

Tùy Duyên đặt chiếc đĩa lên bàn, dọn đũa xong, “Hạo Nhiên ca, Lâm chương quỹ, các người cùng nhau ném thử xem, rồi cho chút ý kiến!”

Lại kêu Chúc Huỳnh Đệ, “Chúc Huỳnh Đệ, người cũng ngồi xuống ném thử một chút đi!”

Chúc Huỳnh Đệ kinh ngạc, “Ta thì quên đi!” Mặc dù rất muốn ăn, nhưng mà, trường hợp không bình thường.

“Chúc Huỳnh Đệ, ngồi xuống cùng nhau ném thử một chút đi!” Hạo Nhiên nói.

Lâm chương quỹ thấy Hạo Nhiên cũng đã mở miệng, “Tiểu Chúc, nếu Hạo Nhiên ca đã lên tiếng, nhanh ngồi xuống ném thử xem sao!”

“Được!”

Cầm đũa của mình lên gấp sườn, cẩn thận thưởng thức.

Sườn mềm rục, loại thịt tươi ngon, nước sốt còn mang theo vị ngọt thanh của gạo nếp, đậu đỏ, lá dong.

“Ừm, ăn ngon!” Chúc Huỳnh Đệ không nhịn được vui mừng kêu thành tiếng.

Tùy Duyên cười yếu ớt, “Các người ăn tự nhiên, ta lấy chút rượu cho các người!”

Cười híp mắt xoay người đi đến phòng bếp.

Tay cầm đũa của Hạo Nhiên cứng đờ, ngay sau đó cười rộ lên.

Hắn vừa định nói, cao lương mỹ vị như vậy, tại sao không có chút rượu ngon, nhưng không ngờ Tùy Duyên đã nghĩ đến.

Là do tâm ý tương thông nên hiểu rõ sao?

Tùy Duyên trở lại phòng bếp, Tái đại nương vội hỏi, “Như thế nào?”

“Đang ăn, ta lấy chút rượu cho bọn hắn, thuận tiện bung bắp cải trắng muối chua cay ra, để cho bọn họ giải rượu!”

Tái đại nương hài lòng gật đầu, “Như thế cũng tốt, người đi nói chuyện làm ăn, chuyện khác, để ta làm cho!”

“Đại nương, chân người vừa khỏe, không nên mệt nhọc, người chỉ cần nghỉ ngơi nhiều, những chuyện còn phải làm cũng không nhiều, để ta làm là được!” Tùy Duyên vừa nói, vừa gấp bắp cải trắng muối chua cay, cười, “Đại nương, ta bung ra ngoài, người nghỉ ngơi đi!”

Tái đại nương khoát tay, “Đi đi, đi đi, còn nói nhiều hơn cả Hạo Nhiên!”

Trong lòng lại vui vẻ.

Tùy Duyên cười, lấy rượu, ly rượu, đặt bắp cải trắng muối chua cay ở trong khay, bung đi ra.

Hạo Nhiên cầm ly rượu lên, đặt ở trước mặt Lâm chương quý, Chúc Huỳnh Đề, lại cầm bình rượu rót cho Chúc Huỳnh Đề, Lâm chương quý.

Ung dung kêu bọn họ uống rượu, dùng bữa, nghiêm nhiên mang bộ dạng gia chủ.

Tùy Duyên ở bên cạnh, cúi đầu cười yếu ớt.

Vì sao cười, chính bản thân Tùy Duyên cũng không rõ, chỉ cảm thấy, những ngày yên bình ảm áp như vậy, cũng rất tốt.

Một đĩa sườn kho bánh chưng bị ăn sạch, một miếng bắp cải trắng muối chua cay cũng không thừa, một giọt rượu cũng không còn.

Ba người đều thỏa mãn ợ một tiếng.

Lâm chương quý lưu luyến không rời để đĩa xuống, lấy khăn tay ra lau miệng, mới lên tiếng, “Muội tử A Duyên, hương vị cực kỳ ngon, chúng ta nói chuyện thật tốt, sườn kho bánh chưng này, cách phối chế, còn có chuyện về bánh chưng. . .”

“Lâm chương quý, nếu như sau này, bánh chưng của Túy Tiên lâu đều mua từ chỗ ta, cách phối chế sườn kho bánh chưng, ta tính toán tặng cho, như thế nào?”

Chuyện này thực sự có thể nói là miếng bánh từ trên trời rơi xuống, nhưng Lâm chương quý lại tuyệt đối không dám chiếm tiện nghi này.

“Không không không, muội tử A Duyên, chúng ta nên như thế nào, cách phối chế, ta lấy bạc hỏi mua từ người, bánh chưng, về sau, Túy Tiên lâu cũng chỉ nhận từ Tùy ký, nhưng, có một điều, chính là món sườn kho bánh chưng này, người là người làm ăn, chiêu đãi khách thì không sao, nhưng không thể lại bán cho nơi khác, người thấy thế nào!”

Bạn đang đọc truyện *Cách Phát Tài Của Thương Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Đứng ở lập trường kinh doanh (2)

Đứng ở lập trường kinh doanh, trong lòng Lâm chương quý vẫn nhớ, năm đó, lúc chủ nhân giao Túy Tiên lâu cho hắn đã nói, mọi chuyện phải lấy Túy Tiên lâu làm đầu, cho dù là phụ thân chết nương chết lão bà chạy theo người khác, cũng phải đặt Túy Tiên lâu lên đầu.

Cho nên hôm nay, cho dù.

Lâm chương quý nói xong, len lén liếc nhìn Hạo Nhiên, thấy khóe miệng Hạo Nhiên hiện lên ý cười, hơi thở phào nhẹ nhõm.

Tâm tư của Lâm chương quý, ngược lại Tùy Duyên hiểu rõ.

Nhưng mà, nếu như bán cách phối chế món ăn cho Lâm chương quý, về sau nếu như mình cũng mở tửu lâu, sẽ không thể nấu món ăn này.

Về phương diện đạo lý sẽ không nói được.

“Lâm chương quý, tâm tư của người, ta hiểu, nhưng mà.”

Nghiêng đầu nhìn Hạo Nhiên.

Hạo Nhiên gạt đầu trấn an Tùy Duyên, mới lên tiếng, “Lâm chương quỹ, không bằng như vậy, món sườn kho bánh chưng này, trước tiên Túy Tiên lâu có thể bán, dù sao, muối từ của ta, trong lúc nhất thời cũng không có nhiều bạc để mở từ lâu, hơn nữa, món này, nếu như bán được, chắc chắn người muốn bắt chước sẽ rất nhiều, cũng không thể chỉ có duy nhất Túy Tiên lâu có, nếu muốn so với chúng ta, liền xem ai nấu ăn ngon hơn, giữ được miệng của khách nhân, khiến khách nhân cam tâm tình nguyện móc bạc ra trả, người thấy đúng không!”

Lâm chương quỹ nhất thời hiểu ra.

Hạo Nhiên nói đúng, trên thế gian này, có thứ, vĩnh viễn chỉ có một người sở hữu sao?

“Hạo Nhiên ca.”

Hạo Nhiên giơ tay lên, cắt đứt lời nói của Lâm chương quỹ, “Lâm chương quỹ, nếu A Duyên nói, món ăn này để cho Lâm chương quỹ dùng, Lâm chương quỹ cần gì từ chối!”

“Đúng đúng đúng, chuyện như vậy, quả thật là do ta quá lo lắng, may nhờ Hạo Nhiên ca cảnh tỉnh, vậy thì nghe theo ý của muối từ A Duyên, món sườn kho bánh chưng này, Túy Tiên lâu bán, mà bánh chưng, muối từ A Duyên, cũng có thể làm bán, không chỉ bán cho Túy Tiên lâu, cũng có thể đặt ở Túy Tiên lâu, do Túy Tiên lâu thay mặt muối từ A Duyên bán, bán được ít nhiều bạc, tất nhiên cũng có thể nấu, để bán ở Tùy ký!”

Tùy Duyên cười.

“Nhưng mà, muối từ A Duyên, bánh chưng này, bao nhiêu tiền một cái?”

“Năm văn tiền một cái, sau khi Lâm chương quỹ lấy đi, có thể tăng giá cho phù hợp!”

Năm văn tiền một cái, lấy đến Túy Tiên lâu, thế nào cũng bán được bảy văn tiền, phụ thuộc vào có nhiều người ăn hay không?

“Muối từ A Duyên, hiện tại số bánh chưng người đã nấu xong, còn bao nhiêu cái?”

“Đại khái còn ba mươi cái!”

“Vậy, có thể để cho ta mang về Túy Tiên lâu hay không?”

“Dĩ nhiên là có thể!”

Tùy Duyên đứng dậy, đến phòng bếp lấy toàn bộ bánh chưng ra, nghĩ đến buổi tối muốn làm sườn kho bánh chưng, lại để lại mấy cái, Tái đại nương ở bên cạnh nhìn thấy, “A Duyên, người để lại mấy cái làm gì?”

“Đại nương, mới vừa rồi người chỉ nghĩ được mùi thơm, lại chưa nếm được mùi vị, buổi tối, ta sẽ làm một nồi lớn, bảo đảm cho tất cả mọi người ăn đến nghiện!”

Lâm chương quỹ mang theo ba mươi cái bánh chưng trở về, lúc rời đi, còn nói với Tùy Duyên, trước giờ cơm tối tới lấy bánh gạo nếp, tất nhiên Tùy Duyên rất vui mừng.

Đội Lâm chương quỹ rời đi, Tùy Duyên cười hi hi nhìn Hạo Nhiên “Hạo Nhiên ca, người giúp ta đi mua bột gạo nếp, còn có đường mía, trứng gà có được hay không?”

Mật ong, trong nhà còn rất nhiều, không cần mua.

Hạo Nhiên cười, nhún mày, “Có được lợi hay không?”

“Có, nhất định có, buổi tối sườn kho bánh chưng, còn có thịt bò xé sợi, thêm một thịt om bắp cải trắng, thêm một một canh trứng gà, nửa cân rượu, như thế nào?”

Hạo Nhiên nghe vậy, vỗ tay thành tiếng, “Đồng ý!”

Tùy Duyên đưa bạc cho Hạo Nhiên, liền bắt đầu bận rộn làm bánh ngọt, 150 cái bánh ngọt, trước giờ cơm tối phải làm xong, Tùy Duyên rất là bận rộn, Bất Hối giúp nắn bột gạo nếp, Tái đại nương nhóm lửa.

Ba người bận rộn nhưng cực kỳ vui vẻ, thỉnh thoảng nói mấy câu buồn cười, ảm áp không thôi.

Hạo Nhiên mua đồ trở lại, ở bên ngoài phòng bếp, đã nghe thấy tiếng cười, không nhịn được hít sâu một hơi.

Trong lòng càng thêm quyết tâm muốn đi kinh thành một chuyến.

Bạn đang đọc truyện *Cách Phát Tài Của Thương Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Không muốn nhịn nữa

Có một số chuyện, thật sự không thể kéo dài nữa.

Cho dù lần đi kinh thành này nguy hiểm như thế nào, hắn cũng không thể không đi.

“Ta đã trở về!” Hạo Nhiên hô một tiếng.

Khiêng bột gạo nếp đi vào phòng bếp, không ngừng nhếch miệng cười.

“Hạo Nhiên ca trở lại, cực khổ rồi, để bột gạo nếp lên bàn đi!”

“Hạo Nhiên thúc thúc uống nước!” Bất Hối vội bưng nước đưa cho Hạo Nhiên.

Hạo Nhiên vui mừng nhận lấy, ừng ực ừng ực uống vài hớp, đưa cái ly cho Bất Hối, “Bên ngoài còn có bột gạo nếp, đường mía, trước mang vào rồi lại nói!”

Tùy Duyên nghe vậy, vội lau khô tay, “Hạo Nhiên ca, để ta giúp ngươi!”

“Không cần, không cần, ngươi làm bánh gạo nếp đi, những chuyện tốn sức lực này, cứ giao cho nam nhân như ta làm là được!”

Tùy Duyên vốn muốn nói gì đó, Tái đại nương mở miệng, “A Duyên, ngươi vẫn nên làm bánh gạo nếp đi, tránh cho một hồi bên Túy Tiên lâu tới lấy, ngươi còn chưa làm xong!”

Tùy Duyên nghe vậy, buộc lòng phải thôi.

Cố gắng làm bánh gạo nếp.

Trước giờ cơm tối, 150 cái bánh ngọt đã chuẩn bị sẵn sàng, ba chiếc xe ngựa của Túy Tiên lâu tới, còn có hộp đựng thức ăn, Tùy Duyên xếp bánh gạo nếp vào trong hộp đựng thức ăn, tính số bạc, cười híp mắt tiễn bọn họ đi.

Đội bọn họ đi xa, Tùy Duyên mới xoay người, lại thấy Hạo Nhiên nhìn mình.

“Hạo Nhiên ca, có chuyện gì sao?”

Hạo Nhiên gật đầu.

Tùy Duyên cười, “Hạo Nhiên ca, có chuyện gì thì cứ nói!”

Hạo Nhiên do dự một chút, “A Duyên, ta muốn rời khỏi đây mấy ngày!”

Tùy Duyên nghe vậy, trong lòng, hồi hộp, cũng không hỏi Hạo Nhiên muốn đi đâu, đi làm cái gì.

“Hạo Nhiên ca, ngươi yên tâm đi đi, ta sẽ chăm sóc đại nương thật tốt, còn nữa, khi nào thì ngươi đi, nói trước với ta một tiếng, ta chuẩn bị ít thứ, ngươi mang theo ăn trên đường!”

Hạo Nhiên thấy Tùy Duyên nói chân thành như vậy, sắc mặt hồng hào, mặt mày thanh tú.

Những ngày đầu xuân, cả người Tùy Duyên cũng tràn đầy sức sống.

Nhìn thế nào, cũng thuận mắt như vậy, nhìn thế nào, cũng động lòng như vậy.

Gật đầu, “Tốt!”

Cơm tối, Tùy Duyên chuẩn bị rất phong phú, sườn kho bánh chưng, thịt bò xé sợi, canh rau cải, canh trứng gà, gà xào cay.

Hạo Nhiên thích nhất, chính là gà xào cay, không ngừng kêu cay, nhưng không ngừng gấp đưa vào trong miệng.

Sau khi ăn xong, Hạo Nhiên ngồi ở trên ghế, nhìn Tùy Duyên dọn dẹp, ăn no thỏa mãn.

Đội sau khi Tùy Duyên dọn dẹp xong, Hạo Nhiên mới công Tái đại nương rời đi.

Đường về nhà, không xa, Hạo Nhiên lại đi hơi chậm.

“Nurong.”

Tái đại nương nghe vậy, than nhẹ, “Ừm!”

“Ta vẫn tính toán đi kinh thành một chuyến!”

“Không đi không được sao?” Tái đại nương hỏi.

Nàng hi vọng, có thể giữ Hạo Nhiên lại, kinh thành, sát thủ khắp nơi, cạm bẫy khắp nơi, thật sự không thể đi được.

“Nurong, nếu như lúc trước, trong lòng ta không có ai, ta nghĩ, có đi hay không cũng không quan trọng, chỉ cần có một ngày, tìm được nàng, ta thú (cưới) nàng, cả đời phụ trách với nàng là được, nhưng giờ này phút này đã không còn giống lúc trước, trong lòng ta đã có người!”

Hạo Nhiên nói xong, hơi dừng lại một chút, mới tiếp tục nói, “Nurong, không biết người tin hay không, từ cái nhìn đầu tiên, ta liền nhìn trúng A Duyên, cảm giác rất kỳ lạ, cảm thấy, sâu bên trong, ta dường như là đang đợi nàng!”

Tái đại nương nghe vậy chưa xót, “Hạo Nhiên, nếu như, ban đầu nương kiên trì một chút, đừng cảm một chút, tham lam một chút, có lẽ người sẽ không biến thành bộ dạng như bây giờ.”

Hạo Nhiên bật cười, “Nurong, còn đồ lưu manh đứng đầu Phục Hi thành, thật ra thì cũng không có gì không tốt, hơn nữa, ta cũng rất yêu thích cuộc sống bây giờ, hơn nữa mà nói, nếu không phải như vậy, làm sao ta có thể gặp được A Duyên!”

“Thật sự thông suốt?” Tái đại nương hỏi.

“Nghĩ thông rồi!” Hạo Nhiên nói.

Nhưng trong lòng vẫn nghĩ, nếu như có lòng đi tranh, vẫn có thể tranh được.

Nhưng.

“Nurong, nếu như, lần này ta đi kinh thành, hấn xuống tay với ta lần nữa, ta cũng không có ý định nhịn nữa.”

Bạn đang đọc truyện *Cách Phát Tài Của Thương Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Có hành động

Tái đại nương kinh sợ.

Mấy năm nay, người kia cũng hạ độc thủ, ra ám chiêu không ít, nhưng Hạo Nhiên chỉ cười trừ, trước giờ không có đáp trả.

Hiện giờ.

Hạo Nhiên yên lặng công Tái đại nương về nhà, sau khi về đến nhà, đi vào phòng bếp nấu nước rửa mặt rửa chân cho Tái đại nương.

Chờ Hạo Nhiên bưng nước ra, đặt ở bên cạnh chân Tái đại nương, cời giầy vớ rửa chân cho Tái đại nương.

“Hạo Nhiên.” Tái đại nương khẽ gọi, lại chưa xót đến mức nói không nên lời.

Năm đó, lão thái thái từng gặp nàng, nói cho nàng biết.

Một người nam nhân, được phép có rất nhiều thê thiếp, được phép có rất nhiều nữ nhân, hấn có thể lưu luyến ở bất kì bụi hoa nào, cũng được phép có nhiều con cháu.

Nhưng mà, hấn không thể thật lòng yêu một nữ nhân, càng không thể giữ nữ nhân mình yêu ở bên cạnh. Một khi nữ nhân hấn yêu, ở lại bên cạnh, hấn liền có điểm yếu, tạo cho rất nhiều người cơ hội đẩy hấn vào chỗ chết.

Cho nên, nàng dẫn Hạo Nhiên rời đi, cách thật xa.

Hạo Nhiên cắn môi, một hồi lâu mới thò ra một hơi, “Nurong, ta muốn thành gia (lập gia đình)! ”

Tái đại nương không nói gì.

Hạo Nhiên mới tiếp tục nói, “Nương, trước kia, ta chỉ cần bảo vệ người, nên chấp nhận làm một người bình thường, nhưng sau này, ta còn phải bảo vệ thể tử của ta, hài tử của ta, ta có thể không tranh, có thể không đoạt sao?”

Hạo Nhiên nói xong, hít sâu một hơi, “Nương, ta vốn không phải người tham lam, ta chỉ muốn có một ngôi nhà bình thường, một nhà với vài miệng ăn, hòa thuận và vui vẻ, phu thê ân ái quyến luyến, cộng thêm thể nhi hiếu thuận với người!”

Tái đại nương nắm tay Hạo Nhiên, “Hạo Nhiên, người không đầu lại bọn họ, đều nói, cường long nam áp địa đầu xà*, bọn họ ở kinh thành bàn căn thác tiết**, người cũng không thể đi mạo hiểm.”

(* Tương đương với câu: Phép vua thua lệ làng của Việt Nam;

** Ý nói đã cấm rễ nhiều năm, quan hệ phức tạp)

“Nương, trên đời không có việc gì khó, chỉ sợ người cố ý, nếu ta không ra tay, tìm đường lui cho mình, đợi đến khi lão đầu tử vừa chết, hoàn cảnh của chúng ta sẽ rất khó khăn, thay vì ngồi chờ chết, còn không bằng ra tay đánh một trận!”

Hạo Nhiên nói xong, nắm tay Tái đại nương.

“Nương, lần này đi kinh thành, một, ta muốn đi tìm nữ tử kia, hai, ta muốn đi gặp lão đầu tử, xem thử lão đầu tử có ý tứ gì, nương, năm đó, người không tranh, không giành, không đoạt, bọn họ vẫn không chịu buông tha cho chúng ta, kết quả.”

Vành mắt Tái đại nương ửng hồng.

Một hồi lâu mới lên tiếng, “Hạo Nhiên, nương biết, không khuyên được người... người để cho nương suy nghĩ thật kỹ.”

Hạo Nhiên hít vào, lau khô chân cho Tái đại nương, “Nương, người đừng suy nghĩ nhiều, đi ngủ sớm một chút, sáng mai còn phải đến phụ giúp cửa tiệm của A Duyên!”

Nói xong, bưng nước rửa chân đi ra ngoài.

“Hạo Nhiên.” Tái đại nương khẽ gọi.

Hạo Nhiên nghe vậy, dừng bước, đưa lưng về phía Tái đại nương, quật cường không chịu quay đầu lại.

Tái đại nương nhìn, khẽ thở dài, “Sắc trời không còn sớm, người cũng đi ngủ sớm một chút!”

Hạo Nhiên gạt đầu, bước đi ra ngoài.

Sau khi rửa mặt rửa chân, trèo lên chiếc giường lạnh lẽo, chui vào trong ổ chăn lạnh như băng, ngã ở trên gối đầu, Hạo Nhiên nhìn nóc nhà, một hồi lâu cũng không nói gì.

Đột nhiên lật người đứng lên, mở hộc tủ ra, thay một bộ xiêm áo khác, nhanh chóng phi thân lên nóc nhà, nhẹ nhàng lướt đi.

Tùy ký.

Bận rộn cả ngày, cùng Bất Hối rửa mặt rửa chân, cầm ngọn đèn dầu đi lên gác xếp.

“Bất Hối, con ngủ đi, ta đi tính toán sổ sách!” Tùy Duyên nói xong, đổ tiền hôm nay thu vào ra, bắt đầu cẩn thận đếm, lại dùng bút ghi lại.

Một đồng không sót, ghi chép rõ ràng.

Bất Hối lắc đầu, dựa vào trên người Tùy Duyên, “Nương, con chờ người ngủ chung!”

Tùy Duyên cười, “Vậy thì tốt, giúp ta xâu tiền, một trăm một chuỗi!”

“Dạ!”

Nương con hai người một người ghi sổ, một người xâu tiền, phân công hợp tác, không bao lâu, đã tính toán sổ sách xong.

“Bất Hối, buổi sáng hôm nay bán bánh bao và bánh màn thầu cháo, cộng thêm phá lẩu bò, bánh bao và bánh màn thầu, bánh gạo nếp, bánh chưng buổi trưa, trừ đi tiền vốn, tổng cộng kiếm được 421 văn tiền!”

Bất Hối mừng rỡ, “Nương, một ngày kiếm hơn bốn trăm văn, mười ngày chính là bốn lượng, một tháng có thể tiết kiệm được mười hai lượng, nếu như chúng ta cố gắng hơn nữa, là có thể tiết kiệm được mười ba lượng bạc rồi!”

Suy nghĩ thôi cũng không khỏi kích động.

Tùy Duyên gật đầu, ôm lấy Bất Hối, đầu dựa vào trên đầu Bất Hối, “Bất Hối, con nói cho nương biết, con thích gì, khi nào rảnh, nương dẫn con đi mua!”

Thích gì?

Bất Hối suy nghĩ rất nghiêm túc, “Nương, Bất Hối thích sống chung một chỗ với người, nương ở đâu, Bất Hối cũng ở đó!”

“Nha đầu ngốc!” Trong lòng Tùy Duyên khề đau.

Hít một hơi, “Không còn sớm, sớm đi ngủ thôi!”

Bất Hối gật đầu, nương con hai người chui vào chăn.

Có lẽ do quá mệt mỏi, không bao lâu, hô hấp Bất Hối đã đều đều.

Nhưng Tùy Duyên lại không ngủ được, đột nhiên cảm thấy, dưới lầu, cửa phòng bếp, nhẹ nhàng bị người dùng vật gì đó cạy ra, trong lòng Tùy Duyên trở nên lạnh lẽo, bàn tay vươn vào dưới gối đầu, lấy chủy thủ lần đó đến đường Đông, lặng lẽ mua về ra.

Lặng lặng chờ tiểu tặc kia lên gác.

Bạn đang đọc truyện *Cách Phát Tài Của Thương Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27: Tiểu tặc đột kích

Phía sau Túy Tiên lâu có một tiểu viện, nối thẳng với cửa sau của Túy Tiên lâu, bình thường là nơi ở của bảy miệng ăn nhà Lâm chương quý.

Trước kia Lâm chương quý cũng là công tử của một gia đình giàu có, nhưng bởi vì đắc tội với người quyền quý, rơi vào tình cảnh thê ly tứ tán (vợ con ly tán), cũng may gặp được chủ nhân của Túy Tiên lâu, cho hắn một chỗ để ổn định cuộc sống, cũng giúp hắn tìm thê nhi lão mẫu về, an bài trong tiểu viện phía sau Túy Tiên lâu.

Thê tử Lâm chương quý là Hồng thị một phụ nhân dịu dàng hiền lương, lúc trước chạy nạn thì một lòng che chở lão thái thái, sau khi được tìm về, Lâm chương quý đối xử cực kỳ tốt với nàng.

Hồng thị bụng nước ầm vào nhà, thấy Lâm chương quý đứng ở bên cửa sổ, suy nghĩ sâu xa, “Lão gia, đêm đã khuya, sương lạnh, sau khi rửa mặt rửa chân, đi ngủ sớm thôi!”

Lâm chương quý quay đầu lại, cười một tiếng với Hồng thị, “Nương đã ngủ?”

“Ngủ rồi, mấy ngày nay thời tiết ẩm áp, sáng mai ta tính toán đưa nương và Vân nhi, Thúy nhi đi dạo cửa tiệm xiêm áo!” Hồng thị vừa nói việc trong nhà, vừa đặt chậu ở trên kệ, cầm khăn vải, thấm ướt vắt khô đưa cho Lâm chương quý.

Lâm chương quý cười nhận lấy, “Đi đi, nương đã lớn tuổi rồi, đi đường nhớ cẩn thận một, thích gì, cứ mua!”

“Ân!” Hồng thị nhỏ nhẹ gật đầu.

Dịu dàng hiền thực.

Lâm chương quý nhìn, Hồng thị không còn xinh đẹp như trước kia, cũng không có xinh đẹp bằng những tiểu thiếp lúc trước, cũng không nói lời đường mật, làm nũng với hắn, nhưng, trong lúc nguy nan, những tiểu thiếp luôn miệng nói yêu hắn, từng người một đều cuốn gói trốn đi, chỉ có nàng, dẫn theo lão mẫu của hắn chạy trốn.

Trải qua cuộc sống đầu đường xó chợ, chịu mọi cực khổ, chỉ vì cho lão mẫu của hắn được ăn no, mặc ấm.

Nắm đôi tay đã đầy nếp nhăn của Hồng thị, xúc động nói, “Tú Chi, mấy năm nay, nàng vất vả rồi!”

Hồng thị kinh ngạc, ngẩng đầu, vành mắt ửng đỏ nhìn Lâm chương quý, “Lão gia.”

“Tú Chi, cả đời này, ta nhất định sẽ không phụ nàng nữa, sắc trời không còn sớm, nàng đi rửa mặt rồi đi ngủ đi, không cần chờ ta... ta còn có chuyện phải làm!”

Hồng thị vô cùng thông minh, lập tức hiểu rõ, người có thể làm cho trượng phu mình trở nên thận trọng như vậy, nhất định là chủ nhân của Túy Tiên lâu.

“Lão gia, ta đến phòng bếp hâm nóng bầu rượu cho người, người uống một ít, làm ấm thân thể!”

“Không cần, nàng đi ngủ sớm đi!”

Hồng thị thấy Lâm chương quý kiên trì, chỉ đành đi rửa mặt rửa chân, vào nhà ngủ.

Lâm chương quý nghe thấy âm thanh, đi ra khỏi phòng.

Trong sân, một hắc y nhân đang đứng ở trong sân, Lâm chương quý vội tập trung tinh thần, tiến lên, ôm quyền khom lưng, “Chủ nhân.”

“Ừm!”

“Chủ nhân đến đây, có gì muốn giao phó?” Lâm chương quý hỏi, trong lòng, thiên hồi bách chuyển.

“Lần này muốn đi kinh thành sao?”

“Hồi chủ nhân, đi!”

“Làm xong hết mọi chuyện rồi?”

“Làm xong, cũng đã cài người nằm vùng vào, nhưng mà chủ nhân, tiểu nhân vô năng, chỉ cài được hai người nằm vùng vào!”

“Có thể cài nằm vùng vào là tốt rồi, mấy người không quan trọng, nói cho các nàng biết, chỉ cần dùng lỗ tai nghe, dùng mắt nhìn, không cần truyền tin tức ra ngoài!”

“Dạ!” Lâm chương quý vội lên tiếng trả lời, do dự một chút mới nói, “Chủ nhân, không biết có tin tức của Khuê nhi chưa?”

Khue nhi, đại nhi tử của hắn, nếu như còn sống, năm nay cũng đã hai mươi mốt.

“Ta vẫn đang phái người thăm dò, nếu như có tin tức, chắc chắn thông báo cho người đầu tiên... người yên tâm đi!”

Lâm chương quý cảm kích gật đầu, “Cảm ơn chủ nhân!”

“Uh, ta đi trước, người sớm đi nghỉ ngơi đi!”

“Dạ, chủ nhân đi thông thả!”

Chờ Hạo Nhiên rời đi, Lâm chương quý mới thở phào nhẹ nhõm, đi trở về phòng, Hồng thị vội vàng rời giường hỏi, “Lão gia, có tin tức của Khuê nhi sao?”

“Tạm thời chưa có, Tú Chi, không có tin tức chính là tin tức tốt nhất, Khuê nhi của chúng ta phúc lớn mạng lớn, sẽ bình an trở về!”

Hồng thị gật đầu.

Hai phu thê ngã xuống giường, lại một đêm không ngủ.

Tùy ký.

Tùy Duyên bình tâm tĩnh khí, chờ tặc nhân mở cửa đi lên, tay nắm chủy thủ thật chặt.

Nàng nghĩ, cả đời này, sẽ làm một người tốt, tâm tư đơn thuần, đối xử hiền hoà với mọi người, nhưng cũng không có nghĩa là, nàng liền quên đi một vài chuyện, có thể dễ dàng bỏ qua một vài chuyện.

Tiểu tặc kia cũng cực kỳ cẩn thận, từng bước từng bước giẫm lên cầu thang, lại không phát ra chút âm thanh, chỉ là trong không khí trở nên lạnh lẽo hơn.

Tiểu tặc lên gác xếp, cũng không tìm đông tìm tây, hai con mắt đen tuyền sáng ngời, nhìn rèm che buông xuống giường, lấp lánh ánh sáng.

Cẩn môi, ngừng thở, từng bước từng bước đi vào, vươn tay vén rèm che lên.

Bạn đang đọc truyện *Cách Phát Tài Của Thương Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Mạnh mối

Gần như vào lúc tiểu tặc vén rèm che lên, Tùy Duyên cầm chủy thủ, nhanh chóng đâm về phía tiểu tặc.

Chiêu thức tàn nhẫn, không chút lưu tình.

Cả người lạnh lẽo, con người ở trong bóng tối, đen bóng rục rờ.

Tiểu tặc kinh ngạc.

Rõ ràng không ngờ Tùy Duyên biết võ, hơn nữa động tác rất nhanh nhẹn, chiêu thức tàn nhẫn.

Hoàn toàn không phải một vai phụ nhân yếu đuối tay không thể khiêng, không thể xách.

Trong lúc tiểu tặc kinh ngạc, chủy thủ trong tay Tùy Duyên không hề yếu kém, mỗi chiêu đều liên tục nhắm vào chỗ hiểm của tiểu tặc, ép tiểu tặc liên tục lùi lại, chủy thủ sắc bén xẹt qua trên người tiểu tặc, nháy mắt trong không khí có mùi máu tươi.

Tiểu tặc bị đau, bỗng nhiên hoàn hồn, vừa lui về phía sau, vừa chạy xuống dưới lầu, cầu thang phát ra âm thanh bịch bịch bịch chói tai, Tùy Duyên đuổi theo, tiểu tặc đã chạy đến hậu viện, leo tường chạy trốn.

Tùy Duyên đứng ở trong sân, cắn môi.

Nếu như có lần sau, nhất định sẽ lấy mạng của tiểu tặc.

Lấy ngọn đèn dầu ở dưới lầu trở lại gác xếp, Bát Hối ngồi ở đầu giường, ngơ ngàng đến bối rối.

Tùy Duyên đau lòng, “Bát Hối.”

Đặt ngọn đèn dầu lên bàn nhỏ bên giường, ngồi ở mép giường, ôm Bát Hối bị dọa sợ đến ngẩn ra vào trong ngực, Bát Hối mới nức nở một tiếng khóc thành tiếng.

“Nương.”

Vừa rồi nàng nghe thấy tiếng động nên tỉnh lại, liền nghĩ thấy trong nhà có mùi máu tươi, bên cạnh cũng không có bóng dáng của nương.

Cho rằng mẫu thân lại bỏ rơi nàng, không cần nàng nữa.

“Không sao, không sao rồi Bát Hối, nương không có bỏ con lại, đừng sợ, đừng hoảng hốt, nương chỉ là, chỉ là.”

Tùy Duyên vừa dụ dỗ Bát Hối, vừa muốn nói, trong nhà có trộm.

Nghĩ đến Bát Hối đã bị dọa sợ, nếu như biết nhà bị trộm, chắc chắn càng không ngủ được.

Đánh lạng lẹ giấu đi.

“Nương.” Bát Hối ngẩng đầu, hai mắt đầm lệ đến mờ hồ, nghẹn ngào nói không thành một câu hoàn chỉnh, cuối cùng chỉ có thể ôm chặt lấy Tùy Duyên, cả người mảnh liệt run rẩy.

Là sợ hãi, là bối rối.

Là mấy năm qua, sợ hãi bị vứt bỏ và không nơi nương tựa.

“Đừng sợ, đừng sợ, Bát Hối đừng sợ, nương ở đây, nương chắc chắn không bỏ con lại, chắc chắn mà!” Tùy Duyên đau lòng dụ dỗ, lau nước mắt cho Bát Hối.

Thật ra thì, đứa bé mới bảy tuổi, mặc dù sớm trưởng thành hiểu chuyện, nhưng đều là bị hiện thực ép buộc lớn lên.

Ở trong trí nhớ của nàng, sâu trong tiềm thức, vẫn có vài năm không thể nhớ lại như cũ.

Mặc dù hai năm qua, nàng đã rất dễ tâm rất dễ tâm, dụ dỗ, thương yêu, cố gắng bảo vệ, nhưng mà, muốn làm mờ vết sẹo kia, sợ là rất khó, rất khó.

“Nương.”

“Ừm!” d ã l e ^ q u y ^ ã n . c o m

Bát Hối ôm chặt lấy Tùy Duyên, “Nương, con không muốn khóc, cũng không muốn sợ hãi, nhưng mà, nhưng., con, nương, con.”

Tùy Duyên lắc đầu, “Không sao đâu Bất Hối, không sao đâu, nương hiểu, con chỉ là một đứa bé, đứa bé nên thể hiện thất tình lục dục ra ngoài, vui mừng liền cười, khó chịu sẽ khóc, Bất Hối ngoan, không cần khó chịu, nương không đi, cả đời này nương đều sẽ không bỏ con lại!”

“Trước kia, chúng ta khổ cực như vậy, dầm mưa dãi nắng, không có lấy một nơi để che gió che mưa, bây giờ, chúng ta có căn nhà này, thông qua sự nỗ lực của chúng ta, chúng ta có thể kiếm rất nhiều rất nhiều bạc, tương lai mua một đại trạch viện!”

“Ngoài ra mà nói, làm sao ta có thể bỏ rơi nữ nhi Bất Hối đáng yêu như vậy được!”

Không nữa.

Thật sự không nữa.

Người khác không biết nàng, nhưng mà, trong lòng nàng hiểu rõ, nếu như trước đây không có Bất Hối đi ăn xin, cho nàng ăn no, chăm sóc chu đáo, nàng đã không sống nổi.

Trái tim đều làm bằng thịt.

Tùy Duyên nàng cũng thế.

Cho dù đã từng lạnh nhạt bao nhiêu, tự khép kín bao nhiêu, ích kỷ bao nhiêu, đời này, nàng vì Bất Hối, vì mình, mà thay đổi.

Mà nàng, đã dần dần thay đổi.

“Nương”

“Xuy!” Tùy Duyên giơ tay lên, đè ở trên môi Bất Hối, nhẹ nhàng lau đi nước mắt cho Bất Hối, “Không cần nói gì, ngoan ngoãn ngủ đi, sáng sớm ngày mai tỉnh lại, chắc chắn ta vẫn còn ở đây!”

Bất Hối chếp miệng, gật đầu.

Ngoan ngoãn nhắm đôi mắt hồng hồng lại.

Tùy Duyên khẽ thở dài một cái.

Ngon đèn dầu vẫn sáng, cả đêm đến sáng.

Hạo Nhiên về đến nhà, đứng ở cửa, thở ra một hơi, một hồi lâu mới leo tường nhảy vào trong sân, liền thấy Tái đại nương ngồi ở trên ghế dưới mái hiên.

Lạnh lạnh lẽo lẽo nhìn hắt.

Hạo Nhiên chột dạ, “Nương”

“Đêm hôm khuya khoắt, ngươi đã đi đâu?” Tái đại nương hỏi.

Lại nghĩ thấy trên người Hạo Nhiên có mùi máu tươi, vội vàng đứng dậy, đi nhanh đến bên cạnh Hạo Nhiên, lo lắng, kinh ngạc hỏi “Hạo Nhiên, ngươi bị thương?”

Hạo Nhiên lắc đầu, “Không có, nương, tại sao người còn chưa ngủ!”

“Đừng có ý nói lảng sang chuyện khác, ngươi mau nói, ngươi đi đâu làm gì, tại sao lại bị thương?” Tái đại nương gầm lên.

Tức giận đến mức thân thể cũng run lên.

Hạo Nhiên nhìn đến bức bối, đỡ Tái đại nương, “Nương, thật sự không có chuyện gì, chỉ là bị thương ngoài da, ta đi bôi thuốc, người đi ngủ sớm một chút!”

Nói xong, xoa người trở về gian phòng của mình.

Tái đại nương sững sờ tại chỗ, một hồi lâu vẫn chưa hoàn hồn lại.

Nhi tử lớn rồi không nghe nương.

Nàng muốn quản cũng không quản được, hơn nữa Hạo Nhiên vẫn hiểu thuận hiểu chuyện biết nhìn xa trông rộng, đức tính giống phụ thân hắt.

Hạo Nhiên trở về phòng, tắt ngọn đèn dầu.

Nhìn miệng vết thương rất sâu trên cánh tay do chùy thủ đâm, rất lâu cũng không hoàn hồn.

Một hồi lâu mới nắm chặt quả đấm.

Mỗi người đều có bí mật của riêng mình.

Ngoại trừ như vậy, hẳn thật sự không biết phải giải thích thế nào về sự xuất hiện của Tuyền Duyên và Bất Hối.

Đổ thuốc trị thương vào lòng bàn tay, nâng tay lên, dùng sức ấn lên miệng vết thương, thuốc trị thương vừa thấm vào miệng vết thương, đau xé lòng, Hạo Nhiên cũng không rên một tiếng, hai mắt trống rỗng, không sáng không tối.

Chết lặng cảm bằng gác bằng bó kỹ miệng vết thương, ngã xuống giường, nhìn nóc nhà, con buồn ngủ cũng biến mất.

Nếu như, nếu như.

Nếu như là thật, Hạo Nhiên không dám nghĩ.

Lần duy nhất động lòng, nếu như đổi lại là một sự lừa gạt, nếu là có ý, nếu là lập kế hoạch trước, nên tự xử như thế nào.

Tái đại nương ở ngoài sân, khẽ thở dài một cái, từ từ trở về gian phòng của mình, ngã xuống giường, lăn qua lộn lại, cũng không ngủ được, mắt ngủ một đêm đến sáng.

Trời sáng.

Tuyền Duyên rời giường từ sớm, chuẩn bị làm bánh màn thầu, bánh bao, lại nấu một nồi cháo.

Nhưng mà, nghĩ tới bát cháo đơn giản, chưa chắc ăn đã đủ dinh dưỡng, sau khi nấu cháo xong, múc một ít ra, bỏ thêm thịt băm, trang trí ở bên trên, ngon miệng.

“Nương!”

Bất Hối mặc xiêm áo xuống lầu, nhìn Tuyền Duyên, cười ngọt ngào.

Tuyền Duyên nhìn Bất Hối, thấy hốc mắt Bất Hối hơi sưng đỏ, đau lòng, lại không nói ra, “Bất Hối, nhanh đi múc nước rửa mặt súc miệng, sau đó tới nếm thử xem, cháo thịt băm này có dễ ăn hay không!”

Bất Hối cười, “Dạ!”

Tuyền Duyên múc cháo đặt ở trên tấm thớt trong phòng bếp, lại chuẩn bị cho Bất Hối ít bắp cải trắng muối chua cay.

Sau khi Bất Hối rửa mặt súc miệng, khiêng chiếc ghế tới, ngồi ở bên cạnh tấm thớt, cầm đũa lên, nghiêng đầu hỏi Tuyền Duyên, “Nương, người ăn chưa?”

“Chưa đâu, con ăn trước đi, ta đợi nãy nãy và Hạo Nhiên thúc thúc đến rồi cùng nhau ăn!” Tuyền Duyên nói xong, tiếp tục làm việc.

Sắp phải mở cửa tiệm rồi, cũng sẽ có rất nhiều người đến ăn điểm tâm, chén, đĩa, đũa đều phải chuẩn bị tốt.

Bất Hối nghiêng đầu, nghĩ nghĩ, “Nương, con cũng chờ nãy nãy, Hạo Nhiên thúc thúc đến rồi cùng nhau ăn, trước tiên con sẽ lau sạch bàn nhỏ, xếp đũa lên, con lại gấp ít bắp cải trắng muối chua cay ra, Hạo Nhiên thúc thúc thích ăn, bánh bao và bánh màn thầu sẽ chờ Hạo Nhiên thúc thúc và nãy nãy đến rồi gấp ra, bây giờ trời lạnh, một hồi liền nguội, bánh bao và bánh màn thầu phải ăn lúc nóng mới ngon!”

Tuyền Duyên nghe vậy cười, “Tốt, trời đã sáng rồi, chắc chắn Hạo Nhiên thúc thúc và nãy nãy của con đã sắp đến, ta đi mở cửa, con nhanh lên đó...!”

“Được ạ!”

Tuyền Duyên đi mở cửa trước cửa cửa tiệm, quả nhiên, giữa người đi đường lưa thưa lác đác, Tuyền Duyên liếc mắt liền nhìn thấy Thái đại nương và Hạo Nhiên.

Nhưng thật kì lạ, tại sao hôm nay, Thái đại nương lại tự mình đi bộ tới, còn mặt lạnh đi ở phía trước, Hạo Nhiên lại mang vẻ mặt bất đắc dĩ, theo ở phía sau.

Tôi hôm qua, đã xảy ra chuyện gì sao?

Bạn đang đọc truyện *Cách Phát Tài Của Thương Phụ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Phụ nhân tuân thủ nghiêm chỉnh hứa hẹn

Hạo Nhiên là một người hiếu thuận, Tái đại nương cũng cởi mở, sống chung rất tốt.

Tối hôm qua nhất định đã xảy ra chuyện gì?

Tùy Duyên nhớ lại tiêu tắc trốn chạy đêm qua, lắc lắc đầu, đi lên phía trước cười một tiếng với Tái đại nương, “Đại nương, chào buổi sáng!”

Sắc mặt Tái đại nương khế cứng đờ, nhưng vẫn cười một tiếng với Tùy Duyên, “A Duyên, chào buổi sáng!”

Tùy Duyên tiến lên, ôm cánh tay Tái đại nương, “Đại nương, Bất Hối chờ người cùng ăn điểm tâm!”

Vừa nghe đến Bất Hối, tâm tình Tái đại nương cực kỳ tốt.

“Vẫn là nha đầu Bất Hối làm đau lòng người!” Nói xong vỗ vỗ tay Tùy Duyên, kéo Tùy Duyên đi tới nhà bếp.

Hạo Nhiên đứng ở cửa, sờ sờ lỗ mũi, đuổi theo.

Cùng ngồi một chỗ ăn điểm tâm, Tùy ký bắt đầu mở cửa, người tới ăn điểm tâm rất nhiều.

Hạo Nhiên ở phòng bếp múc cháo, Tùy Duyên vội vàng bụng này nọ đi ra, Bất Hối dọn dẹp chén đĩa, Tái đại nương thu tiền.

Nhưng mà, nhiều lần, Tái đại nương cũng sờ ngồi ở trên ghế, hoàn toàn quên mất chuyện thu tiền.

Tùy Duyên nhìn, trước tiên ghi ở lòng.

Hết buổi sáng, Trương ca đưa nội tạng bò đến, còn có cả xương bò.

“Muội tử A Duyên, chào buổi sáng!”

Tùy Duyên cười một tiếng với Trương ca, “Trương ca, chào buổi sáng!”

Bởi vì đều là một tháng giao bạc nội tạng bò một lần, sau khi Trương ca chỉnh sửa rồi để mấy giỏ nội tạng bò coi như sạch sẽ xuống, sau khi chào hỏi Hạo Nhiên, Tái đại nương liền đi về.

Tùy Duyên liền bắt đầu bận rộn rửa sạch sẽ nội tạng bò, đặt ở trong nồi hầm, lại bận rộn làm bánh ngọt cho Túy Tiên lâu.

Một trăm bánh gạo nếp, là một công việc mệt mỏi.

Tái đại nương nhiều nhất chỉ có thể giúp đỡ nhóm lửa, Hạo Nhiên giúp đỡ lấy nước, Bất Hối giúp đỡ hỗ trợ, Tùy Duyên bận rộn đến mức gần như chân không chạm đất.

Sau khi bánh ngọt chín, hộp đựng thức ăn của Túy Tiên lâu đã được đưa tới, Tùy Duyên lại bận rộn xếp bánh vào trong hộp đựng thức ăn, thanh toán bạc, để cho Bất Hối cầm bạc lên gác xếp cất kỹ.

Lại phải chuẩn bị bánh bao và bánh màn thầu cho buổi trưa.

Vì tiết kiệm tiền, trên cơ bản người ăn bánh màn thầu tương đối nhiều, ăn bánh bao tương đối ít, làm đơn giản đi rất nhiều.

Hạo Nhiên đứng ở một bên, trong tay cầm một miếng bánh gạo nếp, nhìn chăm chăm Tùy Duyên.

Cảm nhận được ánh mắt của Hạo Nhiên, Tùy Duyên giơ tay lên sờ sờ mặt, “Hạo Nhiên ca, trên mặt ta bị bẩn sao?”

Hạo Nhiên lắc đầu, khề rừ mắt xuống.

Tùy Duyên cười, thấy Tái đại nương và Bất Hối đã đi hậu viện phơi nắng rồi, hỏi, “Hạo Nhiên ca là có chuyện muốn nói với ta sao?”

“A Duyên, người. . . .” Hạo Nhiên nói xong, do dự.

Có thể hỏi sao?

Hỏi nàng sẽ nói thật sao?

“Hả?” Tùy Duyên nhú mày, thần nhiên nở nụ cười, hai mắt trong suốt không gợn sóng nhìn Hạo Nhiên.

Trong lòng Hạo Nhiên khẽ nói, ho nhẹ một tiếng, “A Duyên, bây giờ chuyện làm ăn với Túy Tiên lâu bước đầu đã ổn định, buổi chiều người còn phải gói bánh chưng và làm bánh gạo nếp, có nghĩ tới mời một người giúp đỡ hay không, để cho Bất Hối đến học đường đọc sách biết chữ?”

Tùy Duyên vốn muốn nói, mình vẫn có thể xoay sở, nhưng mà, Bất Hối đã bảy tuổi, thật sự nên đến học đường, mà không phải cùng nàng, ru rú ở trong cửa tiệm.

Về sau làm thương nữ.

Mà trong cửa tiệm, cũng thật sự không thể mãi làm phiền Hạo Nhiên ca và Tái đại nương.

“Hạo Nhiên ca, ngươi có thể giúp ta tìm kiếm hai người chịu khó, hiểu chuyện, động tác nhanh nhẹn không?”

“Ngươi muốn tìm cô nương hay đại tẩu?”

Tùy Duyên cười, “Cô nương, đại tẩu đều không sao, chủ yếu vẫn là đáng tin, kín miệng, sẽ không nói những phương pháp này ra ngoài!”

Nếu như sau này, đợi nàng kiếm núi vàng núi bạc, gia tài bạc vạn, những phương pháp này, cũng có thể dạy người khác miễn phí, nhưng mà, bây giờ không thể.

Chẳng qua, trong lòng Tùy Duyên đã có diệu kế, nhưng mới chỉ là hình thức ban đầu (chưa định hình).

“Ngươi yên tâm, ta xem giúp ngươi, chắc chắn tìm hai người kín miệng, chịu khó!”

“Được, đến lúc đó, ta làm bữa ăn ngon, đãi Hạo Nhiên ca!”

Hạo Nhiên gật đầu, nhếch miệng cười.

Cứ như thế nhìn Tùy Duyên.

Nhìn cả người nàng tự nhiên, cũng chưa từng nói đến, chuyện đêm qua gặp trộm.

Nàng là cố ý giấu giếm, hay là sợ hấn lo lắng, hoặc là không muốn làm phiền hấn, cho nên mới không nói?

Trong lúc nhất thời, trong lòng Hạo Nhiên bất ổn khó chịu.

“A Duyên, ngươi hấn là rất bận rộn, ta đi ra ngoài một chút, một hồi nếu như mà ta không có trở lại, ta sẽ để cho Tiểu Thái và Tiểu Ngưu trở lại giúp ngươi!”

Tùy Duyên còn chưa kịp nói gì, Hạo Nhiên đã cất bước đi ra ngoài.

Tùy Duyên kinh ngạc.

Tái đại nương và Bất Hối từ hậu viện đi tới, Tái đại nương nhìn bóng lưng Hạo Nhiên, “Đừng để ý đến hấn, luôn tranh hơn thua với ta!”

Tùy Duyên bất đắc dĩ cười một tiếng, “Đại nương, Hạo Nhiên ca vô cùng hiểu thuận, làm sao như vậy được!”

“Ai”

Tái đại nương than thở.

Hạo Nhiên hiểu thuận, nàng biết, nàng càng hiểu rõ, làm một mẫu thân, nàng là một mẫu thân hạnh phúc.

Nhưng, cũng bởi vì là một mẫu thân, nàng mới lo lắng và băn khoăn.

Kéo Tùy Duyên đi qua bên cạnh rồi ngồi xuống, “A Duyên, ngươi thử phân xử cho ta, ta biết rõ chuyện đi này của Hạo Nhiên, lành ít dữ nhiều, nhưng ngăn cản bằng mọi cách, cũng không ngăn được Hạo Nhiên, tối hôm qua vì chuyện này, còn”

“Đại nương, nếu Hạo Nhiên ca không thể không đi, nhất định sẽ có lý do hấn không thể không đi, ngươi liên tục ngăn cản, Hạo Nhiên ca vẫn đi, tình cảm nương con, sao ngươi không đồng ý cho Hạo Nhiên ca đi, thứ nhất, về sau Hạo Nhiên ca sẽ không phải lo lắng, làm xong chuyện này, lo lắng cũng ít đi, hơn nữa, Hạo Nhiên ca là một người trọng tình cảm, hấn biết, đại nương ở nhà tha tha thiết thiết trông mong hấn trở lại, chuyện này vô cùng nguy hiểm, nhất định sẽ có lỗi đi khác, ngươi nói xem?”

Tái đại nương nhìn Tùy Duyên, “A Duyên, ngươi nói, muốn ta đồng ý cho Hạo Nhiên đi?”

“Đại nương, nếu như ngươi không đồng ý, Hạo Nhiên ca hấn sẽ không đi sao?”

Có lẽ sẽ không.

Nếu vậy, Tái đại nương cũng không thể rồi rẫm khó chịu như vậy.

Tái đại nương thờ dài, “Đúng vậy, cho dù ta không đồng ý, hấn quyết tâm muốn đi, làm sao ta giữ lại được.”

“Cho nên đại nương, nói chuyện thật tốt với Hạo Nhiên ca, nói sự lo lắng của ngươi cho hấn biết, Hạo Nhiên ca là người nhìn xa trông rộng, chắc chắn sẽ suy nghĩ kỹ càng!”

Tái đại nương nghe những lời này của Tùy Duyên, cẩn thận suy nghĩ.

Gật đầu, coi như là đồng ý cho Hạo Nhiên đi kinh thành.

Buổi trưa, quả nhiên Hạo Nhiên không có trở lại, Tiểu Thái và Tiểu Ngưu nhiệt tình chào hỏi với Tái đại nương, Tùy Duyên, Bất Hối, liền bận rộn làm việc.

Thêm một người, buổi trưa cũng không bận rộn như vậy, mệt mỏi như vậy.

“Tiểu Ngưu ca, Tiểu Thái ca, ở đây còn mấy miếng bánh gạo nếp, mang về cho đệ đệ muối muối ở trong nhà đi!” Tùy Duyên nói xong, dùng lá chuối gói kỹ bánh gạo nếp đưa cho Tiểu Ngưu, Tiểu Thái.

Nhà Tiểu Ngưu Tiểu Thái vốn không giàu có, mới ra ngoài đi theo Hạo Nhiên thu phí bảo hộ, làm côn đồ lưu manh.

Bởi vì Hạo Nhiên câu nệ, bên trong thật sự cũng không hư hỏng, bản tính vẫn đơn thuần hiền lành như cũ.

Vui mừng mà tiếp nhận bánh gạo nếp.

“Cảm ơn muối từ A Duyên!”

Tiền Tiểu Ngưu, Tiểu Thái xong, Tùy Duyên quét tống trong ngoài cửa tiệm thật sạch sẽ, lại thêm một lần.

Lại thấy bên ngoài Tùy ký, phụ nhân trung niên bán lá dong, máu me khắp người, gian nan gánh lá dong đi tới.

Bạn đang đọc truyện *Cách Phát Tài Của Thương Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30: Tái đại nương đa mưu túc trí

Người đi đường bên cạnh đều ríu rít né tránh, chỉ sợ gặp phải phiền phức.

Có người bận rộn khuôn vác hàng hóa, lớn tiếng la hét, “Này, mau đi xuống, mau đi xuống, tránh cho va chạm...!”

Phụ nhân kia trái tránh phải nhường, vội lui vào một bên, vẻ mặt hết hoảng, khăn trương, tay nắm chặt dây thừng trên đòn gánh, cùng người đi đường lui tới lui, hoàn toàn xa lạ.

Tùy Duyên nhìn, hoảng sợ, tiến lên vài bước, “Đại thẩm, người có khỏe không?”

Đại thẩm?

Quý thị nhớ lại, mình chỉ mới 30, cách đại thẩm còn hơi xa.

Lại đột nhiên nhớ tới, mình dậy sớm mờ mẫn bận rộn, làn da sớm đã không còn giống khi là một cô nương, mềm mại trắng nõn.

Trong nhà lại ăn không đủ no, mấy đứa bé, gào khóc đòi ăn, bà mẫu (mẹ chồng) bắt công, cả ngày chỉ vào mũi nàng mắng nàng là một con gà mẹ không biết đẻ trứng.

Tích tụ trong lòng, trên đầu đã có tóc bạc, mặt mũi nhăn nheo, so với bà lão năm sáu chục, có lẽ cũng không có nhiều khác biệt lắm.

Khô khốc cười một tiếng với Tùy Duyên, “Ta, chính là ngày đó, người kêu ta hôm nay tới, ta.”

Tùy Duyên gật đầu, “Ta nhớ rõ người, chúng ta vào trong cửa tiệm rồi nói!”

Quý thị lắc đầu, “Không, cả người ta dơ bẩn, cũng không thể đi vào trong cửa tiệm của người, tránh cho dẫn xui xẻo vào trong!”

Tùy Duyên nhìn Quý thị.

Trong con người xám tro của Quý thị, tất cả đều là thành khăn.

Một người tốt hay xấu, nhìn ánh mắt của nàng liền có thể đoán ra một hai phần.

“Không có chuyện gì, người xem, cả người người đều là máu, vào trong cửa tiệm đi tắm rửa, ăn gì đó rồi hãy nói!”

“Không, không, ta cũng không có gì đáng ngại, chỉ là vấp ngã, trên đường ta đã hái chút thảo dược, nhai đắp cầm máu, người yên tâm, ta giữ gìn lá dong vô cùng tốt, trên lá một chút máu cũng không có!”

Tùy Duyên nghe vậy, nhìn Quý thị, lại nhớ tới mình và Bất Hối trước đây.

Lần đi đến hẻm nhỏ ở đường Đông đó, thiếu chút nữa bị người khác đánh chết.

Nếu như không có người hảo tâm kia, có lẽ, thật sự đã bị đánh đến chết.

“Không bằng, người tới cửa sau cửa tiệm của ta đi, ta múc nước cho người tắm rửa, ăn một chút gì, chúng ta lại bàn chuyện lá dong, được không?”

“Cần rất nhiều lá dong sao?” Quý thị cẩn thận hỏi.

Tùy Duyên gật đầu, “Đúng!”

Vừa nghe Tùy Duyên cần rất nhiều lá dong, Quý thị vui mừng đến phát điên, “Được, chương quỹ, người cũng không cần đi cùng ta, người đi đến cửa sau, mở cửa, ta đi theo từ bên kia, một hồi liền đến!”

Nói xong, cũng không quản Tùy Duyên có đồng ý hay không, gánh lá dong đi.

Tùy Duyên đứng tại chỗ, khẽ thở dài.

Nông dân luôn thành thật an phận.

Xoay người vào Tùy ký.

Tái đại nương vội hỏi, “Người biết phụ nhân kia?”

Tùy Duyên lắc đầu, “Không biết, hôm đó chỉ là hỏi mua lá dong của nàng, ta muốn nàng hôm nay tới đây một chuyến, không ngờ, trên đường gặp chuyện ngoài ý muốn, ngã! Ta đề cho nàng vào trong cửa tiệm bán bạc, nàng nói sợ mang xui xẻo vào, ta liền đề cho nàng đi đến cửa sau rồi!” Tùy Duyên giải thích.

Tái đại nương trầm mặc trong chốc lát, mới lên tiếng, “A Duyên à, ta thấy nàng cũng không dễ dàng, có thể giúp, chúng ta liền giúp nhiều một chút, nhé!”

Tùy Duyên kinh ngạc, lại đột nhiên nhớ tới chuyện, hôm đó Hạo Nhiên giành lấy hà bao của nàng, trả bạc.

Tuy Hạo Nhiên là côn đồ lưu manh, nhưng xem xét cẩn thận và có lòng thương xót hơn người thường, “Đại nương, ta biết rồi!”

Tái đại nương gật đầu, “Trong phòng còn có mấy cái bánh mìn thầu, một hồi tặng khuyến mãi cho nàng đi!”

“Tốt!”

“Cùng đi đến cửa sau đi, tuy nàng là một phụ nhân nghèo, nhưng, vì lời hứa ngày đó, không để ý cả người bị thương mà đi đến, đáng giá được coi trọng một chút, khách sáo một chút!”

Tùy Duyên kinh ngạc.

Tái đại nương đứng dậy, nắm tay Tùy Duyên, nói, “A Duyên à, tuy con người người tốt, nhưng tính tình quá lạnh lùng, không làm được những chuyện nịnh nọt, nhưng người không biết, vào thời điểm người khác cần sự giúp đỡ, giúp một chút, nàng sẽ ghi nhớ người cả đời, tương lai, nếu như người gặp khó khăn, nàng chắc chắn hết sức giúp người, con người mà, tuy dẹt hoa trên gấm* tốt, lại không bằng một phần vạn đũa than sùi ảm trong ngày tuyết rơi**!”

(* Ý nói tô điểm cho đẹp thêm, hay thêm. Còn đây có nghĩa là làm chuyện tốt)

** Chỉ sự giúp đỡ của người khác trong lúc mình đang gặp khó khăn nhất, cần sự giúp đỡ nhất)

Tái đại nương nói ra những lời nói từ tận đáy lòng, Tùy Duyên cảm động sâu sắc.

Gật đầu, “Đại nương, ta biết rồi!”

“Đi đi!”

“Ân!”

Tùy Duyên đến cửa sau mở cửa, liền thấy Quý thị gánh lá dong nhanh chóng đi tới, thời tiết tháng một, rất là lạnh, trên trán Quý thị, lại đổ ra mồ hôi, hòa lẫn với máu khô, thờ hồng hộc.

Đợi Quý thị đi vào, Tùy Duyên mới khách sáo nói, “Vào trong sân nói chuyện!”

“Không, chường quỹ, nói ở cửa ra vào đi, cả người ta dơ bẩn, không nên vào nhà người!”

“Vào nói chuyện, bên ngoài người đến người đi, khó mà nói!”

Quý thị quay đầu lại nhìn, quả thật có rất nhiều người đi đường, lúng túng không thôi, “Vậy thì quấy rầy!”

Vừa tiến vào hậu viện của Tùy ký, Quý thị vẫn gánh lá dong như cũ.

“Đại thẩm, người để gánh xuống đi, ta múc chậu nước cho người rửa mặt, người ăn cơm trưa chưa?”

Quý thị thấy trong sân quét dọn sạch sẽ, vội khoát tay, “Không cần, không cần, ta không đói bụng đâu!”

Nhưng mà, bao tử lại không nghe lời mà kêu rột rột.

Quý thị xấu hổ mặt đỏ tai hồng.

“Đại thẩm, để lá dong ở trong sân đi, chúng ta vào trong nhà nói chuyện, trong phòng ấm áp!”

“Không”

Tùy Duyên cười, động thủ nắm lấy đòn gánh của Quý thị, để ở một bên trên đất, kéo cánh tay Quý thị, “Đại thẩm, đi mau đi mau, chúng ta rửa mặt, ăn một chút gì trước, rồi ta sẽ nói với người chuyện lá dong!”

“Nhưng, nhưng”

Tùy Duyên ra sức kéo Quý thị vào phòng bếp, Bất Hối đã sớm múc nước nóng vào trong chậu gỗ, mở miệng định nói chuyện với Quý thị, nhưng không biết nên kêu nãi nãi, hay là kêu đi (đi)?

Quý thị cười cười với Bất Hối, “Gọi ta là đi đi, bề ngoài của ta tương đối già rồi!”

Bất Hối gạt đầu, “Di, người rửa mặt!”

Tùy Duyên kinh ngạc.

Nhìn Quý thị, quả thực bề ngoài tương đối già rồi.

Tái đại nương đi vào phòng bếp, nói, “Người nông thôn, cả ngày vào núi, làm việc bán mặt cho đất bán lưng cho trời, quả thực bề ngoài tương đối già, còn không biết xưng hô như thế nào?”

Quý thị thấy Thái đại nương, vội vàng hành lễ, “Bổn gia (người bên nội) họ Quý, phu gia (chồng) cũng họ Quý!”

Tái đại nương cười, “A Duyên à, hôm nay người, đúng là nhìn làm rồi!”

Tùy Duyên vội nói, “Quả thực nhìn làm, Quý đại tỷ, người ngàn vạn lần đừng để ở trong lòng đó...!”

“Không ngại, không ngại!”

Sau một hồi từ chối, Quý thị vẫn là rửa mặt, Tùy Duyên để cho Bất Hối đi trên lầu lấy thuốc trị thương, thoa lên da cho Quý thị.

Vành mắt Quý thị ửng đỏ, trong lòng ngũ vị tạp trần.

Bởi vì trọng phu không có bản lĩnh, mấy người tỷ muội cũng gả vào nhà tốt hơn nàng, gặp mặt đều châm chọc khiêu khích, tất cả đều khinh thường nàng.

Từ trước đến giờ công bà (cha mẹ chồng) luôn đối xử lạnh nhạt với nàng, bà mẫu lại càng muốn chửi thì chửi, muốn đánh thì đánh.

Trọng phu cố ý bán vệ nàng, hiện giờ ngã gãy thất lưng, nằm ở trên giường, đối với nàng là có tâm mà vô lực. “Di, người ném thử xem, đây chính là bánh màn thầu của Tùy ký chúng ta, vừa mềm vừa ngọt vừa thơm, ăn rất ngon đấy!” Bất Hối nói xong, đặt chiếc đĩa ở trước mặt Quý thị, trong đĩa, đựng năm cái bánh màn thầu.

Bánh màn thầu, trắng trắng, tỏa ra mùi thơm.

“Ta.”

“Quý đại tỷ, đừng khách khí, đều là bán còn dư lại, buổi tối ăn không hết, sáng mai cũng không thể bán tiếp, người mau ăn đi, ta đập mấy quả trứng gà làm canh trứng cho người!”

Tùy Duyên nói xong, đứng dậy đi rửa nồi, Bất Hối hoàn toàn không cần người kêu, liền đi nhóm lửa.

Quý thị muốn mở miệng nói, Tái đại nương vội nói, “A Duyên và Bất Hối đều là người thiện tâm, người đừng câu nệ quá, nhanh ăn đi, một hồi ăn no, cân lá dong, tính bạc, người cũng có thể mua chút gạo về nhà!”

Quý thị khiếp sợ nhìn Tái đại nương, “Đại nương.”

Tái đại nương cười, “Mỗi người đều có thời điểm túng thiếu, chúng ta không tính toán những chuyện này!”

“Nhưng.” Quý thị không nhịn được, rơi nước mắt.

Trên đường đi tới, chưa từng có người, dịu lời dịu giọng nói chuyện với nàng như vậy.

“Trong nhà có khó khăn gì, chúng ta ăn no bụng rồi hãy nói!”

Quý thị cảm động gật đầu.

Nhưng trong lòng thì nhớ kỹ Tái đại nương và Tùy Duyên, Bất Hối là người tốt.

Cả đời.

Quý thị thật sự rất đói bụng, ăn ba cái bánh màn thầu, một chén canh trứng lớn, nhìn hai cái bánh màn thầu còn dư lại trong đĩa, áy náy nhìn về phía Tùy Duyên và Tái đại nương, “Ta quá tham ăn rồi!”

Tái đại nương bật cười, “Tham ăn là phúc!”

Ăn no, sau khi thu dọn xong, mới nói chuyện lá dong.

“Quý đại tỷ, lá dong, ta cần rất nhiều, về sau, người giúp ta chuẩn bị một ít lá dong nhỏ, chính là loại rất nhỏ, nhưng mà, tốt nhất đồng đều một chút! Giá tiền thì, giống với lá dong lớn!”

Quý thị vội vàng gật đầu, “Được, tốt!”

Trong núi đặc biệt nhiều lá dong, chỉ cần người chịu khó, đi cắt là được.

Trượng phu ở nhà, không thể sinh hoạt, nhưng vẫn có thể chọn lựa lá dong.

“Bao nhiêu cũng không sao sao?” Quý thị hỏi.

“Không, Quý đại tỷ, quá nhiều, ta lấy cũng là lãng phí, không nhiều không ít là tốt rồi!”

“Được, được, vậy người nói, người cần mấy cân, đại khái bao nhiêu lâu giao một lần, ta giao tới!”

“Nhà Quý đại tỷ ở nơi nào?” Tùy Duyên hỏi.

“Cách trăm dặm, thôn Quý gia!”

Tái đại nương nghe vậy, “Thôn Quý gia cách trăm dặm, không phải là người phải đi sáu bảy canh giờ, mới có thể vào đến trong thành?”

Bạn đang đọc truyện *Cách Phát Tài Của Trượng Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: Chương 【031】

“Không sao, lúc ta xuất phát, chuẩn bị cây đuốc đặt ở trong rừng cây, trở về lúc trời tối cũng không có chuyện gì!” Quý thị cười nói.

Trước kia chưa từng đi qua con đường kia, hôm nay, trụ cột trong nhà ngã xuống, nàng không còn cách nào khác, chỉ đành phải chống đỡ căn nhà này, vì kiếm sống, vì mấy đứa bé, trượng phu, nàng đã đi tới tới lui lui rất nhiều chuyến, đã sớm quen thuộc.

Cộng thêm, Chiêu Đệ và Phán Đệ trong nhà, sớm hiểu chuyện, sợ nàng sợ, sẽ đến trên đường đợi nàng.

Thật sự không sợ gì.

“Vậy làm sao được chứ, trong núi nhiều thú dữ, sao không gọi đương gia (gia chủ, chỉ người chồng) của người đi?” Tái đại nương nói.

Quý thị nghe vậy, hốc mắt đỏ lên.

Nếu là nói trước kia, đúng là Quý Khôi tới Phục Hi thành bán lá dong, cùng những thứ khác, đổi bạc, mua gạo trở về.

Nhưng.

“Đại nương, trọng phu của ta hần ngã gãy thắt lưng, bây giờ chỉ có thể nằm trên giường dưỡng bệnh, không đi được!”

Tái đại nương đã hiểu.

“Trong nhà có mấy đứa bé?”

“Có năm nữ nhi!” Quý thị nói xong, trong lòng cực kỳ khó chịu.

Cũng bởi vì, đều là nữ nhi, từ trước đến giờ bà mẫu (mẹ chồng) không đối xử tốt với nàng.

Tái đại nương thở dài.

Năm nữ nhi, một trọng phu ngã bệnh nằm liệt giường, cuộc sống của Quý thị, thật là không dễ chịu mà.

Tùy Duyên cũng rất bội phục Quý thị, có dũng khí sinh nhiều con như vậy, dường như mọi người ở thế kỷ hai mươi mốt, rất nhiều người đều là sinh một con, sẽ không muốn đứa thứ hai, dứt khoát không sinh.

“Có nguồn thu nhập khác không?” Tái đại nương hỏi.

Quý thị lắc đầu, “Trước kia thân thể trọng phu khỏe mạnh, trong nhà có hai mẫu đất cày, nhưng mà sau khi trọng phu ngã gãy thắt lưng, bà mẫu lợi dụng trọng phu không thể làm ruộng mà thu lại!”

Tái đại nương hơi giận, “Sao người bà bà này lại không nói đạo lý như vậy, nếu như không có đất đai, một nhà các người phải sống thế nào?”

“Ta mang theo đứa bé lên núi cắt chút thảo dược, lại cắt chút lá dong bán, cuộc sống, cuộc sống.”

“Khuê nữ nhà người bao nhiêu tuổi rồi?” Tái đại nương hỏi.

“Đại khuê nữ 13, nhị khuê nữ 11, đứa thứ ba chín tuổi, thứ tư bảy tuổi, nhỏ nhất ba tuổi!” Quý thị nói xong, nhớ tới năm nữ nhi hiểu chuyện của mình, sắc mặt trắng bệch, khẽ đỏ ửng.

Tái đại nương nghe vậy, nhìn Tùy Duyên, nghĩ đến lời nói của Tùy Duyên và Hạo Nhiên, để cho Bất Hối đi học, chuyện trong cửa tiệm muốn mời người, trong lòng tính toán.

Đương nhiên Tùy Duyên cũng nghĩ tới.

Cười nhìn Tái đại nương, khẽ gật đầu.

Mặc dù chiếm được lợi ích từ kế sách này, nhưng trước mắt chuyện làm ăn của Tùy ký cũng chưa ổn định, đã vượt khỏi định mức dự tính, Tùy Duyên nghĩ tới, cũng là có thể giúp chút nào hay chút đó.

Nhiều hơn, nàng cũng không đủ sức.

Tái đại nương thấy Tùy Duyên đồng ý, mới nói với Quý thị, “Hai khuê nữ lớn nhà người có thể làm gì?”

“Hả.” Quý thị kinh ngạc.

Quý thị vốn muốn nói, hai khuê nữ chịu cực khổ, chuyện gì cũng có thể làm, nhưng suy nghĩ, nói như vậy, không tốt lắm.

Tái đại nương cười, “Là như thế này, cửa tiệm này của A Duyên, cần tìm hai người, người xem, hai khuê nữ nhà người, có thể tới giúp một tay hay không, nhưng mà, có thể tiền công không nhiều lắm, chắc chắn là không nhiều bằng những đại tửu lâu, hoặc là cửa tiệm lớn khác!”

Quý thị gặp chuyện đại kinh hi (cực kỳ kinh ngạc vui mừng) này, mừng đến mức nói không thành một câu hoàn chỉnh.

Cho dù bao nhiêu bạc, ít nhất hai đứa bé có thể kiếm một chút về, phụ giúp chi phí trong nhà.

Nắm thật chặt tay Tái đại nương, “Đại nương, ta.” Quý thị nghẹn ngào nói không thành một câu hoàn chỉnh.

“Đừng cảm ơn ta, có được hay không, ngươi còn phải nói một câu!” Tái đại nương vỗ vỗ mu bàn tay của Quý thị.

Quý thị vội vàng gạt đầu, “Được, được, một hồi ta đi trở về, để Chiêu Đệ và Phán Đệ thu dọn một chút, ngày mai ta liền dẫn các nàng đến!”

Làm sao Quý thị không biết, Tái đại nương và Tùy Duyên là muốn giúp nàng.

Trong lòng cảm kích không thôi.

“Ngày mai có thể quá vội vàng hay không, không bằng, ngươi trở về, đi vào trong núi cắt nhiều lá dong một chút, cùng nhau mang tới, sau đó mua một ít gạo trở về, hay là.” Tùy Duyên đề nghị.

Chạy tới tới lui lui, bộ dạng này của Quý thị, thật không làm cho người ta yên tâm.

“Được, tốt!”

Cân lá dong, tính tiền, Quý thị vẫn kiên trì đi từ cửa sau, ba bước quay đầu một lần, không ngừng vẫy tay với Tùy Duyên Tái đại nương.

Trong lòng thầm nghĩ, một hồi đi mua một ít gạo, mua thêm hũ muối, thuận tiện mua chút bột mì, tốt nhất còn có thể mua mấy cân thịt heo trở về.

Cả nhà, đã hơn một năm, chưa được ăn thịt rồi.

Nhưng mà, đến tiệm gạo, Quý thị sờ túi tiền, bạc bán lá dong, không thấy đâu.

Bạn đang đọc truyện *Cách Phát Tài Của Thương Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Cũng không tính toán gả

Sau khi Quý thị rời đi.

Tùy Duyên cũng công việc lu bù lên, để lá dong vào trong nồi luộc, còn phải chuẩn bị gói bánh chưng, còn phải hấp bánh gạo nếp.

Vô cùng bận rộn.

Tái đại nương vừa nhóm lửa giúp Tùy Duyên, vừa nhìn Tùy Duyên gói bánh chưng.

Tái đại nương trong phương diện sinh hoạt, gần như không nhúng tay vào.

Cho dù là giặt xiêm áo, hay là nấu cơm, xiêm áo của nàng và Hạo Nhiên, đều có một người mỗi ngày đến lấy đi, mang về nhà giặt sạch, chờ phơi nắng khô, đưa trở lại.

Trước kia ăn cơm, cũng là Hạo Nhiên mua trở về, bây giờ bỗng nhiên có Tùy Duyên ở đây.

“A Duyên à.”

Tùy Duyên nghe vậy, nhìn Tái đại nương, “Làm sao vậy đại nương?”

“Nhìn ngươi cả ngày bận rộn không nghỉ, ta thật sự muốn giúp ngươi làm chút gì đó!”

Tùy Duyên cười, dùng con rom buộc kỹ bánh chưng, đặt ở trong chậu, mới lên tiếng, “Đại nương, ngươi đã giúp ta rất nhiều!”

Thật sự rất nhiều.

Cho nàng và Bất Hối một căn nhà, cho hai nương con họ nhiều sự giúp đỡ như vậy.

Tái đại nương khẽ lắc đầu, “Ta là nói, ta muốn giúp ngươi gói bánh chưng, hoặc là làm bánh gạo nếp, còn nữa.”

Tùy Duyên kinh ngạc.

Bất Hối học gói bánh chưng với Tùy Duyên vội nói, “Nãi nãi, mỗi ngày ngươi giúp thu ngân lượng, bởi vì có nãi nãi ở đây, những người muốn ăn miễn

phí, gây phiền phức, cũng không dám đến nữa!”

Tái đại nương cười, “Vẫn là nha đầu Bất Hối tốt, biết tìm lối thoát cho nãi nãi!”

Tái đại nương pha trò nói, chọc cho Bất Hối, Tùy Duyên nở nụ cười.

Trong phòng bếp, tiếng nói cười vui vẻ, vui vẻ hòa thuận.

Từ chớ nhà ai ở bên cạnh sinh con, người nào cưới con dâu, hôm nay khách có nhiều hay không, lại nói về Quý thị.

“Ai, vừa nói đến Quý thị, ta cũng rất lo lắng cho nàng!” Tái đại nương nói xong, khẽ thở dài một cái.

Tùy Duyên gật đầu, “Đúng vậy, bà mẫu thiên vị, cộng thêm Quý đại tỷ đều sinh nữ nhi, nghĩ đến cuộc sống ở nhà chồng, cũng không dễ dàng vượt qua!”

“Nhất định là không dễ chịu đâu, người nhìn sắc mặt của nàng, trắng bệch, người nói, rốt cuộc bà mẫu của nàng nghĩ gì vậy?”

“Vấn đề bà tức (mẹ chồng con dâu), đã tồn tại từ xưa tới nay, người ngoài nhìn thấy, cũng không làm được gì, cũng chỉ có chính bản thân Quý đại tỷ có thể giải quyết thôi!”

Tái đại nương kinh ngạc nhìn Tùy Duyên, “Vậy A Duyên, về sau tính đối mặt với vấn đề bà tức như thế nào?”

“Ta?” Tùy Duyên cúi đầu cười yếu ớt, “Ta không có ý định lập gia đình!”

Chỉ muốn chăm sóc Bất Hối thật tốt là tốt rồi, gả cho ai chứ?

Gả cho, cũng chưa chắc sẽ đối xử tốt với Bất Hối.

Tái đại nương giật mình, mở miệng nhưng không nói ra được một câu.

Một hồi lâu mới mở miệng hỏi, “A Duyên, là do bà tức trước kia đối với người không tốt sao?”

Tùy Duyên lắc đầu, “Không phải, là vấn đề của bản thân ta!”

Tái đại nương nhìn Tùy Duyên, không dám hỏi nhiều.

Sợ hỏi nhiều hơn, trong lòng Tùy Duyên không vui.

Có câu nói là thuyền tới cầu tự nhiên thẳng*, Hạo Nhiên có ý với Tùy Duyên, sẽ tự mình cố gắng.

(* Ý câu này muốn nói mọi chuyện nên để tự nhiên, chuyện gì đến sẽ đến, không thể gấp gáp được.)

Nàng cần gì phải như vậy, nhi tử không gấp, lão nương đã gấp muốn chết.

Trong nháy mắt không khí có hơi nặng nề.

Tiệm gạo.

Quý thị vui vui mừng mừng đi vào tiệm gạo, “Chường quý, ta mua mười cân gạo, năm cân bột lúa mì!”

Quý thị vừa nói, vừa tìm túi tiền bán lá dong mới vừa để vào trong ngực.

Nhưng, không có.

Chường quý tiệm gạo kinh ngạc nhìn Quý thị, chỉ thấy sắc mặt Quý thị trắng bệch, trên xiêm áo dính vết máu, cả người không ngừng run rẩy, vội hỏi, “Đại tẩu tử, người vẫn mua gạo sao?”

“Ta..., ta..., ta.”

Quý thị run rẩy, cúi đầu nhìn dưới chân, lại chạy ra ngoài tiệm gạo, “Các người người nào nhặt được túi tiền của ta, cầu xin các người trả lại cho ta!”

Nhưng, người đến người đi, mọi người chỉ chỉ trỏ trỏ Quý thị, nhưng không có một người đưa tay ra giúp đỡ Quý thị.

“Sợ là bị tặc trộm rồi!”

“Chắc là vậy, đường Tây này, có rất nhiều tiểu tặc!”

“Đúng vậy, đúng vậy, đại tỷ à, nếu như muốn tìm bạc về, nhanh đi tìm Hạo Nhiên ca đi, tránh cho bạc bị tiểu tặc xài hết, cho dù người muốn đòi, cũng không đòi lại được!”

Hạo Nhiên ca, Hạo Nhiên ca.

Nhưng mà phải đi đâu tìm Hạo Nhiên ca đây?

Quý thị giống như người trôi nổi giữa biển lớn, không tìm được bè gỗ cứu mạng.

Lập tức cả người, giống như là bị rút cạn sức lực, chẳng có mục đích lang thang trên đường.

“Bạc của ta, bạc của ta.”

Không có tiền, làm sao cả nhà sống được đây?

Hạo Nhiên từ nhà bằng hữu ra ngoài, đi đến trên đường lớn, liền nghe có người kêu, “Nhanh, nhanh đi xem náo nhiệt thôi, bên kia có người muốn nhảy sông tự tử đó.”

Bạn đang đọc truyện *Cách Phát Tài Của Thương Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33: Hạo Nhiên tốt bụng

Mây Hạo Nhiên khẽ nhíu, sau khi hít sâu, đi theo đám đông.

Bờ sông,

Quý thị nhìn nước sông chảy, nước mắt không ngừng rơi.

Không có bạc, nằng đâu còn mặt mũi mà còn sống trở về? Sau khi trở về, làm sao ăn nói với mấy đứa bé?

“Này, đại thẩm, người muốn nhảy sông tự tử thì nhảy đi, đừng đứng ở chỗ này dong dong dài dài.”

Trong đám người xem náo nhiệt, không biết tên thất đức nào quát to một tiếng.

Quý thị nghe vậy, bị dọa sợ đến khẽ run rẩy, chân vừa trượt, thân thể liền ngã xuống dòng sông.

Trong lúc bối rối, thét chói tai, “Cứu mạng.”

Nàng chỉ là đau lòng bạc, nhưng cũng không muốn chết.

Đứa bé trong nhà còn nhỏ tuổi, trọng phụ bị bệnh liệt giường, nếu nàng chết, nhà, liền triệt triệt để để phá hủy.

Chỉ trong nháy mắt, khi Hạo Nhiên nghe thấy tiếng thét chói tai, phi thân lên, vào thời điểm Quý thị sắp rơi vào trong dòng sông, nắm thật chặt tay Quý thị, vận khí kéo nàng, ngã vào bên bờ.

Quý thị đã sớm bị dọa sợ, thân thể tê liệt, ngã ngòai trên mặt đất, đến khóc cũng đều đã quên.

Mắt Hạo Nhiên lạnh lẽo, nhìn về đám người, “Mới vừa rồi, là ai vui sướng khi người gặp họa, đứng ra cho ta!”

Đồ khốn kiếp, không khuyên giải cũng không sao, còn đồ thêm dầu vào lửa, thật là không bằng heo chó.

Đám người yên tĩnh.

Hạo Nhiên hừ lạnh một tiếng, ngòai xỏm người xuống nhìn Quý thị, “Người có khỏe không?”

“Bạc của ta, bạc của ta.”

Hạo Nhiên nhìn Quý thị, đại khái đã hiểu rõ.

“Bao nhiêu bạc?”

Quý thị nghe vậy, ngẩng đầu nhìn Hạo Nhiên, nhận ra Hạo Nhiên, “Ta..., ta.”

Hạo Nhiên nhìn Quý thị, hoàn toàn không nhớ nổi, Quý thị chính là phụ nhân bán lá dong ngày hôm trước.

Suy nghĩ chốc lát, “Người chờ ở đây, ta đi tìm bạc cho người, nhớ kỹ, không cần bỏ đi, ta chắc chắn giúp người tìm bạc về!”

Nói xong, cũng không quản Quý thị nghe vào hay không, đứng dậy rời đi.

Quý thị nhìn bóng lưng của Hạo Nhiên, che mặt khóc.

Bên cạnh có bà lão tốt bụng, tiến lên nói, “Đừng khóc, đó chính là Hạo Nhiên ca, nếu Hạo Nhiên ca đã nói, có thể tìm bạc về cho người, người cứ an tâm ở đây chờ đi!”

Quý thị mờ mịt.

Mới vừa rồi, nam tử cứu nàng, chính là Hạo Nhiên ca sao?

“Ô ô, ô ô...”

Trong lòng, vô cùng thê lương, vào giờ khắc này, lại khẽ ảm áp.

Trong con hẻm nhỏ, mấy nam tử trẻ tuổi, đáng vẻ lưu manh lắc lắc hà bao trong tay.

“Này, Đại Cầu, hôm nay các người thế nào?”

Nam tử có tên Đại Cầu nghiêng đầu, tung tung hà bao trong tay, “Ừ, đều ở đây, đủ ăn mấy ngày, Trư Nhi, người thì sao?”

“Hôm nay ta trộm được một đại hà bao, a ha ha, các người đoán xem, bên trong này có bao nhiêu bạc, nếu đoán đúng, ta mời các người uống rượu, không, sáng mai ta mời các người đi Tùy ký ăn phá lẩu bò, thuận tiện đi ủng hộ muội tử của Hạo Nhiên ca!”

Đại Cầu mừng rỡ, hô vang Tùy ký, đám người cùng nhau đoán.

“100 văn?”

“200 văn?”

“500 văn?”

Trư Nhi khoát tay, “Không có nhiều như vậy, hơn 290 văn!”

“Oa, Trư Nhi, chính người phải mời khách!”

Hơn hai trăm văn, gần 300 văn rồi, quả thật đủ ăn trong nhiều ngày.

Trư Nhi cười, “Yên tâm, yên tâm, ta nhất định mời các người ăn một bữa!”

Tiền còn lại cầm về nhà cho nướng, trong nhà cũng có thể được ăn ngon rồi.

Hạo Nhiên đi tới mấy đường cái, hỏi thăm vài người, cuối cùng cũng đi đến đầu ngõ, nhìn mấy người đang rỉ tai thì thầm, vui mừng không thôi, chân mày nhíu lên, “Ê hèm”

Đại Cầu, Trư Nhi nghe tiếng, sợ hết hồn.

Quay đầu thấy là Hạo Nhiên, trở nên khá hơn, “Hạo Nhiên ca, tại sao người lại ở chỗ này?”

Hai người mừng rỡ tiến lên, cười lộ ra hai hàm răng trắng.

Hạo Nhiên nhìn hai người, hít sâu một cái, “Tay chân lại không sạch sẽ rồi hả?”

Đại Cầu, Trư Nhi gãi gãi đầu, Đại Cầu vội nói, “Hạo Nhiên ca, chuyện này cũng không phải là không có biện pháp mà, nếu như Hạo Nhiên ca thu nhận chúng ta, chúng ta bảo đảm không trộm nữa!”

Hạo Nhiên nhìn Đại Cầu, Trư Nhi một chút, lại nhìn mấy đứa bé không lớn không nhỏ phía sau bọn họ một chút, “Giao tất cả hà bao hôm nay các người trộm được cho ta, sáng mai đến chỗ ta báo cáo!”

Bạn đang đọc truyện *Cách Phát Tài Của Thương Phụ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34: Không đánh chết, chỉ đánh tới tàn

Đại Cầu, Trư Nhi nghe vậy, quay mặt nhìn nhau.

“Hạo Nhiên ca.”

Hạo Nhiên hơi không kiên nhẫn, “Nhanh lên một chút, người ta vẫn chờ ta đi cứu mạng đó!”

Hạo Nhiên gằn gằn đôn đôn nói chuyện Quý thị bị trộm bạc, thiếu chút nữa nhảy sông tự tử.

“Hạo Nhiên ca.”

Trư Nhi không nghĩ tới, mình chỉ là trộm ít bạc, lại thiếu chút nữa hại xảy ra án mạng.

Tự trách cúi thấp đầu xuống.

Hạo Nhiên dùng sức lắc bả vai Trư Nhi, “Không trách người, về sau đi theo Hạo Nhiên ca, có chuyện gì, nói với Hạo Nhiên ca, biết không?”

Trư Nhi vội vàng gật đầu, đưa hà bao cho Hạo Nhiên, những người khác cũng không ngừng vội vàng đưa hà bao trộm được, cho Hạo Nhiên.

Hạo Nhiên nhận lấy, tung tung từng cái từng cái.

“Hạo Nhiên ca, về sau Trư Nhi ta đi theo người rồi, không bao giờ làm chuyện trộm cắp này nữa!”

Nam tử trước mặt, thật ra cũng không lớn, bộ dạng nhiều nhất mười *, từ đầu trong trí nhớ của Hạo Nhiên đã không có hắn.

Nhưng vẫn gật đầu, con người đảo qua Đại Cầu và mấy nam tử trẻ tuổi khác, “Về sau các người đều không được trộm cắp nữa, nếu không Hạo Nhiên ta nhất định sẽ không nhẹ nhàng tha cho đám các người!”

Nói xong, từ trong ngực lấy ra một thỏi bạc mười lượng, đưa cho Trư Nhi, “Cầm đến ngân hàng tư nhân đổi, chia đều cho mấy người các người, lại mang về nhà cho phụ mẫu, tất cả đều nhớ kỹ cho ta, nếu như ai dám can đảm cầm bạc này đi ăn chơi đàng điếm, phạm ăn tục uống, ta nhất định chặt đứt tứ chi của hắn, lột da hắn!”

“Hạo Nhiên ca.”

Trư Nhi không nhận.

Chuyện gì hắn cũng không làm, tại sao có thể nhận bạc của Hạo Nhiên ca.

“Cầm, về sau trừ vào tiền lương của các người!” Hạo Nhiên nói xong, cầm hà bao quay người rời đi.

Trư Nhi liền không nhận được, ngồi chồm hồm trên đất, oa một tiếng khóc.

Vành mắt của Đại Cầu và mấy nam tử khác cũng đỏ.

Lúc Hạo Nhiên cầm hà bao trở lại bờ sông, Quý thị vẫn còn ở đó, giữa trời gió lạnh, một mình Quý thị đứng ở bờ sông, cô độc lại bất lực.

Hạo Nhiên nhìn, khẽ thở dài, tiến lên, đặt mấy hà bao ở trước mặt Quý thị, “Người xem xem, trong những hà bao này, có hà bao của người không?”

Quý thị nghe vậy, liếc mắt một cái liền nhận ra hà bao nào là của mình, vội vàng nắm lên, ấn chặt vào ngực, hai mắt mơ hồ đắm lệ nhìn Hạo Nhiên, “Hạo Nhiên ca.”

“Đi về nhà đi!” Hạo Nhiên nói xong, cầm mấy hà bao khác lên, đứng dậy chuẩn bị rời đi.

Quý thị nhìn bóng lưng cao lớn của Hạo Nhiên, “Hạo Nhiên ca, ta sẽ nhớ lòng tốt của người cả đời.”

Hạo Nhiên bật cười, “Ta giúp người, chưa từng nghĩ muốn người nhớ đến ta, sắc trời không còn sớm, mau trở về đi thôi, tránh cho gặp nguy hiểm trên đường, còn nữa, giữ túi tiền của người cho cẩn thận, bị trộm ở đường Tây, ta còn có thể giúp người tìm về, nếu như ở chỗ khác, ta cũng bất lực!”

Hạo Nhiên nói xong, liền rời đi.

Một hồi lâu Quý thị mới đứng dậy, cử động đôi chân tê cứng, đi tới tiệm gạo.

Chàng quỹ tiệm gạo vừa thấy Quý thị, liền nhiệt tình tiến lên đón, “Đại tẩu tử, tìm được bạc về rồi?”

Quý thị kinh ngạc.

Nàng còn chưa từng nói qua, làm sao chúng quý biết?

Chường quý tiệm gạo cười, “Đại tẩu tử, là Hạo Nhiên ca giúp người tìm về đúng không?”

Quý thị càng tỏ ra khiếp sợ.

Chường quý tiệm gạo càng cười càng vui vẻ, “Hạo Nhiên ca là người rất tốt!”

Cuối cùng Quý thị cũng đã hiểu ra mọi chuyện, vội hỏi, “Chường quý, người biết Hạo Nhiên ca sao?”

Chường quý tiệm gạo bật cười, “Tất cả mọi người ở Phục Hi thành này đều biết Hạo Nhiên ca, cũng may bạc của người bị mất ở đường Tây, nếu như ở chỗ khác, sợ rằng Hạo Nhiên ca cũng chỉ có thể tự móc tiền túi ra giúp người!”

Chường quý tiệm gạo nói xong, lắc đầu một cái, “Có lẽ Hạo Nhiên ca đã lấy chính hà bao của mình, giúp người tìm bạc về!”

Quý thị giật mình, “Chường quý.”

Sắc mặt chường quý tiệm gạo nghiêm túc, nhìn nhìn bên trong tiệm gạo cũng không có người, mới tiếp tục nói, “Nhớ đừng nói ra ngoài, trong lòng nhớ kỹ Hạo Nhiên ca tốt, là được!”

Quý thị vội vàng gật đầu.

“Đúng rồi, người muốn bao nhiêu gạo, bao nhiêu bột mì?”

“Mười cân gạo, mười cân bột mì, ta còn muốn một lon muối.”

“Một mình người đến?”

Quý thị gật đầu.

Sắc mặt chường quý tiệm gạo chợt biến đổi, “Ta khuyên người, mua năm cân gạo, năm cân bột mì, một lon muối thôi, miễn cho bị kẻ trộm ghi nhớ, còn có, tìm phu xe gì đó đi.”

Trong lòng Quý thị nghe thấy, cảm thấy bất ổn.

Rõ ràng bị dọa sợ không nhẹ.

“Chường quý, ta không mời nổi phu xe, ta.”

Chường quý nhìn Quý thị, do dự một chút, “Vậy nếu như gặp phải phiền toái, liền nói, người là bà con xa của muội tử Hạo Nhiên ca, chính là ở bến tàu, chường quý Tùy ký, hiểu không?”

“Đã hiểu!”

Chường quý tiệm gạo vội vàng cân gạo, bột mì, cho Quý thị, thu bạc, tiễn Quý thị rời đi.

Xoay người trở về tiệm gạo, chường quý mới bỗng nhiên nhớ ra, hần quên nói với Quý thị, chường quý Tùy ký tên gì.

“Ai, hồ đồ quá.”

Quý thị khiêng gạo chạy về nhà, thỉnh thoảng sờ sờ ngực.

Chỉ sợ tiền bạc lại xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, bị người khác đánh cắp.

Hạo Nhiên về cửa tiệm môi giới của mình, ném vài túi tiền lên bàn, “Đại Ngưu, viết báo cáo ra ngoài, gọi người mất của tới nhận lại, nhớ, nếu như có người có dã tâm mạo hiểm tới nhận, kéo ra đường cái hung bạo đánh cho một trận, còn nữa, sáng mai, còn có người mới đến báo cáo, nói các huynh đệ cũng khách khí một chút, không cho phép bắt nạt người mới, chuẩn bị trước chuyện thu phí bảo hộ tháng sau!”

“Rõ Hạo Nhiên ca!”

Hạo Nhiên gật đầu, nhìn nhìn đám người, “Không có việc gì thì đi về nhà sớm một chút, giúp đỡ làm việc trong nhà, nếu một người nào chạy đến thanh lâu kỹ quán, gây ra chuyện, đừng trách sao ta không cho các người mặt mũi!”

Đám tiểu đệ nghe vậy, khản trương nuốt một ngụm nước bọt, “Rõ Hạo Nhiên ca!”

Hạo Nhiên ừ một tiếng, rời đi.

Đến thẳng Tùy ký, lúc đi ngang qua một quầy hàng nhỏ, Hạo Nhiên nhìn thấy một đôi vòng bạc, chế tạo xinh xắn đáng yêu, phía trên còn treo thêm hai

chiếc chuông.

Hạo Nhiên nhớ tới cánh tay trống rỗng của Bất Hối.

Tiến lên.

“Hạo Nhiên ca, nhìn trúng cái gì, ta tính rẻ một chút cho ngươi!” Phụ nhân trung niên bán này nọ, cười đến híp cả mắt.

Ở đường Tây ai mà không biết, Hạo Nhiên ca thu phí bảo hộ là một người tốt.

Hạo Nhiên cầm vòng bạc lên, nhìn kỹ một chút, phụ nhân cười, “Hạo Nhiên ca, vòng bạc này, còn có một chiếc vòng dành cho người mẫu thân, ngươi muốn xem thử hay không?”

Hạo Nhiên kinh ngạc, “Ghép thành đôi với cái này?”

“Cùng một thợ thủ công làm, hoa văn, mang ngụ ý giống nhau, nhưng mà, mẫu thân treo đậu phộng và khóa Trường Mệnh, hài tử treo chuông và khóa Trường Mệnh!”

“Ngươi cũng mang đến sao?”

“Mang đến, mang đến!” Phụ nhân nói, vội mở ngăn kéo ra, đưa vòng tay cho Hạo Nhiên.

Hạo Nhiên cầm ở trong tay vuốt vuốt một chút, hỏi giá tiền, sáng khoái mua.

Trở lại Tùy ký.

Đúng lúc Chúc Huỳnh Đệ đến lấy bánh gạo nếp và bánh chưng, vừa thấy Hạo Nhiên, vui mừng không thôi.

“Hạo Nhiên ca.”

Hạo Nhiên cười, “Chúc Huỳnh Đệ đến rồi!”

“Hạo Nhiên ca, chương quỹ kêu ta nói với ngươi, ngươi có thể nói với muội tử A Duyên, làm nhiều hơn vài cái bánh gạo nếp và bánh chưng hay không, hôm nay vì bánh gạo nếp, bánh chưng, mấy quý thiếu gia, thiếu chút nữa đã gỡ nóc nhà của Túy Tiên lâu xuống!”

Hạo Nhiên nhướn mày, “Buôn bán tốt như vậy?”

“Đúng vậy đó, lúc đầu tất cả mọi người chỉ là ném thử, kết quả.” Chúc Huỳnh Đệ cười.

Tùy Duyên đối xử ôn hòa với mọi người, còn có thể cho hắn ăn bánh gạo nếp và bánh chưng trên cơ bản không thể ăn ở Túy Tiên lâu. Tối chỗ Tùy Duyên lấy bánh gạo nếp và bánh chưng, đúng là công việc tốt đẹp.

Hiển nhiên sẽ nói những chuyện không quan trọng của Túy Tiên lâu, với Hạo Nhiên.

“Được, lúc ăn cơm tối, ta sẽ nói với A Duyên, sớm mời mấy người phụ giúp, nhất định đáp ứng toàn bộ nhu cầu của Túy Tiên lâu!”

“Cảm ơn Hạo Nhiên ca!”

Hạo Nhiên cười gật đầu, nhìn cửa tiệm Tùy ký nho nhỏ, lại nhìn sang bên cạnh, cửa tiệm mứt hoa quả buôn bán coi như không tệ, bắt đầu suy nghĩ.

Sau bữa cơm chiều.

Tùy Duyên rửa chén, Bất Hối cùng với Hạo Nhiên, luyện chữ.

“Uh, viết không tệ!”

Nhận được sự khích lệ của Hạo Nhiên, Bất Hối cười, “Hạo Nhiên thúc thúc, ngươi nói xem, lúc nào thì Bất Hối, có thể viết được chữ đẹp như Hạo Nhiên thúc thúc?”

Tái đại nương ở một bên, cầm chữ viết của Bất Hối, cẩn thận nhìn dưới ánh đèn, nói: “Tiểu nha đầu, học Hạo Nhiên thúc thúc của con làm cái gì, chữ của hắn, quá khí phách, không thích hợp với ngươi, giống với nương ngươi là tốt rồi!”

Hạo Nhiên cũng gật đầu, “Tay nữ tử, chữ viết viết xong đúng là nhìn thanh tú!”

Bất Hối nghe vậy, cắn môi, nghiêng đầu nhìn Tùy Duyên đang bận rộn, quay đầu về, nhìn bút lông trong tay, từng chữ từng câu, thận trọng nói: “Nhưng Hạo Nhiên thúc thúc, ta không muốn làm một nữ tử bình bình thường thường, ta muốn làm một nữ tử có bản lĩnh, tương lai để cho nương ta hưởng phúc, cũng để cho ngươi và nãi nãi hưởng phúc!”

Hạo Nhiên, Tái đại nương nghe vậy, liếc mắt nhìn nhau.

Hạo Nhiên sờ sờ Bất Hối đầu, “Được, Bất Hối, chờ sau này mời được người phụ giúp, Hạo Nhiên thúc thúc đi tới đây sớm, dạy người luyện võ được không?”

Bất Hối vui mừng khôn xiết, nhưng lại có chút không thể tin được, “Hạo Nhiên thúc thúc, có thật không?”

“Đương nhiên, Hạo Nhiên thúc thúc, chưa bao giờ lừa gạt người!”

Hạo Nhiên nói xong, từ trong ngực lấy ra một chiếc túi bằng vải lụa, đưa cho Bất Hối, “Mở ra nhìn xem, có thích không?”

Bất Hối nhận lấy, mở ra nhìn, liền thích chiếc vòng bạc xinh xắn.

“Thật là xinh đẹp!” Ngẩng đầu nhìn Hạo Nhiên, “Hạo Nhiên thúc thúc, là tặng cho Bất Hối sao?”

“Nha đầu ngọc, không tặng cho người, còn có thể tặng cho ai, mau đeo lên, cho chúng ta nhìn một chút, có đẹp mắt không!”

“Được!”

Bất Hối gạt đầu, muốn đeo vòng bạc lên, nhưng bởi vì lần đầu tiên được tặng vật quý giá như thế, không dám đeo lên.

Hạo Nhiên cung chiều cười một tiếng, “Đến, thúc thúc giúp người!”

Bất Hối gạt đầu, đưa tay và vòng bạc cho Hạo Nhiên, vành mắt ửng đỏ, nhìn Hạo Nhiên, tí mi lại kiên nhẫn đeo lên cho nàng.

Tái đại nương ở một bên nhìn, vành mắt cũng hơi ửng hồng.

Nếu như Hạo Nhiên sớm thành thân, có lẽ hài tử cũng lớn giống Bất Hối rồi. Có lẽ, cũng giống như Bất Hối, khéo léo hiểu chuyện như vậy.

Đeo vòng bạc lên, tay Bất Hối vừa chuyển động, sẽ phát ra âm thanh.

Tái đại nương liền không nhịn được khen ngợi nói, “Bất Hối đeo vòng bạc này lên, thật là đẹp mắt!”

Bất Hối cười, chạy vào phòng bếp, “Nương, nương, Hạo Nhiên thúc thúc mua vòng bạc cho con, nhìn rất đẹp!”

Hạo Nhiên nhìn bóng lưng của Bất Hối, nở nụ cười.

“Làm sao, chỉ mua cho người nhỏ, người lớn và già này thì sao?”

Hạo Nhiên nghe vậy, khoe miệng giật giật, “Nương, người đã có rất nhiều vòng vàng rồi.”

Nói được nửa câu, Hạo Nhiên vội im lặng, “Nương, hôm nay là nhi tử không đúng, ngày khác, nhi tử nhất định mua cho nương một chiếc, giống như đúc chiếc của Bất Hối!”

Tái đại nương nghe vậy, phì một tiếng nở nụ cười.

“Đi đi đi đi, một hồi nhớ tặng đồ đi đó, về phần của lão nương, trước ghi sổ, lần sau tính!”

“Đúng vậy, vẫn là nương người anh minh thần võ, nhi tử ghi nhớ trong lòng, nhất định không dám quên, nhi tử.”

“Cút.”

“Đúng vậy, nhi tử phải đi ngay để tìm cơ hội, tặng đồ đi!” Hạo Nhiên cười đùa tí tưng đi vài bước, quay đầu lại, “Nương, nếu như hôm nay không tặng đi được, về nhà, người có đánh chết ta hay không?”

“Không biết, tôi đa ta chỉ đánh người một trận.”

Hạo Nhiên làm mặt quỷ với Tái đại nương, nghĩ thầm, vì để không bị đánh, hôm nay vật này, nhất định phải tặng đi được.

Bạn đang đọc truyện *Cách Phát Tài Của Thương Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 35: Trong lòng có từng ngưỡng mộ nữ tử nào

Bất Hối vui vui mừng mừng chạy đến phòng bếp, giơ tay về phía Tùy Duyên, “Nương, Hạo Nhiên thúc thúc tặng vòng tay cho con, nhìn đẹp không?”

Tùy Duyên nhìn trên cổ tay Bất Hối, vòng tay được chế tác tinh xảo, đắt tiền.

Trong lòng cực kỳ khó chịu.

Bất Hối lớn như vậy, chưa bao giờ được nhận vòng tay tinh xảo đắt tiền xinh đẹp như vậy, Hạo Nhiên cố ý tặng vòng tay này.

Vậy mà đối với người có tâm lý kháng cự như Bất Hối lại nhận.

Mà mình và Bất Hối ở chung một chỗ hơn một năm, vẫn ăn mặc tiết kiệm, không cần mua, tuyệt đối không mua, không cần bỏ ra bạc, tuyệt đối không ra.

“Đẹp mắt, có cảm ơn Hạo Nhiên thúc thúc chưa?”

Bất Hối thấy Tùy Duyên không có trách cứ, cười đến híp cả mắt ra sức gật đầu.

Khỏe mắt Tùy Duyên nhìn thấy Hạo Nhiên bước đi cẩn thận, nháy mắt với Tái đại nương, chọc cho Tái đại nương không ngừng vui vẻ cười.

“Vậy có nói cảm ơn nãi nãi chưa?”

Bất Hối kinh ngạc, ngay sau đó hé miệng cười, “Nương, ngay bây giờ con sẽ đi nói!”

Nói xong, xoay người bỏ chạy.

Trên cổ tay, vòng bạc truyền đến âm thanh đing đing đang đang, lúc đi ngang qua Hạo Nhiên, vui mừng gọi một tiếng Hạo Nhiên thúc thúc.

Chạy đến bên cạnh Tái đại nương, “Nãi nãi, người xem, Hạo Nhiên thúc thúc tặng cho ta vòng bạc, xinh đẹp không?”

Tái đại nương bật cười, kéo Bất Hối vào trong ngực, nắm tay Bất Hối, nói với Bất Hối, những vật trên vòng bạc thể hiện ngụ ý gì.

Tùy Duyên nhìn, nở nụ cười.

Hạo Nhiên cũng cười, thân thể dựa vào cây cột trong phòng bếp, hai mắt sáng rực, nhìn Tùy Duyên.

“Hạo Nhiên ca, cảm ơn người!”

“Cảm ơn ta cái gì?” Hạo Nhiên hỏi ngược lại.

Chỉ là hắn cảm thấy Bất Hối đeo vòng bạc kia sẽ rất đẹp mắt, liền mua.

Chuyện nhỏ nhặt không đáng kể mà thôi.

“Cảm ơn người tặng vòng bạc cho Bất Hối!”

Hạo Nhiên bật cười, “Cho nên, người tính toán cảm ơn ta như thế nào?”

“Hạo Nhiên ca muốn ăn cái gì, sáng mai ta sẽ làm!”

Hạo Nhiên nghe vậy, con người sắc bén nhìn Tùy Duyên.

Hắn không tin, thông minh dũng cảm, một thân võ nghệ, bản lĩnh tim ẩn như Tùy Duyên, lại không hiểu?

“A Duyên, tất cả là tùy duyên sao?”

“Chuyện gì ?” Tùy Duyên không hiểu ý tứ của Hạo Nhiên, kinh ngạc hỏi.

Hạo Nhiên lắc đầu, “Không có việc gì, ta là nói, phụ mẫu người đặt cho người một cái tên tốt, tất cả Tùy Duyên, mọi chuyện Tùy Duyên!”

Phụ mẫu đặt cho một cái tên rất hay sao?

Tùy Duyên chậm chạp cười một tiếng, ban đầu, bởi vì trong nhà đông con, phụ mẫu liền bán nạng và muối muối cho tổ chức sát thủ, mà hai chữ Tùy Duyên, chỉ là lúc đặt tên, vận khí của nạng tốt ngẫu nhiên được đặt thôi.

Hạo Nhiên thấy vẻ mặt Tùy Duyên không bình thường, vội nói, “A Duyên.”

“Ừm!” diễn--đàn \Lê Quý Đôn.com\

“Hiện giờ Tùy ký buồn bán không tẻ, rất nhiều người tới ăn, đều phải xếp hàng, có nghĩ tới mở rộng hay không.”

Tùy Duyên phì một tiếng nở nụ cười, “Hạo Nhiên ca, Tùy ký còn chưa học bỏ xong, làm sao có thể bắt đầu chạy?”

“Ngươi không tin tưởng vào bản thân mình?”

“Không, không phải là không tin tưởng vào bản thân mình, ta chỉ là” Tùy Duyên nói xong, hít một hơi thật sâu, mới tiếp tục nói, “Cuộc sống trước kia, quá khổ, ta không muốn, bởi vì quyết định sai lầm của mình, khiến cho mình và Bất Hối trở lại trước kia!”

Hạo Nhiên bật cười, “Bởi vì chút chuyện này? Sợ cái gì, có ta ở đây!”

Có ta ở đây!

Bốn chữ vô cùng bình thường lại có ý nghĩa sâu xa.

Tùy Duyên rất muốn hỏi Hạo Nhiên, có hiểu bốn chữ này đại diện cho điều gì, cuối cùng vẫn không có mở miệng hỏi.

Thấy Tùy Duyên lại rơi vào im lặng, Hạo Nhiên thở ra một hơi, “A Duyên.”

“Ừm!”

“Cuộc sống bây giờ, ngươi hài lòng sao?”

Tùy Duyên gật đầu, “Hài lòng, gà gáy thức dậy, trời tối đi ngủ, bận rộn lại thực tế, quan trọng nhất là, an tâm!”

Đã từng, cả đời nàng đều luôn theo đuổi cuộc sống như thế, nhưng.

“Từ trước tới nay ta vốn không biết, yêu cầu của ngươi đối với cuộc sống này lại thấp như vậy!”

Tùy Duyên cười, nhìn Hạo Nhiên, cắn cắn môi, mới hỏi, “Hạo Nhiên ca, tuổi ngươi không còn nhỏ, vẫn chưa thành thân, trong lòng có từng ngưỡng mộ nữ tử nào không?”

Bạn đang đọc truyện *Cách Phát Tài Của Thương Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36: Bình thản ngoài ý muốn

Nữ tử trong lòng ngưỡng mộ?

Hạo Nhiên nhìn Tùy Duyên, nuốt một ngụm nước bọt, tay sờ vào bên trong áo. Lạnh lạnh chính là vòng bạc hắc chuẩn bị tặng cho Tùy Duyên.

Con ngươi híp lại, nặng nề mấy phần.

Trên cánh tay, truyền đến đau đớn, Hạo Nhiên yên lặng bưng tỉnh.

Thì ra, trong lúc vô tình, thế nhưng hấn lại quên tất cả mọi chuyện vào đêm qua, Tùy Duyên che dấu võ công thâm hậu như vậy, cộng thêm một thân y thuật vô song, tài nấu nướng khó lường.

Nàng.

Có lai lịch gì?

Tay nhẹ nhẹ đưa ra, trống không.

Thần nhiên nhếch môi, vân đạm phong khinh (mây thừa gió nhẹ, chỉ việc không quan tâm đến bất kì điều gì), “Không có!”

Tùy Duyên nghe vậy, rú mắt xuống, ngay sau đó liền nở nụ cười, “Nam tử như Hạo Nhiên ca, chắc chắn có rất nhiều nữ tử ái mộ!”

Hạo Nhiên nhìn Tùy Duyên, tâm tư hơi đổi, “Kiểu người giống ta muốn tiền không có tiền, muốn quyền không có quyền, còn tránh không kịp, làm sao có cô nương nào ái mộ?”

Giống như cảm thấy mất mát, Hạo Nhiên khẽ lắc đầu.

Lại nở nụ cười.

Tùy Duyên vừa muốn nói gì, bên ngoài Tùy ký, truyền đến tiếng vó ngựa, chỉ chốc lát sau, lại truyền tới tiếng gõ cửa nóng nẩy, Hạo Nhiên kinh ngạc, vội đi ra ngoài, mở cửa gỗ ra.

Nhìn người tới, cả người đầy máu, sau lưng có một chiếc xe ngựa, mười mấy con ngựa, trên lưng ngựa, từng nam tử một, người mặc khôi giáp, tay cầm bảo kiếm, sắc mặt nghiêm túc, Hạo Nhiên nắm lấy bả vai nam tử, “Làm sao vậy, đã xảy ra chuyện gì?”

“Hạo Nhiên ca.” Nam tử chưa nói xong, vội quỳ một chân xuống, “Hạo Nhiên ca, xin ngời, hãy cứu chủ tử nhà ta!”

Thẩm Ý?

Hạo Nhiên vội chạy về phía xe ngựa, vén rèm che trên xe ngựa lên, trong nháy mắt mùi máu tươi lan tỏa ra.

Hạo Nhiên kinh ngạc, nhảy lên xe ngựa, nắm lấy tay nam tử bên trong xe ngựa, “Thẩm Ý?”

Sắc mặt Thẩm Ý trắng bệch, lại suy yếu cười một tiếng với Hạo Nhiên, “Không chết được.”

“Không được chết, ta nhất định cứu ngời!” Hạo Nhiên gào lên, nắm tay Thẩm Ý thật chặt.

Chỉ sợ vừa buông tay, Thẩm Ý sẽ mất mạng.

Thẩm Ý cười, “Hạo Nhiên, nhờ ngời!”

Hạo Nhiên gật đầu.

Đợi sau khi Hạo Nhiên gật đầu, Thẩm Ý mới hoàn toàn hôn mê bất tỉnh!

Tùy Duyên, Tái đại nương. Bất Hối vội vàng đuổi theo ra ngoài, nhìn thấy một màn như vậy, Bất Hối bị dọa sợ đến thét chói tai, Tùy Duyên vội vàng che miệng Bất Hối, lắc đầu trấn an nàng, “Đi lên gác!”

“Nương.” Bất Hối khẽ gọi.

Tái đại nương biết, mình cũng không giúp được gì, dứt khoát nói, “Bất Hối, nãi nãi cùng ngời đi lên gác!”

Nói xong, dắt Bất Hối đi lên gác.

Tùy Duyên mới đi tới chỗ xe ngựa, lại bị ngăn lại, “Không được tiếp cận chủ tử nhà ta!”

Tùy Duyên nhìn nam tử ngăn cản đường đi của nàng lại, không nói gì.

Bên trong xe ngựa, Hạo Nhiên vội mở miệng, “Thẩm Trung, để cho nàng tới đây!”

Thẩm Trung không tin Tùy Duyên, nhưng mà tin tưởng Hạo Nhiên bạn chí cốt của Thẩm Ý.

Nghiêng người nhường đường.

Tùy Duyên khẽ gật đầu, đi tới trước xe ngựa, tự mình trèo lên xe ngựa, mùi máu tươi quen thuộc truyền đến, Tùy Duyên khẽ nhủ thầm, “Hạo Nhiên ca, như thế nào?”

Hạo Nhiên ngẩng đầu, nhìn Tùy Duyên, “Thẩm Ý ngất đi rồi, A Duyên, cầu xin ngời.”

Con ngời tối đen sâu thẳm.

Tùy Duyên nhìn, do dự một chút, gật đầu, tiến lên bắt mạch cho Thẩm Ý.

“Còn cứu được, trước tiên nâng người này vào trong rồi lại nói!”

“Được!”

Tùy Duyên nhảy xuống xe ngựa, thuận tay chỉ, “Ngời..., ngời, còn ngời nữa, đi theo ta!”

Người cười trên lưng ngựa, đưa mắt nhìn nhau, lại bất vi sở động.

Hạo Nhiên ở trong xe ngựa, gào lên một tiếng, “Bắt đầu từ giờ khắc này, toàn bộ các ngời phải nghe theo sự sai khiến của nàng!”

Gần như vào lúc tiếng nói của Hạo Nhiên vừa ngừng, chính chính tề tề lên tiếng trả lời, “Dạ!”

Ba người bị Tùy Duyên chỉ đích danh, nhảy xuống ngựa, ôm quyền với Tùy Duyên, “Cô nương, đã có đắc tội!”

Tùy Duyên hít sâu, rất có trật tự.

“Ba người các ngươi, đi vào ghép bàn lại với nhau!” Tùy Duyên nói xong, một ngón tay chỉ, “Ba người các ngươi, ta viết phương thuốc, các ngươi đến tiệm thuốc bốc thuốc, mấy người các ngươi, phá hủy xe ngựa, nâng người đi vào!”

Xoay người vào cửa tiệm, ngay sau đó đi lên gác xếp ở phòng bếp.

Tái đại nương vội hỏi, “Chuyện gì vậy?”

“Là một nam tử bị thương tên Thẩm Ý, đại nương, Bất Hối, các ngươi xuống dưới giúp nấu nước nóng, càng nhiều càng tốt!”

Một hồi, rút tên ra, máu sẽ chảy rất nhiều.

Tùy Duyên nói xong, bắt đầu tìm ngân châm, chùy thủ, lại chấm mực nước, viết ra phương thuốc.

Tái đại nương thấy Tùy Duyên vội vàng, dắt Bất Hối đi xuống lầu, rửa nồi nấu nước.

Phòng ngoài, ghép hai cái bàn lại với nhau, Thẩm Ý đã được nâng đi vào, đặt lên bàn.

Tùy Duyên xuống lầu, đưa phương thuốc cho người canh giữ ở cầu thang dưới lầu, “Đi lấy thuốc, muốn cứu người, nhất định một vị thuốc cũng không thể thiếu!”

“Dạ!”

Tùy Duyên đi tới một bên, cầm một vỏ rượu lên, mở nút đóng miệng ra, đổ rượu vào trong bát.

Lấy toàn bộ ngân châm ra, thả vào trong chén.

Đi tới đại sảnh, thấy bên trong đại sảnh đầy người, Tùy Duyên hơi nhíu mày, “Lưu lại hai người, những người khác đều đi ra ngoài!”

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, nhưng vẫn nghe theo lời nói của Tùy Duyên, đi ra ngoài.

“Đóng cửa lại!”

Thẩm Trung mở miệng muốn nói gì đó, lại nghĩ đến, Tùy Duyên là do Hạo Nhiên tiến cử, chỉ có thể tiến lên, đi đóng cửa lại.

Tùy Duyên gần như tắt tất cả các ngọn đèn dầu rồi mang vào trong đại sảnh, nhưng mà vẫn cảm thấy còn chưa đủ sáng.

Chẳng qua, chuyện này cũng không thể cản trở nàng làm phẫu thuật cho Thẩm Ý.

Lấy chùy thủ ra chuẩn bị trừ độc bằng rượu, Hạo Nhiên vội nói, “A Duyên, ngươi phải dùng chùy thủ sao?”

Tùy Duyên gật đầu.

“Đợi một chút...!” Hạo Nhiên nói xong, sau khi lục lọi trên người Thẩm Ý, lấy ra một cây chùy thủ, đưa cho Tùy Duyên, “Dùng cái này đi!”

Tùy Duyên nhận lấy, rút chùy thủ ra.

Khẽ cắn môi, kéo một sợi tóc của Thẩm Ý, hạ xuống, không bị trở ngại mà đứt đoạn, đồ tốt.

“Hạo Nhiên ca, còi xiêm áo của hắn ra!”

Hạo Nhiên gật đầu, cùng với Thẩm Trung, cởi toàn bộ xiêm áo của Thẩm Ý ra, lộ ra vùng ngực đã đen và thối rữa.

“Mũi tên nhọn đâm trúng bên cạnh tim, lúc rút tên ra, dễ dàng đại xuất huyết, còn có trên mũi tên nhọn có độc.” Tùy Duyên nói xong, giờ tay lên nhẹ nhàng ấn lên ngực Thẩm Ý, nghiêm túc ấn một vòng, mới tiếp tục nói, “Năm chắc sáu phần!”

“Tại sao là sáu phần?” Thẩm Trung vội hỏi.

Tùy Duyên nhìn Thẩm Trung, bị người cắt ngang suy nghĩ, giận dữ, “Tại sao ngươi không hỏi, quân y của các ngươi đến ba phần chắc chắn cũng không có?”

Thẩm Trung vừa định cãi lại, Hạo Nhiên giận dữ mắng mỏ, “Thẩm Trung.”

Thẩm Trung hít sâu một hơi, im lặng.

Hạo Nhiên mới hỏi, “Vậy bốn phần khác là gì?”

“Nếu như sau khi rút ra, không đại xuất huyết, không lây nhiễm, chính là ba phần, giải độc là một phần!”

“Có ý tứ gì?”

“Sau khi hấn trúng tên, nghĩ rằng có thể trúng độc, cho nên uống thuốc giải độc, nhưng mà, thuốc giải độc này và chất độc ban đầu, cùng biến thành một loại độc khác!”

“Có thể giải sao?”

“Có thể, không có dược liệu, bất lực!”

Hạo Nhiên nhìn Tùy Duyên, giờ phút này Tùy Duyên, gặp nguy không loạn, không hề có bộ dạng giống ngày thường, nhỏ nhẹ dịu dàng.

Giống như, tất cả đều ở trong lòng bàn tay của nàng.

Hạo Nhiên nuốt một ngụm nước bọt, “Cần dược liệu gì, ngươi viết phương thuốc!”

“Uh, tốt!”

Tùy Duyên lên tiếng, vót ngón châm lên, đâm vào mấy huyệt vị của Thẩm Ý.

“Ừm.”

Thẩm Ý kêu đau một tiếng, từ từ tỉnh lại.

Tùy Duyên lại lạnh nhạt nói: “Ta là đại phu của ngươi, tất cả mọi chuyện tiếp theo, đều giao cho ta toàn quyền xử lý, mặc dù sẽ rất đau, nhưng ta hi vọng ngươi có thể chịu đựng, không được giãy giụa lộn xộn, không được ngắt đi, nếu như thật sự nhịn không được, xin nói cho ta một tiếng, ta sẽ ngừng châm kim đau cho ngươi!”

Thẩm Ý nhìn Tùy Duyên, khẽ nghiêng đầu, nhìn thấy Hạo Nhiên, thờ phào nhẹ nhõm, yếu ớt khẽ gọi, “Hạo Nhiên.”

“Thẩm Ý, là người tin được, yên tâm đi!”

Thẩm Ý khẽ gật đầu, “Ta hiểu!”

“Ngươi đã hiểu, vậy chúng ta bắt đầu thôi!”

Bạn đang đọc truyện *Cách Phát Tài Của Thương Phụ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Mở cò trong bụng

Tùy Duyên nói xong, cầm bông vải lên, thấm rượu, lau miệng vết thương của Thẩm Ý, Thẩm Ý đau đớn nắm chặt tay Hạo Nhiên, gân xanh trên mu bàn tay nổi lên, nhưng cố nhịn không di chuyển, không hừ ra một tiếng.

“A Duyên.” Hạo Nhiên khẽ gọi.

Tùy Duyên nghe vậy, cũng chưa từng liếc mắt nhìn Hạo Nhiên một cái, âm thanh lạnh nhạt nói, “Rượu trắng trừ độc!”

Cầm chủy thủ lên, dưới tình huống tất cả mọi người còn chưa kịp phản ứng, nhanh chóng cắt đi phần thịt đã thối rữa trên ngực Thẩm Ý.

Thẩm Ý đau đớn đến chết lặng, đau dữ dội, đầu đầy mồ hôi, hô hấp dồn dập, nhiều lần muốn đau đến ngắt đi, Tùy Duyên nhanh chóng cầm châm bạc lên, đâm vào huyệt đạo của Thẩm Ý, khiến Thẩm Ý lại đau đến tỉnh táo lại.

Thẩm Trung giận dữ, chỉ vào Tùy Duyên muốn chửi vắn.

Mắt Tùy Duyên lạnh lẽo, nhìn Thẩm Trung.

Những lời chửi vắn đến bên miệng Thẩm Trung miễn cưỡng mắc kẹt ở cổ họng, nói không ra lời.

Nữ tử trước mặt, dịu dàng thờ mạnh, mặt mũi xinh đẹp, tóc chỉnh chỉnh tề tề vén ở sau ót, trên trán rịn đầy mồ hôi, làm sao lại dịu dàng như thế.

Nhưng, ánh nhìn này, khiến Thẩm Trung, nam tử ở trên chiến trường, giết vô số địch, miễn cưỡng im lặng.

Tùy Duyên thu hồi ánh mắt, vừa di chuyển dao, vừa nói, “Thẩm công tử, nếu như ngươi muốn, đợi sau này thương thể ngươi tốt lên, không còn võ công, mời ngươi cứ việc ngắt đi, nếu như ngươi muốn sau này vẫn còn võ nghệ, đầu óc bình thường, cũng sẽ không bị liệt, bệnh tật, làm ơn cố gắng chịu đựng!”

Thẩm Ý hít sâu một hơi, “Cô nương, xin mời!”

Tùy Duyên thân nhiên ừ một tiếng, tiếp tục di chuyển dao, mở miệng vết thương ra, vốn cho rằng có thể nhanh chóng lấy mũi tên gây ra, nhưng không nghĩ, mũi tên gây đâm vào xương, còn móc ngược.

Quan trọng nhất, mạch máu đang ở bên cạnh móc câu, không cẩn thận, làm đứt mạch máu, cho dù là thần tiên tái thể cũng không cứu được Thẩm Ý.

Hạo Nhiên thấy Tùy Duyên do dự, vội hỏi, “Làm sao vậy?”

“Tình huống còn phức tạp hơn sự tưởng tượng của ta!” Tùy Duyên nói xong, con ngươi hơi trầm xuống, “Gọi hai người đi vào, một lúc nửa lúc rút mũi tên ra, cho dù như thế nào, cũng không thể để cho hấn ta chuyển động!”

Hạo Nhiên biết, Tùy Duyên nói như vậy, chắc chắn là rất nghiêm trọng.

“A Duyên.”

Tùy Duyên nghe vậy, gạt đầu an ủi Hạo Nhiên, “Ngươi yên tâm, ta nhất định dốc hết toàn lực, cứu hấn!”

“Cảm ơn!” diễđần*(LêQUÝĐôn)

Câu cảm ơn này, Hạo Nhiên nói rất cẩn thận.

Ở trên đường hành tẩu nhiều năm, hấn cảm ơn rất nhiều người, từng nợ ân huệ rất nhiều người, rất nhiều người nợ ân huệ của hấn.

Nhưng, chưa bao giờ nợ ân huệ của nữ tử.

Tùy Duyên gạt đầu.

Bốn người giữ chặt tứ chi của Thẩm Ý, Hạo Nhiên giữ chặt eo của hấn, Tùy Duyên rất cố gắng, rất nghiêm túc lấy tay nhẹ nhàng kéo thịt ra, dùng chủy thủ từ từ cạy mũi tên gây ra ngoài.

Thẩm Ý bị đau, thân thể run rẩy dữ dội.

“Đề chặt hấn.” Tùy Duyên khản trương khẽ quát.

Vào giờ phút này, nếu như chủy thủ có nửa phần sai lệch, sẽ lấy mạng Thẩm Ý.

Dùng nửa canh giờ để giải phẫu, Tùy Duyên mới dùng chủy thủ, dùng sức đâm vào mũi tên gây nhô lên trên người Thẩm Ý, từ từ kéo ra.

Sau đó lưu loát may miệng vết thương lại, bôi thuốc.

Tùy Duyên mới thân nhiên nói với Thẩm Ý, “Đã lấy mũi tên gây ra!”

Thẩm Ý mới thở ra một hơi, nặng nề ngắt đi.

“Ah.”

Thẩm Trung ở một bên, nghi ngờ nhỏ giọng hô.

Cũng không có đại xuất huyết theo lời nhóm quân y.

Tùy Duyên băng bó kỹ cho Thẩm Ý, mới nói, “Không có đại xuất huyết, có đúng hay không?”

Thẩm Trung gạt đầu.

“Đó là bởi vì các lang băm sẽ vô cảm rút tên ra, hoàn toàn không để ý mạch máu trong thân thể, giống như mũi tên gây này, nếu như vô cảm rút ra, chắc chắn sẽ tạo thành đại xuất huyết, đến lúc đó, cho dù là thần tiên tái thể, cũng không cứu được!”

Tùy Duyên nói xong, nhẹ nhàng đưa tay dò xét ở dưới mũi Thẩm Ý, lại bắt mạch cho Thẩm Ý, mới lên tiếng, “Một chút sắc thuốc xong rồi, các ngươi nghỉ cách cho hấn uống hết, đưa hấn đi đến một chỗ yên tĩnh, nghỉ ngơi cho khỏe, ta sẽ viết đơn thuốc!”

Tùy Duyên nói xong, vào phòng bếp, múc nước rửa tay, rửa mặt, lên lầu thay y phục.

Đây là lần giải phẫu đầu tiên ở cổ đại, nàng rất hồi hộp, cho nên, bên trong xiêm áo đều ướt đầm.

“Nương”

Tùy Duyên nhìn Bất Hối, xoa xoa mặt của Bất Hối, “Không có chuyện gì!”

“Nương, người kia sẽ chết sao?” Bất Hối cẩn thận hỏi.

Vì lòng thương xót, nàng không thể nhìn bất kì kẻ nào chết.

“Hắn không, chỉ cần đường bệnh thật tốt, không đến nửa tháng, liền có thể xuống giường đi lại, mau ngủ đi, sáng mai còn có rất nhiều chuyện phải làm!”

“Nương, tối nay bọn họ sẽ đi sao?”

Tùy Duyên nghiêng đầu nghĩ nghĩ, “Ta đi hỏi Hạo Nhiên thúc thúc của con, con ngủ đi!”

Bất Hối nhìn Tùy Duyên, ngoan ngoãn gật đầu.

Chui vào trong chăn, Tùy Duyên dịch tốt chăn cho Bất Hối, mới xuống lầu, thấy Hạo Nhiên đứng ở cửa phòng bếp, Tùy Duyên khẽ kinh ngạc, “Hạo Nhiên ca!”

Hạo Nhiên gật đầu, “A Duyên, một hồi ta liền đưa Thẩm Ý đến nhà ta, ngui đóng kỹ cửa sổ, tránh cho bọn trộm cắp leo tường mà vào, trộm này trộm nọ.!”

“Tốt!”

“Tối nay ngui mệt mỏi rồi, sáng mai, ta để tức phụ (nàng dâu) của Đại Ngưu và Động Đạt tới đây giúp ngui!”

Tùy Duyên vốn muốn cự tuyệt, lại nghĩ đến tấm lòng thành của Hạo Nhiên, gật đầu, “Tốt!”

Hạo Nhiên thấy Tùy Duyên không cự tuyệt, trong lòng mừng rỡ, bàn tay vươn vào trong ngực, sờ tới vải lụa, bên trong vải lụa là vòng bạc dự định đưa cho Tùy Duyên.

Bạn đang đọc truyện *Cách Phát Tài Của Thương Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38: Lương tâm mờ ám

Hạo Nhiên nghĩ, đeo vòng bạc vào trên cổ tay của Tùy Duyên, chắc chắc rất đẹp mắt, từ từ nhếch miệng mà cười, lộ ra hàm răng trắng.

Hạo Nhiên cười làm Tùy Duyên rợn cả tóc gáy, giật mình nhớ ra gì đó, vội nói, “Ta đi xem Thẩm Công tử!”

Không đợi Hạo Nhiên trả lời, liền lướt qua bên người Hạo Nhiên, đi vào đại sảnh.

Hạo Nhiên sững sờ tại chỗ, chậm rãi lấy tay từ trong ngực ra, thò ra một hơi, đuổi theo, liền thấy Tùy Duyên đang bắt mạch cho Thẩm Ý, “Làm sao vậy?”

“Không có việc gì, là ta quá lo lắng thôi!” Tùy Duyên nói xong, cười nhẹ, mới nói với Hạo Nhiên, “Hạo Nhiên ca, ngui tính toán dàn xếp Thẩm Công Tử như thế nào?”

Hạo Nhiên nhìn nhìn Thẩm Ý, suy nghĩ sâu xa chốc lát, mới lên tiếng, “Hiện giờ bản thân hắn bị thương nặng, không nên lặn lội đường xa trở về doanh trại, có lẽ trước tiên ở nhà ta dưỡng bệnh một thời gian, đợi hắn hơi khá hơn, mới quyết định!”

Hạo Nhiên nói xong, thấy Tùy Duyên gật đầu, “Nương ta đã dẫn người đi về thu dọn, một hồi ta đưa người qua trước, rồi trở về giúp ngui quét dọn, tránh cho cả phòng đầy mùi máu tươi, sáng mai khó buôn bán!”

Hạo Nhiên suy nghĩ chu đáo, Tùy Duyên tự nhiên đồng ý.

Cẩn thận từng li từng tí giúp đỡ đưa Thẩm Ý đi, nghe cả phòng đầy mùi máu tươi, xoay người đi xách nước, tự mình cầm cây lau nhà lau đất.

Thật ra thì vết máu trên đất cũng không nhiều, lau sạch sẽ, xông lá ngải cứu, liền có thể xua tan mùi máu tươi.

Chẳng qua vài cái bàn, tốt nhất có thể đưa ra hậu viện, múc chút nước, rửa sạch rửa thật sạch.

Trên cánh cửa truyền đến âm thanh, “Ai vậy?”

“Tùy cô nương, là ta, Thẩm Trung!”

Thẩm Trung?

Tùy Duyên kinh ngạc, mở cửa, thấy Thẩm Trung đứng ở cửa, ba đại hán vạm vỡ đi theo phía sau.

“Tùy cô nương, Hạo Nhiên ca có khách, cho nên.”

“Không sao, các ngươì vào đi!” Tùy Duyên cắt ngang lời nói của Thẩm Trung.

Hạo Nhiên có chuyện, còn phái Thẩm Trung tới, đã suy nghĩ rất chu đáo.

Dù sao nhiều người như vậy, Tùy Duyên trừ Thẩm Trung ra, thật đúng là không nhận ra mấy ai!

“Tùy cô nương, chúng ta giúp ngươì làm cái gì?” Thẩm Trung hỏi.

Giết ngươì, đánh giặc, chính hấn là cao thủ, nhưng rửa bàn, lau đất, hấn chưa bao giờ làm qua.

“Ta đã lau qua, ngươì giúp ta khiêng cái bàn này đến hậu viện đi, ta sẽ múc nước, rửa sạch, một hồi khiêng trở lại, các ngươì có thể đi về!”

Tùy Duyên giúp Thẩm Ý, trong lòng Thẩm Trung rất biết ơn.

Tự nhiên muốn làm tốt những chuyện Tùy Duyên căn dặn, lớn tiếng nói, “Được thôi!”

Kêu ba người khác, khiêng cái bàn trong đại sảnh đến hậu viện, múc nước múc nước, lau bàn lau bàn, rất nhanh liền lau cái bàn sạch sẽ, lại khiêng trở về đại sảnh.

Dọn dẹp ngăn nắp đồ này đồ nọ, Tùy Duyên liền để mấy người Thẩm Trung đi trở về, đóng cửa, khóa cửa, rửa mặt rửa chân, lên lầu ngủ.

Sáng mai, còn có chuyện của sáng mai.

Thôn Quý gia.

Quý thị vốn cho là, hai nữ nhi sẽ đón nàng trở về, nhưng, trên đường núi, lại không có.

Trong núi nhiều dã thú, lại nhiều phần mộ, một mình Quý thị đốt đuốc, đi sâu một bước, cạn một bước, xiêm áo đã sớm ướt đầm mồ hôi.

Quý thị lo lắng, hai nữ nhi tới đón nàng, gặp phải nguy hiểm, dọc đường đi trong lòng nhúu lại, chỉ sợ trong không khí, có mùi máu.

Lo lắng đề phòng đi về nhà.

Xa xa, nàng liền nghe thấy bà mẫu (mẹ chồng) đang mắng, đầu tiên là mắng nàng là gà mẹ không biết đẻ trứng, lại mắng mấy nữ nhi là thứ thua lỗ, lại mắng trượng phu là đồ bỏ đi.

Mấy đứa bé, hình như đang khóc, chó Đại Hoàng trong nhà, không ngừng kêu gâu gâu gâu.

Lòng của Quý thị, đau không chịu nổi.

Trượng phu hiếu thảo, trước kia có gì tốt, đều sẽ nghĩ tới công bà (cha mẹ chồng), công bà thấy trượng phu có chút bản lĩnh, cho dù không cho nàng sắc mặt tốt, đối với trượng phu và mấy đứa bé, cũng rất tốt.

Nhưng bây giờ.

Trong lòng Quý thị khó chịu, đi càng ngày càng gấp, trượt chân, nặng nề té ngã, ngươì rơi vào trong khe suối, cũng may trong khe suối không có nước, Quý thị còn chưa kịp vui mừng, nhưng trong khe suối có nước bùn, nửa ngươì, ngay tiếp theo bao gạo, túi bột mì cùng nhau lún xuống dưới.

Thời tiết vào đầu xuân, nước lạnh, hố bùn vẫn lạnh như cũ, Quý thị muốn khóc, lại biết, vào giờ phút này, nàng không có tư cách khóc!

Nếu như bây giờ nàng không tự cứu, hôm nay sẽ phải chết rét ở chỗ này.

Dùng lực thật lớn mới từ nước bùn trong khe suối bò ra ngoài, lại dùng toàn bộ sức mạnh kéo bao gạo túi bột mì bị vùi lấp trong bùn lên, Quý thị ngồi ở trên bờ, cả ngươì toàn bộ đều là bùn.

Che vành mắt hồng hồng đi.

Nước mắt tách tách không ngừng rơi.

Tại sao cuộc sống lại khổ như vậy, tại sao khó như vậy.

Ngay cả khóc, cũng không dám khóc thành tiếng.

Quý thị nhớ tới Tùy Duyên rất tốt, Tái đại nương rất tốt, Hạo Nhiên rất tốt, nước nở nghẹn ngào ra tiếng.

Đưa tay sờ vào ngực, không thấy bạc.

Quý thị cả kinh, bất chấp tất cả, vội nhảy vào trong hố nước bùn, tìm kiếm xung quanh, nhưng.

Không có.

Hố nước bùn cũng bị sàng đập thành tương hồ rồi, vẫn không được tìm như cũ.

Quý thị ô ô một tiếng, đau khóc thành tiếng.

Nơi xa, chính là nhà, trong nhà, tiếng chửi rủa của bà mẫu vẫn không ngừng như cũ, Quý thị biết, mọi người đối mặt với chèn ép có thể tìm cái chết, nhưng sàng ngay cả tư cách chết cũng không có.

Đau khổ, vẫn phải trở về.

Chẳng qua là khi Quý thị về đến nhà, nhìn đồ trong nhà, bị ném trong sân, trong gió lạnh xào xạc, trượng phu nữ nhi ôm ấp thành vòng tròn, ở trong gió sớm, run lấy bầy.

“Chiêu Đề.” Quý thị khẽ gọi.

Chiêu Đề nhìn thấy Quý thị, hốc mắt đỏ lên, lại cố gắng nhịn xuống, “Nương, a nãi đuổi chúng ta đi ra, nói nhà này, để cho Đường ca nhà đại bá cưới vợ, sau này thì thuộc về đại bá rồi.”

Quý thị vừa nghe, tức không chịu được.

Nhà cửa là thế hệ trước phân chia cho lúc ra ở riêng, nhi tử như nhau, tại sao bởi vì trượng phu bị thương thất lưng, liền nặng bên này nhẹ bên kia như vậy.

Vừa định đi tranh cãi, Quý Khôi kéo Quý thị, khẽ sờ van nài lắc đầu một cái.

Quý thị bịch một tiếng quỳ gối trước mặt Quý Khôi, “Tướng công, người nói cho ta biết, ta có nên oán hay không?”

“Ái Phân.”

Trước kia, Quý Khôi đều kêu Quý thị là nương tử, vẫn là lần đầu tiên, kêu tên của Quý thị.

“Ta không muốn oán, cũng không muốn trách, nhưng tướng công, hôm nay chúng ta.”

Ngay cả nhà cũng không còn.

Mấy đứa bé, ôm nhau, trong con ngoi ngây thơ cứng rắn, vào giây phút này, tràn đầy oán, tràn đầy hận.

Sau khi oán hận, càng trở nên cứng rắn.

Quý thị nhìn nhìn trượng phu, lại nhìn nhìn mấy đứa bé, “Thôi, thôi, về sau, nương dẫn các người đi ăn xin trên đường, chỉ mong ngày nào đó.”

Mấy nữ nhi gả vào nhà phú quý, bay lên ngọn cây biến thành phượng hoàng.

“Coi như người còn thức thời, mau mang những thứ thua lỗ này vứt ra khỏi thôn Quý gia, cho dù các người đi ăn xin cũng được, bán mấy thứ thua lỗ này cũng được, từ nay về sau đừng trở lại, lão bà ta, không có đứa nhi tử người, không có con dâu người, cũng không có mấy thứ thua lỗ này.”

Quý Khôi tức giận liên tục ho khan, mặt đỏ lên, không nói ra được câu nào.

Mấy đứa bé lạnh nhạt nhìn tổ mẫu của các nàng.

Quý thị cắn răng một cái, cũng không quản cả người đều là bùn, cả người ẩm ướt, cõng Quý Khôi lên.

“Chiêu Đề, thu dọn đồ đạc, chúng ta đi!”

Chiều Đệ vội kêu bọn muội muội dọn dẹp, thật ra thì, chỉ là vài xiêm áo rách nát, nhưng dù sao có cũng tốt hơn không có.

Quý thị cố sức cõng Quý Khôi, đi vài bước, lại thấy đại tẩu (chị dâu) của Quý Khôi đứng ở trong phòng, len lén cười.

Quý thị dừng bước, quay đầu nói với Quý lão thái, “Bà mẫu, hôm nay nguoi khi dễ chúng ta yếu đuối không chỗ nương tựa, không cần gấp gáp, nữ nhi của ta, tất cả đều thông minh có khả năng, tương lai nhất định có thể lên như điều gặp gió, ngược lại nguoi, về sau nhất định hối hận, hôm nay đối đãi với chúng ta như vậy, nhưng mà, chúng ta sẽ không tha thứ cho nguoi, sẽ không.”

Quý thị nói xong, bụng dưới đau nhức, máu dọc theo bắp đùi chảy xuống.

Mấy đứa bé sợ hãi, “Nương.”

Quý thị lắc đầu.”Nương không có việc gì, Chiều Đệ, Phán Đệ, Đái Đệ, Lai Đệ, Niệm Đệ, các con nhớ kỹ, là bà ta, là bà ta hại chết đệ đệ của các con, về sau, không được tha thứ cho họ, không được.”

Nói xong, cõng Quý Khôi, từng bước từng bước đi ra thế giới bên ngoài.

Một đại nam nhân như Quý Khôi, bởi vì ốm đau, dinh dưỡng không đầy đủ, gầy chỉ còn lại da bọc xương, giờ phút này nằm ở trên lưng Quý thị, khóc giống mít ướt.

Năm đứa bé, dắt nhau, trên lưng vác đồ đạc trong nhà của các nàng, liều mạng cắn chặt răng, chẳng qua không chịu khóc một tiếng, chó Đại Hoàng không xa không rời đi theo phía sau các nàng.

Máu lan ra đầy đất.

Quý lão thái hồi hồn sau một hồi sững sờ, ra sức mắng Quý thị quỷ đoán mệnh.

Có thôn dân không nhìn nổi, có ý tốt giữ Quý thị lại vào nhà ăn một chút gì, lại rửa sạch thân thể, Quý thị dùng lời nói dịu dàng cự tuyệt.

Thôn Quý gia này, về sau nàng cũng sẽ không trở lại nữa.

Bạn đang đọc truyện *Cách Phát Tài Của Thương Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Thật sự tham lam hay là giả bộ tham lam

Trời chỉ mới hơi sáng, Tùy Duyên liền rời giường, đêm qua Bát Hối bị dọa sợ, cả đêm mê sảng, không ngừng gặp ác mộng, nàng cũng không ngủ ngon.

Rời giường chải chuốt tóc xong, xuống lầu nấu nước nóng, hít sâu một hơi, ngâm mặt mình ở trong nước lạnh, thanh tỉnh chính mình.

Mới bắt đầu làm bánh bao.

Bát Hối mặc xiêm áo, thắt bím tóc đi xuống lầu, chuông trên tay phát ra âm thanh trong trẻo, vô cùng dễ nghe.

“Tại sao không ngủ nhiều một chút?” Tùy Duyên vừa cắt bánh màn thầu đặt ở trong lòng hấp, vừa hỏi Bát Hối.

“Trời đã sáng, liền muốn rời giường thôi, nương, con giúp người nhóm lửa!”

Tùy Duyên biết là Bát Hối sợ, cũng không hỏi nhiều, “Tốt!”

Nương con hai người bận rộn, thỉnh thoảng tầm mắt giao nhau, cũng sẽ thật lòng cười một tiếng.

Bát Hối hơi an lòng.

Mặc dù hai năm qua sống chung, khiến cho nàng biết, mẫu thân không thể nào tùy tiện tiện tiện bỏ lại nàng, nhưng, nàng vẫn rất sợ, tỉnh dậy, mẫu thân lại bỏ lại nàng.

Sự sợ hãi ấy, đã rất nhiều năm.

Một sớm một chiều không biến mất được.

Nhưng nàng sẽ cố gắng, sẽ cố gắng nghĩ tới sự tốt đẹp của nương, sẽ không suy nghĩ nhiều về những thứ có hay không đều được.

“Nương”

“Ân!” ^

“Người nói, hai tỷ tỷ của di Quý sẽ có bộ dạng gì?”

Tùy Duyên nghe vậy, khề nhú mày, cẩn thận nghĩ nghĩ, “Không biết lớn lên trông thế nào, nhưng mà, hẳn là hai đứa bé ngoan hiểu chuyện khéo léo, có thể chịu được cực khổ!”

Bất Hối nhìn Tùy Duyên, “Nương, người là bởi vì Bất Hối phải đi học đường đi học mới mời họ sao?”

“Một nửa là vậy thôi!”

Tùy Duyên nói thật.

Cẩn thận nói rõ với Bất Hối, “Thứ nhất, nương hi vọng con đi học đường đi học, biết càng nhiều người, kết giao với bằng hữu cùng tuổi với con, thứ hai, cửa tiệm cũng thật sự cần hai người chân chân chính chính có thể nghe ta sai bảo, cũng là ta có thể sai bảo, Bất Hối, con thông minh như vậy, hiểu ý của nương, có đúng hay không?”

Bất Hối gật đầu.

Nãi nãi và Hạo Nhiên thúc thúc là ân nhân của các nàng, mà bọn họ (TD và BH) từ đầu đến giờ, cũng chưa từng báo ân.

Vẫn là bọn họ (Hạo Nhiên và Tái đại nương) giúp đỡ, cho nên, Bất Hối hiểu.

“Nhưng nương, Bất Hối có thể đi theo người đọc sách biết chữ, học văn của nương tốt như vậy, còn biết y thuật, tài nấu nướng cũng cực tốt, cần gì đi học đường hoa lệ cho uổng tiền!”

Tùy Duyên búng trán của Bất Hối, “Đứa nhỏ ngốc, con liên tục ở trong cửa tiệm này, bận rộn cùng nương, học nhiều hơn nữa, cũng không bằng đi học đường, học tập những điều nương không thể dạy con, nương sẽ không biết! Giống như thêu thùa, giống như cầm kỳ thư họa, nương đều không biết!”

Bất Hối kinh ngạc, ngay sau đó nở nụ cười.

Mẫu thân không phải vạn năng.

Mà nàng lại muốn, cố gắng học giỏi thêu thùa, tương lai may toàn bộ xiêm áo cho nương, nãi nãi, Hạo Nhiên thúc thúc.

“Nương, con nhất định học thật tốt!”

Đi học đường học phí thật sự rất đắt.

Tùy Duyên cười.

Cửa sau truyền đến tiếng gõ cửa nặng nề, Bất Hối lập tức bịch bịch bịch chạy đi mở cửa, nhìn hai phụ nhân phúc hậu trẻ tuổi ngoài cửa, xiêm áo tuy cũ kỹ, lại giặt sạch sẽ, trên người cũng chỉnh sửa rất gọn gàng, cười rất khách khí, “Hai vị thẩm thẩm, các ngươì.”

“Ngươi chính là Bất Hối đi, ta là tức phụ (nàng dâu) của Đại Ngưu, họ Điền, về ngươi sau gọi ta là Điền thẩm đi, nàng là tức phụ của Động Đạt, họ Chu, ngươi gọi nàng Chu thẩm là được!”

Sau khi Bất Hối kinh ngạc, cười nheo mắt, “Điền thẩm, Chu thẩm, mau vào bên trong, Hạo Nhiên thúc thúc chỉ kể với nương ta, về nhà Đại Ngưu thúc thúc và Động Đạt thúc thúc, trước kia Bất Hối chưa từng gặp các ngươì, không biết, chậm trễ hai vị thẩm thẩm, hai vị thẩm thẩm cũng không thể tổ cáo với Đại Ngưu thúc thúc, Động Đạt thúc thúc đó!”

Bất Hối nói chuyện dí dỏm lại lấy lòng, chọc cho tức phụ Điền thị của Đại Ngưu, tức phụ Chu thị của Động Đạt không ngừng cười, đi theo Bất Hối vào phòng bếp.

Lại khách khách khí khí chào hỏi Tùy Duyên.

“Hai vị tẩu tử, làm phiền các ngươì!”

“Nhìn muội tử A Duyên nói, ngươi là muội tử của Hạo Nhiên ca, chính là muội tử của chúng ta, xem ngươi khách khí, nhanh nhanh nhanh, người ăn điểm tâm sẽ tới ngay lập tức, ngươi cũng không thể cái gì cũng chưa làm xong!” Điền thị nói xong, ha ha ha nở nụ cười.

Điền thị là một người thẳng thắn, tức phụ Chu thị của Động Đạt tương đối thận trọng, nhưng vừa nhìn đã biết là người tay chân nhanh nhẹn, thông minh, chỉ là hướng nội.

Thoáng có hai trợ thủ, Tùy Duyên làm bánh bao và bánh màn thầu, dễ dàng rất nhiều, lại bận rộn nấu cháo.

Cắt dưa muối rồi xào, để ở một bên.

“Ai u, muối từ A Duyên, xào dưa muối lại cho nhiều dầu như vậy, không trách được ngươi làm ăn rất khá!” Điền thị kêu lên.

Đại Nguru thích ăn ở Tùy ký, vừa bắt đầu, nàng còn tưởng rằng Đại Nguru sinh tà tâm, sau lại cho rằng là muối từ của Hạo Nhiên ca, Đại Nguru ăn gan hùm mật gấu cũng không dám làm loạn, hôm nay thế, trong bánh bao có rất nhiều nhân, trên kệ cũng có nhiều gia vị, nghe mùi thơm đã không chịu được, cuối cùng hiểu, Đại Nguru trở về cần nhân thức ăn nàng làm vô vị tẻ nhạt là vì điều gì.

“Tẩu tử, một hồi mang một chút trở về đi!”

“Đừng, đừng, muối từ A Duyên, Hạo Nhiên ca cho chúng ta mặt mũi, để chúng ta đến giúp đỡ, rất là nhiều người xin, còn không được!”

Những lời này của Điền thị, khiến Tùy Duyên rất kinh ngạc.

Chẳng lẽ, có người tìm Hạo Nhiên nhờ quan hệ, muốn đến Tùy ký giúp một tay, Hạo Nhiên ca mới đề nghị nàng để cho Bất Hối đi học đường, tìm hai trợ thủ?

Nhưng mà Tùy ký mới vừa mở, có tiền lời, nhưng không nhiều lắm, làm sao nàng dám tùy ý mời người?

Cười nói, “Tẩu tử thật thích nói giỡn, về sau tẩu tử không bận rộn, bất cứ lúc nào cũng có thể tới đây, nhưng mà, ta nói trước, cứ ăn, cũng không cần lo về tiền công!”

“A ha ha, vậy về sau mỗi ngày ta tới ăn không uống không, muối từ A Duyên, nói thật với ngươi, bánh gạo nếp, phá lẩu bò của ngươi, thật sự ăn quá ngon.”

Chẳng qua hơi đắt tiền.

Nếu như có thể biết cách phối chế (phối hợp + chế biến).

Điền thị nói xong, len lén liếc nhìn Tùy Duyên.

Tâm tư của Điền thị, Tùy Duyên vừa nghe lời nói liền có thể hiểu rõ, “Tẩu tử, chờ Tùy ký ổn định, ta nhất định dạy ngươi cách phối chế bánh gạo nếp, phá lẩu bò!”

Điền thị mừng rỡ.

Chu thị lại có chút khó chịu, bởi vì nàng không biết ăn nói, cho nên, không biết có phần của mình hay không.

Nhìn Tùy Duyên.

Tùy Duyên cười một tiếng với Chu thị, “Chu tẩu tử cũng giống vậy, đến lúc đó, ta cùng dạy các ngươi!”

Nhưng mà, bây giờ sợ là không được.

Chuyện làm ăn của Tùy ký, dù sao còn chưa có ổn định.

Rồi sau đó thêm một loạt vấn đề, điều điều khoản khoản, Tùy Duyên cũng chưa nghĩ xong.

Chu thị cười, “Cảm ơn muối từ A Duyên, ta nhất định học thật tốt với ngươi!”

Sau đó mượn chút bạc từ nhà nương, cũng mở một nơi giống như vậy với Động Đạt, cuộc sống của gia đình hẳn không còn quá khó khăn.

Tương lai mấy tiểu cô tử (em chồng) xuất giá, có lẽ còn có thể mua của hồi môn thật tốt cho các nàng.

Nghĩ tới tương lai tốt đẹp, Chu thị vô cùng vui mừng.

Điền thị cũng giống vậy.

“Muối từ A Duyên, không bằng bây giờ chúng ta học với ngươi luôn đi, ta bảo đảm với ngươi, nếu không được ngươi đồng ý, chúng ta tuyệt đối sẽ không dùng những gì đã học được từ ngươi ra bên ngoài kiếm tiền, nhiều nhất chỉ làm một ít thức ăn ở nhà, ăn đỡ thêm.”

Tùy Duyên kinh ngạc.

Có phải Điền thị quá coi trọng mình hay không, cũng quá không để mắt đến sự rối rắm của Tùy Duyên nàng.

Nhưng mà lại nghĩ đến tất cả người của Hạo Nhiên, gia cảnh đều không tốt, cũng không có bản lĩnh bên ngươi, cho nên mới chỉ có thể đi theo Hạo Nhiên làm côn đồ lưu manh thu phí bảo hộ.

Mà tức phụ của bọn họ, tự nhiên cũng muốn, tìm biện pháp kiếm tiền nuôi gia đình.

Nở nụ cười, “Được, nhưng mà, có thể các người phải làm việc miễn phí giúp ta!”

Bạn đang đọc truyện *Cách Phát Tài Của Thương Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Thật sự tham lam hay là giả bộ tham lam

Trời chỉ mới hơi sáng, Tùy Duyên liền rời giường, đêm qua Bất Hối bị dọa sợ, cả đêm mê sảng, không ngừng gặp ác mộng, nàng cũng không ngủ ngon.

Rời giường chải chuốt tóc xong, xuống lầu nấu nước nóng, hít sâu một hơi, ngâm mặt mình ở trong nước lạnh, thanh tỉnh chính mình.

Mới bắt đầu làm bánh bao.

Bất Hối mặc xiêm áo, thắt bím tóc đi xuống lầu, chuông trên tay phát ra âm thanh trong trẻo, vô cùng dễ nghe.

“Tại sao không ngủ nhiều một chút?” Tùy Duyên vừa cắt bánh màn thầu đặt ở trong lồng hấp, vừa hỏi Bất Hối.

“Trời đã sáng, liền muốn rời giường thôi, nương, con giúp người nhóm lửa!”

Tùy Duyên biết là Bất Hối sợ, cũng không hỏi nhiều, “Tốt!”

Nương con hai người bận rộn, thỉnh thoảng tầm mắt giao nhau, cũng sẽ thật lòng cười một tiếng.

Bất Hối hơi an lòng.

Mặc dù hai năm qua sống chung, khiến cho nàng biết, mẫu thân không thể nào tùy tiện bỏ lại nàng, nhưng, nàng vẫn rất sợ, tỉnh dậy, mẫu thân lại bỏ lại nàng.

Sự sợ hãi ấy, đã rất nhiều năm.

Một sớm một chiều không biến mất được.

Nhưng nàng sẽ cố gắng, sẽ cố gắng nghĩ tới sự tốt đẹp của nương, sẽ không suy nghĩ nhiều về những thứ có hay không đều được.

“Nương”

“Ân!”

“Người nói, hai tỷ tỷ của di Quý sẽ có bộ dạng gì?”

Tùy Duyên nghe vậy, khẽ nhíu mày, cẩn thận nghĩ nghĩ, “Không biết lớn lên trông thế nào, nhưng mà, hẳn là hai đứa bé ngoan hiểu chuyện khéo léo, có thể chịu được cực khổ!”

Bất Hối nhìn Tùy Duyên, “Nương, người là bởi vì Bất Hối phải đi học đường đi học mới mời họ sao?”

“Một nửa là vậy thôi!”

Tùy Duyên nói thật.

Cẩn thận nói rõ với Bất Hối, “Thứ nhất, nương hi vọng con đi học đường đi học, biết càng nhiều người, kết giao với bằng hữu cùng tuổi với con, thứ hai, cửa tiệm cũng thật sự cần hai người chân chân chính chính có thể nghe ta sai bảo, cũng là ta có thể sai bảo, Bất Hối, con thông minh như vậy, hiểu ý của nương, có đúng hay không?”

Bất Hối gật đầu.

Nãi nãi và Hạo Nhiên thúc thúc là ân nhân của các nàng, mà bọn họ (TD và BH) từ đầu đến giờ, cũng chưa từng báo ân.

Vẫn là bọn họ (Hạo Nhiên và Tái đại nương) giúp đỡ, cho nên, Bất Hối hiểu.

“Nhưng nương, Bất Hối có thể đi theo người đọc sách biết chữ, học văn của nương tốt như vậy, còn biết y thuật, tài nấu nướng cũng cực tốt, cần gì đi

học đường hoa lệ cho uống tiền!”

Tùy Duyên búng trán của Bất Hối, “Đứa nhỏ ngốc, con liên tục ở trong cửa tiệm này, bận rộn cùng nương, học nhiều hơn nữa, cũng không bằng đi học đường, học tập những điều nương không thể dạy con, nương sẽ không biết! Giống như thêu thùa, giống như cảm kỳ thư họa, nương đều không biết!”

Bất Hối kinh ngạc, ngay sau đó nở nụ cười.

Mẫu thân không phải vạn năng.

Mà nàng lại muốn, cố gắng học giỏi thêu thùa, tương lai may toàn bộ xiêm áo cho nương, nãi nãi, Hạo Nhiên thúc thúc.

“Nương, con nhất định học thật tốt!”

Đi học đường học phí thật sự rất đắt.

Tùy Duyên cười.

Cửa sau truyền đến tiếng gõ cửa nặng nề, Bất Hối lập tức bịch bịch bịch chạy đi mở cửa, nhìn hai phụ nhân phúc hậu trẻ tuổi ngoài cửa, xiêm áo tuy cũ kỹ, lại giặt sạch sẽ, trên người cũng chỉnh sửa rất gọn gàng, cười rất khách khí, “Hai vị thẩm thẩm, các ngươì.”

“Ngươi chính là Bất Hối đi, ta là tức phụ (nàng dâu) của Đại Ngươì, họ Điền, về ngươì sau gọi ta là Điền thẩm đi, nàng là tức phụ của Động Đạt, họ Chu, ngươì gọi nàng Chu thẩm là được!”

Sau khi Bất Hối kinh ngạc, cười nheo mắt, “Điền thẩm, Chu thẩm, mau vào bên trong, Hạo Nhiên thúc thúc chỉ kể với nương ta, về nhà Đại Ngươì thúc thúc và Động Đạt thúc thúc, trước kia Bất Hối chưa từng gặp các ngươì, không biết, chậm trễ hai vị thẩm thẩm, hai vị thẩm thẩm cũng không thể tố cáo với Đại Ngươì thúc thúc, Động Đạt thúc thúc đó!”

Bất Hối nói chuyện dí dỏm lại lấy lòng, chọc cho tức phụ Điền thị của Đại Ngươì, tức phụ Chu thị của Động Đạt không ngừng cười, đi theo Bất Hối vào phòng bếp.

Lại khách khách khí khí chào hỏi Tùy Duyên.

“Hai vị tẩu tử, làm phiền các ngươì!”

“Nhìn muội tử A Duyên nói, ngươì là muội tử của Hạo Nhiên ca, chính là muội tử của chúng ta, xem ngươì khách khí, nhanh nhanh nhanh, ngươì ăn điểm tâm sẽ tới ngay lập tức, ngươì cũng không thể cái gì cũng chưa làm xong!” Điền thị nói xong, ha ha ha nở nụ cười.

Điền thị là một ngươì thẳng thắn, tức phụ Chu thị của Động Đạt tương đối thận trọng, nhưng vừa nhìn đã biết là ngươì tay chân nhanh nhẹn, thông minh, chỉ là hướng nội.

Thoáng có hai trợ thủ, Tùy Duyên làm bánh bao và bánh màn thầu, dễ dàng rất nhiều, lại bận rộn nấu cháo.

Cắt dưa muối rồi xào, để ở một bên.

“Ai u, muội tử A Duyên, xào dưa muối lại cho nhiều dầu như vậy, không trách được ngươì làm ăn rất khá!” Điền thị kêu lên.

Đại Ngươì thích ăn ở Tùy ký, vừa bắt đầu, nàng còn tưởng rằng Đại Ngươì sinh tà tâm, sau lại cho rằng là muội tử của Hạo Nhiên ca, Đại Ngươì ăn gan hùm mật gấu cũng không dám làm loạn, hôm nay thế, trong bánh bao có rất nhiều nhân, trên kệ cũng có nhiều gia vị, nghe mùi thơm đã không chịu được, cuối cùng hiểu, Đại Ngươì trở về cần nhân thức ăn nàng làm vô vị tẻ nhạt là vì điều gì.

“Tẩu tử, một hồi mang một chút trở về đi!”

“Đừng, đừng, muội tử A Duyên, Hạo Nhiên ca cho chúng ta mặt mũi, để chúng ta đến giúp đỡ, rất là nhiều ngươì xin, còn không được!”

Những lời này của Điền thị, khiến Tùy Duyên rất kinh ngạc.

Chẳng lẽ, có ngươì tìm Hạo Nhiên nhờ quan hệ, muốn đến Tùy ký giúp một tay, Hạo Nhiên ca mới đề nghị nàng để cho Bất Hối đi học đường, tìm hai trợ thủ?

Nhưng mà Tùy ký mới vừa mở, có tiền lời, nhưng không nhiều lắm, làm sao nàng dám tùy ý mời ngươì?

Cười nói, “Tẩu tử thật thích nói giỡn, về sau tẩu tử không bận rộn, bất cứ lúc nào cũng có thể tới đây, nhưng mà, ta nói trước, cứ ăn, cũng không cần lo về tiền công!”

“A ha ha, vậy về sau mỗi ngày ta tới ăn không uống không, muội tử A Duyên, nói thật với ngươì, bánh gạo nếp, phá lẩu bò của ngươì, thật sự ăn quá ngon.”

Chẳng qua hơi đắt tiền.

Nếu như có thể biết cách phối chế (phối hợp + chế biến).

Điền thị nói xong, len lén liếc nhìn Tùy Duyên.

Tâm tư của Điền thị, Tùy Duyên vừa nghe lời nói liền có thể hiểu rõ, “Tẩu tử, chờ Tùy ký ổn định, ta nhất định dạy ngươi cách phối chế bánh gạo nếp, phá lẩu bò!”

Điền thị mừng rỡ.

Chu thị lại có chút khó chịu, bởi vì nàng không biết ăn nói, cho nên, không biết có phần của mình hay không.

Nhìn Tùy Duyên.

Tùy Duyên cười một tiếng với Chu thị, “Chu tẩu tử cũng giống vậy, đến lúc đó, ta cùng dạy các ngươi!”

Nhưng mà, bây giờ sợ là không được.

Chuyện làm ăn của Tùy ký, dù sao còn chưa có ổn định.

Rồi sau đó thêm một loạt vấn đề, điều điều khoản khoản, Tùy Duyên cũng chưa nghĩ xong.

Chu thị cười, “Cảm ơn muội tử A Duyên, ta nhất định học thật tốt với ngươi!”

Sau đó mượn chút bạc từ nhà nương, cũng mở một nơi giống như vậy với Động Đạt, cuộc sống của gia đình hẳn không còn quá khó khăn.

Tương lai mấy tiểu cô tử (em chồng) xuất giá, có lẽ còn có thể mua của hồi môn thật tốt cho các nàng.

Nghĩ tới tương lai tốt đẹp, Chu thị vô cùng vui mừng.

Điền thị cũng giống vậy.

“Muội tử A Duyên, không bằng bây giờ chúng ta học với ngươi luôn đi, ta bảo đảm với ngươi, nếu không được ngươi đồng ý, chúng ta tuyệt đối sẽ không dùng những gì đã học được từ ngươi ra bên ngoài kiếm tiền, nhiều nhất chỉ làm một ít thức ăn ở nhà, ăn đỡ thêm.”

Tùy Duyên kinh ngạc.

Có phải Điền thị quá coi trọng mình hay không, cũng quá không để mắt đến sự rối rắm của Tùy Duyên nàng.

Nhưng mà lại nghĩ đến tất cả người của Hạo Nhiên, gia cảnh đều không tốt, cũng không có bản lĩnh bên ngoài, cho nên mới chỉ có thể đi theo Hạo Nhiên làm công đồ lưu manh thu phí bảo hộ.

Mà tức phụ của bọn họ, tự nhiên cũng muốn, tìm biện pháp kiếm tiền nuôi gia đình.

Nở nụ cười, “Được, nhưng mà, có thể các ngươi phải làm việc miễn phí giúp ta!”

Bạn đang đọc truyện *Cách Phát Tài Của Thương Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 41: Chỉ mong tuyệt xử phùng sinh*

(* Trong cảnh khốn cùng tìm được đường sống)

Tùy Duyên nghe vậy bật cười, nhưng mà nghĩ đến Chúc Huỳnh Đề là có ý tốt, “Là chuyện gì?”

Chúc Huỳnh Đề cười toét miệng, “Hôm nay một khách quý tới Túc Tiên lâu, là chương quỹ Túc Tiên lâu ở Phụng Hoàng thành, thương lượng chuyện bánh gạo nếp và bánh chưng với chương quỹ của chúng ta, ta suy đoán, chắc chắn buổi chiều Lâm chương quỹ của chúng ta sẽ tới Tùy ký của ngươi, thương lượng với ngươi chuyện phương pháp làm bánh gạo nếp!”

“Phụng Hoàng thành cũng có Túc Tiên lâu sao?” Tùy Duyên hỏi.

“Có, ở Đại Chu quốc của chúng ta trừ kinh thành còn có năm thành lớn, bên trong mỗi tòa thành lớn, đều có một Túc Tiên lâu, nghe nói Túc Tiên lâu ở kinh thành có ba đến năm đại trạch viện lớn như vậy, rất có khí thế!” Chúc Huỳnh Đề nói xong, một mực khao khát.

Kinh thành.

Dưới chân thiên tử, lại có thể có được tâu lâu lớn như vậy, chủ nhân của Túy Tiên lâu, thật sự là người có năng lực.

Mà xuyên đến lâu như vậy, vẫn là lần đầu tiên có người nói với nàng về quốc gia này.

“Chúc Huỳnh Đệ, cảm ơn ngươi, ta nhớ kỹ rồi!”

“Cảm ơn ta làm cái gì, Chúc Huỳnh Đệ ta là bằng hữu của Hạo Nhiên ca, ngươi là muối tử của Hạo Nhiên ca, chính là muối tử của ta, chuyện không tổn hại đến lợi ích của Túy Tiên lâu, ta nhất định sẽ len lén nói cho ngươi biết!”

Chúc Huỳnh Đệ nói xong, thanh toán bạc, chuyển bánh gạo nếp và bánh chưng rồi đi.

Tùy Duyên nhìn xe ngựa rời đi, cảm giác có chút kì lạ, lại không nghĩ ra kì lạ ở chỗ nào.

Nếu không nghĩ ra, Tùy Duyên cũng không đi lãng phí đầu óc suy nghĩ, xoay người trở lại phòng bếp, tiếp tục làm việc khác.

Tùy kí có bánh gạo nếp, có bánh bao và bánh màn thầu, còn có rất nhiều bánh chưng, phá lẩu bò, rất nhiều người tới ăn cơm trưa, đại sảnh nho nhỏ có vẻ cực kỳ chật chội, năm ba người một bàn, còn lại chỉ có thể xếp hàng.

Làm ăn tốt, Điền thị và Chu thị cùng nhau bận rộn, rất hâm mộ, nghĩ tới, nếu như có một ngày, mình cũng có cửa tiệm kiếm tiền như vậy, tốt biết bao nhiêu?

Ngoài thành Phục Hi.

Chiều Đệ mười ba tuổi nhìn sắc mặt của mẫu thân trắng bệch, lại nhìn mấy muối muối và phụ thân xanh xao vàng vọt, hạ quyết tâm, “Nương. . . .”

Quý thị nhìn Chiêu Đệ, “Làm sao vậy?”

“Nương, người bán con đi!” Bán nàng, thì có bạc xem bệnh cho phụ thân, thì có bạc mua đồ ăn cho bọn muối muối.

Quý thị nghe vậy, trong lòng bỗng nhiên đau nhói, “Bán, bán đi đâu?”

Chiều Đệ xoay đầu đi, “Chỗ nào nhiều tiền hơn, bán đi chỗ đó, con cam tâm tình nguyện!”

Quý thị sững sờ, ngay sau đó như điên đánh Chiêu Đệ, “Đưa bé hồ đồ, làm sao ngươi có suy nghĩ như vậy, ta nói, cho dù là ăn xin, ta cũng phải nuôi các ngươi lớn lên, làm sao ngươi, làm sao. . . .”

Quý thị đánh, kéo Chiêu Đệ vào trong ngực, “Chiều Đệ à, nương, nương. . . .”

Mấy đứa bé, từ nhỏ đã lớn lên với sự yêu thương của nàng, chưa từng chịu đánh, chịu mắng.

Trong nhà nghèo, cơm ăn không đủ no, nhưng, mấy đứa bé này, đứa nào không phải là mạng của nàng?

Tất cả đều là mà.

“Nương à, người bán ta đi, người bán ta đi!”

“Không bán, không bán, ai cũng không bán, cho dù chết, chúng ta cũng phải chết cùng một chỗ, Chiều Đệ à, cho dù nương bán con đến chỗ nào, chỉ cần con đi, cả đời con sẽ bị phá hủy, chúng ta, chúng ta. . . .”

Quý thị đột nhiên nghĩ đến Tùy Duyên, nắm chặt tay Chiêu Đệ, “Chiều Đệ, có lẽ, cả nhà chúng ta, còn có một con đường sống, còn có một con đường sống!”

Chiều Đệ không tin.

“Nhanh, Chiều Đệ, mau dẫn bọn muối muối đến dòng suối nhỏ, rửa sạch mặt tay, chúng ta tiếp tục đi!”

Nhất định phải đến trước khi trời tối.

Chiều Đệ rất muốn nói, nương ơi, người trên thế gian này, đều rất lạnh lùng, ai sẵn lòng khi người nghèo túng, cho người một chén nước, cho người một bát cháo, cho người một cái bánh màn thầu?

Không có, không có đâu!

Nhưng Chiêu Đệ biết, vào giờ phút này, thật sự không thể làm cho mẫu thân của nàng, không có lòng tin, và tinh thần can đảm sống tiếp.

Quý Khôi trừ khóc, vẫn là khóc, thậm hận mình vô năng, vô dụng, liên lụy thế nữ.

Nhưng lại không có dũng khí chết đi.

Quý Khôi hiểu, chỉ cần hắn còn kéo dài hơi tàn tiếp tục sống, cũng sẽ không có người dám đánh chủ ý lên mấy đứa bé của hắn, nếu không.

“Đi thôi!”

Quý thị nói xong, cảm giác cả người mềm nhũn không có sức lực, may mà mấy đứa bé hiểu chuyện, lập tức đi rửa sạch sẽ, sạch sẽ đến một chút bụi bẩn cũng không có.

Cổng Quý Khôi lên, Quý thị quay đầu lại, nhìn những món đồ bị vứt bỏ đi, xiêm áo, quần dơ bẩn, dùng sức xoay đầu.

Không phải là nàng không hận, không phải là không oán.

Nàng cực kỳ hận, cực kỳ oán.

Nhưng, cuộc sống vẫn tiếp tục, mấy đứa bé, vẫn chờ ý kiến của nàng, chờ nàng ra quyết định, chờ nàng, cùng nhau sống tiếp.

Bạn đang đọc truyện *Cách Phát Tài Của Thương Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Có một chút quen thuộc

Tùy ký.

Sau khi ăn xong cơm trưa, Điền thị và Chu thị giúp đỡ Tùy Duyên dọn dẹp, rửa chén, lau bàn, quét sân, bận rộn nhưng cực kỳ vui mừng.

“A Duyên, Tùy ký của ngươi buôn bán thật là tốt!” Điền thị nói xong, nhìn Bất Hối đang đếm tiền, rất hâm mộ.

Khi nào, nàng cũng có thể có một cửa tiệm nho nhỏ, bận rộn làm việc, ít nhất kiếm được bạc, đủ cho cả nhà chi tiêu, còn có thể tiết kiệm một chút.

Tương lai có đứa bé.

Điền thị nghĩ đến đứa bé, khẽ bật cười, lại thăm mắng mình, vẫn chưa có dấu hiệu của chuyện này, nghĩ quá xa rồi.

Tùy Duyên nghe vậy, vén sợi tóc rơi xuống bên mặt đến sau tai, mới lên tiếng, “Chờ về sau tẩu tử cũng mở cửa tiệm rồi, chắc chắn còn buôn bán tốt hơn Tùy ký!”

Tuy là lời khen tặng, Điền thị vẫn vui mừng không thôi.

Có hi vọng, vẫn là tốt.

Sau bữa cơm trưa, cuối cùng cũng hết bận rộn, mọi người ngồi ở trong phòng bếp, tán gẫu.

Tùy Duyên nhớ tới Tái đại nương và Hạo Nhiên, đứng dậy rửa nồi.

“A Duyên, ngươi làm gì vậy?”

“Làm chút thức ăn, đưa qua cho Tái đại nương!”

Điền thị nhìn Tùy Duyên, dừng một chút, đột nhiên bừng tỉnh hiểu ra, tại sao Tùy Duyên vừa mất của Tái đại nương.

Nghĩ đến, là người đối xử tốt với ta, ta đối xử tốt với người, đầu xuôi đuôi lọt.

“A Duyên, ngươi thật chu đáo!”

Tùy Duyên cười nhẹ, “Ta đâu có chu đáo, chỉ là thói quen lúc ăn cơm, có Tái đại nương và Hạo Nhiên ca, giờ này không.”

Bọn họ không có ở đây, liền có chút canh cánh trong lòng.

“Hiểu, hiểu, chúng ta hiểu!”

Tùy Duyên làm một ít thịt xào cải trắng, lại cắt thịt bò, một tô canh trứng gà, một chén com lớn.

“Điền tẩu tử, làm phiền người giúp ta đưa đến nhà của Hạo Nhiên!”

Điền thị không ngừng cười, “Phiền cái gì??, chuyện này chỉ là tới lui vài bước thôi!”

Nói xong nhận lấy hộp đựng thức ăn, đưa đến nhà của Hạo Nhiên.

Túy Tiên lâu.

Lâm chương quý lẳng lẳng ngồi, bên cạnh hắn là Triệu chương quý tới từ Phụng Hoàng thành.

Triệu chương quý gầy yếu hơn nhiều Lâm chương quý, cũng già nua hơn rất nhiều, bốn mươi năm mươi tuổi, trông mắt lại sáng loáng sâu thẳm.

Lâm chương quý do dự một hồi mới lên tiếng, “Chuyện này, ta không làm chủ được!”

Triệu chương quý kinh ngạc, “Thế nào, mua phương pháp phối chế về rồi sao?”

“Chưa có!”

“Làm sao lại như vậy?”

Túy Tiên lâu sẽ không làm chuyện buôn bán không tốt như vậy.

Nếu như chủ nhân biết, Triệu chương quý toát mồ hôi đầm đề thay Lâm chương quý.

“Trong lúc nhất thời, cũng không thể nói rõ ràng, nhưng mà, ta có thể đi hỏi thử giúp người!”

Lâm chương quý nói xong, tâm tư hơi đổi.

Nếu như mua được phương pháp phối chế bánh gạo nếp về, sau đó dán nhãn hiệu Tùy ký lên, Tùy Duyên sẽ đồng ý chứ?

“Vậy làm phiền Lâm huynh rồi!”

“Nói gì vậy, đều làm việc cho chủ nhân, chỉ khi Túy Tiên lâu tốt, không phải chúng ta mới có thể tốt sao!”

Triệu chương quý cười.

“Triệu huynh, uống trà!”

Triệu chương quý nâng chung trà lên, nhẹ nhàng ngửi ngửi, “Trà ngon, Lâm huynh, không biết lần này, có thể gặp chủ nhân một lần hay không?”

“Vẫn là đừng gặp, tránh cho gặp phải rắc rối!”

Triệu chương quý gật đầu, “Vẫn là Lâm huynh nghĩ chu đáo!”

Lâm chương quý khẽ mỉm cười, “Một hồi, là người đi cùng ta sao, hay là?”

“Cùng nhau đi, ta cũng muốn xem thử, người nữ tử có thể nghĩ ra nhiều thức ăn ngon như vậy, là thần thánh phương nào!”

“Cũng không phải là thần thánh gì, chỉ là một tiểu phụ nhân có bộ dạng tương đối tươi đẹp, nói chuyện tế thanh tế khí (âm thanh mềm mại, nhỏ nhẹ), nhu nhu nhược nhược!”

“Tiểu phụ nhân?”

“Uh, mang theo một nữ nhi tám tuổi, nữ nhi kia, đúng là đứa bé hiểu chuyện nhất mà ta từng thấy!”

Triệu chương quý kinh ngạc, “Lâm huynh vốn rất ít khen ngợi người khác, huống chi còn là một đứa bé!”

“Đứa bé kia, đáng giá để ta khen ngợi nàng!”

Tùy ký.

Mặc dù Tùy Duyên biết Lâm chương quý sẽ đến, nhưng mà không nghĩ tới còn có một nam nhân trung niên đi cùng.

Ánh mắt đầu tiên, nhìn người nam nhân kia, trong trí nhớ của Tùy Duyên, có một cảm giác không khỏi quen thuộc.

Cũng không nhớ ra được, đã gặp ở nơi nào.

Bạn đang đọc truyện *Cách Phát Tài Của Thương Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Bàn chuyện làm ăn lớn

Nhớ không ra Tùy Duyên liền không nghĩ nữa, dù sao ban đầu nàng cũng cố ý xóa đi hết trí nhớ trước đây, cho dù là tốt, hay là xấu, đều không nguyên nhớ lại nữa, nàng muốn, chính là cùng Bất Hối sống thật tốt.

Chuyện đó, không khiến nàng lo lắng.

Thân thiện nghênh đón nhưng không nịnh bợ cung phụng nói với Lâm chương quý, “Lâm chương quý, mau vào bên trong!”

Lâm chương quý ôm quyền, “Muội tử A Duyên, ta đưa bạc đến cho ngươì đây!”

Tùy Duyên cười, những lời này của Lâm chương quý, nàng thích nghe, “Vậy thì tốt, Lâm chương quý, các ngươì mau vào bên trong!”

Lâm chương quý gật đầu, cười nói với Triệu chương quý, “Triệu huynh, một hồi ngươì cần phải xốc lại mười phần tinh thần, muội tử A Duyên này thật sự là cao thủ nói chuyện làm ăn!”

Triệu chương quý nở nụ cười.

Giống như Phật Di Lặc cười với Lâm chương quý, Triệu chương quý có vẻ tương đối lạnh lùng, đôi mắt kia, có ánh sáng lóe lên, vừa nhìn liền biết không phải là ngươì dễ đối phó.

“Hai vị, mời vào bên trong!”

Lâm chương quý, Triệu chương quý vào đại sảnh của Tùy ký, ngồi xuống, Bất Hối bưng nước trà đi vào.

Động tác nhanh nhẹn đặt ở trước mặt Lâm chương quý, tự nhiên thoải mái cười một tiếng, trở lại phòng bếp, lại trốn ở phía sau cánh cửa từ phòng bếp đi ra đại sảnh nghe lén.

Ba ngươì cùng ngồi xuống, Lâm chương quý mới giới thiệu, “Muội tử A Duyên, đây là Triệu chương quý của Túy Tiên lâu ở Phụng Hoàng thành!”

“Triệu chương quý, mời uống trà!”

Triệu chương quý gật đầu, nâng chung nước trà lên ngửi nhẹ, hơi nhíu mày, mùi vị này.

Tùy Duyên cười, “Là hôm trước cùng Hạo Nhiên ca đi Túy Tiên lâu nói chuyện làm ăn, Lâm chương quý tặng cho, hôm nay, mượn hoa hiến Phật!”

Vừa nghe Hạo Nhiên ca, trong lòng Triệu chương quý hồi hộp, vội nói, “Trà ngon!”

Lại nhìn Lâm chương quý trêu ghẹo nói, “Lâm huynh, chờ ta trở về, ngươì ắt phải chuẩn bị một ít để cho ta mang về!”

“Đừng đừng đừng, nhất định, nhất định!”

Lâm chương quý có khả năng thúc đẩy bầu không khí, “Muội tử A Duyên, không đối gặt ngươì, Triệu huynh là vì bánh gạo nếp, bánh chưng, và sườn kho bánh chưng của ngươì mà tới!”

Lâm chương quý tự nhiên nói ra, ngược lại Tùy Duyên không cự tuyệt, “Vậy hai vị chương quý tính toán một lần mua đi phương pháp phối chế, hay là?”

Về sau Tùy ký không bao giờ có thể làm nữa?

Nếu như là về sau Tùy ký không bao giờ có thể làm nữa, nàng cũng sẽ không ngốc mà bán.

“Không không không, muội tử A Duyên, ý của ta là như thế này, Túy Tiên lâu chúng ta mua đi phương pháp phối chế, nhưng, sau này cho dù là bánh gạo nếp, bánh chưng cũng được, hay là sườn kho bánh chưng cũng được, đều dán nhãn hiệu của Tùy ký, ngươì xem như thế nào?”

Suy nghĩ thật sự chu đáo.

“Nhưng.”

Lâm chương quý thấy Tùy Duyên do dự, cười nói, “Muội tử A Duyên, về sau chúng ta tính thế này, hộp đựng thức ăn, chiếc đĩa dùng để trang trí bánh

gạo nếp, bánh chưng, sườn kho bánh chưng, đều khắc ký hiệu của Tùy ký lên, sau khi mua phương pháp phối chế, ta sẽ không đến Tùy ký vận chuyển nữa, mà là do sự phò của chính Túy Tiên lâu chúng ta làm, muội tử A Duyên, người vẫn có thể làm bán như cũ, nhưng mà, không thể là bất kỳ từ lâu hoặc là buôn bán cá nhân nào ngoại trừ Tùy ký, người thấy thế nào?”

Rất hấp dẫn, chuyện làm ăn rất câu người.

Tùy Duyên do dự.

Nói cách khác, từ đó về sau, trong Tùy ký, tất cả mọi thứ, đều có thể liên quan đến Túy Tiên lâu.

Ôm lấy cây đại thụ Túy Tiên lâu này, tương lai Tùy ký, bùng sáng.

Tùy Duyên nhìn Lâm chương quý, không biết rõ, tại sao Lâm chương quý lại đối xử tốt với nàng như vậy?

Chẳng lẽ, là bởi vì quan hệ với Hạo Nhiên?

“Lâm chương quý, người có thể để cho ta suy nghĩ thật kỹ không?”

Lâm chương quý nhìn Tùy Duyên, nhắc nhở, “Được, muội tử A Duyên, nhưng mà, có thể thời gian suy nghĩ của người không nhiều lắm, ít ngày nữa Triệu huynh sẽ lên đường trở về Phụng Hoàng thành!”

Tùy Duyên gật đầu, “Ta hiểu!”

Cảnh ô liu tốt như vậy, là nhận hay là không nhận?

Tùy Duyên trầm tư một hồi, mới tiếp tục nói, “Lâm chương quý, nếu như sau này cửa tiệm Tùy ký, mở khắp Đại Chu quốc, có tính là ta làm trái với thoả thuận hay không?”

Lâm chương quý và Triệu chương quý cùng nhìn Tùy Duyên.

Giọng điệu thật lớn.

Nhưng mà, chẳng biết tại sao, bọn họ lại cảm thấy, Tùy Duyên có thể làm được.

Sau khi hai người nhìn nhau, Lâm chương quý gật đầu, “Không tính, muội tử A Duyên thật bản lĩnh, ngày Tùy ký trải rộng khắp Đại Chu quốc, sắp tới. Nhưng mà, vẫn hi vọng muội tử A Duyên, truyền dạy nhiều thực đơn cho Túy Tiên lâu, dĩ nhiên, muội tử A Duyên, cũng có thể yên tâm, Túy Tiên lâu cũng sẽ giao cho muội tử A Duyên một khoản bạc xứng đáng với phương pháp phối chế!”

Tùy Duyên cười, “Chuyện này dễ bàn!”

Tùy Duyên nói xong, nghiêng đầu, “Bất Hối, đi chuẩn bị giấy và bút mực!”

Bất Hối nghe vậy, đáp một tiếng, bịch bịch bịch chạy lên gác.

Không bao lâu, Tùy Duyên viết xong thoả thuận đưa cho Lâm chương quý xem, sau khi Lâm chương quý xem, trong lòng thầm gật đầu.

Tùy Duyên khá lắm suy nghĩ thấu đáo, tính toán nhanh nhẹn.

Từng điều, đều đặt Tùy ký ở vị trí có lợi nhất, cho dù tương lai thay đổi như thế nào, Tùy ký vĩnh viễn là nơi có lợi nhất, quan trọng nhất, còn đẩy rất nhiều trách nhiệm cho Túy Tiên lâu.

Thật ra thì cũng không coi là đầy.

Theo như lời trên thoả thuận, cũng hợp tình hợp lý.

Mỗi một thực đơn, cho dù lớn nhỏ nhỏ nhỏ, chế biến phức tạp, hay là đơn giản, Túy Tiên lâu cũng phải cho Tùy ký một trăm lượng bạc.

Mà mỗi tháng Tùy ký phải cung cấp cho Túy Tiên lâu phương pháp phối chế một thực đơn.

Mỗi tháng một thực đơn, nói rõ, nói rõ Tùy Duyên cũng không phải là một người bình thường, cho dù vì sao lưu lạc đến đây, tất cả đều là quá khứ.

Nàng, đang cố gắng xoay người.

Vì mình, vì nữ nhi, trải qua cuộc sống thật tốt đẹp. Lâm chương quý đứng lên, thận trọng ôm quyền với Tùy Duyên, “Muội tử A Duyên, hôm nay Lâm mỗ phải học hỏi rồi!”

Còn có thể viết thoả thuận thành dạng này.

Hắn phục.

Tùy Duyên vội đứng lên, “Lâm chương quý, là ta bụng dạ hẹp hòi rồi, nhưng mà, Tùy ký không hề vững chắc, không chịu được bất kỳ sóng gió gì, cho nên.”

“Ta hiểu!”

Tùy Duyên thấy Lâm chương quý như vậy, trong lòng cảm kích, “Lâm chương quý, sau khi nguoi trở về, sáng mai để cho người tới đây học nấu com thức ăn thịt cá đi, dù sao về sau không cần bận rộn chuẩn bị bánh gạo nếp, ta cũng mừng rồi nhẹ nhõm!”

Lâm chương quý nghe vậy, mừng rỡ, vội từ trong ngực lấy ngân phiếu ra, đếm mười sáu tấm đặt ở trước mặt Tùy Duyên, “Mười từ A Duyên, chỗ này là bạc cho phương pháp phối chế trong một năm, nguoi đếm đi!”

“Chuyện này.” Tùy Duyên kinh ngạc.

Lâm chương quý cười, “Mười từ A Duyên, không dối gạt nguoi, trước khi đến, ta đã có tính toán, cho nên mới chuẩn bị số bạc này!”

Tùy Duyên bật cười, nhận lấy.

Mới nói với Lâm chương quý, “Lâm chương quý, có đôi lời, không biết có nên nói hay không?”

“Mười từ A Duyên, cứ nói đừng ngại!”

“Nếu như ta đưa cho Lâm chương quý phương pháp thực đơn độc nhất, Lâm chương quý tính toán như thế nào?”

“Đĩ nhiên là ưu tiên phổ biến, sau đó.” Lâm chương quý nói xong, đột nhiên im lặng.

Không đúng, nhưng cuối cùng không đúng chỗ nào, Lâm chương quý nói không nên lời.

Tùy Duyên cười, “Lâm chương quý, có đôi lời gọi là dục tốc tắc bất đạt, nếu như nguoi chỉ đưa món ăn ra, có lẽ vừa mới bắt đầu buôn bán sẽ tốt đến không ngờ, nhưng mà sau đó nếu như nguoi vẫn không đưa ra món ăn mới, những khách nhân sẽ như thế nào?”

“Chuyện này.” Lâm chương quý suy nghĩ sâu xa.

Tùy Duyên tiếp tục nói, “Sao nguoi không mỗi tháng đưa ra một món ăn mới, khách nhân sẽ mong đợi, Túy Tiên lâu mới sẽ trường thịnh không suy, Lâm chương quý, nguoi thấy sao?”

Lâm chương quý sững sờ nhìn Tùy Duyên, một hồi lâu, mới lấy lại tinh thần, nhìn Triệu chương quý, Triệu chương quý khẽ gật đầu.

“Ý kiến hay, ý kiến hay, mười từ A Duyên, trời sinh kỳ tài buôn bán!”

“Không không không, là Lâm chương quý khen lắm rồi!”

Những điều này, đều là ở thế kỷ hai mươi mốt, từ những poster thương mại, hoặc là nghe được trong bản tin.

Nói trắng ra là, chính là lạt mềm buộc chặt.

Tiến Lâm chương quý và Triệu chương quý đi, Tùy Duyên ngồi ở đại sảnh Tùy ký, nhìn thoả thuận và ngân phiếu trong tay.

Không hiểu rõ, tại sao mình đồng ý?

“Nương.”

Bất Hối đi tới bên cạnh Tùy Duyên, nắm tay Tùy Duyên thật chặt, mặt tràn đầy lo lắng.

Tùy Duyên ngẩng đầu nhìn Bất Hối, trong nháy mắt con nguoi sáng lên.

Nàng lập tức hiểu, vì cái gì?

Là vì Bất Hối, vì tương lai của Bất Hối, vì cuộc sống sau này của nàng và Bất Hối, có thể càng ngày càng tốt.

“Bất Hối, chúng ta sẽ thật tốt, hạnh hạnh phúc phúc!”

Mũi Bất Hối chua xót, “Nương.”

Mẫu thân là bởi vì nàng, bởi vì nàng, mới thỏa hiệp sao?

Đúng vậy chứ?

Tùy Duyên đưa tay, ôm Bất Hối vào trong ngực, “Bất Hối, con thật sự muốn cái gì?”

“Con muốn, ở bên cạnh mẫu thân, không cần son hào hải vị, không cần vải vóc tơ lụa, cũng không cần nhiều vàng bạc châu báu, con muốn, mẫu thân thật khỏe mạnh, thật vui vẻ!”

Tùy Duyên cảm động gật đầu.

Có nữ nhi như thế, Tùy Duyên nàng cảm thấy mãn nhãn.

Phải trả giá cũng cam tâm tình nguyện.

Chu thị chờ trong phòng bếp, chuyện xảy ra ở đại sảnh, nàng lắng tai nghe, ít nhiều cũng nghe vào đôi chút, lúc này, đối với Tùy Duyên là hãm mộ, lại bội phục.

Vừa định đứng dậy, đi nói mấy câu với Tùy Duyên, hậu viện liền truyền đến tiếng thét chói tai như giết heo của Điền thị.

“Ai nha, mấy tên ăn xin các ngươi là từ đâu tới, sát thiên đao, dọa chết người!”

Chu thị vội vàng chạy ra ngoài.

Tùy Duyên và Bất Hối ở trong đại sảnh nghe thấy tiếng thét chói tai của Điền thị, cũng vội vàng ra cửa sau xem thử rốt cuộc là chuyện gì.

Điền thị cũng không phải là phụ nhân đặc biệt chanh chua, nhưng mà bởi vì ở nhà của Hạo Nhiên, gặp được Tái đại nương, bị Tái đại nương khen ngợi một lần, trong lòng vui vẻ, đi bộ cũng hơi uyển chuyển.

Lại ở cửa sau Tùy ký, bị những người bản thủ, xanh xao vàng vọt dọa sợ hết hồn, mới hét rầm lên.

Quý thị vội kéo mấy đứa bé ra phía sau, không ngừng nói xin lỗi với Điền thị.

“Thật xin lỗi, thật xin lỗi, thật xin lỗi, thật xin lỗi.”

Điền thị vốn định nổi giận, lại thấy mấy người Quý thị mặc dù xiêm áo cũ rách, nhưng dù gì vẫn sạch sẽ, “Thôi, thôi!”

Chu thị mở cửa, vội hỏi Điền thị, “Tẩu tử, làm sao vậy?”

Điền thị khoát tay, “Không có việc gì, chỉ là bị dọa sợ thôi, không có việc gì!”

Tùy Duyên cũng dắt Bất Hối đi tới, “Tẩu tử, đã xảy ra chuyện gì?”

Điền thị nhìn thấy Tùy Duyên, cười đến híp cả mắt, “Muội tử A Duyên, không có việc gì, không có việc gì, chỉ là bị dọa sợ, không có gì đáng ngại, không có gì đáng ngại!”

Tùy Duyên vừa định nói chuyện, liền nhìn thấy Quý thị.

Bản thủ, cả người nhếch nhác, sắc mặt trắng bệch, giống như là mất máu quá nhiều, lại càng thêm tiêu tụy.

Hai mắt xám tro, đó là tuyệt vọng, hơi thở của cái chết. Hôm qua lúc đi, không phải còn vui mừng phấn chấn, tràn đầy hi vọng, làm sao mới một đêm?

Lại nhìn phía sau nàng, mấy đứa bé, lớn nhỏ không đều, đang dựa vào trên vách tường, nam nhân gầy đến mức chỉ còn dư da bọc xương.

“Quý đại tỷ?”

Quý thị nhìn thấy Tùy Duyên, hốc mắt liền tràn đầy tràn nước mắt, thân thể mềm nhũn, quỳ xuống.

“Tẩu tử.”

“Nương.”

“Di.”

Tùy Duyên nghĩ đến đã từng không thể bước đi, được Bất Hối kéo mình đi ăn xin, lại nghĩ đến ở hẻm nhỏ, thiếu chút nữa bị người ta đánh chết, trong lòng nhũn lại, tiến lên, nắm cánh tay Quý thị thật chặt.

“Quý đại tỷ, có lời gì chúng ta nói đã!”

“Muội tử, muội tử, ngươi giúp ta đi, ngươi cứu ta đi, van ngươi, van ngươi.”

Chương 44: Người đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi

Quý thị nói xong, tách tách nước mắt không ngừng rơi, nắm chặt tay Tùy Duyên, “Muội tử, người giúp ta đi, ta đã cùng đường, dù ta sống hay chết đều không sao cả, người thương xót mấy đứa bé đáng thương của ta, các nàng khéo léo hiểu chuyện, chịu cực khổ, người thu nhận các nàng, thưởng miếng cơm cho các nàng ăn, về sau các nàng, chắc chắn nhớ người cả đời, đối xử với người như ân nhân cứu mạng, van người.”

Tùy Duyên nghe vậy, trong lòng bỗng nhiên chua xót.

Lại nhìn mấy đứa bé của Quý thị, từng đứa một xanh xao vàng vọt, thân thể yếu ớt, ánh mắt lại kiên định khác thường.

Ở trên người các nàng, giống như nhìn thấy Bát Hối trước kia, cũng là như vậy, cầu xin người khác thưởng miếng cơm ăn, thưởng văn tiền, mua bánh bao và bánh màn thầu lấp đầy bụng.

Cho nên, giờ khắc này, nàng không từ tuyệt Quý thị được.

Tùy Duyên nghĩ, dẹt hoa trên gấm thì tốt, nhưng, đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi.

“Quý đại tỷ, người trước đứng đây, chúng ta đi vào trước, rồi từ từ nói, có được hay không?”

“Muội tử.”

Trong nháy mắt Quý thị rất vui mừng, hoảng sợ đến thần thờ.

Ngược lại Chiêu Đề, hai mắt đỏ bừng, quỳ gối trước mặt Tùy Duyên, “Di.”

Mấy muội muội thấy tỷ tỷ quỳ xuống, cũng quỳ xuống theo, khéo léo hiểu chuyện, làm cho người ta sinh lòng thương tiếc.

Tùy Duyên khẽ xúc động, nếu không phải ký thỏa thuận với Tùy Tiên lâu, có bạc, nàng cũng sẽ không tùy tiện thu nhận và giúp đỡ gia đình này.

“Tất cả đứng lên, vào bên trong nói chuyện đi!” Nói xong, dùng sức đỡ Quý thị dậy.

Quý thị lấy lại tinh thần, nhìn Tùy Duyên, lại muốn quỳ xuống, Tùy Duyên khẽ lắc đầu, “Quý đại tỷ, có lẽ, chúng ta chính là duyên phận đi!”

Bởi vì đồng bệnh tương liên (cùng chung cảnh ngộ), thông cảm lẫn nhau, nếu không phải đã từng liên tục trải qua khó khăn, có lẽ, hôm nay, nàng tuyệt đối sẽ thờ ơ lạnh nhạt, ngăn Quý gia ở ngoài cửa.

Ngay cả Bát Hối, cũng đi kéo Chiêu Đề, mở miệng kêu một tiếng tỷ tỷ, rất thân thiết.

Làm cho hốc mắt Chiêu Đề càng hồng hơn, nước mắt ở trong hốc mắt, liên tục đảo quanh, lại nhịn không rơi xuống một giọt.

Điền thị và Chu thị nhìn, trong lòng tràn đầy cảm giác không ổn.

Nghĩ đến Tùy Duyên, sau này có người giúp, các nàng còn có thể tiếp tục tới học nghề hay không?

Không được, phải nhanh chóng nói chuyện Tùy Duyên thu nhận và giúp đỡ Quý gia, cho Hạo Nhiên ca.

Giúp đỡ Quý thị đưa Quý Khôi vào nhà, nằm ở trên ghế dựa Tái đại nương thường nằm, Điền thị dẫn đầu nói, “Muội tử A Duyên, ta đi về nhà một chút, một hồi sẽ trở lại!”

Nói xong cũng không chờ Tùy Duyên nói chuyện, xoay người đi ra ngoài.

Chu thị thì ở lại.

Tùy Duyên thần nhiên lắc đầu, “Quý đại tỷ, các người có ăn cơm trưa chưa?”

“Chúng ta không đói bụng!” Quý thị vội nói, ngồi trên băng ghế, đổ mồ hôi.

Tùy Duyên nhìn, tiến lên, giữ chặt cổ tay Quý thị, Quý thị hốt hoảng muốn rút tay lại, nhưng mà rút không ra, lại đỏ hốc mắt, chột dạ nhìn Tùy Duyên, sau khi Tùy Duyên bắt mạch, kinh ngạc không thôi, “Người.”

Mới vừa sinh non, nhưng không có nghĩ ngợi thật tốt?

Mang theo cả nhà tới tìm nơi nương tựa, dọc theo đường đi xảy ra chuyện gì? Hôm qua sau khi trở về, đã xảy ra chuyện gì?

“Muội tử, ta.”

Nàng không nên lỗ mãng tiến vào, nàng mới vừa sinh non, là một người mang điềm xấu.

Nhưng.

Tùy Duyên vỗ nhẹ nhẹ lên mu bàn tay Quý thị, “An tâm ở lại, ta và Bất Hối có ăn, thì một nhà các người cũng có ăn!”

“Muội tử.”

Tùy Duyên thân nhiên cười, “Bất Hối, giúp nương nhóm lửa!”

Bất Hối đáp lời, khéo léo chuẩn bị chạy đi nhóm lửa, lại thấy Niệm Đệ nhỏ nhỏ, đứng ở sau lưng Quý thị, đáng thương, giống như nai con cẩn thận từng li từng tí nhìn nàng, Bất Hối nở nụ cười, tiến lên kéo tay Niệm Đệ, “Ta tên là Bất Hối, người thì sao?”

“Ta... ta.” Niệm Đệ còn nhỏ, chỉ có ba tuổi, lại chưa bao giờ ra khỏi cửa, chính là lần đầu tiên đối mặt với đại tỷ tỷ tốt đẹp như Bất Hối, trong lúc nhất thời mặt đỏ lên, nói không ra câu đầy đủ.

Quý thị nhìn, đau lòng không thôi, vội nói, “Niệm Đệ, đây là Bất Hối tỷ tỷ!”

Bất Hối cười, “Niệm Đệ muội muội, đi, đi nhóm lửa với ta, một hồi ta len lén cho người ăn kẹo!”

“Kẹo.”

Niệm Đệ nhớ lại.

Trước kia vào lễ mừng năm mới, phụ thân từng mua cho một lần, nhưng sau đó, liền không còn.

Bất Hối gạt đầu, sờ sờ vào trong túi, lấy ra một viên kẹo được dùng giấy dầu gói lại, lột giấy dầu, đút kẹo tới trong miệng Niệm Đệ, “Ngọt không?”

Niệm Đệ gạt đầu, “Ngọt!”

Trong lúc nhất thời, Niệm Đệ liền thích người tỷ tỷ nói chuyện dịu dàng, cười lên ảm áp, chuyển động sẽ phát ra âm thanh dễ nghe.

Tùy Duyên nhìn, cười nhạt.

Bất Hối nhóm lửa, Tùy Duyên nấu một nồi mì trứng gà, chất béo đầy đủ.

Múc đặt ở trên bàn trong phòng bếp, hô, “Các người mau tới đây ăn!”

Người Quý gia, người nhìn ta, ta nhìn người, con người rủ xuồng.

Bất Hối kéo từng người một ngồi vào trên ghế, nhét đôi đũa vào trong tay các nàng, lại bụng đưa cho Quý Khôi, “Quý đại thúc, người ăn mì!”

“Ta.” Tay Quý Khôi run run, nhận lấy tô mì, ăn từng miếng từng miếng một.

Trong lòng, muôn ngàn tư vị, vô cùng xúc động.

Mấy đứa bé cầm đôi đũa, mặt đã chui vào trong bát, các nàng lớn như vậy, lần đầu tiên được ăn gì đó có mùi vị.

Chiêu Đệ vẫn cố nén nước mắt, trong chớp mắt lệ rơi đầy mặt, lại dùng sức ăn mì, về sau, về sau, nàng nhất định sẽ báo đáp, nhất định đối xử tốt với Bất Hối.

Tốt hơn với người thân của mình.

Sau khi ăn xong, Chiêu Đệ muốn giành rửa chén, Tùy Duyên thấy Chiêu Đệ một thân xiêm áo mặc dù cũ rách, lại giặt sạch sẽ, mấy muội muội cũng thế, cả người chính đôn gọn gàng, có thể thấy được đại tỷ này là một người tài giỏi, suy đoán, xử lý mọi chuyện trong nhà Quý gia, cũng là do Chiêu Đệ.

“Quý đại tỷ, về sau, các người có tính toán gì?” Tùy Duyên hỏi.

Quý thị nhìn Tùy Duyên, lại nhìn nhìn người nhà của mình, “Muội tử, nương con chúng ta có thể làm việc, mà thất lưng của trượng phu ta bị thương, không làm việc được, nếu như người không ghét bỏ chúng ta, chúng ta ở chỗ người làm việc miễn phí, người chỉ cần lo cơm cho chúng ta là tốt rồi, người xem có thể chứ?”

Như vậy, phù hợp với suy nghĩ của Tùy Duyên, cho dù muốn cho tiền công, cũng phải xem xét lại, sẽ từ từ ngồi xuống nói chuyện tiền công, nhưng, cả một nhà, chỗ ở cũng là một vấn đề khó khăn!

Nếu như Hạo Nhiên ca ở đây, chắc chắn có thể lập tức cho ra ý kiến hay.

Nghĩ như vậy, liền nghe đại sảnh truyền đến âm thanh của Hạo Nhiên, “Nha đầu Bất Hối, mau ra đây nhìn xem, ta mang theo cái gì về cho ngươi!”

“Là Hạo Nhiên thúc thúc trở lại!” Bất Hối nói xong, bịch bịch bịch chạy ra ngoài.

Khi nhìn thấy trong ngực Hạo Nhiên ôm cái gì đó đang nhúc nhích, chân mày Bất Hối nhíu lên, “Hạo Nhiên thúc thúc.”

Hạo Nhiên cười, “Đoán thử xem, trong ngực ta là cái gì, nếu đoán đúng, ta liền tặng cho ngươi, đoán không đúng, ta liền ôm về nhà!”

Bất Hối không buông tha, kéo ống tay áo của Hạo Nhiên “Hạo Nhiên thúc thúc, ta đoán không ra, ngươi cho ta xem một cái, nếu không, ngươi gợi ý cho ta một chút, có được hay không?”

“Vậy ngươi phải nhìn cho kỹ đó!” Hạo Nhiên nói xong, vén góc vải lên, sau đó nhanh chóng che trở lại. “Thấy rõ chưa?”

Bất Hối cười đến híp cả mắt.

Bởi vì, nàng nhìn thấy hai con mắt đen thui, và chiếc mũi nhỏ ướt nhẹp, “Là chó nhỏ, Hạo Nhiên thúc thúc, có phải chó nhỏ hay không?”

Hạo Nhiên cười, nheo lỗ mũi của Bất Hối, vén vải lên, đặt một con chó nhỏ màu vàng kim vào trong ngực Bất Hối, “Đáng yêu chứ?”

Bất Hối hết sức vui mừng, không ngừng gật đầu, tay nhỏ bé nhẹ nhàng vuốt ve đầu con chó nhỏ, chó nhỏ dụi vào trong ngực Bất Hối, nhắm mắt lại, lại ngủ đi.

“Nuông ngươi đâu?” Hạo Nhiên hỏi.

“Ở phòng bếp!”

Hạo Nhiên thấy Bất Hối thích chó nhỏ hẳn đưa, thầm nghĩ không uổng công mình vì con chó này, đến đây một chuyến.

Xoa xoa đầu Bất Hối, chuẩn bị đi tới nhà bếp, lại thấy Tùy Duyên cười híp mắt đi ra.

Dáng vẻ tuyệt đẹp, bình tĩnh ung dung.

Hạo Nhiên nhếch miệng, nở nụ cười.

Tùy Duyên cũng cười, nam tử kia, cao lớn uy vũ, cứ như vậy đứng trong đại sảnh, nhìn thế nào, đều là một người đáng để dựa vào.

“A Duyên!”

“Hạo Nhiên ca!”

“Ngươi nói trước đi!”

“Ngươi nói trước đi!”

Tùy Duyên phì một tiếng nở nụ cười, “Hạo Nhiên ca, ta tìm ngươi có việc!”

“Chuyện gì?” Hạo Nhiên nói xong, ngồi ở trên ghế, lại nói, “Nha đầu Bất Hối, đi pha ly trà cho ta!”

Bất Hối lên tiếng, vừa muốn đi vào phòng bếp, lại thấy Chiêu Đệ bưng nước trà đi ra.

Tùy Duyên, Hạo Nhiên lập tức nheo con ngươi lại.

Là thật sự giới về quan sát hiểu chuyện, hay là có mưu đồ khác?

Chiêu Đệ đặt nước trà ở trước mặt Hạo Nhiên, liền xoay người đi vào phòng bếp, không nhiều lời, cung cung kính kính, quy củ.

“Nàng? Người người mới mời?” Hạo Nhiên hỏi.

Tùy Duyên lắc đầu, giản giản đơn đơn nói qua chuyện của Quý gia, Hạo Nhiên nghe xong nhíu mày.

Ngay sau đó thật sự thoải mái.

Nếu như Tùy Duyên lòng dạ sắt đá, lãnh tình, có lẽ hẳn sẽ không động lòng.

“Ngươi giữ người lại, ngươi định làm như thế nào?”

Tùy Duyên lắc đầu, “Vẫn chưa nghĩ ra, Hạo Nhiên ca, ngươi có thể giúp tìm một căn nhà hay không, dù sao trước tiên cũng để cho bọn họ ổn định lại đã!”

Hạo Nhiên cười ha ha, “Ta đây có một tin tức tốt, ngươi có muốn nghe trước không rồi sau đó lại tính toán?”

“Tin tức tốt gì?”

“Dùng một bữa tiệc Mãn Hán để đổi, thế nào?”

Tùy Duyên bật cười, “Hạo Nhiên ca, ngươi có thể trừ ăn ra hay không?”

“Cuộc sống trừ ăn ra, không còn gì yêu thích, làm sao bây giờ?”

Thấy Hạo Nhiên nói như vậy, Tùy Duyên nở nụ cười, “Được, chỉ cần tin tức này của Hạo Nhiên ca thật sự tốt, ta nhất định làm một bữa, không, làm mười bữa tiệc lớn khao Hạo Nhiên ca!”

“Biết Tế Nhân đường bán thuốc trước phố không?”

Tùy Duyên gật đầu.

Cửa tiệm đó, tất nhiên nàng đã biết đến, bởi vì bao nhiêu thuốc cấp cứu trong nhà, nàng đều đi mua ở đó.

“Chương quỹ kia có lẽ đắc tội người nào, hôm nay tìm ta, muốn bán cửa tiệm!”

Tùy Duyên nghe vậy, trong lòng bắt đầu tính toán.

Ba cửa tiệm kia, vị trí thật sự tốt, mặc dù chưa từng đi vào, nhưng, viện tử ở phía sau rất lớn, còn có mái hiên, đừng nói là một gia đình ở, cho dù là ba năm gia đình, cũng không thành vấn đề.

“Hạo Nhiên ca, hẳn muốn bán bao nhiêu bạc?”

Hạo Nhiên giơ ba đầu ngón tay lên.

Trong lòng Tùy Duyên căng thẳng, “Hạo Nhiên ca, là ba ngàn lượng, hay là ba vạn lượng?”

“Đương nhiên là ba vạn lượng!”

Trong nháy mắt Tùy Duyên, thở dài, “Hạo Nhiên ca, ta không có nhiều bạc như vậy!”

Bây giờ bạc trong tay nàng, cộng lại, không tới 1200 lượng, nào dám hy vọng xa vời mua cửa tiệm đắt tiền như vậy, ở khu vực tốt như vậy.

Vẫn là phải thiết thực một chút thì tốt hơn.

Hạo Nhiên nhìn về mặt nản lòng của Tùy Duyên, cười ha ha, dương dương hã hã nói, “Ta đã thanh toán bạc, hiện tại ba gian cửa tiệm đó đã là của ta, với quan hệ của chúng ta, ngươi mua không nổi, có thể hỏi thuê từ ta mà.”

Bạn đang đọc truyện *Cách Phát Tài Của Thương Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Hạo Nhiên ca rất tốt

“Hạo Nhiên ca.”

Chuẩn bị mọi chuyện ổn thỏa như vậy, nói nàng về sau phải trả như thế nào đây?

Có lẽ, cũng không trả nổi rồi!

Hạo Nhiên hít sâu một hơi, “Đừng nghĩ nhiều, lúc trước ngươi chữa khỏi chân của nương ta, lại vừa cứu Thẩm Ý, ân tình này, chi là mấy cửa tiệm sao có thể so sánh được!”

“Nhưng”

“Nhưng gì? Ba cửa tiệm đó, ta không cho người thuê, cũng cần phải cho người khác thuê, thay vì cho người khác thuê thu tiền thuê, còn không bằng cho người thuê, mỗi ngày có thể ăn uống miễn phí!”

Hạo Nhiên nói qua loa, Tùy Duyên cũng không dám nghĩ qua loa như vậy, “Hạo Nhiên ca, cảm ơn người!”

“Uh, làm cao lương mỹ vị thật ngon để cảm ơn ta đi!” Hạo Nhiên nói xong, ha ha ha nở nụ cười.

Nghĩ thầm, chẳng bao lâu sau, cũng phí hết tâm tư lấy lòng một người như vậy.

Vẫn không thể để cho nàng nhìn ra tâm tư của mình.

Khó khăn quá.

“Tốt!”

Đừng nói là mười bữa ăn, cho dù là 100 bữa, nàng cũng tình nguyện làm.

“Hạo Nhiên ca, Thâm công tử như thế nào rồi?”

Hạo Nhiên nhíu mày, “Thâm Ý sao, người yên tâm, bây giờ có quân y chăm sóc, không có chuyện gì!”

“Còn ở nhà người sao?”

“Uh, ở nhà ta, nương ta chăm sóc!” Hạo Nhiên nói xong, nâng chung trà lên uống một ngụm, chân mày nhẹ nhíu lại, “Mùi vị không tốt bằng Bất Hối pha!”

Tùy Duyên cúi đầu cười yếu ớt.

Dịu dịu dàng dàng.

Tùy Duyên nằm mơ cũng không nghĩ đến, có một ngày như vậy, nàng rửa sạch duyên hoa (lớp ngực trắng), làm một thương phụ chân chân chính chính dịu dịu dàng dàng.

Hạo Nhiên uống một ngụm trà, đặt ly trà ở trên bàn, “A Duyên à, người đã thu nhận và giúp đỡ một gia đình, người phải nghĩ kỹ, tính toán về sau!”

Tùy Duyên ngẩng đầu, “Hạo Nhiên ca.”

Hạo Nhiên hít sâu một hơi, “Người vốn làm thức ăn, tốt nhất mang các nàng đi phòng tắm tắm rửa, thay xiêm áo sạch sẽ, những thứ trước kia, có thể vứt thì vứt đi, còn có thân thể của các nàng, tốt nhất người cũng kiểm tra thử, cũng đừng có bệnh tật gì, biết không?”

Tùy Duyên gật đầu.

Quý thị và mấy đứa bé, có thể đi lại, ngược lại dễ xử lý, nhưng Quý Khôi.

“Hạo Nhiên ca, người xem Quý đại ca?”

Hạo Nhiên suy nghĩ sâu xa, “Chuyện này người yên tâm, một hồi ta để Đại Cẩu và Trư Nhi tới giúp đỡ, mang gia chủ Quý gia đi nhà tắm, còn người, trước tiên đi xem vóc dáng của các nàng, lại đi đến cửa tiệm xiêm áo mua xiêm áo cho bọn họ, nếu như đã là người của người, cũng không thể khất khe với người ta, đúng không, nhưng mà, có chủ có tớ, xiêm áo của các nàng, và người, Bất Hối, tốt nhất vải vóc không được giống nhau, mua bình thường một chút cho các nàng là tốt rồi!”

Tĩnh cờ suy tính chu đáo, trong lòng Tùy Duyên cảm kích.

“Hạo Nhiên ca, ta nhớ kỹ!”

Hạo Nhiên vốn muốn nói điều gì, bỗng nhiên lại nhớ tới, “Buổi chiều, Tùy Tiên lâu vẫn tới đây chuyển bánh gạo nếp và bánh chưng chứ?”

“Ừm!”

“Vậy như thế này, một hồi người cứ ở nhà làm, còn chuyện đi cửa tiệm xiêm áo, ta đi qua một chuyến, để cho chương quỹ cửa tiệm xiêm áo trước tới đo kích cỡ cho bọn họ, rồi trở lại cửa tiệm xiêm áo đóng gói thật tốt, đưa đến phòng tắm, tránh cho người chạy tới chạy lui, quên đi chính sự!”

Thấy Hạo Nhiên an bài mọi chuyện thỏa đáng, Tùy Duyên cúi đầu, nở nụ cười.

Trong lòng, không khỏi rung động.

Hạo Nhiên thấy Tùy Duyên cúi đầu cười yếu ớt, cũng thân nhiên nở nụ cười.

Có lẽ, sau khi đi kinh thành trở về, hẳn liền có thể nói rõ ràng với Tùy Duyên.

Rất nhiều việc, rất nhiều bí mật, hẳn cũng không muốn giữ lại.

Hạo Nhiên ca làm việc, luôn luôn rất có năng suất, chỉ chốc lát đã có người tới đưa Quý Khôi lên xe ngựa, lại có người đến đo kích cỡ cho nương con Quý gia, Diên thị nhiệt tình dẫn các nàng đến nhà tắm, chường quỹ cửa tiệm xiêm áo tự mình đưa xiêm áo, quần, giày, vớ qua.

Quần mới tinh, xiêm áo, quần, giày, vớ, ngay cả yếm cũng chuẩn bị tốt, nương con Quý thị khóc không thành tiếng.

“Đừng khóc, những món đồ này, chường quỹ Tùy ký đều đã thanh toán bạc, về sau, đi theo chủ nhân làm việc thật tốt, cuộc sống tốt đẹp ở phía sau!”
Chường quỹ cửa tiệm xiêm áo nói xong, đề đồ xuống rồi rời đi.

Quý thị nhìn mấy đứa bé, “Chiêu Đệ, Phán Đệ, Đái Đệ, Lai Đệ, Niệm Đệ, các con phải nhớ kỹ, hôm nay, người ta cho, tương lai, phải hoàn lại gấp mười lần, nghìn lần, gấp vạn lần, không có nàng hôm nay đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi, cả nhà chúng ta, sợ là phải li tán rồi!”

Mấy đứa bé, nặng nề gật đầu.

Lời của nương, các nàng cả đời ghi ở trong lòng.

Tùy ký.

Tùy Duyên vội vàng quét dọn, Chu thị giúp một tay, Bát Hối ở hậu viện trên chóc chó nhỏ.

Nhiều lần Chu thị cũng muốn hỏi, lại không biết phải mở miệng như thế nào.

Tùy Duyên nhìn, cười nhạt, “Tẩu tử, người yên tâm, đã đồng ý với các người, ta chắc chắn sẽ không đổi ý!”

Chu thị nghe vậy, “Muội tử, người đừng suy nghĩ nhiều, ta... ta chỉ là.”

“Tẩu tử, ta biết!”

Cuộc sống của ai cũng không tốt đẹp, người không vì mình trời tru đất diệt.

Còn nữa, chỉ sợ Hạo Nhiên ca cũng có lòng giúp các nàng, nếu không, cũng sẽ không bảo các nàng tới đây.

Hạo Nhiên ca?

Lần đầu tiên Tùy Duyên nghĩ, có phải nàng đã bỏ quên điều gì hay không?

Chúc Huynh Đệ tới chuyển bánh gạo nếp và bánh chưng, Diên thị và Chu thị đã đi về nhà, Tùy Duyên ngồi ở trên ghế, nhìn con chó nhỏ màu vàng, đi theo sau lưng Bát Hối, Bát Hối đi đến chỗ nào, nó cũng đi đến chỗ đó, thân thể mũm mĩm, đáng yêu kinh khủng.

Nhưng Bát Hối hết lần này tới lần khác lấy cho nó cái tên, gọi Đại Hoàng.

“Nương, người nói xem, gọi nó là Đại Hoàng có thể không tốt lắm hay không? Dù sao vẫn còn nhỏ như thế, không bằng trước gọi Tiểu Hoàng, chờ sau này lớn lên, lại gọi Đại Hoàng!”

Tùy Duyên bật cười, “Con vẫn nên gọi nó là Đại Hoàng đi, tránh cho đợi nó trưởng thành, con lại sửa lại tên cho nó, nó hoàn toàn không biết con đang gọi ai!”

Bát Hối cẩn thận nghĩ nghĩ, cũng cảm thấy Tùy Duyên nói có lý.

“Nương, vậy ta gọi nó Đại Hoàng, về sau không bao giờ sửa lại nữa!”

Nói xong, ra sức kêu lên, “Đại Hoàng, Đại Hoàng, mau tới đuổi theo ta, mau tới đuổi theo ta!”

Một tiểu nữ tử, một tiểu hoàng cầu (con chó vàng nhỏ), người truy ta đuổi, một chạy ở phía trước, một đuổi theo ở phía sau, thỉnh thoảng Bát Hối dừng bước lại, trên chóc Đại Hoàng, chóc cho Đại Hoàng ra sức dụi vào người Bát Hối.

Chọc cho Bát Hối không ngừng cười ha ha, hoàn toàn là một đứa bé không buồn không lo.

Tùy Duyên nhìn, trong lòng chậm rãi sáng sủa lên.

Dáng vẻ Bát Hối như vậy, là nàng chưa từng nhìn thấy qua, không buồn không lo, không có ưu sầu, ngây thơ như đứa bé không rành việc đời.

Thật tốt! erica-lê-quý-đôn

Tùy Duyên xoay người, liền nhìn thấy Hạo Nhiên đứng ở cửa từ phòng bếp đến đại sảnh, thân thể lười biếng dựa vào ngưỡng cửa, đứng như không đứng.

Nhưng, chẳng biết tại sao, Hạo Nhiên vào giờ khắc này, Tùy Duyên nhìn, cực kỳ tuần tú sáng chói, anh tuấn khiến người ta động lòng.

Như nữ tử chưa bao giờ yêu, cúi đầu, rủ mắt, cười yếu ớt, từng bước từng bước đi về phía Hạo Nhiên, thản nhiên khẽ gọi, “Hạo Nhiên ca!”

“Ừm!” Hạo Nhiên vẫn cứ, cúi đầu nhìn Tùy Duyên.

Năm tháng yên bình tốt đẹp, nữ tử tốt đẹp.

Hắn đợi nhiều năm như vậy, vào giờ khắc này, tim đập thình thịch.

“A Duyên.” Không kìm lòng được khẽ gọi.

Tùy Duyên ngẩng đầu, nhìn Hạo Nhiên, “Àn!”

Ánh mắt trong suốt, không hề gợn sóng, lẳng lặng chờ lời kế tiếp của Hạo Nhiên.

Tùy Duyên nghĩ, nếu như hắn thổ lộ, nàng nhất định đồng ý.

Nam tử có lòng trách nhiệm, có lòng cảm thông, ý chí rộng lớn, nếu thổ lộ với nàng, nàng nhất định đồng ý.

Từ đó, nắm tay nhau mà chết, bên nhau đến già.

Không cầu đại phú đại quý, chỉ cầu tương chi tương hứa (thân nhau hiểu nhau), trường trường cửu cửu.

“Trên đầu ngươi có vật bảo!” Hạo Nhiên nói xong, giơ tay lên nắm được vật bảo trên đầu Tùy Duyên, ngay sau đó vứt ở trên đất.

Trong lòng Tùy Duyên, lập bộp giật mình, khẽ cắn cắn môi.

Trong nháy mắt sự động lòng đi qua, Tùy Duyên trở nên lạnh nhạt, “Hạo Nhiên ca, buổi tối muốn ăn cái gì, cùng ta đi chợ bán thức ăn mua!”

“Nợ trước đi, chờ Thẩm Ý tới, mang theo nương ta qua, nếu như bà biết ta lên lên ăn một mình, sẽ đánh chết ta mất!”

Hạo Nhiên nghiêm túc nói, Tùy Duyên hì hì cười ra tiếng, trêu ghẹo nói, “Làm sao sẽ như vậy, đại nương hiểu rõ ngươi nhất, làm sao lại đánh chết ngươi, nhiều nhất, đánh ngươi một trận thôi!”

“Đó là trước kia, bây giờ người nương ta thương nhất chính là ngươi và Bất Hối rồi, thân nhi tử ta đây, sắp thất sủng rồi!”

Tuy là lời nói trêu ghẹo, nhưng Tùy Duyên biết, Tái đại nương thật sự đối xử tốt với nàng và Bất Hối.

Rất nhiều cách đối nhân xử thế, cũng sẵn lòng dạy nàng.

Với chuyện tình cờ gặp nhau mà nói, đã là đáng quý.

Cũng bởi vì Tái đại nương, thái độ nhìn việc đời của nàng, đã có thay đổi rất lớn. “Hạo Nhiên ca, chờ ta thu xếp xong một nhà Quý đại tỷ, ta làm một ít thức ăn, đưa qua cho đại nương!”

“Làm nhiều một chút, hôm nay ta chạy tới chạy lui cả ngày, cũng chưa ăn cơm thật tốt!”

“Nếu không, ta đi làm tô mì?”

Hạo Nhiên lắc đầu, “Không cần, bụng rỗng, buổi tối ăn nhiều một chút!”

Tùy Duyên cười.

Hạo Nhiên lại nói, “Hậu viện của cửa tiệm trước phố đã trống rồi, có phải ngươi nên đi xem thử hay không?”

“Nhanh như vậy?”

“Đắc tội người không thể đắc tội, 【】【】 ông chủ hận không thể chấp cánh bay đi, nào dám ở lâu hơn nữa, rất nhiều đồ vật cũng không cần, ngươi đi xem thử, có thể dùng hay không, có thể sử dụng thì giữ lại, không thể dùng thì vứt bỏ, còn có mấy gian phòng gì gì đó, cũng quét quét dọn dọn thật tốt, tránh cho dính xui xẻo!”

Tùy Duyên nghĩ đến cửa tiệm đã không còn gì, “Hạo Nhiên ca, không bằng bây giờ chúng ta liền đi qua xem đi, một hồi đi mua thức ăn, sau đó ta lại trở

về làm con!”

“Cũng được!”

Tùy Duyên vội trở lại phòng bếp, đi nói rõ với Bất Hối, vốn định mang theo Bất Hối, nhưng mà lại sợ cả nhà Quý thị trở lại, trong nhà ngay cả một người cũng không có.

“Nuông, người đi đi, con và Đại Hoàng ở nhà chơi!”

Có bạn chơi mới, ngược lại tính tình trẻ con của Bất Hối hoàn toàn hiện ra.

“VẬY BẤT HỐI, NUÔNG KHÉP CỬA LẠI, CON Ở TRONG NHÀ, NẾU NHƯ CHIÊU ĐỆ HỌ TRỞ LẠI, NHẤT ĐỊNH SẼ GỌI CON, CON MỞ CỬA RA, BIẾT KHÔNG?”

Bất Hối ngoan ngoãn gật đầu.

Dặn dò Bất Hối xong, Tùy Duyên mới cùng Hạo Nhiên đi ra khỏi Tùy ký, cùng đi đến Tế Nhân đường trước phố.

Đứng ở cửa Tế Nhân đường, người ra ra vào vào chuyển đồ đạc, bận rộn, gọn gàng ngăn nắp, nhìn thấy Hạo Nhiên, vội chào hỏi, “Hạo Nhiên ca!”

Hạo Nhiên gật đầu, “Các người vất vả, ta đưa A Duyên tới xem!”

“Muội tử A Duyên!”

Tùy Duyên gật đầu, đi theo Hạo Nhiên vào Tế Nhân đường.

Tế Nhân đường có ba gian cửa tiệm mặt tiền, nhưng mà diện tích của đại đường, lớn gấp đôi Tùy ký, ba gian, lớn bằng sáu đại sảnh Tùy ký.

Sau đại sảnh, là sân vườn, sân vườn cũng lớn gấp mấy lần Tùy ký, một cái giếng đầy nước, sau đó là phòng bếp, phòng bếp có một loạt bếp, ước chừng tám lỗ bếp, bên cạnh bày một đoạn dài bếp lò nhỏ và bình sắc thuốc.

Bên cạnh phòng bếp có một hành lang uốn khúc, đi tới một viện tử, trong viện, hai gian phòng, phía trên lầu còn có hai căn.

“Đây là chủ viện, trước kia chủ nhân của Tế Nhân đường ở trong viện tử này!” Hạo Nhiên nói xong, tiện tay chỉ, “Về sau, người có thể ở lầu dưới, còn căn phòng khác làm phòng thu chi, để cho Bất Hối ở trên lầu, một mình một phòng, một căn khác có thể cho Bất Hối để những đồ vật gì đó của nữ nhi!”

Tùy Duyên gật đầu, nàng cũng nghĩ như vậy.

Bất Hối lớn rồi, có suy nghĩ riêng của mình và coi trọng đồ vật gì đó, cũng sẽ có bí mật nhỏ của mình.

“Đi xem phía sau đi!”

Hạo Nhiên nói xong, dẫn Tùy Duyên đi tới sau viện.

Bạn đang đọc truyện *Cách Phát Tài Của Thương Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 46: An bài như thế nào

Hậu viện của Tế Nhân đường lớn hơn tưởng tượng của Tùy Duyên, một sân vườn, bên cạnh đều là gian phòng, phía trên là gác xếp, cộng lại ước chừng 12 gian, bên cạnh sân vườn, dưới mái hiên, còn để bồn hoa.

“Nơi này trước đây là nơi ở của bệnh nhân, cho nên tương đối rộng rãi!” Hạo Nhiên nói.

Tùy Duyên gật đầu.

Chỗ này, nàng rất hài lòng.

“Phía sau còn có viện tử, một cái giếng đầy nước, bình thường giặt xiêm áo gì gì đó, cũng có thể phơi nắng ở phía sau, còn có một chuồng ngựa, người có thể nuôi ngựa, ra ngoài cũng dễ dàng!”

Hạo Nhiên nói xong, đi về phía sau, Tùy Duyên lập tức đuổi theo.

Hậu viện cũng rất lớn, một cái giếng nước, bên cạnh là chuồng ngựa, một nhà xí.

“Cảm giác như thế nào?” Hạo Nhiên hỏi.

“Vô cùng tốt!”

“Hài lòng?” Hạo Nhiên nhú mày hỏi.

“Cực kỳ hài lòng!”

Hạo Nhiên hài lòng cười to, “Ta biết ngay ngươi sẽ hài lòng, lúc chương quỹ Tế Nhân đường tìm ta, nói muốn bán cửa tiệm này đi, ta thấy hần vội vàng như thế, tuy có lòng giúp hần, nhưng cũng nghĩ tới, Tùy ký của ngươi, buôn bán tốt như vậy, đáng tiếc vị trí chưa đủ tốt, cũng không đặt được vài cái bàn cái ghế, quá nhiều người cảm thấy chật chội, dứt khoát không ăn, a ha ha, A Duyên, giúp ngươi một đại ân như vậy, chuẩn bị cảm ơn ta thế nào?”

Trong lòng Tùy Duyên tràn đầy cảm động.

Côn đồ lưu manh trước mặt, cũng không ức hiếp dân chúng, cũng không làm xằng làm bậy.

Bởi vì có hần, đường Tây này, mỗi cửa tiệm buôn bán cũng đặc biệt tốt, người người an cư lạc nghiệp.

Cho dù có khó khăn, hần cũng có hết sức đi giúp.

“Hạo Nhiên ca, ngươi muốn cái gì?”

“Vàng bạc châu báu, vải vóc tơ lụa, ta đều có, ta muốn” Hạo Nhiên nói xong, giơ tay lên sờ sống mũi, “Ngươi để cho ta suy nghĩ thật kỹ đã...”

Tùy Duyên bật cười, “Hạo Nhiên ca, thừa dịp hiện tại thời tiết lạnh, ta làm lẩu cho ngươi ăn! Nếu như đầy đủ nguyên vật liệu, ta còn có thể làm cá nướng, quay.”

“Đừng nói nữa mà... Nói nữa nước miếng của ta cũng chảy ra!”

Hạo Nhiên nói xong, ha ha ha sáng sảng nở nụ cười.

Tùy Duyên cũng cười.

“Đi, đi hậu viện xem thử!”

“Tốt!”

Hậu viện, đúng như Hạo Nhiên ca từng nói, rất lớn.

“Ngươi đừng thấy ở đường Tây đều là những người buôn bán nhỏ, nhưng, rất nhiều hàng hóa đều phải lấy từ bến tàu đường Tây này, rất nhiều người cũng phải lên thuyền từ đây để rời đi, cho nên vẫn rất nhộn nhịp!”

Ngư long hỗn tạp, cũng không ai biết, sẽ có một cao thủ võ lâm, ẩn cư ở đây hay không.

Dù sao, kín đáo cũng hơn thành thị.

“Hạo Nhiên ca, cảm ơn ngươi!”

Cảm ơn vào lúc nàng khó khăn, đã giúp đỡ.

Cảm ơn đã suy nghĩ vì nàng như vậy.

Hạo Nhiên cười, “Nếu muốn cảm ơn ta, về sau liền đồng ý với ta ba chuyện đi!”

Người nói vô tâm, người nghe hữu ý.

Tùy Duyên rủ mắt xuống, “Được!”

Thấy Tùy Duyên không chút do dự đồng ý, Hạo Nhiên mừng rỡ, có chút chưa tỉnh hồn lại, “Chính là do ngươi nói, về sau cũng không thể đổi ý!”

“Vậy phải xem Hạo Nhiên ca muốn ta làm cái gì đã, bảo ta giết người phóng hỏa, ta sẽ không làm!”

“Không không không, giết người phóng hỏa, đó là chuyện nam nhân phải làm, sao ta có thể đẩy ngươi vào hố lửa, nhiều nhất, nhiều nhất bảo ngươi giúp ta làm cơm cả đời.”

Giặt xiêm áo cả đời.

Lại sinh mấy đứa bé.

Tùy Duyên nghe vậy, mặt không khỏi đỏ lên.

Lời này, quả có ân ý rồi.

“Hạo Nhiên ca.”

Hạo Nhiên thấy Tùy Duyên lúng túng, lại cười lớn, “Chọc ngươi chơi thôi, chờ về sau ta cưới tức phụ, cũng không tới chỗ của ngươi ăn chực nữa rồi!”

Vốn là muốn xoa dịu bầu không khí, vì những lời ngay sau đó của Hạo Nhiên, trong nháy mắt không khí giữa hai người trở nên lúng túng.

Tùy Duyên lặng lẽ lui về phía sau hai bước.

Rung động trong nháy mắt, cũng trong nháy mắt này, bị dập tắt.

Ngẩng đầu, vẻ mặt tự nhiên, “Hạo Nhiên ca, cửa tiệm này của ngươi, tính toán cho thuê bao nhiêu tiền một tháng?”

“À, à.” Hạo Nhiên à mấy cái, mới hốt hoảng nói, “Không có việc gì, ngươi xem rồi trả đi!”

Thật hối hận, những lời mới vừa rồi.

Hắn vốn không phải suy nghĩ như vậy.

Cái miệng ngu ngốc chết tiệt này, bình thường nói năng ngọt xớt, hôm nay làm sao vậy?

Chẳng lẽ, bởi vì chuyện đêm đó, bắt đầu nghi ngờ?

Xem ra, phải tìm một khoảng thời gian, nói rõ mọi chuyện với A Duyên, tránh cho tiếp tục như vậy, lại thành tâm bệnh mất.

Từ từ, phai nhạt phần đáng quý đáng phục kia, có lẽ cả đời cũng không có khả năng động lòng nữa.

“Như vậy sao được, cửa tiệm này là của Hạo Nhiên ca, tiền thuê nhất định phải do Hạo Nhiên ca quyết định!”

“Vậy hai lượng bạc một tháng đi, ngươi thấy thế nào?”

Hai lượng?

Tất nhiên Tùy Duyên đồng ý.

“Tốt!”

Ra ngoài Tế Nhân đường, Hạo Nhiên nói hắn có việc bận phải đi ngay, Tùy Duyên chuẩn bị đi mua thức ăn.

“Đúng rồi A Duyên, buổi tối ta không tới ăn cơm!”

Tùy Duyên nghe vậy, cũng không hỏi nhiều, “Vâng!”

Hạo Nhiên có chuyện của Hạo Nhiên, nàng cũng có chuyện của chính nàng.

Hạo Nhiên cười cười, vốn muốn nói gì, cuối cùng lại không nói gì, quay người đi.

Tùy Duyên nhìn bóng lưng của Hạo Nhiên, trong lòng khẽ động, xoay người đi chợ bán thức ăn.

Ở chợ bán thức ăn, Tùy Duyên không dám nán lại, dù sao cả nhà Quý thị, một hồi còn trở lại.

Buổi tối phải an bài cả nhà Quý thị thế nào, chỗ ở thì nhỏ, lại không dư giường, Tùy Duyên lại rối rắm.

Bạn đang đọc truyện *Cách Phát Tài Của Thương Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 47: Suy nghĩ chu đáo

Sau khi rồi rắm, ngay sau đó Tùy Duyên thoải mái.

Chỉ cần chịu đựng mấy ngày nữa, liền có thể chuyển sang bên này, đến lúc đó nhiều phòng như vậy, tùy tiện ở.

Đã đồng ý thu nhận và giúp đỡ cả nhà Quý thị, Tùy Duyên nghĩ, có lẽ là ở trên người mấy đứa bé nhìn thấy một Bất Hối cứng rắn tương tự, không xa không rời, còn nhỏ tuổi, đã khéo léo hiểu chuyện.

Cũng hoặc là, ở trên người Quý thị, cảm thấy tình thương sâu đậm của người mẹ.

Đúng, tình thương của người mẹ.

Nếu như lòng dạ Quý thị ác độc, bán mấy đứa bé đi, đổi lấy bạc, đủ nàng ăn cả đời.

Tùy Duyên không khỏi trầm mắng suy nghĩ xấu xa của mình.

Mua thức ăn, vội vàng vàng trở lại Tùy ký.

Cả gia đình Quý thị đã tắm rửa sạch sẽ trở về, thay xiêm áo sạch sẽ, cả gia đình sống ở phòng bếp, có vẻ có chút khó chịu và chật chội.

Vừa thấy Tùy Duyên, Quý thị vội đứng lên, “Muội tử!”

“Quý đại tỷ, ngơngi ngồi trước đi!” Tùy Duyên cười nói.

Chiêu Đề liền vội vàng tiến lên, nhận lấy cái giỏ trên tay Tùy Duyên, Tùy Duyên bật cười.

“Bất Hối, con dẫn tỷ tỷ muội muội họ đến hậu viện chơi cùng Đại Hoàng đi!”

Trong lòng Bất Hối biết Tùy Duyên có chuyện muốn nói cùng Quý thị, vội vàng gật đầu.

Chiêu Đề cũng vội vàng dẫn theo mấy muội muội đuổi theo.

Đại Hoàng.

Trước kia họ cũng có một con chó, nhưng trên đường tới Phục Hi thành, nương nói, về sau cũng không thể mang nó theo, cũng không nuôi nổi nó, liền đưa nó cho một hộ nhà nông.

Cũng không biết, gia đình kia có đối xử tốt với nó hay không.

Thấy gia đình kia cũng không tệ lắm, lúc nhận lấy nó, cũng rất vui vẻ, suy nghĩ, sẽ đối xử tốt với nó!

Phòng bếp.

Quý thị băn khoăn lo lắng nhìn nhìn Tùy Duyên, cúi đầu, tay nắm thật chặt.

Tùy Duyên bắt đầu đi, “Quý đại tỷ, ngơngi ngồi xuống đi, chúng ta từ từ nói!”

“Ài, tốt!”

Quý thị ngồi xuống, nhìn sang Quý Khôi đang nằm ở trên ghế bên cạnh, thay xiêm áo sạch sẽ tinh thần cũng tốt hơn, trong lòng vô cùng đau nhói.

Trong lòng sợ hãi muốn chết, Tùy Duyên sẽ đuổi cả gia đình họ ra ngoài.

Đặc biệt là Quý Khôi không thể làm việc kiếm sống, nàng lại mang điếm xấu sinh non.

“Quý đại tỷ, ngơngi sinh non là chuyện lúc nào?”

Quý thị nghe vậy, vội đứng lên, mặt lập tức trắng như giấy, “Muội tử, ta... ta, ta.”

“Đại tỷ, ta kêu ngơngi một tiếng đại tỷ, thì sẽ không tính toán so đo những chuyện này, ta chỉ là muốn nói cho ngơngi biết, nếu như ngơngi còn muốn có đứa bé, bắt đầu từ giờ khắc này, phải dưỡng bệnh thật tốt, nếu như ngơngi tin vào ta... ta sẽ kê chút thuốc điều trị cho ngơngi, chỉ cần ngơngi uống đúng hạn, về sau vẫn còn có thể sinh con, về phần Quý đại ca, ta cũng có thể làm cho hắn lại đứng thẳng lên một lần nữa!”

Quý thị không thể tin vào tai của mình.

Là đang nằm mơ sao?

Nhất định là đang nằm mơ!

A Duyên nói, chỉ cần điều trị thật tốt, nàng (Quý thị) vẫn còn có thể sinh con, nàng (A Duyên) cũng có thể trị khỏi cho Quý Khôi?

Là mơ sao?

Quý thị nhìn Quý Khôi, “Quý Khôi”

“Ái Phân!”

Phu thê hai người không nhịn được ôm đầu nghẹn ngào khóc.

Vì ánh mặt trời hiem gắt này, khóc đến ruột gan đứt đoạn.

Tùy Duyên nhìn, cũng không khỏi chua xót.

Nghĩ đến, tình cảm giữa phu thê bọn họ, là cực kỳ quý báu.

Lúc khó khăn vẫn không xa không rời, chỉ mong tương lai, khi phú quý, cũng không rời không bỏ.

Sau khi khóc thút thít, Quý thị đứng dậy, bịch một tiếng quỳ gối trước mặt Tùy Duyên, “Muội tử.”

Tùy Duyên sợ hết hồn, vội đỡ Quý thị dậy, “Quý đại tỷ, người tội gì phải tự làm khổ mình?”

“Muội tử, trước tiên người hãy nghe ta nói hết, có được hay không?”

Tùy Duyên nhìn Quý thị, không nặng nề nữa, “Được, người nói!”

“Muội tử, về sau, cả nhà chúng ta, cam tâm tình nguyện làm trâu làm ngựa cho người, báo đáp người lúc chúng ta sống không bằng chết đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi, để cho cả gia đình chúng ta không đến nỗi nhà tan cửa nát, nếu trong cả gia đình chúng ta, có một người làm ra chuyện thực có lỗi với người, thật có lỗi với Bất Hối, cả nhà chúng ta không được chết từ tế, bị thiên lôi đánh!”

“Người”

Cần gì phải thề độc như vậy.

“Muội tử, người tin ta!” Quý thị nắm chặt tay Tùy Duyên, khổ sở cầu xin.

“Quý đại tỷ, ta tin người, về sau chúng ta, cùng nhau cố gắng, cùng nhau phát gia trí phú (làm giàu), hung hăng giẫm những người đã từng xem thường chúng ta, khi dễ người của chúng ta, ở dưới chân!”

“Ừm!”

Bên ngoài viện tử.

Vành mắt Chiêu Đệ ửng đỏ.

Nàng cố ý ở gần cửa phòng bếp, chính là muốn nghe thử mẫu thân và Duyên di nói những chuyện gì, Duyên di có phản ứng gì.

Nhưng không nghĩ.

“Chiêu Đệ tỷ tỷ!”

Chiêu Đệ cúi đầu, nhìn Bất Hối phẫn nộ đáng yêu, “Ân!”

“Chiêu Đệ tỷ tỷ, chỉ cần cả gia đình ở chung một chỗ, cho dù ở nơi nào, đều tốt hơn cả nhà phân tán, cũng không tìm được nhau!” “Bất Hối.”

Bất Hối cười, nét mặt tươi cười như hoa, “Chiêu Đệ tỷ tỷ, người xem, khó khăn như vậy, Quý di cũng không có ý định bán các người đi, có thể thấy được nàng rất thương các người, hôm nay, các người có đất đặt chân, cần gì canh cánh trong lòng vì những chuyện không vui trước kia?”

Bất Hối là đang khuyên Chiêu Đệ, không phải cũng là đang khuyên chính mình sao.

Đã từng không vui vẻ, mặc dù nàng cố gắng quên, nhưng vào đêm khuya yên tĩnh, vẫn sẽ nghĩ đến.

Nhưng Bất Hối biết, khi đó, mẫu thân là bị bệnh, bệnh quên mất nàng, mới có thể đối với nàng như vậy.

Sau đó, mẫu thân khỏi, đối với nàng tốt hơn.

“Bất Hối, ta biết!”

Bất Hối cười, lộ ra hàm răng trắng, “Chiêu Đệ tỷ tỷ, mau đến xem Đại Hoàng của ta, mặc dù bây giờ nó còn là Tiểu Hoàng, nhưng mà, về sau nhất định sẽ biến thành Đại Hoàng!”

“Uh, nhất định sẽ biến thành Đại Hoàng!”

Com tối. erica,

Tùy Duyên bận rộn nấu com, Chiêu Đệ, trợ thủ, mấy đứa bé, rửa rau, cắt thức ăn, làm việc, thật sự là gọn gàng ngăn nắp.

Ngay cả Niệm Đệ nhỏ nhỏ, cũng khéo léo đáng yêu.

Chân tay không hề lỏng ngóng một chút nào, mỗi đứa bé, cũng tự nhiên thoải mái, tay chân nhanh nhẹn.

Tùy Duyên không khỏi suy nghĩ, Quý thị có năm nữ nhi tốt.

Năm nữ nhi này, tương lai cho dù là làm gì, đều là một bảo vật.

Làm com xong, Tùy Duyên cầm đôi đũa, gấp một ít đặt ở trong đĩa, bỏ vào hộp đựng thức ăn, chuẩn bị đi đưa qua cho Tái đại nương.

Lại nghe Hạo Nhiên ở bên ngoài hét lớn vào nhà.

Tùy Duyên không khỏi bật cười, ngược lại đúng lúc.

“Nha đầu Bất Hối!”

“Hạo Nhiên thúc thúc!”

Bất Hối khẽ gọi một tiếng, chạy đến bên cạnh Hạo Nhiên, kéo tay Hạo Nhiên, “Nương ta đang chuẩn bị đi đưa đồ ăn qua cho nãi nãi!”

“Vừa đúng lúc, một hồi ta mang về cho!” Hạo Nhiên nói xong, xoa xoa đầu của Bất Hối.

Chọc cho Bất Hối không ngừng cười ha ha.

“Đi chơi đi, ta với nương ngươi nói chút chuyện!”

Bất Hối ngoan ngoãn gật đầu, chạy đi.

Hạo Nhiên đi về phía Quý thị, Quý thị gấp gấp hành lễ với Hạo Nhiên, mở miệng nhưng không nói ra được câu nào.

“Tất cả mọi người gọi ta Hạo Nhiên ca, ngươi cũng gọi ta là Hạo Nhiên ca đi, còn nữa, nếu đã ở lại rồi, liền yên tâm ở lại, nếu có những ý đồ xấu xa thì vứt bỏ đi, mặc dù Hạo Nhiên ca ta lấy giúp người làm niềm vui, nhưng trong mắt cũng không thể có một hạt cát nào, nếu như ngươi là một người tốt, Hạo Nhiên ca ta kính ngươi, nếu như ngươi là một người xấu, Hạo Nhiên ca ta cũng sẽ không tha cho ngươi!”

Quý thị nghe vậy, trong lòng lộp bộp giật mình, một người tốt có chính nghĩa, “Hạo Nhiên ca, ta nhớ kỹ!”

“Ghi nhớ là tốt rồi, đúng rồi, bên ta vừa đúng lúc có một viện còn trống, ta để cho người của ta thu dọn qua rồi, đệm chăn gì gì đó, cũng đã chuẩn bị xong, các ngươi ăn com tối ở chỗ A Duyên, ta để cho người của ta tới đón một nhà các ngươi đi qua, chờ cửa hàng mới của A Duyên chuẩn bị xong, lại đến ở trong cửa hàng mới, cũng có thể chăm sóc lẫn nhau!”

“Vâng!”

Hạo Nhiên khoát tay, đi về phía Tùy Duyên, “Như thế nào, ta suy nghĩ chu đáo chứ?”

Tùy Duyên gật đầu.

Đâu chỉ chu đáo, quả thật quá chu đáo.

“Nhớ thiếu nợ ta một bữa tiệc Mãn Hán, ta cảm thấy, mười bữa ăn nhất định là không đủ, tối thiểu phải 20 bữa!” Nói xong, nhận lấy hộp trong tay Tùy Duyên, cười ha ha, nghênh ngang đi ra ngoài.

Tùy Duyên nhìn bóng lưng Hạo Nhiên, rú mắt xuống, nở nụ cười.

Nam tử này, tính tình như vậy, thật sự khiến cho người ta, không kìm lòng được mà yêu thích.

Cười xoay người, “Ngồi xuống ăn com đi!”

Mặc dù thất lưng Quý Khôi không khỏe, không thể ngồi dậy, cũng không thể đi lại, tay vẫn tương đối linh hoạt, tự mình ăn com cũng hoàn toàn không có vấn đề gì, ngồi ở trên ghế, nhìn thịt trong chén, com trắng, đồ ăn trong chén, cho dù là, lễ mừng năm mới trước đây, cũng không được ăn ngon như

vậy.

Cũng không dám nghĩ, sẽ có một ngày, có thể ăn ngon như vậy.

Còn là một bữa cơm tối.

“Ăn cơm đi!”

Tùy Duyên hô, mấy đứa bé bụng chén, có hơi không biết nên xuống tay như thế nào.

Bất Hối vội gấp rau đặt vào trong chén họ, liên tục giới thiệu, không có khoa trương, không có khoe khoang, bình bình đạm đạm, lại ấm lòng người như vậy, trong lúc nhất thời, năm đứa bé mất đi nhà, trong nháy mắt lại tìm được cảm giác gia đình, còn có thêm một người muối muối (tỷ tỷ)!

Chiêu Đệ nghĩ, sẽ hạnh phúc, nhất định sẽ hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Cách Phát Tài Của Thương Phụ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Ân nhân cứu mạng

Sau bữa cơm tối, Chiêu Đệ giúp đỡ rửa chén, mấy đứa bé quét sân, lau bàn, Hạo Nhiên ca để Đại Ngưu tới đón cả nhà Quý thị đi, Tùy Duyên và Bất Hối đưa mắt nhìn họ rồi đi.

Mới đóng cửa, rửa mặt rửa chân, lên lầu ngủ.

Trên giường,

“Bất Hối!”

“Ừm!”

“Mấy ngày nữa chúng ta sẽ phải chuyển đến trước phố, chính là y quán Tế Nhân đường từng mở trước kia, bởi vì lão bản gặp phải chút chuyện, bán cửa tiệm cho Hạo Nhiên thúc thúc của con, hôm nay, nương hỏi Hạo Nhiên thúc thúc của con thuê lại cửa tiệm!”

Bất Hối kinh ngạc, “Nương, đến lúc đó, chúng ta vẫn là bán phá lấu bò, bánh bao và bánh màn thầu sao?”

“Dĩ nhiên, chỗ kia lớn, cũng náo nhiệt, đến lúc đó chúng ta có thể bán cả ngày, hậu viện cũng lớn, một nhà Quý di của con cũng có thể ở cùng một chỗ với chúng ta!”

“Nhưng nương, nơi này phải làm sao đây?”

“Nơi này?” Tùy Duyên nghĩ nghĩ.

Chỗ này, là ngôi nhà đầu tiên của nàng và Bất Hối, chắc chắn không vứt bỏ bỏ được.

Cẩn thận nghĩ nghĩ mới lên tiếng, “Bất Hối, chúng ta tiếp tục mở, ta có thể làm đồ ăn, đưa tới, để cho Điền thẩm và Chu thẩm của con bán ở chỗ này, ta trả tiền công cho các nàng, con thấy thế nào?”

“Tốt, mặc dù phải trả tiền công, có thể kiếm được không nhiều lắm, nhưng mà nương, con không nỡ nhìn nơi này bị đóng cửa, cũng không nỡ bán đi nơi này!”

“Ta cũng không nỡ!”

Nương con nhìn nhau cười một tiếng.

Nếu không bỏ được, vậy thì giữ lại nơi này.

Sáng sớm ngày hôm sau, Tùy Duyên liền rời giường, chuẩn bị đồ bán vào buổi sáng, vừa đến phía sau, liền vang lên tiếng gõ cửa.

“Ai vậy!” Sớm như vậy.

Tùy Duyên đi, đến gần mở cửa.

“Duyên đi, là ta, Chiêu Đệ!”

Tùy Duyên kinh ngạc, đứa nhỏ này, làm sao lại sớm như vậy?

Mở cửa, khi nhìn thấy bốn đứa bé ở ngoài cửa thì trong lòng Tùy Duyên ngũ vị tạp trần.

Thời tiết vào đầu xuân, sương mù mờ mờ, trên mặt nấy đứa bé, đều là giọt sương, hiển nhiên đã đợi ở cửa ra vào rất lâu, nghĩ chắc là nghe thấy âm thanh nàng múc nước, mới lên tiếng.

“Các ngươì.”

“Duyên đi, chúng ta vừa mới đến!” Chiêu Đệ vội nói.

Cố gắng cười với Tùy Duyên, “Duyên đi, nương ta nói, trước phải chỉnh đốn cho ta cha xong, rồi mới tới đây, chúng ta tới trước!”

Tùy Duyên vội vàng tránh người ra, “Mau vào đi, bên ngoài lạnh lẽo!”

Bốn đứa bé đi theo Tùy Duyên vào phòng bếp, hoàn toàn không cần Tùy Duyên mở miệng, liền bắt đầu bận rộn làm việc, nhóm lửa, quét sân, lau bàn, múc nước.

“Chiêu Đệ.” Tùy Duyên khẽ gọi.

Chiêu Đệ nhìn Tùy Duyên, “Duyên đi, chúng ta làm không tốt sao?”

Tùy Duyên vội vàng lắc đầu, “Không phải vậy, Chiêu Đệ, các ngươì làm rất tốt, chỉ là, chỉ là.”

Đều vẫn là đứa bé, không phải sao?

“Duyên đi, ngươì muốn nghe suy nghĩ thật sự của ta sao?”

“Ngươì nói, ta nghe!”

Chiêu Đệ cúi đầu, nghĩ nghĩ, “Duyên đi, cảm ơn ngươì, lúc một nhà chúng ta, gặp khó khăn nhất đã giúp chúng ta, thật ra thì trước khi đến, ta vẫn không tin, có ngươì sẽ giúp chúng ta, nhưng lại không dám phá tan hi vọng của nương ta, cho nên, chúng ta tới đây, nhưng mà, Duyên đi, ngươì thu nhận và giúp đỡ chúng ta, lại cho chúng ta ăn ngon như vậy, mặc ấm như vậy, trong lòng chúng ta cảm kích, muốn giúp ngươì làm việc thật tốt, chúng ta không cần tiền công, chỉ cầu, Duyên đi, không cần đuổi chúng ta đi!”

Chiêu Đệ biết, nếu như bị đuổi đi, cả gia đình họ, thật sự liền phải ly tán.

Phụ mẫu thương các nàng không phải là giả, nhưng, hiện thực tàn khốc, các nàng cũng chỉ có thể khuất phục, hoặc bán mình cho nhà giàu, từ đó sống chết miễn bàn.

Hoặc bán mình vào kỹ quán thanh lâu, từ đó giao trình tiết cho ngươì qua đường.

Tùy Duyên nhìn Chiêu Đệ, “Chiêu Đệ, ta hỏi ngươì, có phải ở trong lòng ngươì, ngươì nghĩ, chỉ muốn giúp ta làm việc thật tốt hay không, chỉ cần không làm trái với ta... ta sẽ không đuổi đi các ngươì đi?”

Chiêu Đệ gật đầu.

Đúng, nàng chính là nghĩ như vậy.

Trong lòng Tùy Duyên chưa xót không thôi, “Chiêu Đệ, về sau xem Tùy ký trở thành gia đình đi, trừ khi có một ngày các ngươì không muốn ở lại nữa, ta nhất định không đuổi các ngươì đi!”

“Duyên đi.”

Tùy Duyên vỗ vỗ bả vai Chiêu Đệ, “Làm việc đi, một hồi ngươì tới ăn điểm tâm rất nhiều!”

Chiêu Đệ bừng tỉnh, ngay sau đó mới lên tiếng, “Vâng!”

Có bốn đứa bé, cộng thêm Bất Hối là năm ngươì, Tùy Duyên thật lòng cảm thấy, nhiều ngươì sức mạnh lớn, bận rộn, tuyệt đối không cảm thấy mệt mỏi.

Mấy đứa bé, tay chân nhanh nhẹn, đối đãi với mọi ngươì tự nhiên thoải mái.

Sau bữa sáng, Chúc Huỳnh Đệ đưa đại nương muốn học làm bánh gạo nếp và bánh chưng tới Túy Tiên lâu.

Hơn 50 tuổi, nghe nói họ Trần.

Tùy Duyên liền gọi bà Trần Đại nương, Trần Đại nương tinh thần hưng phấn, vừa nhìn đã biết là nhân vật lợi hại, Tùy Duyên cũng không qua loa với bà, bắt tay vào dạy bà làm bánh gạo nếp.

Trần Đại nương là một nhân vật lợi hại, một buổi sáng, liền học bí quyết làm bánh gạo nếp đến tay, còn làm một mình.

“Ừ, mùi vị không tệ!” Trần Đại nương tự mình nếm thử, khen.

Tùy Duyên ở bên cạnh cười, “Đại nương, buổi chiều vẫn học sao?”

“Buổi chiều vẫn học thêm một buổi, sáng mai ta sẽ không tới nữa!”

“Tốt!”

Buổi chiều, Trần Đại nương làm được bánh gạo nếp, mùi vị gần như không khác với Tùy Duyên, vui mừng trở về Túy Tiên lâu.

Tùy Duyên biết, về sau, bánh gạo nếp, Túy Tiên lâu sẽ không bao giờ tới chuyển nữa, đồng thời không khỏi nhẹ nhõm, cũng nhớ lại, đã kiếm được không ít.

Nhưng mà không sao, Túy Tiên lâu ở đường Đông, Tùy ký ở đường Tây, chỉ cần năng làm thật tốt, vẫn có thể bán ra rất nhiều ở đường Tây như cũ.

Còn có thể đổi mới bánh gạo nếp.

Ngày hôm sau, Tùy Duyên tìm đến Điền thị, Chu thị. “Hai vị tâu từ, hôm nay tới tìm các ngươì, nhưng thật ra là muốn nói chuyện với các ngươì, Tùy ký của ta sẽ dọn đến trước phố, cửa tiệm bên này, ta cũng không có ý định đóng cửa, không biết hai vị tâu từ có đồng ý tới làm ở đây hay không, một tháng ta cho hai vị tâu từ một người một lượng bạc!”

Điền thị Chu thị nghe vậy, tất nhiên trong lòng vô cùng đồng ý.

“Nhưng muội từ A Duyên, chúng ta chưa quen thuộc.” Điền thị rầu rĩ nói.

Chu thị cũng vội vàng gạt đầu.

Một lượng bạc, đủ chi tiêu ở trong nhà.

Động Đạt kiếm bạc, có thể mua vải vóc, để mấy tiểu cô tử trong nhà làm thành hàng thêu, đi bán ở trên đường, đó cũng là một khoản tiền thu nhập.

Của hồi môn của mấy tiểu cô tử, cũng có chỗ trông cậy.

“Không có việc gì, bánh bao và bánh màn thầu, hai vị tâu từ đã biết làm, bánh gạo nếp và bánh chưng, các tâu từ học một ít là được, về phần phá lẩu bò, mỗi ngày ta tới đây một chuyến, phối lượng nguyên liệu phù hợp, chỉ cần nắm chắc độ lửa, là tốt rồi!”

Điền thị Chu thị nghe vậy, dĩ nhiên là vô cùng mừng rỡ, mở miệng đồng ý.

Chỉ cần giúp đỡ bán, mà có thể một tháng một lượng bạc, chuyện này đúng là cái bánh từ trên trời rơi xuống.

Không phải là các nàng không tìm được việc làm, mà là họ là tức phụ của côn đồ lưu manh, đi ra ngoài, hoàn toàn không ai muốn.

Hôm nay Tùy Duyên đồng ý cho họ một cơ hội, đúng là chuyện cực tốt.

“Được, được, muội từ A Duyên, chúng ta nghe ngươì!”

“Cứ quyết định như vậy đi!”

Mấy ngày kế tiếp, buổi sáng Tùy Duyên phải ở Tùy ký làm điểm tâm, sau đó phải chuẩn bị điểm tâm buổi trưa phá lẩu bò buổi trưa, bánh bao và bánh màn thầu, buổi chiều liền dẫn tỷ muội Chiêu Đề, Bất Hối đi Tùy ký mới dọn dẹp quét dọn.

Mấy gian phòng bên trong Tùy ký mới đã trống, một nơi lớn như vậy, quét dọn cũng là một công việc phải dùng sức lực.

Quý thị nhất định muốn giúp một tay, sau khi bị Tùy Duyên nói mấy câu, an tâm trở về chăm sóc Quý Khôi và Niệm Đề.

Cũng may bốn tỷ muội Chiêu Đề đều là người thật sự có khả năng, lại chịu khó hiểu chuyện, nghĩ đến mấy ngày ở chung, Tùy Duyên rất yêu thích họ.

Bất Hối và các nàng sống chung cũng rất tốt.

Đào mất, nửa tháng qua đi, tháng hai lại tới.

Mùa hoa đào bay trong gió.

Tùy ký mới đã được quét dọn sạch sẽ, cái bàn cái ghế, chén, đĩa, đôi đũa, muỗng, lồng hấp, dầu muối tương dấm thậm chí còn có củi, Hạo Nhiên ca cũng giúp mua xong, mọi chuyện đã sẵn sàng, chỉ chờ chuyển vào khai trương.

Sau bữa cơm trưa, sau khi Tùy Duyên thu dọn sạch sẽ, đi tìm Tái đại nương.

Hơn nửa tháng không gặp Tái đại nương, Tùy Duyên và Bất Hối đều rất là nhớ nhưng.

Nhà của Hạo Nhiên.

Tái đại nương đang nói chuyện với Thẩm Ý, đều là nói một chút chuyện xưa xưa xưa xưa, Thẩm Ý lại nghe đến say sưa ngon lành.

“Đại nương, sau đó thì sao?”

“Sau đó, chân của ta liền được A Duyên chữa lành!”

“A Duyên?” Thẩm Ý thì thầm.

“Đúng vậy, chính là A Duyên, mũi tên gãy trên người ngươi, cũng là nàng rút ra cho ngươi đó!”

Thẩm Ý bừng tỉnh hiểu ra, “Thì ra là nàng, Hạo Nhiên cũng đã nhắc qua với ta!”

Tái đại nương cười, “A Duyên là nữ tử tốt, một mình mang theo đứa bé, bản lĩnh cũng tốt, cũng bất hiển son, bất lộ thủy (không để lộ những chuyện quan trọng), tính tình cũng tốt, thật hiếm thấy!”

Thẩm Ý gật đầu, “Dù sao nàng cũng là ân nhân cứu mạng của ta, chờ ta khá hơn, đại nương có thể dẫn ta đi qua, tự mình nói với nàng tiếng cảm ơn hay không?”

“Là chuyện dĩ nhiên!”

Mấy ngày nay, Thẩm Ý ở với nàng, nàng không thể đi ra ngoài, cũng may mỗi ngày Tùy Duyên làm thức ăn, để Hạo Nhiên đi lấy, hoặc là Điền thị đưa tới, nếu không, nàng chắc chắn khó chịu muốn chết.

Cũng không biết Bất Hối ra sao rồi, đi học đường chưa?

Nghĩ đến Bất Hối, Tái đại nương liền cực kỳ nhớ nhưng.

“Đại nương”

“Nãi nãi.”

Tái đại nương vừa nghe thấy âm thanh, ngẩn ngơ, “Thẩm Ý, ngươi có nghe thấy có người gọi ta không?”

“Có!”

“Ai ư, là nha đầu Bất Hối của ta đến thăm ta đây mà!” Tái đại nương nói xong, vội vàng đứng dậy đi mở cửa.

Mở cửa ra, đứng ở ngoài cửa là Tùy Duyên cười yếu ớt và Bất Hối ha ha cười vui vẻ, trái tim Tái đại nương cũng tan chảy, kéo Bất Hối vào trong ngực, vừa thương vừa yêu, “Ngươi đó tiêu bại hoại này, lâu như vậy mới đến nhìn nãi nãi, khiến nãi nãi nhớ hòng rồi!”

Bất Hối cười, vội vàng giải thích, “Nãi nãi, ta cũng muốn đến nhìn ngài, nhưng phải quét dọn Tùy ký mới, ta lại không nỡ để nương bận rộn làm việc một mình, ta phải nhìn chăm chăm nương, không thể để cho nương quá mệt mỏi!”

Tái đại nương bật cười, “Đúng đúng đúng, Bất Hối của chúng ta là áo khoác bông thân thiết khéo léo hiểu chuyện, nhanh, đi vào viện ngồi, bồi nãi nãi trò chuyện thật tốt!”

Tái đại nương nói xong, kêu Tùy Duyên và Bất Hối đi vào.

Từ đầu đến cuối vẫn kéo tay Bất Hối, thân thiết như với thân tôn nữ (cháu gái ruột).

Thẩm Ý vẫn nhìn Tái đại nương và nương con kia, luôn là Tái đại nương trêu chọc tiểu nữ oa, mà nữ tử ăn mặc như phụ nhân, vẫn thân nhiên cười, dịu dàng giống như gió xuân tháng hai, ấm áp lòng người.

Nàng chính là ân nhân cứu mạng của mình sao?

Bạn đang đọc truyện *Cách Phát Tài Của Thương Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 49: Tâm sự với Tái đại nương

Thẩm Ý nhìn, chỉ cảm thấy dường như đã gặp ở nơi nào, cố gắng nghĩ, rồi lại nhớ không nổi.

Tái đại nương đã dẫn Bát Hối, mang theo Tùy Duyên tới.

“A Duyên, hẳn chính là Thẩm Ý người đã cứu!”

Thẩm Ý vội vàng đứng dậy ôm quyền, “Đa tạ ân cứu mạng!”

“Thẩm công tử không cần đa lễ, người là bằng hữu của Hạo Nhiên ca, ta nhất định cố gắng hết sức!”

Cũng may cứu sống được Thẩm Ý, nếu như không cứu sống được, làm sao đối mặt với sự tin tưởng tuyệt đối của Hạo Nhiên.

Thẩm Ý nghe vậy, tâm tư hơi đổi, nở nụ cười, “Để cảm ơn đại ân cứu mạng của ân nhân, tương lai nếu như ân nhân có việc cần Thẩm Ý, cứ mở miệng!”

Ân cứu mạng lớn hơn trời, sao Thẩm Ý hẳn có thể vong ân phụ nghĩa.

“Thẩm công tử, người không cần phải đề ý!”

Thẩm Ý kinh ngạc, do nàng không biết thân phận của mình, cho nên cự tuyệt, hay là đã biết thân phận của mình, vẫn không chút động lòng như cũ?

Nếu như về sau, vậy thật sự đáng giá xem trọng, cũng thật sự đáng giá để Hạo Nhiên động lòng.

“Ân nhân, có biết ta là ai không?”

Tùy Duyên cười, “Thẩm công tử là ai, đối với ta mà nói, chỉ là bằng hữu của Hạo Nhiên, không có thân phận khác!”

Tùy Duyên đáp lời như vậy, thật sự rất hay.

Thẩm Ý cười, “Ân nhân, là Thẩm Ý thất lễ!”

Thấy Thẩm Ý như vậy, Tùy Duyên nhúc nhích.

Ngược lại Tái đại nương ha ha nở nụ cười, “Thẩm Ý à, đây là A Duyên, còn nhỏ hơn người một hai tuổi, người đừng mở miệng là kêu một tiếng ân nhân, gọi người ta già đi rồi!”

Thẩm Ý vội nhận lỗi, “Đúng đúng đúng, đại nương nói đúng, về sau liền đổi lời nói gọi A Duyên!”

“Đúng đúng đúng, nên như vậy!” Tái đại nương liên tục cười ha ha.

Thẩm Ý biết Tùy Duyên không những y thuật giỏi, tài nấu nướng cũng tốt, đối xử rất tốt với Tái đại nương, Tái đại nương cũng rất thích Tùy Duyên và Bát Hối.

Bát Hối.

Thẩm Ý nhìn đứa bé đứng ở bên cạnh Tái đại nương, hẳn cẩn thận quan sát, cười cười, lấy ngọc bội bên hông xuống, đưa cho Bát Hối, “Nha đầu, đây là quà gặp mặt thúc thúc tặng cho người!”

Bát Hối vội vàng lắc đầu, trốn sau lưng Tái đại nương.

Tùy Duyên vừa thấy ngọc bội kia toàn thân trong suốt tròn bóng sáng long lanh, liền biết là hàng thượng đẳng, vừa định cự tuyệt thay Bát Hối.

Tái đại nương đã nhận lấy, nhét vào trong tay Bát Hối, “Nha đầu à, đây là quà gặp mặt thúc thúc tặng cho người, thể hiện là trưởng bối yêu thích vẫn bối, mau nhận lấy!”

“Nãi nãi.”

Bát Hối kinh ngạc kêu lên.

Vừa nhìn liền biết ngọc bội này rất đáng tiền, nàng không thể nhận.

“Nha đầu, cầm đi, trong tay nữ hài tử, dù sao cũng phải có mấy vật quý giá, về sau bảo quản cẩn thận, biết không?” Tái đại nương khuyên nhủ.

“Nhưng” Bất Hối nhìn Tùy Duyên.

Tùy Duyên vội nói, “Đại nương.”

Tái đại nương cười nhìn Tùy Duyên, “A Duyên à, chuyện này nghe ta, không phải là người mang đồ ăn qua cho ta sao, mau dọn ra đi, để cho ta nếm thử!”

Trong lòng Tùy Duyên biết đã không thể cự tuyệt, khẽ thở dài một cái, “Bất Hối, mau tạ ơn thúc thúc!”

Bất Hối nhìn nhìn Tùy Duyên, nhìn nhìn Thái đại nương, lại nhìn nhìn Thẩm Ý, vội vàng tiến lên, quy quy củ củ hành lễ, “Bất Hối gặp qua Thẩm thúc thúc, cảm ơn Thẩm thúc thúc!”

Lễ, cũng không đúng chuẩn.

Thẩm Ý lại cười, “Không cần đa lễ!”

Tùy Duyên xoay người đi dọn thức ăn, Thái đại nương vội nói, “Thẩm Ý à, bồi lão bà tử ta ăn đi!”

“Tốt!”

Bốn món ăn, một món rau trộn, một chén cháo thập cẩm lớn.

Mặc dù Thái đại nương khỏe mạnh, nhưng dù sao cũng đã lớn tuổi, Tùy Duyên liền làm cháo dễ tiêu hóa.

Hôm nay Thẩm Ý ở đây, Tùy Duyên liền chia làm hai chén nhỏ, Thái đại nương, Thẩm Ý một người một chén.

Tái đại nương, Thẩm Ý liên tục khen mùi vị không tệ.

Thức ăn, Thẩm Ý chỉ là lướt qua liền dừng, ngược lại trật tự ăn cháo.

Sau khi ăn xong, Thẩm Ý liền đứng dậy cáo từ trở về nhà.

Tùy Duyên thu dọn bàn, bồi Thái đại nương nói chuyện, Bất Hối ở dưới cửa sổ nhìn xuống sách Hạo Nhiên đã học qua, nhìn say sưa ngon lành.

“A Duyên, Hạo Nhiên nói, người thuê lại cửa tiệm trước phố?”

“Đúng!”

“Người đưa nhỏ này, đều là người mình, còn trả tiền thuê cái gì? Hạo Nhiên cũng thế, tuyệt không hiểu chuyện, chúng ta cả ngày ăn chùa uống chùa của người, sao có thể nhận tiền thuê của người!”

Tùy Duyên cười, nắm tay Thái đại nương, “Đại nương, thật ra thì, tiền thuê ta trả cho Hạo Nhiên ca, thật rất ít!”

Hơn nữa sau khi nàng cố ý tìm hiểu qua tiền thuê của những cửa tiệm ở xung quanh, trong lòng càng thêm cảm kích Hạo Nhiên.

Nếu như tiền thuê nhiều hơn, nàng nhất định sẽ suy xét, nếu không phải, trong lòng nàng lại không yên tâm.

Cho nên, hai lượng một tháng, có trời mới biết, ba gian cửa tiệm này, tiền thuê một tháng, ít nhất mười hai.

Tái đại nương cũng hơi thở dài, “A Duyên, người là một người hiểu chuyện, nếu nói tiền thuê phù hợp, về sau cứ tiếp tục là cái giá đó, nếu như người thật lòng gọi ta một tiếng đại nương, thì không nên từ chối, chờ thương thế của Thẩm Ý tốt lên, đại nương vẫn đi đến Tùy ký của người, cả ngày ăn uống miễn phí, tốt nhất ở Tùy ký còn có thể có một chỗ nằm, nếu như ta mệt mỏi, nghỉ ngơi, liền ở chỗ của người, không trở về nữa!”

Tùy Duyên vội vàng gật đầu, Bất Hối lại quay đầu lại, “Nãi nãi, nếu không, người ngủ ở gian phòng của ta, ta nói với nương, ta lấy gác xếp làm phòng của ta, nãi nãi, người ngủ ở gian phòng của ta đi, có được hay không?”

Tái đại nương nghe vậy, trái tim cũng tan chảy, “Tốt tốt tốt, vẫn là nha đầu Bất Hối tốt, không ghét bỏ lão thái bà ta đây, nằm ngủ trong gian phòng của Bất Hối, mùa đông ôm nha đầu Bất Hối, cũng ấm áp!”

Bất Hối không ngừng cười ha ha.

Tùy Duyên cũng cười.

Tái đại nương vui mừng ha ha, “Này A Duyên, người chuẩn bị khi nào thì khai trương tiệm trước phố?”

“Còn chưa biết, đến tìm đại nương hỏi một chút, khi nào là ngày thật tốt!”

Thấy Tùy Duyên tới hỏi mình chuyện đại sự xem ngày này, trong lòng Thái đại nương rất thoải mái, nhìn Tùy Duyên, thấy thế nào cũng rất tốt.

“Chuyện này cứ để ta lo, chờ Hạo Nhiên trở lại, ta để cho hắn đi hỏi Vương Bán Tiên, bảo đảm chọn cho ngươi một ngày hoàng đạo, sau khi khai trương, kiếm đầy bồn đầy bát!”

“Uh, ta nghe đại nương!”

“Đúng rồi, cả nhà Quý thị, đã an ổn?”

“An ổn, thất lung của Quý đại ca không tốt, hôm đó ta đi nhìn rồi, cần một chút dược liệu, Phục Hi thành không có, Hạo Nhiên ca đã sai người mang về từ bên ngoài, chỉ cần dược liệu đến, liền có thể trị thất lung cho hắn, Quý đại tỷ mới vừa sinh non, ta không để cho nàng đến cửa tiệm giúp một tay, ở tiểu viện chăm sóc Quý đại ca và Niệm Đệ, đồ ăn đều là ta làm xong ở bên này, để Chiêu Đệ đưa qua!”

Tái đại nương gật đầu, “A Duyên, ngươi có phát hiện hay không, hiện giờ ngươi, với người của năm ngoái, không giống nhau?”

Tùy Duyên gật đầu.

Năm ngoái nàng, lạnh lùng chỉ nhìn thấy Bất Hối.

Trong lòng, không chứa quá nhiều chuyện.

Hôm nay nàng, nhiều tình người hơn một chút, rất nhiều chuyện, cũng sẽ suy nghĩ thay người khác.

Tái đại nương thấy Tùy Duyên không nói, cười nói, “Thay đổi này là tốt!”

“Đại nương, cảm ơn ngươi!”

Tái đại nương bật cười, “Cảm ơn ta làm cái gì, đều là công lao của chính ngươi, con ngươi, dễ dàng trở nên xấu xa, rất khó thay đổi, nhưng A Duyên không giống vậy, mặc dù A Duyên trước kia lạnh lùng, lại có lòng dạ thuần khiết lương thiện người không phạm ta, ta không phạm người, nhưng mà thiếu một người chỉ dẫn, hôm nay A Duyên, lòng dạ rộng lớn, nhưng vẫn duy trì người không phạm ta, ta không phạm người như cũ, như vậy là cực tốt! Con ngươi mà, cũng không thể ngươi đánh ta một cái, ta còn cười hi hi đưa bên mặt khác lên, để cho ngươi lại đánh một cái nữa, đó không phải là hiền lành, đó là vô năng!”

“Đại nương nói đúng!”

“Đừng nịnh nọt ta, ngươi đối đãi tốt với cả gia đình Quý gia, tất cả mọi người có mắt đều thấy, cả nhà Quý gia cũng hiểu rõ ân tình, về sau chịu khó bồi dưỡng, nhất định là trợ thủ đắc lực của ngươi!”

Tùy Duyên gật đầu.

Tầm nhìn của Thái đại nương, quả thực lâu dài.

“Đúng rồi, sau khi cửa tiệm mới khai trương, tiệm cũ làm sao?”

“Ta tính toán để cho Điền đại tẩu, Chu đại tẩu ở tiệm cũ, giúp bán một tay, mỗi người mỗi tháng ta cho một lượng bạc!”

Tái đại nương sững sờ, ngay sau đó nở nụ cười, “Ta còn lo âu thay ngươi, hóa ra đã sớm có tính toán!”

“Đại nương ~”

“Tốt lắm, tốt lắm, không hổ là ý của ngươi, tức phụ của Đại Ngu, và tức phụ của Động Đạt, đều là hai phụ nhân rất tốt, ngươi có thể nghĩ ra biện pháp giúp các nàng, cũng làm khó ngươi rồi!”

“Ta cũng không biết, một tháng một lượng bạc, có phải cho ít hay không!”

“Không ít, không ít, ngươi có thể cho một tháng một lượng bạc, nói rõ ngươi là người hào phóng, đúng rồi, giờ cả gia đình Quý gia, về sau chắc chắn họ đều muốn làm việc ở Tùy ký, ngươi tính toán một tháng cho bao nhiêu bạc?”

Bạn đang đọc truyện *Cách Phát Tài Của Thương Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 50: Nương con tâm sự

Về cả gia đình Quý gia, Tùy Duyên cũng tương đối nhúc nhích, tiền công, thì nhất định phải cho, cho bao nhiêu, mình không thiệt thòi, cũng không được

bạc đãi cả nhà Quý thị, còn phải nghĩ ra con số.

“Đại nương, không dối gạt người, tiền công ta vốn định cho, nhưng mà, cho bao nhiêu, còn chưa có xác định được, đại nương, người hiểu biết sâu rộng, cho ta một chủ ý đi!”

Tái đại nương nghe vậy, hơi suy nghĩ, “Đây chính là một chuyện khó, cho nhiều, Tùy ký của người liên không có tiền lời, cho ít, cũng có lỗi với tất cả mọi người trong gia đình, hơn nữa chờ thân thể Quý thị và Quý Khôi dưỡng tốt, khẳng định cũng muốn ở lại trong tiệm của người, mấy đứa bé tuy nhỏ tuổi, làm việc tay chân cũng rất lưu loát, ít nhiều cũng phải tính một phần!”

Tùy Duyên gật đầu, “Quả thực phải tính toán cho tốt, Chiêu Đề làm việc nhanh nhẹn hăng hái, ngang bằng một người lớn!”

“Vậy người tính toán cho bao nhiêu?”

Tùy Duyên nghĩ nghĩ, vờn năm ngón tay ra.

“Năm lượng à?” Tái đại nương hỏi.

Tùy Duyên gật đầu.

Tái đại nương vội vàng lắc đầu, “Cho nhiều rồi!”

“Nhiều?”

Tái đại nương gật đầu, “Nhiều!”

Tái đại nương nói xong, thấy Tùy Duyên không nói, vội nói, “A Duyên à, năm lượng đó là giá bên đường Đông, bên đường Tây chúng ta, cả nhà, nhiều nhất là ba lượng bạc!”

Hơn nữa, Tùy Duyên cho ba lượng bạc, cho dù là về mặt tình cảm, hay là về đạo lý, đều không nói được.

“Vậy đến lúc đó ta thương thương lượng lượng với Quý đại tỷ, nếu như không đủ, ta lại cho nàng thêm một chút!”

Tái đại nương cười, “A Duyên, người có phần tình cảm này, cả nhà Quý thị, sẽ biết ơn người!”

Sau khi Tùy Duyên lại nói vài lời với Tái đại nương, cùng Bất Hối rời đi, trở về Tùy ký.

“Nương!”

“Ừm!”

Bất Hối nhìn người đến người đi trên đường, nở nụ cười.

“Nương, chờ yên ổn, con thật sự phải đi học đường đọc sách sao?”

“Đúng!”

Bất Hối nghĩ nghĩ, “Nương, con có thể không đi sao?”

Tùy Duyên kinh ngạc, “Tại sao không muốn đi?”

Không phải nói tốt, muốn đi sao?

Chẳng lẽ là bởi vì Chiêu Đề các nàng?

Bất Hối cúi đầu, không nói, trong lòng cực kỳ lo lắng không yên, thật ra thì nàng muốn đi học đường, nhưng mà, nhìn Chiêu Đề họ, Bất Hối đột nhiên cảm thấy, nàng không thể khoe khoang hạnh phúc của mình ở trước mặt Chiêu Đề họ.

Tùy Duyên nhìn, đã hiểu.

“Bất Hối, thật ra thì, con có thể đi học đường, ở học đường học tập thật tốt, chờ học xong về nhà, dạy Chiêu Đề họ, chỉ cần con dạy nghiêm túc, họ nhất định sẽ học thật giỏi, con thấy thế nào?”

Bất Hối nghĩ nghĩ, bưng tỉnh hiểu ra.

Quả thực, nàng có thể ở học đường học tập thật tốt, về sau học giỏi rồi, về nhà dạy Chiêu Đề họ!

Suy nghĩ cẩn thận, Bất Hối hi hi nở nụ cười.

Nương con hai người tay nắm tay, cùng nhau đi về Tùy Ký.

“Bất Hối!”

“Ừm!”

“Con hạnh phúc sao?”

Hạnh phúc sao?

Bất Hối rất cẩn thận nghĩ nghĩ, gật đầu.

“Rất hạnh phúc!”

Trước kia, phiêu bạc bên ngoài, có thể đi năm đường, muốn ăn cái gì, cũng không có ăn, bây giờ, có nhà, muốn ăn cái gì, nương đều làm cho nàng ăn, ăn ngon, uống tốt, ngủ ngon, tại sao có thể không hạnh phúc!

Tùy Duyên nắm tay Bất Hối thật chặt, “Bất Hối, nếu hạnh phúc, vậy thì sống thật vui vẻ, những chuyện quá khứ, đều quên đi, ban đầu, là nương bị bệnh, quên mất bản thân nương còn có một nữ nhi đáng yêu, bây giờ, nương khỏi, về sau cũng sẽ không tái phạm, cho nên Bất Hối, cho nương một cơ hội thương yêu con thật tốt, được không?”

“Nương”

Tùy Duyên ngồi xổm người xuống, nhẹ nhàng ôm Bất Hối vào trong ngực, “Bất Hối, quên đi, được không?”

Bất Hối nhìn Tùy Duyên, một hồi lâu hai mắt gần như đắm lệ mới gật đầu, “Àn!”

Quên, nhất định sẽ quên, tất cả những chuyện không vui trước kia!

Nhất định!

Bạn đang đọc truyện *Cách Phát Tài Của Thương Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Nương con đánh nhau

Hạo Nhiên một tay cầm gói đồ, một tay cầm hộp đựng thức ăn, vốn muốn trước tiên đi đưa thuốc cho Tùy Duyên, nhưng gần đây Tái đại nương thêm ăn, món bánh ngọt khoai môn của Tùy Tiên lâu, liền đi về nhà trước, rồi lại đi Tùy Ký.

Nghĩ đến Tùy Duyên, Hạo Nhiên nở nụ cười.

Chỉ cần lần này đi kinh thành, không thu hoạch được gì nữa, tìm không được nữ tử kia, hẳn liền buông tha.

Tám năm rồi, hẳn tìm tám năm, kéo dài tám năm.

Lần này, cũng nên chấm dứt rồi.

Cười, đến toét miệng ra, dọc đường có người chào hỏi với Hạo Nhiên.

“Hạo Nhiên ca, chuyện gì vui vẻ như vậy?”

“Hạo Nhiên ca, có phải kiếm được nhiều tiền hay không, Hạo Nhiên ca, mang theo huynh đệ cùng nhau kiếm tiền đi!”

“Hạo Nhiên ca, có thể cho ta mượn hai lượng bạc hay không?”

Hạo Nhiên nín lấy vạt áo của nam tử mượn bạc, “Thế nào, lại đi đánh bạc hả?”

“Hạo Nhiên ca, không có, không có, không có.”

Hạo Nhiên thấy nam tử trốn trốn tránh tránh, giận, một cước đá hắn ngã xuống đất, “Tên khốn khiếp nhà ngươi, đã từng nói với ngươi thế nào, bảo ngươi đừng đi đánh bạc, đừng đi đánh, lão nương của ngươi, thế nhi của ngươi vẫn chờ ngươi kiếm bạc về nuôi gia đình, xem ra ngươi, lại đi đánh bạc, phụ thân nương của ngươi không từng trị được ngươi, hôm nay, ta thay phụ thân nương của ngươi trừng trị thích đáng thằng con bất hiếu nhà ngươi!”

Hạo Nhiên thật sự nổi giận.

Nam tử ôm đầu, liên tục gào khóc, ra sức cầu xin tha thứ, “Hạo Nhiên ca, đừng đánh, đừng đánh, ta biết sai rồi, tôi không dám nữa đâu!”

“Lần trước ngươi cũng đã nói như vậy, ngươi cũng đã bảo đảm như vậy, kết quả ra sao, khốn kiếp!”

Dạy dỗ một trận, đánh cho một trận, Hạo Nhiên nhìn nam tử cuộn rút trên mặt đất, thở dài, để hộp đựng thức ăn ở dưới đất, từ trong lòng ngực lấy ra ba lượng bạc, đưa cho nam tử, “Cầm hai lượng đi trả nợ đánh bạc, cầm một lượng đi mua đồ ăn, mang về nhà, sáng mai, đến chỗ môi giới của ta báo cáo, nếu như ngươi còn dám cầm một lượng bạc còn lại đi đánh bạc, xem ra đã không cần mạng nhỏ của ngươi nữa, nghe không?”

Nam tử nhìn Hạo Nhiên, “Hạo Nhiên ca.”

“Còn không nhận lấy!”

Nam tử gật đầu, thò tay run run rẩy rẩy nhận lấy bạc, nắm thật chặt trước ngực, “Hạo Nhiên ca, ta bảo đảm với ngươi, ta sẽ không đánh bạc nữa!”

“Lăn lăn lăn!”

Hạo Nhiên gào xong, cầm hộp đựng thức ăn lên đi trở về, đối với ba lượng bạc này, hoàn toàn không có để ở trong lòng.

Đa số người trượng nghĩa đều thuộc tầng lớp chó chết, tất cả người vong ân đều là người độc sách.

Điểm này, Hạo Nhiên đã hiểu rõ hơn bất kì ai, dọc đường đi, hắn cũng giúp đỡ rất nhiều người cùng đường, thậm chí cho những người đó bạc, để cho bọn họ trở thành, nhân vật số một số hai ở nơi đó.

Trước kia, Hạo Nhiên cảm thấy, những người đó, có lẽ cả đời cũng không gặp lại, nhưng mà, kinh nghiệm sau chuyện của Thẩm Ý, Hạo Nhiên hiểu, những người đó, còn dám động thủ với Thẩm Ý, hướng chi là hắn.

Hơn nữa hiện giờ, có nữ tử động lòng, động tình, hắn càng phải bày mưu tính kế thật tốt.

Vì chính mình, vì gia đình, vì người yêu, vì người thân, vì bằng hữu.

Nghĩ đến đây, khóe miệng Hạo Nhiên nhếch lên thoáng hiện một nụ cười nhạt, cực kỳ âm u lạnh lẽo.

Đi về nhà.

Xa xa, Hạo Nhiên đã nhìn thấy cả người Tùy Duyên ngồi chồm hổm, ôm Bất Hối, nương con hai người hình như đang khóc.

Người đi đường lui tới tới lui, nhìn chăm chú vào các nàng, chỉ chỉ trỏ trỏ, sau đó hờ hững rời đi.

Trong lòng Hạo Nhiên căng thẳng, vội vàng tiến lên, “A Duyên, Bất Hối, làm sao vậy, có ai khi dễ các ngươi sao, nói cho ta biết, người nào to gan như vậy, dám khi dễ các ngươi, ta đi làm thịt hắn!”

Tùy Duyên, Bất Hối nghe vậy kinh ngạc, vội đẩy nhau ra, hốt hoảng lau nước mắt.

Bất Hối chưa xót kêu, “Hạo Nhiên thúc thúc!”

Hạo Nhiên vội ngồi xổm xuống, dịu dàng hỏi Bất Hối, “Làm sao vậy, có người khi dễ hai nương con các ngươi sao?”

Bất Hối lắc đầu.

“Thật không có?” Hạo Nhiên không tin.

Nương con hai người đều khóc, làm sao lại như vậy?

Chẳng lẽ.

Đứng lên hỏi Tùy Duyên, “Các ngươi đi qua nhà ta?”

Tùy Duyên gật đầu, “Đi qua rồi!”

Hạo Nhiên kinh sợ.

Chẳng lẽ là nương nói cái gì, thương tổn các nàng sao?

Không đúng.

Nương đối với Bất Hối, chính là tốt đến đào tim móc phổi, làm sao nữ nói lời gì nặng, tổn thương người?

“Là nương ta?”

Tùy Duyên nghe vậy, thì biết Hạo Nhiên hiểu lầm, vội nói, “Hạo Nhiên ca, ngươi đừng hiểu lầm, là ta và Bất Hối, nhớ lại những chuyện khó khăn trước kia, hôm nay đã yên ổn, cơm no áo ấm, có cảm giác xúc động, trong lúc nhất thời mới như vậy, không không chế được cảm xúc!”

“Thật?” Hạo Nhiên không tin.

Nhìn nhìn Tùy Duyên, Tùy Duyên gật đầu, lại nhìn Bất Hối, “Bất Hối, ngươi nói, thật sự không phải nãi nãi chộc cho hai nương con các ngươi đau lòng?”

“Hạo Nhiên thúc thúc, nãi nãi hiểu rõ Bất Hối nhất, cũng thương nương, làm sao nỡ chộc chúng ta đau lòng, đúng như nương đã nói, chỉ là chúng ta nhớ lại những chuyện trước kia, khó khăn như thế, khô cực như thế, không có quan hệ với nãi nãi!”

Thấy Bất Hối nói như vậy, Hạo Nhiên mới yên lòng.

Đưa gói đồ cho Tùy Duyên, “Đây là được liệu ngươi muốn, ngươi xem xem, có đúng hay không!”

Tùy Duyên nhận lấy, mở gói đồ ra, cầm được liệu lên hít hà, “Đúng!”

“Đúng là tốt rồi, như vậy, thất lung của Quý Khôi cũng có thể chữa khỏi, về sau Tùy ký có nam nhân, ban đêm cũng an toàn hơn!”

Hắn cũng yên tâm hơn.

Đột nhiên lại nghĩ tới, Tùy Duyên giỏi võ công, ra tay càng tàn nhẫn.

Mở miệng, “A Duyên.”

“Ừm!” “Lê. QUÝ/ ĐÔN.com”

Hạo Nhiên nhìn Tùy Duyên bình bình thần thần, “Thôi, ngày khác sẽ hỏi!”

Chờ từ kinh thành trở lại, nếu như không tìm được người kia, hắn sẽ hỏi.

Cho dù vì sao Tùy Duyên xuất hiện, vì sao một thân võ nghệ khôn lường như vậy, chỉ cần nàng nói, hắn liền tin.

Nếu như tìm được người kia, cả đời này, hắn liền làm Hạo Nhiên ca của nàng, bảo vệ nàng cả đời.

Bảo vệ nàng cả đời.

Suy nghĩ rộng lượng như vậy, hợp với tâm nguyện, tại sao lại cảm thấy khó chịu?

Tùy Duyên gật đầu, “Tốt!”

Hạo Nhiên mở hộp ra, cầm bánh ngọt khoai môn lên, đưa cho Bất Hối, “Nha đầu, ném thử xem, ăn không ngon!”

Bất Hối nhận lấy, cắn một cái, cười híp mắt gật đầu, “Ăn ngon!”

Hạo Nhiên cười, cầm vài cái đưa cho Bất Hối, “Cầm trở về từ từ ăn!”

“Hạo Nhiên thúc thúc, ta một cái là đủ rồi, ngươi cầm về nhà cho nãi nãi ăn đi!”

“Ha ha, vẫn là nha đầu biết đau lòng nãi nãi, được, trước tiên ta cầm về nhà cho nãi nãi ăn, đợi mấy ngày nữa đến Túy Tiên lâu, ta lại mang cho nha đầu Bất Hối, có được hay không?”

“Được!”

Sau khi tạm biệt Hạo Nhiên, Tùy Duyên liền trực tiếp đi tìm Quý thị.

Quý thị ở trong một tiểu viện tử, rất nhỏ, hai gian phòng, một phòng bếp, một nhà chính, Quý thị Quý Khôi một phòng, Chiêu Đệ và bốn tỷ muội một phòng.

Vừa gõ cửa, Quý thị liền đáp lại một tiếng, đi tới mở cửa.

“Muội tử, Bất Hối, vì sao các ngươi lại tới?”

Tùy Duyên cười, “Quý đại tỷ, ta tới nói cho ngươi biết một tiếng, thuốc của Quý đại ca đã đến!”

Quý thị im lặng, lập tức đỏ hốc mắt, ôm chặt lấy Tùy Duyên, “Ô ô, ô ô.”

Dường như, đã kiếm chế rất lâu không khóc, vào giờ khắc này, cuối cùng sau khi nhìn thấy hi vọng, giống như mây mờ trắng tỏ.

“Đại tỷ, không mời hai nương con chúng ta đi vào ngồi một chút sao?”

Quý thị vội vàng lắc đầu, vừa lau nước mắt, “Mời, mời, muội tử, Bất Hối, các nương mau vào, ta... ta đi pha trà cho các nương!”

Lá trà là Tùy Duyên để cho Chiêu Đệ cảm về, Quý thị vẫn không chịu uống.

“Quý đại tỷ, không cần pha trà, ta đùa với nương thôi, ta chỉ là tới đưa thuốc cho nương, sẽ phải lập tức trở về Tùy ký, về phần thất lưng của Quý đại ca, ta chuẩn bị xong, buổi chiều mai điều trị cho Quý đại ca!”

“Được, được, muội tử, ta nghe nương, ta toàn bộ đều nghe lời nương!”

Tùy Duyên bật cười, “Quý đại tỷ, khi điều trị, có thể Quý đại ca rất đau, cho nên, nương phải chuẩn bị tâm lý trước, cũng phải nói một tiếng với Quý đại ca!”

“Ừ, muội tử, nương yên tâm, Quý đại ca của nương có thể chịu được, nhất định có thể, ta không biết phải cảm ơn nương như thế nào, ta cũng không biết phải chuẩn bị cái gì, cho nên muội tử, tất cả, liền nhờ nương!”

“Được, Quý đại tỷ, đây là thuốc, nương cất kỹ!” Tùy Duyên đưa bọc xiêm áo cho Quý thị.

Quý thị run rẩy vươn tay, nhận lấy, ôm vào trong ngực thật chặt.

“Vào đi thôi, chúng ta đi!”

Tùy Duyên nói xong, dắt Bất Hối rời đi.

Quý thị đứng ở cửa, hồi lâu, cho đến khi Niệm Đệ kéo vạt áo của nàng, nhút nhát khẽ gọi, “Nương, nương, phụ thân gọi nương!”

Quý thị hồi hồn, ôm bọc xiêm áo chạy vào trong phòng, nhào vào trong ngực Quý Khôi, nức nức nở nở liên tục khóc.

Quý Khôi nhìn thê tử mến yêu, đau lòng không thôi, “Ái Phân không khóc, bây giờ, những ngày an nhàn của chúng ta vừa mới bắt đầu, Ái Phân nên vui mừng, tại sao lại khóc?”

“Quý Khôi, thất lưng của chàng, được cứu rồi!”

Quý Khôi nghe vậy, lập tức ngăn ra.

Một hồi lâu, mới run giọng hỏi, “Thật, thật, có thật không?”

“Thật, Quý Khôi, rất nhanh, chàng có thể giống như trước đây, giúp mấy nương con chúng ta, chống đỡ cả bầu trời, rất nhanh, rất nhanh!”

Quý Khôi gì cũng không nói, nhưng mà ôm chặt lấy Quý thị, gào khóc không thôi.

Trời xanh có mắt, trời xanh có mắt mà.

Cuối cùng, một lần nữa cho hấn cơ hội sống tiếp, về sau chắc chắn hấn sẽ không giống như trước đây, ngu ngốc hiền lành như vậy.

Hiếu kính phụ thân nương, đó là vì con cái phải làm, cũng nhất định phải làm, nhưng có phụ thân nương, lúc nhĩ tử gặp khó khăn, cho dù không vươn tay ra giúp một tay, tối thiểu cũng không thể bỏ đá xuống giếng.

Càng không thể, vô tình, vô nghĩa như vậy.

Thôi, thôi, loại người nhà đó, không có cũng được, quên cũng được, về sau, cho dù gặp lại, hấn cũng sẽ coi như không quen biết bọn họ, tuyệt không.

Về sau, hấn chỉ sống vì Quý thị, sống vì mấy đứa bé, vì Tùy Duyên, Bất Hối vào nơi nước sôi lửa bỏng, sẽ không vì bất kì ai khác.

Sẽ không.

Nhà của Hạo Nhiên.

Tái đại nương nhìn bánh ngọt khoai môn trên bàn, một chút khẩu vị cũng không có.

“Nương, không phải là người thích ăn nhất sao, sao người không ăn?”

Tái đại nương cười, “Mới vừa rồi A Duyên và Bất Hối đưa đồ ăn ngon tới, ta ăn quá no, lúc này bụng còn cực kì no bụng, làm sao ăn nổi bánh ngọt khoai môn nương mua về!”

“Nương à, thân nương của ta, người xem nhĩ tử vì nó từ đường Đông đi tới đường Tây, đi đến chân cũng sắp gãy, dù gì cũng nể mặt mũi, ăn một cái thôi!”

“Không ăn, mặt mũi của ngươi, lão nương không cho!” Tái đại nương nói xong, ha ha ha nở nụ cười.

Thấy Hạo Nhiên cúi gầm đầu, Tái đại nương bỗng nhiên đau lòng, “Tốt lắm, tốt lắm, trước tiên ngươi cứ để đó, một hồi ta đói sẽ ăn, được không!”

Hạo Nhiên nghe vậy, ha ha mà cười, liều mạng chen đến bên cạnh Tái đại nương, “Nương, biết rõ người thương ta nhất mà!”

“Sao vậy, còn ghen với A Duyên Bất Hối?”

“Đúng vậy, chính là ghen, bây giờ nương chỉ biết đến Bất Hối và A Duyên, trong mắt đâu còn nhĩ tử ta đây!”

“Đi đi đi, tên không có lương tâm nhà ngươi, miệng luôn nói nhảm, nhanh đi đến chỗ Vương Bán Tiên, xem ngày hoàng đạo để khai trương cho A Duyên, ta cho ngươi biết, ta đã nói với Bất Hối, đến lúc đó sẽ ở lại Tùy ký, cái viện vắng vẻ thế lương này, về sau không trở lại nữa!”

Hạo Nhiên nghe vậy, kinh sợ.

“Nương, người ở lại Tùy ký, ta thì sao?”

“Ngươi sao.” Tái đại nương cẩn thận nghĩ nghĩ, “Không bằng, một mình ngươi ở trong nhà đi!”

“Nương, thân nương, sao số người tốt như vậy, người ở lại Tùy ký, ăn ngon uống tốt, tâm tình tốt, một mình ta ở chỗ này ăn không khí, ta không muốn, ta là nhĩ tử của nương, nương ở nơi nào, ta liền ở nơi đó, nếu như nương người ở lại Tùy ký, ta cũng muốn ở lại Tùy ký!”

“Chuyện này, ngươi đừng nói với ta, ngươi tự mình nói với A Duyên đi!”

“Tự mình đi nói thì tự mình đi, ta không tin, A Duyên không thu nhận và giúp đỡ ta.”

Bạn đang đọc truyện *Cách Phát Tài Của Thương Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 52: Sẽ ở cùng nhau sao?

Tái đại nương nghe vậy, nhìn Hạo Nhiên, hé miệng nở nụ cười.

Hạo Nhiên thấy Tái đại nương cười, con ngươi hí lại, “Nương, người cười gì?”

“Ta cười sao? Ta không có cười mà!”

Hạo Nhiên bĩu môi, “Ta nhìn thấy người cười!”

“Không có cười, không có cười!” Tái đại nương khoát tay, nhớ tới một chuyện lớn, thu nụ cười lại, nghiêm túc nói, “A Duyên mới vừa tới, nói ta xem một ngày hoàng đạo cho nàng, một hồi ngươi đi đến chỗ Vương đại tiên, kêu hắn chọn một ngày thật tốt, nhớ đó, phải là ngày lành tiền tài chảy vào như nước, buôn bán thịnh vượng!”

Hạo Nhiên bật cười, “Nương, người yên tâm, một hồi ta sẽ tự mình tới cửa, để cho Vương đại tiên chọn cho một ngày hoàng đạo!”

Tái đại nương nghe vậy, yên tâm nở nụ cười.

“Nhĩ tử.”

Hạo Nhiên vừa nghe hai chữ này, cũng biết, Tái đại nương có chuyện muốn nói với hắn, trong nháy mắt thu nụ cười lại, ngoan ngoãn ngồi vào bên cạnh Tái đại nương, “Nương, người nói, ta nghe!”

Tái đại nương nhìn Hạo Nhiên, mười tháng hoài thai, rồi ngâm đắng nuốt cay nuôi dưỡng hắn lớn lên, cho dù gì chuyện, hắn đều có thể xử lý vô cùng tốt, lo liệu rất tốt.

Hắn, là cả đời này của nàng, sự kiêu ngạo lớn nhất.

“Nhĩ tử, ngươi.”

Hạo Nhiên cười, nắm tay Tái đại nương, “Nương, kinh thành, ta nhất định phải đi, lần này đi, nếu như không tìm được người kia, ta liền trở lại, nghiêm nghiêm túc túc thổ lộ với A Duyên, không bao giờ suy nghĩ về người kia ở kinh thành nữa, tám năm, thời gian tám năm, ta đã không phụ lòng nàng!”

Tái đại nương gật đầu, “Trước kia, ta vẫn không chịu để cho ngươi đi kinh thành, chính là sợ.”

Tái đại nương lắc đầu một cái, “Ài, A Duyên nói đúng, ngươi là người có ý kiến, nhận định riêng về chuyện này, ai cũng không cản được ngươi, ta cũng không ngăn cản được ngươi, Hạo Nhiên à, bất cứ chuyện gì nương đều suy nghĩ nhiều, nghĩ nhiều.”

“Nương, người yên tâm, cho dù như thế nào, ta đều sẽ trở về, người ở đâu, nhi tử ở đó, cho dù nhi tử phiêu bạt bên ngoài bao lâu, chỉ có nương bên cạnh, mới là nhà!”

Tái đại nương nghe vậy, không nhịn được cay mũi.

“Ừ, đi tốt, rồi trở lại, phải tốt, chuyện gì ta cũng không muốn, chỉ cần ngươi tốt là được!”

“Àn!”

Tái đại nương nhìn Hạo Nhiên, gật đầu lia lịa, “Đi làm việc đi, ta mệt mỏi, đi ngủ trước, buổi tối, ta muốn ăn cơm bên A Duyên, một hồi ngươi đi đến chỗ Vương Bán Tiên, rồi đi đến chỗ A Duyên, bảo A Duyên làm nhiều món ăn một chút!”

Tái đại nương nói xong, đứng dậy, đi tới gian phòng của mình.

Hạo Nhiên muốn đi, Tái đại nương khẽ lắc đầu một cái, tự mình đi.

Hạo Nhiên nhìn thân nương của mình, bất tri bất giác, nàng đã không còn là nữ tử tuổi trẻ đuổi theo phía sau hấn lúc bé, ra sức kêu, cẩn thận, đừng ngã.

Lớn tuổi, trong lòng, cũng không chứa nhiều nỗi.

“Nương.”

Tái đại nương nghe vậy, thân thể cứng đờ.

Lại nhìn không được quay đầu lại, khoát khoát tay với Hạo Nhiên, trở về phòng.

Hạo Nhiên thở ra một hơi, đứng dậy đi tìm Thẩm Ý.

Thẩm Ý dựa vào trên giường, trong tay cầm một quyển binh thư.

Hạo Nhiên vừa đi vào phòng, chân mày nhíu lại, “Thẩm Ý, thương thế của ngươi tốt hơn rồi, khi nào đi?”

Thẩm Ý bật cười, “Thế nào, muốn đuổi ta đi rồi à?”

“Chẳng lẽ ngươi tính toán dựa vào ta, ta cho ngươi biết, miếu nhỏ của ta đây, chứa không nổi vị Phật lớn nhà ngươi, đi nhanh lên đi!”

Thẩm Ý nhìn Hạo Nhiên, bật cười, “Khuôn mặt của ngươi, nhìn thật chướng mắt!”

Hạo Nhiên nghe vậy, bỗng biến sắc, lạnh giọng, “Thẩm Ý, đừng tưởng rằng là bằng hữu, thì cái gì cũng có thể nói!”

“Chỉ đùa một chút thôi, cần gì xem là thật!”

“Trò đùa này một chút cũng không buồn cười, ngươi nói cho ta biết, khi nào thì ngươi đi!”

Thẩm Ý hơi suy nghĩ, “Chuyện kia, ngươi tính toán như thế nào?”

“Về nói lại với người đó, Hạo Nhiên ta, không kéo bè kết phái, nói hấn chết tâm đi!”

Thẩm Ý khẽ thở dài một cái, “Hạo Nhiên, chúng ta là bằng hữu, không ngại nói cho ngươi biết, ngươi cho rằng, nếu như người đó thất thế, ngươi có thể mạnh khỏe? Ngươi lại khẳng định, có thể bảo vệ nương ngươi, bảo vệ người ngươi yêu?”

Hạo Nhiên nghe vậy không nói gì.

Đúng, nếu như người đó thất thế, hấn thật sự không che chở được ai.

“Hạo Nhiên, chúng ta cần ngươi, ngươi cũng cần chúng ta, đã như vậy, sao không đôi bên cùng có lợi, đôi bên cùng giúp đỡ nhau?”

Hạo Nhiên nhìn Thẩm Ý, “Người nào thương tổn ngươi?”

“Nhị hoàng tử!”

Hạo Nhiên cười lạnh, “Trái lại lá gan hắn rất lớn!”

“Đầu chỉ gan lớn, thứ hắn muốn, là mạng của ta, thứ hắn muốn, là thiên hạ, là mạng của thái tử, Hạo Nhiên, đại cục như thế nào, ngươi nhìn rõ hơn ta, ngươi thật sự không đặt cược sao?”

Bây giờ, cho dù phe Thái Tử và phe Nhị Hoàng tử là ở ngoài sáng, hay là trong tối, đều đang âm thầm so tài, cố sức cắn đối phương không thả.

Hận không được, thừa dịp đối phương không chú ý, một phát cắn chết đối phương.

Hạo Nhiên không nói gì.

Kéo ghế, ngồi ở trên ghế, “Thẩm Ý, ngươi cần ta làm gì?”

Thẩm Ý mừng rỡ, “Một vạn con ngựa, nghĩ biện pháp vận chuyển đến kinh thành, giao cho một người tên là Trọng Hà!”

“Thế nào, đến ngươi cũng không có biện pháp?” Hạo Nhiên nhún mày hỏi.

“Không có, ta đã thử qua, bị cướp ngựa, người chuyển ngựa, đa số đều bị giết!”

Hạo Nhiên đỡ trán, “Chuyện này có chút phiền toái, ngươi để cho ta suy nghĩ!”

Đứng lên, “Ta còn có chuyện, ngươi nghỉ ngơi cho tốt, vẫn là câu nói kia, thương thế đã tốt như người bình thường, ngươi có thể đi được rồi!”

Quay người đi, vô cùng tự nhiên.

Thẩm Ý bật cười.

Đã bao nhiêu năm, phẩm chất vẫn như vậy.

Hạo Nhiên đi đến chỗ Vương Bán Tiên, nhận được một ngày thật tốt chính là hai mươi tám tháng hai, vui vui mừng mừng đi nói cho Tùy Duyên.

Hai mươi tám tháng hai, cũng không còn mấy ngày.

“Thật sự?” Tùy Duyên mừng rỡ hỏi.

“Dĩ nhiên, hai mươi tám tháng hai, ngày Vương Bán Tiên xác định!”

Tùy Duyên mừng như điên, “Vậy chỉ còn năm ngày thôi!”

“Đúng vậy, cho nên, ngươi phải chuẩn bị đồ thật cẩn thận!”

“Nên phải chuẩn bị rồi!”

Hạo Nhiên cười, rũ con ngươi xuống, giống như có tâm sự.

Tùy Duyên kinh ngạc, thu nụ cười lại, “Hạo Nhiên ca, ngươi làm sao vậy?”

“Không có việc gì!” Hạo Nhiên khoát tay, cười ha ha với Tùy Duyên.

“Hạo Nhiên ca, ngươi còn gạt người, nhìn trên mặt ngươi cũng đã viết, ngươi có chuyện, trong lòng lo lắng!”

Hạo Nhiên sờ sờ mặt của mình, “Rõ ràng như vậy sao?”

Tùy Duyên gạt đầu, “Cuối cùng là chuyện gì, có lẽ ta có thể giúp ngươi đề xuất một ý kiến!”

Hạo Nhiên vốn muốn nói, theo phụ đạo nhân gia*, không cần tham gia những chuyện này.

(* Chuẩn mực đạo đức của người phụ nữ thời xưa)

Rồi lại nhớ tới, Tùy Duyên không phải phụ đạo nhân gia bình thường.

Nàng biết, rất nhiều rất nhiều.

“A Duyên, nếu như, ta muốn chuyển một vài thứ, đến cho một người, nhưng có rất nhiều rất nhiều tai mắt ở trong tối, làm thế nào mới có thể né tránh những tai mắt đó, an toàn chuyển đồ đến?”

Tùy Duyên trầm tư.

Một hồi lâu, mới lên tiếng, “Hạo Nhiên ca, ngươi có thể chia thành tốp nhỏ!”

“Chia thành tốp nhỏ?”

“Đúng, chia thành tốp nhỏ!”

“Nói thế nào?” Hạo Nhiên hỏi.

“Hạo Nhiên ca, ngươi xem, nếu như, ngươi tập trung những thứ đó, ở cùng nhau, chắc chắn rất khổng lồ, dễ dàng hấp dẫn sự chú ý của người khác, nhưng mà, nếu như ngươi tách ra, ví như, tách ra tốp năm tốp ba, khi đó chuyển từng tốp một tốp một, chuyển đến nơi cần đến, ngươi hoàn toàn không cần thiết chuyển đồ đi từ một chỗ, ngươi có thể chuyển đồ, từ bốn phương tám hướng đến nơi cần đến, chỉ cần chuyển đồ đến, chất lượng, công dụng là như nhau, vậy nó tới từ chỗ nào, thì có quan hệ gì đâu?”

Hạo Nhiên không nói gì.

Nhìn bàn, cẩn thận ngẫm nghĩ những lời nói của Tùy Duyên.

Tùy Duyên nói cũng không phải không có lý, hơn nữa, cực kỳ có đạo lý.

“A Duyên, nếu như hai người đều rất có thực lực cạnh tranh, phải thế nào, mới có thể đưa đối phương vào chỗ chết?”

Tùy Duyên kinh ngạc, “Hạo Nhiên ca, là đối thủ của ngươi sao?”

Nếu như vậy, nàng nhất định bày mưu tính kế, đưa đối phương vào chỗ chết.

Nếu như không phải, nàng nghĩ, nàng sẽ không mở miệng lung tung.

“Xem như thế!”

“Tranh giành cái gì?” Tùy Duyên hỏi.

Hạo Nhiên mở miệng, lại nhớ tới chuyện Tùy Duyên biết võ, lại nói không nên lời.

Hít một hơi thật sâu, mới lên tiếng, “Vị trí cao nhất!”

“Ngôi vị hoàng đế?”

Hạo Nhiên gật đầu.

Tùy Duyên trầm mặc.

Một hồi lâu mới mở miệng, “Hạo Nhiên ca, đứng ở vị trí nào?”

“Dưới một người trên vạn người!”

“Thái tử?”

Hạo Nhiên gật đầu.

Tùy Duyên thật sự thông minh, vừa đoán liền trúng.

“Hạo Nhiên, Thẩm công tử là người của thái tử phải không?”

“Đúng, Thẩm Ý là biểu đệ (em trai con cô, dì hoặc cậu) của Thái tử, cháu ruột của Hoàng hậu. Ở trong quân doanh giữ chức Quân sư, phong nhất phẩm Quận Vương hầu!”

“Hạo Nhiên ca, sao không bỏ công sức ở trên người Thẩm công tử?”

“Nói như thế nào?”

Tùy Duyên đứng dậy, đến gần bên tai Hạo Nhiên, “Vu oan hãm hại!”

Vu oan hãm hại.

“Không đúng, người ra tay lần này, rõ ràng là.”

“Chứng cứ đâu?” Tùy Duyên hỏi.

Trong nháy mắt Hạo Nhiên cứng họng.

Đúng, không có chứng cứ.

“Hạo Nhiên ca, nếu không có chứng cứ, sao ngươi không nghĩ đến chuyện vu oan hãm hại, lại châm ngòi ly gián, khiến cho nội loạn?”

Hạo Nhiên khiếp sợ nhìn Tùy Duyên.

Vào giờ phút này Tùy Duyên, giống như đêm đó, giống như lúc rút tên ra cho Thẩm Ý, tràn đầy tự tin, cả người lộ ra sự lạnh lẽo nói không nên lời, không hiểu rõ được.

Tất nhiên, phát ra từ trong lòng.

“A Duyên, ngươi từ đâu tới?”

Tùy Duyên lắc đầu, “Không biết, chuyện hai năm trước, ta quên mất toàn bộ!”

“Quên mất?”

“Uh, đã từng, ta bệnh nặng một trận, quên mất chuyện lúc trước, lúc tỉnh táo lại, ta chỉ nhận ra Bất Hối, không, thật ra thì ai ta cũng không nhận ra, chỉ có Bất Hối ở bên cạnh ta, không xa không rời ta!”

“Vậy, trừ y thuật, tài nấu nướng, viết chữ, ngươi còn biết cái gì?”

“Võ công!”

Tùy Duyên bình bình thản thản.

Hạo Nhiên nghe thấy kinh hồn bạt vía.

“A Duyên.”

“Hạo Nhiên ca, ta không biết, ta đến từ nơi nào, khiến cho ngươi nghi ngờ ta, nhưng mà, ta muốn nói, trong lòng ta không muốn hại ngươi và Tái đại nương, ngược lại, ta rất biết ơn ngươi, biết ơn Tái đại nương, nếu như không có các ngươi, ta và Bất Hối, còn không biết sẽ biến thành bộ dạng gì nữa!”

“A Duyên, ta.” Hạo Nhiên liền vội vàng giải thích.

Tùy Duyên cười, “Hạo Nhiên ca, không cần giải thích, ta cũng không có để ở trong lòng, nhưng mà ta muốn nói cho ngươi biết, Tùy Duyên ta, cho dù hại tất cả người trong thiên hạ, cũng sẽ không hại ngươi và Tái đại nương, các ngươi, là người thân của ta và Bất Hối!”

Người thân cả đời.

“A Duyên, thật xin lỗi, ban đêm hôm đó, ta vốn biết không đúng, lặng lẽ lên vào, thật ra thì, ta chỉ là muốn, chỉ là muốn. Đâu biết, ngươi biết võ công, còn.”

Tùy Duyên bừng tỉnh hiểu ra, không trách được mấy ngày kia, về mặt Hạo Nhiên không bình thường.

Thì ra là.

“Tiểu tặc đêm đó là ngươi!”

“Là ta!”

Tùy Duyên phì một tiếng nở nụ cười, “Ngươi nên nói thật, đêm đó ngươi lặng lẽ lên vào, muốn làm cái gì?”

Cũng đừng nói tới trộm bạc, nàng thật sự không tin, cái cơ kém chất lượng đó.

“Ta... ta, ta.” Hạo Nhiên cà lăm.

Hốt hoảng đứng lên, “Đúng là ta, đúng vậy, nương ta nói buổi tối sẽ qua ăn cơm, ta đi về trước đón bà qua!”

Hạo Nhiên nói đứt lời, chạy trốn chết.

Tùy Duyên nhìn bóng lưng của Hạo Nhiên, hé miệng nở nụ cười.

Hạo Nhiên.

Có tâm tư đó sao?

Nếu như. “Lê UQys ĐỒN.com”

Nếu như.

“Nương, Hạo Nhiên thúc thúc đi rồi sao?”

Tùy Duyên nhìn Bất Hối, “Bất Hối, con thích Hạo Nhiên thúc thúc không?”

“Thích, Hạo Nhiên thúc thúc chính nghĩa, đối xử tốt với Bất Hối, đối với người khác cũng tốt!”

Tùy Duyên sờ sờ mặt của Bất Hối, “Đi chơi đi!”

Bất Hối gật đầu, chạy đi, đi vài bước, quay đầu lại, “Nương, còn người, người thích Hạo Nhiên thúc thúc sao?”

Tùy Duyên bồng đồ mặt, lại nặng nề gật đầu, “Thích!”

Hạo Nhiên giống như một ánh mặt trời, trong lúc lơ đãng, chiếu sáng bóng tối xung quanh nàng và Bất Hối, còn khiến họ ấm áp.

Nam tử ấm áp như vậy, làm sao lại không thích.

“Vậy nương, nếu như, nếu như, Hạo Nhiên thúc thúc cũng thích người, các người sẽ ở cùng nhau sao? Giống như, Quý di và Quý đại thúc vậy?”

Bạn đang đọc truyện *Cách Phát Tài Của Thương Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Âm toán đột kích

Tùy Duyên nghe vậy, ngăn người, vừa muốn nói gì, Bất Hối lại cười ha ha ha, bịch bịch bịch chạy đi.

“Đứa nhò này.”

Nàng và Hạo Nhiên, mỗi người đều có gánh nặng, phải lo lắng, lại không hề quan tâm đến, đến nỗi phi quân bất giá, phi khanh bất thú (không phải nàng thì không cưới vợ, không phải chàng thì không lấy chồng).

Nên ở chung một chỗ mới phải.

Cơm tối, Tái đại nương và Hạo Nhiên tới đây ăn chung, Tùy Duyên làm rất nhiều, Chiêu Đệ cầm hộp đựng thức ăn về nhà ăn.

Rất lâu không ăn cơm cùng Tái đại nương, Bất Hối rất vui vẻ, không ngừng gấp thức ăn cho Tái đại nương, mở miệng là một tiếng nãi nãi, gọi đến Tái đại nương mở cờ trong bụng, liên tục khen Bất Hối ngoan, tri kỷ.

“A Duyên!”

“Ừm!” ưi “Lê Quý ĐỒN”

Tùy Duyên lên tiếng, nhìn Hạo Nhiên.

“Chờ Tùy ký của người khai trương, ổn định, ta tính toán đi kinh thành một chuyến, đến lúc đó nương ta, liền nhò người!”

Tùy Duyên gật đầu, “Người hãy yên tâm đi, ta sẽ chăm sóc đại nương thật tốt!”

“Nương ta ở cùng một chỗ với các người, ta yên tâm!”

Tùy Duyên cười không nói.

Ngày hôm sau.

Tùy Duyên buôn bán xong, liền treo bảng lên, đóng cửa tiệm, mang theo Bất Hối, Chiêu Đệ và bốn tỷ muội, đi điều trị thất lung bị thương cho Quý Khôi.

Vừa thấy Tùy Duyên, Quý thị liền đỏ hốc mắt.

“Quý đại tỹ, đừng bày ra bộ dạng đó!”

“Muội tử, ta... ta biết, ta không thể, nhưng mà, ta nhịn không được!”

Tùy Duyên nắm tay Quý thị, “Quý đại tỹ, ta nhất định cố gắng!”

Quý thị gạt đầu, “Muội tử, ta tin tưởng ngươi, cả nhà chúng ta đều tin tưởng rằng ngươi... ngươi là phúc tinh của chúng ta, không có ngươi, cả nhà chúng ta, không biết đã lưu lạc đến nơi nào, có lẽ, đã sớm ly tán! Ta sẽ không nói gì, cũng không biết phải nói với ngươi như thế nào, mới có thể làm cho ngươi biết, cả nhà chúng ta rất cảm kích ngươi, ta.”

Bởi vì Tùy Duyên tốt bụng, giúp đỡ cả gia đình họ, rất nhiều rồi...

Tùy Duyên thật sự không thích ứng, có người cảm kích nàng như vậy.

Vội nói, “Quý đại tỹ, chúng ta là người một nhà mà, cần gì nói những lời khách khí này!”

“Nhưng.”

“Quý đại tỹ, trước tiên ta đi điều trị cho Quý đại ca!”

Quý thị nghe vậy, vội lên tiếng, “Được, tốt!”

Nàng biết buổi chiều Tùy Duyên sẽ tới, sớm đã lau thân thể cho Quý Khôi, Quý Khôi cũng có thể chịu đựng, nhiều lần, nàng đều cảm nhận được hân đầu đến run rẩy, nhưng cô không kêu một tiếng.

Tùy Duyên đi theo Quý thị vào nhà, Quý Khôi nằm ở trên giường, vẻ mặt tươi cười.

Bởi vì hơn hai mươi ngày nghỉ ngơi thật tốt, ăn cũng tốt, tinh thần không tệ, khí sắc cũng tốt.

Nhiệt tình khẽ gọi Tùy Duyên, “Muội tử!”

“Quý đại ca!”

“Muội tử khỏe!”

“Quý đại ca khách khí, Quý đại ca, một hồi, ta thi châm cho ngươi, tình hình không tốt, có thể còn phải mổ miệng vết thương ngang thắt lưng của ngươi, xem thử xương cốt bên trong của ngươi, có phải xương quá dài hay không, nếu như xương quá dài, ta phải dùng chủy thủ gọt xương đi!”

Quý Khôi nghe thấy trong lòng hốt hoảng, lại nghĩ tới, nếu hân có chuyện không may, mấy người nương con Quý thị, phải sống thế nào?

“Muội tử, ta có thể đơn độc nói mấy câu với ngươi không?”

Tùy Duyên gạt đầu.

Quý thị vội mang theo mấy đứa bé lui ra ngoài.

Trong phòng, chỉ còn lại Quý Khôi và Tùy Duyên.

“Muội tử, ngươi là ân nhân cứu mạng của cả nhà chúng ta, ta biết rõ, cho dù ta không nói, ngươi cũng sẽ đối xử rất tốt với mấy nương con các nàng, mà ta vẫn còn hơi lo lắng, nếu như, một hồi ta không qua khỏi, đi, muội tử có thể đồng ý với ta hay không, chăm sóc mấy nương con họ thật tốt.”

Tùy Duyên nhìn Quý Khôi.

Nông dân hiền lành, cũng rất chân thành.

“Quý đại ca, tại sao ngươi tin tưởng ta như vậy? Ngươi không sợ ta mưu mô sao?”

Quý Khôi bật cười, “Ta vốn mạng xấu, chết không có gì đáng tiếc, chỉ là có chút tự trách, muội tử giúp cả gia đình chúng ta nhiều như vậy, ta lại không thể làm gì cho muội tử!”

“Quý đại ca cứ an tâm, dưỡng thân thể thật tốt, vào tương lai thân thể tốt lên rồi, giúp ta nhiều hơn là được!”

“Ta, thật có thể, thật có thể lại đứng lên sao?” Quý Khôi tràn đầy hi vọng hỏi.

Thật sự là, còn có thể đứng lên sao?

“Dĩ nhiên có thể, chỉ cần Quý đại ca tin tưởng ta, chắc chắn có thể!”

Quý Khôi vội vàng gạt đầu, “Muội tử, ta tin tưởng ngươi, ta thật sự tin tưởng ngươi, ta.”

“Quý đại ca, không cần phải lo lắng, của ngươi chỉ là vết thương nhỏ, chính là kéo thời gian dài, mới thành tình trạng như bây giờ, bây giờ thuốc điều trị thương tổn cũng đã tìm được, ta còn hỏi mượn Hạo Nhiên ca chủ thủ sắc bén nhất, ngươi cứ an tâm đi, một hồi Quý đại tỷ ở bên cạnh nhìn!”

“Không, không, muội tử, ta không có ý gì khác, ta.”

“Ta hiểu rõ, nhưng mà Quý đại tỷ lo lắng cho ngươi, muốn ở cùng với ngươi, mấy đứa bé, ta để cho các nàng chờ ở ngoài phòng!”

Quý Khôi nhìn Tùy Duyên, cảm động gạt đầu, “Muội tử, vậy xin nhờ ngươi!”

“Tốt!”

Kiểm tra cho Quý Khôi, Quý thị và Chiêu Đệ giúp đỡ Quý Khôi lật người, cởi xiêm áo, lộ thất lưng ra.

Tùy Duyên cẩn thận kiểm tra cho Quý Khôi, mới lên tiếng, “Thật ra thì, tổn thương ban đầu không nghiêm trọng lắm, chỉ cần nằm trên giường nghỉ ngơi thật tốt, là sẽ khỏi hẳn, nhưng đại phu kê cho ngươi thuốc có vấn đề, hơn nữa hình như bị người khác cố ý phá hư nữa, cho nên mới càng ngày càng nghiêm trọng!”

Tùy Duyên thật thà.

Quý thị nghe thấy lại oa một tiếng khóc lên, “Ta biết rõ là ai, ta biết rõ là ai, bọn họ đúng là lòng dạ độc ác, đúng là lòng dạ độc ác mà!”

Bọn họ muốn chiếm đoạt đất đai, nhà cửa của các nàng, liền ra tay trên người Quý Khôi.

Nhưng, nhưng Quý Khôi là thân huynh đệ (anh em ruột) của bọn họ.

Máu mủ ruột thịt, xương gãy vẫn gắn bó với gân cốt, làm sao bọn họ xuống tay được.

Quý Khôi cũng khóc.

Rất nhiều chuyện, vừa bắt đầu không nhìn ra, sau đó mọi thứ hiện ra, hẳn đã hiểu.

“Ái Phân.”

Quý thị nhìn Quý Khôi, ra sức lắc đầu.

“Ta hận, ta không cam lòng, ta.”

“Ái Phân.”

Tùy Duyên nhìn, không khỏi đồng cảm, nắm tay của Quý thị, “Quý đại tỷ, nghe lời khuyên của ta, còn nhiều thời gian, người đang làm thì trời đang nhìn, ngươi xem, phụ không phải phụ, mẫu không phải mẫu, huynh đệ không giống huynh đệ này, tương lai cũng sẽ không có kết quả tốt!”

Vành mắt Quý thị ửng đỏ, “Muội tử, có thật không?”

Hiểu rõ, Quý thị liền tin tưởng, Tùy Duyên sẽ không lừa nàng.

“Thật!”

“Nhưng.”

“Quý đại tỷ, bây giờ chuyện ngươi phải làm, không phải đi hận người khác, mà là phải trị khỏi thất lưng bị tổn thương của Quý đại ca, tránh cho đêm dài lắm mộng!”

Quý thị hoàn toàn tỉnh ngộ, “Tốt!”

Đúng, chuyện gì cũng không quan trọng, tổn thương của Quý Khôi mới là quan trọng nhất.

Cũng may thất lưng bị tổn thương của Quý Khôi không có nghiêm trọng như Tùy Duyên nghĩ, nhưng cũng không nhẹ, trước châm kim, lại mổ vùng bị nhiễm bệnh ra gọt đi phần xương dài thêm cho Quý Khôi, rồi may vết thương lại, bôi thuốc, dùng nẹp cố định thất lưng.

Làm xong, Tùy Duyên mệt mỏi đầu đầy mồ hôi.

Nhìn Quý Khôi nằm ở trên giường, ngủ mê man, Tùy Duyên dựa vào ghế, uống nước.

“Muội tử.”

“Quý đại tỷ, người yên tâm, chỉ cần tiếp theo, Quý đại ca uống thuốc đúng hạn, không được cử động thất lung, không quá tháng ba, thương thế có thể khỏi hẳn, nghỉ ngơi nửa năm một năm, nhất định có thể giống như trước kia!”

“Thật?”

Tùy Duyên gật đầu.

Quý thị vội vàng chạy đi ra bên ngoài, quỳ trên mặt đất, chắp tay trước ngực, “Cảm ơn trời đất, cảm ơn Quan Thế Âm Bồ Tát, cảm ơn muội tử A Duyên!”

Thấy cả nhà Quý thị có hy vọng, Tùy Duyên nhìn, cũng cảm thấy nỉm mẫn.

Thì ra, vui vẻ, cũng không phải là một mình bản thân vui vẻ.

Mà là nhìn thấy người bên cạnh, đều vui vẻ, đó mới là vui vẻ thật sự.

Mấy ngày kế tiếp, Quý thị vẫn chăm sóc Quý Khôi như cũ, Niệm Đệ, Chiêu Đệ ở Tùy ký giúp một tay.

Rất nhiều thứ, cũng đã dọn vào Tùy ký mới, giường đệm chăn, Tùy Duyên còn rất tri kỷ chuẩn bị ba gian phòng cho cả gia đình Quý thị, Quý thị lại kiên trì, chỉ cần hai gian phòng, nàng và Quý Khôi một phòng, năm tỷ muội Chiêu Đệ một phòng, trong phòng hai cái giường, hai tủ treo xiêm áo, một cái bàn, đã xếp chặt.

Sạch sẽ, Quý thị nhìn, hận không được mọc thêm mười đôi tay, làm việc nhiều hơn cho Tùy Duyên, báo đáp Tùy Duyên.

Theo ý của Tái đại nương, Tùy Duyên, Bất Hối, cả nhà Quý thị dọn vào Tùy ký mới.

Toàn bộ Tùy ký cũ liền giao cho gia đình Điền thị và Chu thị.

Hai mươi bảy tháng hai.

Sáng mai Tùy ký mới sẽ khai trương, Tùy Duyên mang theo mấy đứa bé, quét dọn từ đầu tới đuôi Tùy ký mới một lần, lại đi chợ nói với Trương ca thịt bò, về sau mỗi ngày đều muốn nửa đầu bò, lại đi chợ bán thức ăn, muốn một con heo, mười con gà, mười con vịt.

Tùy Duyên lại sợ sáng sớm đi không kịp, định mua gà vịt nuôi dưỡng ở hậu viện, nhưng Tùy Duyên sẽ không giết gà.

“Di, ta sẽ giết gà, giết vịt!”

Tùy Duyên nhìn Chiêu Đệ, “Người thật sự sẽ?”

“Ừ, trước kia ở nhà, ta đã từng giết!” Chiêu Đệ lời thề son sắt nói.

“Chiêu Đệ à, không bằng, chúng ta tìm người tới giúp chúng ta đi!”

“Di, người phải tin tưởng ta, ta thật sự sẽ!”

Tùy Duyên nhìn Chiêu Đệ, “Chiêu Đệ, chuyện giết gà, giết vịt liền giao cho người!” “Tốt!”

Hai mươi tám tháng hai.

Sáng sớm.

Tùy Duyên rời giường mặc xiêm áo, đi ra cửa, liền nghe thấy phòng bếp truyền đến tiếng đổ nước, không khỏi thở dài, mấy đứa bé Chiêu Đệ thật chịu khó, hiểu chuyện.

Trong phòng bếp, Chiêu Đệ đã sớm giết gà vịt, trong hai cái chậu gỗ, một cái là máu gà, một cái là máu vịt, sạch sẽ, đã đông lại.

Trong nồi lớn, nước đã sôi lên.

Chiêu Đệ múc nước nóng vật lông gà.

Phán Đệ, Đái Đệ, Bất Hối ở bên cạnh vội vàng làm bánh bao, bánh màn thầu, Lai Đệ thì nhóm lửa, Quý thị đang cắt thức ăn, họ không nói gì, nhưng mỗi lần khi con người giao nhau, nhếch miệng nở nụ cười, ấm áp trong đó, thật sự làm ấm lòng người, Tùy Duyên ở cửa phòng bếp nhìn, trong lòng cảm động nói không nên lời.

Đây cũng là đồng tâm hiệp lực.

“Nương!”

Bất Hối phát hiện ra Tùy Duyên đầu tiên, nở nụ cười.

“Mọi người chào buổi sáng!”

“Nương (Muội tử)(Duyên di) chào buổi sáng!”

Tùy Duyên lắc đầu bật cười, đeo tạp dề vào giúp đỡ làm điểm tâm.

Tùy ký mới, Tùy Duyên vẫn có ý định bán điểm tâm, bánh bao, bánh màn thầu, sữa đậu nành, cháo, bánh gạo nếp, bánh chưng, trứng luộc trong nước trà, sủi cảo hấp, bánh bao hấp.

Cũng may phòng bếp khá lớn, cái gì cũng chuẩn bị rất ổn thỏa, bận rộn nhưng cũng gọn gàng ngăn nắp.

Trời hơi sáng lên, tất cả món ăn cũng đã chuẩn bị ổn thỏa, chỉ chờ đốt pháo, mở cửa buôn bán.

Tùy Duyên lại nghĩ, đặt ở phòng bếp, có vẻ rất nhiều người không biết có món ăn gì, định quyết định một hồi ở cửa của Tùy ký, bày một cái bàn, dọn món ăn ra, để mọi người biết, tất cả những thứ gì Tùy ký có bán.

Hạo Nhiên và Tái đại nương tới sớm nhất, sau lưng còn có đội ngũ múa sư đi theo.

Tái đại nương cười híp mắt đưa bao lì xì, “A Duyên, cái này là một chút tâm ý của đại nương, chúc người buôn bán thịnh vượng, tiền tài chảy vào như nước!”

Tùy Duyên vươn tay tiếp nhận, “Cảm ơn đại nương!”

Tái đại nương cười gật đầu.

Hạo Nhiên nhìn Tùy Duyên, “A Duyên, ta mời múa sư cho người, náo nhiệt một chút, cũng chúc người buôn bán thịnh vượng, tiền tài chảy vào như nước, kiếm đầy bồn đầy bát!”

“Cảm ơn Hạo Nhiên ca!”

“Khách khí!” Các huynh đệ của Hạo Nhiên đều tới, cũng tặng quà tặng, bao nhiêu tiền, Tùy Duyên không quan tâm, quan tâm, là tâm ý của mọi người.

Giờ lành là giờ mao canh ba.

Tái đại nương nhìn trời, “A Duyên, Hạo Nhiên, giờ lành sắp đến, nhanh đốt pháo, mau múa sư!”

“Hạo Nhiên vội vàng đốt pháo, A Duyên mau kéo lụa đỏ!” Tái đại nương ở một bên vội kêu.

Hạo Nhiên, Tùy Duyên nhìn nhau cười một tiếng, chia nhau làm việc.

Đốt pháo, kéo lụa đỏ, tiếng pháo, tiếng chiêng trống, hỷ khánh cát tường.

“Chúc mừng muội tử A Duyên!”

“Chúc mừng muội tử A Duyên!”

“Cảm ơn, cảm ơn!”

Pháo qua đi, Tùy Duyên, Chiêu Đệ, Quý thị vội vàng bung cái loại món ăn đi ra bên ngoài, Bất Hối, Tái đại nương kêu mọi người đến đại sảnh ăn điểm tâm.

Cũng rất nhiều người biết Tùy ký, cũng đã nếm thử tài nấu nướng của Tùy Duyên, đồ ăn của Tùy ký ngon, giá tiền cũng thích hợp, hôm nay người tới ăn, vẫn tương đối nhiều.

Không bán cái này bán cái kia, mấy người vội vàng chạy quanh, đầu đầy mồ hôi.

Lại vui mừng không thôi.

Xong việc bữa sáng, lại bận rộn buổi trưa.

Tùy Duyên sớm treo bảng hiệu lên, buổi trưa Tùy ký không chỉ có phá lẩu bò, còn có thịt bò kho, thịt bò xé tay, vịt kho nước tương, gà ủ muối.

Các loại rau xào, bánh bao, bánh màn thầu, cơm.

Thích hợp với chi phí của mọi người.

Rất nhiều người nhìn đồ ăn chưa từng thấy tên trên bảng hiệu, liền không nhận được chảy nước miếng thèm thuồng, người có bạc, nhanh chóng đặt một bàn.

Người không có bạc, cũng móc tiền ra, mua một bánh bao, mua một bánh màn thầu, cầm về nhà dỗ tiểu hài tử.

Tùy ký, cảnh sắc an lành vui mừng.

Nhưng.

Trong một góc ở đầu đường, một nam một nữ.

“Gia, chính là Tiểu Đề Từ (Một câu chữ), dù thế nào người cũng phải làm chủ cho người ta đó!”

“Người không có nhận làm?”

“Làm sao lại nhận làm, cho dù nàng hóa thành tro, ta cũng nhận ra nàng, gia, chỉ cần người giúp người ta giải quyết nàng, đến lúc đó.”

Ha ha, ha ha, Tùy Duyên.

Lần này, người nhất định phải chết!

Bạn đang đọc truyện *Cách Phát Tài Của Thương Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 54: Dĩ Bĩ Chi Đạo*, hoàn lại gấp trăm lần

(* Giống câu Gậy ông đập lưng ông)

Phần 1.

Tùy ký.

Buổi sáng buôn bán cực kỳ tốt, Tái đại nương thu tiền, trả lại tiền thừa, thu đến tay cũng mềm nhũn, sau khi nghỉ ngơi, Bất Hối liền bóp vai đấm lưng cho Tái đại nương.

“Nãi nãi, thoải mái không?”

“Thoải mái, sức lực cũng phù hợp!” Tái đại nương vui mừng nheo mắt.

Nàng vẫn yêu thích sống ở Tùy ký, trêu chọc Bất Hối, giúp đỡ thu tiền trả lại tiền thừa.

“Nãi nãi, một hồi ta nấu chè trứng cho người, được không?”

“Bất Hối tự mình nấu?”

Bất Hối cười, “Đúng vậy, mấy ngày trước học với Chiêu Đề tỷ tỷ!”

“Vây cũng được, một hồi nấu nhiều chút, sáng sớm hôm nay, tất cả mọi người đều khổ cực, cũng nên được phần thưởng!”

Bất Hối gật đầu.

Trương đại ca giao thịt bò, nội tạng bò, có thể bởi vì Tùy ký mới khai trương, Trương ca thay xiêm áo sạch sẽ.

“Muội tử A Duyên, chúc mừng chúc mừng!” Vừa thấy Tùy Duyên, Trương ca liền vội vàng chào hỏi.

Tùy Duyên cũng cười, “Cảm ơn!”

“Muội tử A Duyên, chúng ta biết hôm nay người khai trương, cho nên tất cả mọi người cắt thịt bò, kêu ta mang tới cho người, coi như là chúc mừng người!”

Mọi người bận rộn, không thể đến đây, Tùy Duyên cũng hiểu.

“Cảm ơn Trương ca, một hồi người cũng giúp ta mang chút bánh gạo nếp và bánh màn thầu, bánh chưng trở về, cảm ơn mọi người có ý tốt!”

“Được!”

Món ăn của Tùy ký, ai cũng không cự tuyệt được.

Tùy Duyên cũng khách khí, một nhà một bánh gạo nếp nhỏ, mười bánh màn thầu, mười bánh chưng, đựng ở trong hộp đựng thức ăn sạch sẽ.

“Muội từ A Duyên, một hồi, ta để cho Tổng Trư nhà ta trả hộp lại cho ngươi!”

“Được!”“

Tiền Trương ca đi, Vinh thịt heo kéo heo vui vui mừng mừng đưa thịt heo tới.

Hắn bán thịt heo nhiều năm ở đường Tây Phục Hi thành, cửa tiệm một ngày mua một con heo, thật đúng là không có.

Nhất là dạ dày heo, muốn mười cái, ngay cả ruột già heo không ai ăn, cũng muốn mười bộ, nào là thận heo, gan heo, tim heo, máu heo đều muốn, lại duy nhất không cần phổi heo.

“Vinh đại ca, chào buổi sáng!”

Vẫn là lần đầu tiên được người khác kêu Vinh đại ca, Vinh thịt heo cười đến híp cả mắt, “Muội từ A Duyên, đừng khách khí, ta tới giao thịt heo cho ngươi!”

Mấy người Chiêu Đệ, Quý thị, Đái Đệ giúp đỡ Vinh thịt heo chuyển thịt heo đến phòng bếp, Tùy Duyên tính bạc, đưa cho Vinh thịt heo, lại đưa một bánh gạo nếp nhỏ, hai bánh chưng, năm bánh màn thầu cho Vinh thịt heo.

“Muội từ A Duyên, hôm nay ngươi khai trương thuận lợi, cái gì ta cũng không tặng cho ngươi, ngươi lại cho ta mấy thứ này, chuyện này.”

“Vinh đại ca, một chút tâm ý, dù sao Vinh đại ca cũng phải nhận lấy!”

“Không phải, ta!” Vinh thịt heo đã nghe nói qua đồ ăn Tùy ký ngon, mùi vị được, lại sạch sẽ.

Thật muốn cự tuyệt, nhưng hắn thật sự không nỡ.

“Vinh đại ca, ta đây đang lấy lòng ngươi, về sau chờ ngươi bán thịt heo tốt nhất cho ta!”

Vinh thịt heo ngần ra, ngay sau đó nở nụ cười, “Không dám, không dám!”

Vui vui mừng mừng nhận lấy đồ ăn, cáo từ rời đi.

Cũng may Vinh thịt heo đã chặt thịt heo thành miếng nhỏ, ngay cả móng heo cũng bỏ đi, chỉ cần rửa sạch sẽ, chảy hết máu, bỏ thêm vật liệu đặt ở trong nồi hầm là tốt rồi.

Lấy bốn móng heo đi làm móng heo kho tàu, lấy bốn đuôi heo đi làm đuôi heo kho tàu, không cắt cả đuôi heo ra, rồi bỏ thêm gia vị đặt ở trong nồi đất ninh hầm.

Lại vội vàng nấu vịt kho nước tương, nấu gà ủ muối ở trong nồi.

Nấu kẹo sữa bò hạnh nhân, gói bánh bao, hấp bánh màn thầu, rửa rau, cắt thức ăn, quét dọn, trong lúc nhất thời Tùy ký thật là phi thường náo nhiệt.

“Muội từ, hôm nay buôn bán thật tốt!” Quý thị cười nói.

Buổi sáng làm gì, đều đã bán hết rồi, còn có người oán trách làm quá ít.

Tùy Duyên cười, “Cũng may nhiều người, nếu không khẳng định bạn không qua nồi!”

“Ha ha!” Quý thị cười đến híp cả mắt.

Qua ít ngày sống chung với nhau, Quý thị biết, Tùy Duyên không có xem cả gia đình các nàng là người ngoài, nên kêu làm cái gì, liền kêu, nên phân phó như thế nào liền phân phó như thế đó.

Mà Tùy Duyên cho cả gia đình các nàng cảm giác, cũng rất ngọt ngào.

Quý thị vui mừng nhất là, thất lung của Quý Khôi, từ từ khá hơn.

Mới mấy ngày, liền có thể tự mình lật người.

Trước buổi trưa, chuẩn bị xong tất cả mọi thứ, mười con gà ủ muối, vịt kho nước tương, bốn đuôi heo đã sớm được làm sẵn.

“Bất Hối!”

“Nương!”

“Con đi ra bên ngoài viết tấm bảng hiệu, nói đã không còn ba món, ngày mai mới có!”

“Tốt!”

Bất Hối cũng không hỏi tại sao, bịch bịch bịch chạy đi làm việc.

Quý thị không hiểu, “Muội tử, tại sao phải giới hạn số lượng vậy?”

“Đại tỷ, vật hiếm có mới là quý, nếu như mỗi ngày đều cung ứng đủ, mọi người lập tức ăn ngấy rồi, về sau còn ai tiếp tục tới nữa?”

Quý thị nghiêng đầu nghĩ nghĩ, không hiểu rõ.

Tùy Duyên cười nhạt không nói.

Hiếu cũng được, không hiểu cũng được, từ từ là có thể nhận ra.

Đúng như lời Tùy Duyên đã nói, sau khi số lượng mấy món chính có hạn chế, người tới dùng cơm chắc chắn hỏi trước, có còn hay không, có, chắc chắn muốn một phần, không có, thì gọi thêm đồ ăn khác.

Mà suy nghĩ của Tùy Duyên rất đúng, trước hết để cho mọi người truyền miệng, chờ sau này sẽ biến ba món này thành món ăn thương hiệu của Tùy ký.

Giữa trưa, gần như bán sạch sẽ thức ăn, ngay cả thịt bò, nội tạng bò luộc, thịt kho tàu, bánh bao và bánh màn thầu, phá lẩu bò, cho dù là thịt heo còn dư lại, cũng cắt xào với rau, một chút cũng không dư thừa.

Càng đừng nói, tim heo, thận heo, ruột già heo.

Cuối cùng cả nhà chỉ có thể chấp nhận nấu chút cháo.

Tái đại nương nhìn cháo trắng bật cười, “Đây là lần đầu tiên ta nghe nói, tiệm cơm bán sạch thức ăn, phải ăn trắng cháo!”

Chọc cho mọi người ha ha ha nở nụ cười.

Tùy Duyên vội nói, “Đại nương, buổi tối, ta nhất định dự bị một phần cho ngài!”

“Chính là ngài nói, không cho đổi ý!”

“Đúng đúng đúng, là ta nói, buổi tối, ta làm nhiều thêm mấy món ăn ngon, đền bù cho đại nương!”

Hạo Nhiên nhìn cháo trắng, thật sự không có khẩu vị.

Lại thấy mấy người Bất Hối, Chiêu Đề xì xụp húp ngon lành, cũng bụng chén lên ăn.

Sau khi ăn xong, quét dọn dọn dẹp.

Tùy Duyên nhìn dạ dày heo buổi trưa có ý ướp.

Nghiêng đầu suy nghĩ.

Buổi trưa có đùi heo kho tàu, móng heo kho tàu, vịt kho nước tương, gà ủ muối, thịt bò sốt tương.

Buổi tối là gà hầm bao tử heo, gà xào cay.

Cũng không chuẩn bị nhiều, vẫn nên chia ra.

Này ra suy nghĩ, Tùy Duyên liền dẫn Bất Hối, Chiêu Đề, Quý thị đi mua thức ăn.

Buổi tối buôn bán thật không náo nhiệt như buổi trưa, nhưng mà, vẫn có 15 bàn, gọi món ăn cũng tương đối nhiều.

Thức ăn được mua còn dư không ít.

Cũng may thời tiết không phải rất nóng, để tới ngày mai cũng không ngại.

Xong toàn bộ chuyện, lúc đóng cửa.

Mỗi một người đều mệt đến mức eo mõi lưng đau, lại không nỡ đi ngủ được.

Bởi vì Tùy Duyên nói, muốn mọi người cùng tính một lượt xem là hôm nay đã kiếm bao nhiêu tiền.

Ngay cả Tái đại nương và Hạo Nhiên cũng ở một bên nhìn.

Tùy Duyên gầy bàn tính, Bất Hối và Chiêu Đệ đếm tiền.

Chiêu Đệ đếm lần thứ nhất, Bất Hối đếm lần thứ hai, Tùy Duyên ghi sổ.

Sau đó thuận tiện tính toán sổ sách.

“Các người đoán, hôm nay trừ đi các khoản chi tiêu, lời được bao nhiêu?”

Từng người một mừng rỡ nhìn Tùy Duyên, chờ Tùy Duyên trả lời.

Tùy Duyên vươn một bàn tay ra.

“Năm lượng?” Bất Hối kêu lên đầu tiên.

Mấy người nương con Quý thị cũng nắm tay thật chặt, chờ đợi không thôi.

Tùy Duyên cười, “Tạm thời là nhiều như vậy, nhưng mà trừ đi những chi phí thật nhỏ nữa, bốn lượng là chắc chắn!”

“Oa.” Bất Hối hoan hô đầu tiên, kéo Chiêu Đệ nhảy lên.

Chiêu Đệ mười ba tuổi, tuổi tác lớn, mặc dù trong lòng vui mừng muốn hồng, nhưng mà tương đối thận trọng.

Ngược lại Đại Hoàng, đi theo bên cạnh Bất Hối, vẫn kêu uông uông uông, chọc mọi người trong phòng cười.

“Tốt lắm, hôm nay đã vất vả, đi về ngủ đi, sáng mai còn phải dậy sớm đấy!”

Tái đại nương lại quyết định muốn ở lại, Bất Hối đỡ Tái đại nương trở về phòng, bưng nước rửa chân cho Tái đại nương.

“Nãi nãi, nước có quá nóng hay không?”

Tái đại nương lắc đầu, “Bất Hối.”

“Ân!”

“Đứa bé ngoan, không ngờ nãi nãi già rồi già thật rồi, còn được một tôn nữ (cháu gái) bảo bồi như vậy!”

Bất Hối ngẩng mặt, không vui, “Nãi nãi còn trẻ như vậy, nãi nãi sẽ sống lâu trăm tuổi, ai cũng không thể nói nãi nãi già!”

Tái đại nương cảm động.

“Người đưa bé này, già rồi, chính là già rồi, cần gì tính toán!”

“Cho dù nãi nãi già rồi, Bất Hối vẫn yêu thích nãi nãi!”

“Lão bà tử yếu ớt, có gì mà yêu thích!” Tái đại nương ăn ở hai lòng nói xong, trong lòng lại vui vẻ muốn hồng.

“Lão bà tử yếu ớt vẫn là nãi nãi của Bất Hối, Bất Hối cũng sẽ không ghét bỏ, về sau cũng đối xử tốt với nãi nãi như cũ!”

“Nhà đầu, về sau người còn phải lập gia đình, chờ gả cho người ta, sẽ phải lấy nhà chồng làm trọng!”

Đâu còn bận tâm được đến lão bà như nàng.

Nghĩ tới đây, trong lòng Tái đại nương khó chịu.

Đứa bé tốt như vậy, làm sao trở thành người nhà người ta chứ?

“Nãi nãi, ta có thể tuyên rả mà, tìm một cô nhi không có phụ thân nương, sau đó chúng ta có thể ở cùng với nãi nãi rồi!”

Nói không uất ức, đó là giả.

Nói không cảm động, đó cũng là giả.

Tải đại nương sờ sờ mặt của Bất Hối, “Không biết xấu hổ, cẩn thận nương ngơoi nghe, xé da ngơoi!”

“Nương ta mới sẽ không!” Erica

“Sao ngơoi biết rõ?”

“Đoán!”

Một khéo léo hiểu chuyện, một thương tiếc thương yêu.

Đều là người thiện tâm,

Bà tôn hai người ở chung, vui vẻ hòa thuận.

Quý thị mang theo năm tỷ muội Chiêu Đệ trở về phòng.

“Nương!”

Chiêu Đệ kêu Quý thị, Quý thị nghe tiếng quay đầu lại, nhìn Chiêu Đệ.

Một tháng qua, khí sắc của Chiêu Đệ khá hơn nhiều, hình như cũng cao hơn.

Xiêm áo trên người là mới, giày cũng là mới, ngay cả dây buộc tóc cũng là mới.

Xem ra cả người, vừa có sức sống lại mang theo một chút quyến rũ.

“Ừm!”

“Con sẽ cố gắng, chúng ta sẽ ở lại thật tốt, có đúng hay không?”

Quý thị không hiểu, “Chiêu Đệ?”

“Duyên di nói, chỉ cần chúng ta không rời đi, nơi này chính là nhà của chúng ta!”

Quý thị đã hiểu, gật đầu, “Chiêu Đệ, đây là nhà của chúng ta, cho nên, chúng ta phải yêu nó!”

Chiêu Đệ nhếch môi, nở nụ cười, “Nương, không còn sớm, con lấy nước cho người rửa mặt rửa chân, đi ngủ sớm!”

“Tốt!”

Bạn đang đọc truyện *Cách Phát Tài Của Thương Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Dị Địa Trọng Sinh Chi Bạch phần 2

Đại sảnh.

Hạo Nhiên kì kèo mè nheo.

Trong lòng Tùy Duyên rõ như gương sáng, nhưng mà không nói.

“A Duyên, chuyện đó, ta.”

“Hạo Nhiên ca phải đi về sao?”

“Chuyện này.”

“Hạo Nhiên ca, ta đã chuẩn bị cho ngơoi một gian phòng trong viện tử, ngơoi xem, sắc trời đã tối, ngơoi muốn lưu lại hay không?”

“Tốt!”

Ngã xuống giường, Hạo Nhiên có chút khó có thể tin.

Hắn vốn cho rằng, phải phí chút miệng lưỡi, kết quả, ha ha.

Chăn là mới, khăn trải giường, mùng, gối đầu tất cả đều là mới.

Đứng dậy, rón rén mở tủ treo xiêm áo ra.

Trong tủ treo xiêm áo, hai bộ xiêm áo trong trong ngoài ngoài đều mới. Và hai đôi giày, vài đôi vớ vải.

Lặng lẽ cầm giày lên, mang vào, vừa vặn.

Cầm xiêm áo lên nhìn kỹ màu sắc.

Màu xanh ngọc, là màu sắc hắn thích nhất, vài vóc không tồi, đối với thân phận hiện tại của hắn mà nói, mặc vào, không cao cũng không thấp.

Người chuẩn bị xiêm áo, thật là có tâm.

Cầm xiêm áo, giày, rón rén đi trở về giường, ngã xuống ngủ.

Lầu dưới chính là gian phòng của Tùy Duyên, sát vách là gian phòng của Bất Hối.

“Nãi nãi.” eri diễn đàn

“Ừm!” L'ê Q'uý Đ'ô'n

“Người biết chải đầu sao? Chính là dạng búi tóc rất đẹp đó!”

“Biết, nãi nãi đều là tự mình chải đầu, thế nào, Bất Hối muốn học chải đầu?”

“Àn!”

Tái đại nương cười, “Bất Hối cũng lớn, quả thật có thể học, được, từ sáng mai bắt đầu, nãi nãi sẽ dạy ngươi... ngươi cần phải nghiêm túc học đó!”

“Àn Àn!”

“Bé ngoan, không còn sớm, cả ngày mệt nhọc, mau ngủ đi!” Tái đại nương còn chưa có nói xong, bên cạnh liền truyền đến tiếng hít thở ổn định.

Nhiều năm như vậy, lần đầu tiên cảm thấy an ổn, thực tế.

Lật người, nhẹ nhàng đặt tay Bất Hối vào trong chăn, đắp tốt chăn cho Bất Hối, vén sợi tóc bên mặt Bất Hối đến sau tai.

“Nha đầu, thật ra thì nãi nãi còn muốn dạy võ công cho ngươi, sợ nương ngươi không đồng ý.”

Tái đại nương thở dài thật sâu.

Vẫn là từ từ đi, để sau hãy nói.

Tùy Duyên thật sự mệt mỏi, ngã xuống giường, cũng không nghĩ nhiều, lật người liền ngủ.

Tùy ký buồn bán, hoàn hảo hơn tưởng tượng.

Nhiều lần đều là gã sai vặt của gia đình giàu có tới trước đặt thức ăn, chờ đến buổi trưa gia chủ mới tới đây, có toàn bộ gia đình dứt khoát buổi tối tới.

Nhưng mà, gia đình giàu có chân chân chính chính, cho người mang hộp đựng thức ăn tới, gói mang đi tương đối nhiều.

Tùy Duyên liền nghĩ, viện tử cho khách có thể chỉnh đốn và tân trang lại, lấy ra làm thành nhã gian (gian phòng trang nhã).

Dù sao thức ăn còn nóng hổi trong nồi thì ăn ngon hơn.

“Các ngươi cảm thấy thế nào?”

“Ta cảm thấy rất tốt!” Tái đại nương nói, lại dạy Bất Hối viết chữ.

Mấy đứa bé vây quanh Tái đại nương.

Cố gắng ghi nhớ.

Vì không lãng phí giấy, Hạo Nhiên liền tìm người làm khung gỗ, ở bên trong đổ cát mịn vào, và một chiếc gậy gỗ lớn.

Viết chữ ở trên cát, dùng gậy gỗ san cho bằng, lại có thể tiếp tục viết.

Tùy Duyên nhìn Hạo Nhiên đang uống trà, “Hạo Nhiên ca, ngươi thấy thế nào?”

“Ngược lại làm thành nhả gian không có vấn đề gì, nhưng ngươi bận rộn tới như vậy sao?”

Lão là lão, tiểu là tiểu, chân chân chính chính ra sức cho người trên, cũng là Tùy Duyên, Chiêu Đệ, Quý thị.

Mấy đứa bé, giúp việc thì có thể, chân chân chính chính giúp làm món ăn, vẫn là không thể.

Tùy Duyên trầm tư.

Chẳng lẽ phải mời người?

Ngày thứ nhất năm lượng, ngày hôm sau sáu lượng, năm sáu ngày sau khai trương, xấp xỉ 50 lượng bạc rồi.

Ít nhất có thể lời 40 lượng.

Ngược lại có thể mời người, nhưng không đáng tin, nằng lại không muốn.

“Nếu như muốn mời người, sao không thuê cửa hàng bên cạnh bến tàu, để Điền thị và Chu thị tới trợ giúp, tách khách hàng ra và tụ tập khách hàng lại, thật ra thì không có gì khác biệt, bên này tới tới lui lui chỉ mấy bước!”

Tùy Duyên không nói, suy xét lời Hạo Nhiên nói.

“Chỗ của ta có hai người, kêu đến giúp người thế nào?”

“Người nào?”

“Một người tên là Đại Cầu, một người tên là Trư Nhi, trước kia là tên móc túi, bây giờ cải tà quy chính, quan trọng nhất, bọn họ thích ăn gì đó người làm, trong nhà Đại Cầu chỉ có một lão nữ, mắt không tốt, trong nhà Trư Nhi huynh đệ tỷ muội nhiều, vẫn còn nhỏ, phụ thân hắn chết sớm, nương hắn nuôi dưỡng mấy đứa bé, cũng không dễ dàng!”

“Vậy kêu bọn họ chạy tới thử một chút đi!”

Hạo Nhiên cười, “Người hãy yên tâm đi, hai gia hỏa này tuổi không lớn lắm, lại rất lười cá, năng lực phân biệt cũng được, trong lòng không xấu, hôm nay, đến bên cạnh ngươi, có thể kiếm thêm một phần tiền, bọn họ sẽ càng cố gắng làm việc!”

“Hạo Nhiên ca, vậy ngươi liền để cho bọn họ đến đây đi!” Tùy Duyên nói xong, dừng một chút, “Cửa tiệm bên bến tàu, ta vẫn không có ý định đóng!”

“Tại sao?” Hạo Nhiên không hiểu.

“Đó là ngôi nhà đầu tiên của ta và Bất Hối, cả đời này ta cũng không tính toán đóng, về sau ít người mua phá lẩu bò, bánh bao và bánh màn thầu, buôn bán có lẽ không kiếm được bao nhiêu, nhưng ta sẽ kiên trì mở tiếp!”

Hạo Nhiên kinh ngạc, sau khi suy nghĩ cẩn thận, nở nụ cười, “Mấy muội tử nhà Động Đạt cũng không tệ, nếu không, bảo các nàng tới trợ giúp?”

“Mấy tuổi rồi?”

“Không rõ lắm, ngươi yên tâm, ta tìm người cho ngươi, chắc chắn sẽ không làm loạn!”

“Ta không tin người khác, nhưng lại tin tưởng Hạo Nhiên ca!”

Hạo Nhiên cười, trầm tư một lát, “A Duyên, ngươi có nghĩ tới hay không, tìm môi giới bán người mua mấy người mười lăm mười sáu tuổi, như vậy, cho dù ngươi dạy họ tài nấu nướng, các nàng cũng không có biện pháp rời đi, trừ phi, ngươi trả lại khế ước bán thân cho các nàng!”

“Đất không?”

“Bốn mươi năm mười lượng bạc một người, chính là thượng đẳng, nếu như thấp xuống một chút, ba bốn mươi lượng, các nàng đều là con nhà nghèo, phụ thân nương nuôi không nổi, mới bán đi, trên đường qua tay mười mấy hai mươi kẻ môi giới bán người, trừ họ của các nàng, ai cũng không biết quê hương của các nàng ở đâu, muốn tra được người nhà của các nàng, cũng không phải là chuyện dễ dàng gì!”

“Vậy nếu như họ phản bội thì làm thế nào?”

“Đánh chết đánh cho tàn phế, cũng không người nào quản được ngươi!”

Tùy Duyên tròn mắt há miệng.

Đây chính là cổ đại, cá lớn nuốt cá bé.

“Bởi vì đó là người cầm bạc mua được, khế ước bán thân ở trong tay người, tương đương với mạng của các nàng cũng đặt ở trong tay người!”

“Mỗi tháng đều cho tiền lương sao?”

“Chuyện này người khách khí rồi, người chỉ cần cho các nàng ăn no, mặc ấm, ngoài ra người đều đã khách khí, nhìn biểu hiện của các nàng!”

Tùy Duyên trầm tư một lát, “Hạo Nhiên ca, vậy ta nên mua mấy người về?”

Nghề làm thức ăn này, sợ nhất loại người chân trong chân ngoài, lòng dạ hẹp hòi.

Mà người mua về, nhất định phải không lòng dạ hẹp hòi, cũng không dám như vậy.

“Ta lại tương đối đồng ý người mua người trở về, nếu như người mời người về, nhiều tâm tư, người cũng không nhìn ra, tránh cho bỏ sót mầm tai họa!”

Tùy Duyên gật đầu, “Vậy Hạo Nhiên ca, khi nào thì người rảnh rồi, mang ta đi xem thử!”

“Tốt!”

Duyên phận, thật ra thì rất đơn giản, cũng rất tùy số phận.

Chuyển đổi bốn người môi giới khác nhau, Tùy Duyên mới mua được năm người.

Còn đều là nam hài tử.

Dáng vẻ mười lăm mười sáu tuổi, gầy teo yếu ớt nhỏ bé.

Nhìn yếu đuối, nhưng thật ra Tùy Duyên thích ánh mắt của bọn họ.

Đó là một loại khát vọng.

Con người chính trực, chân thành.

“Không xem nữ hài tử sao?”

Tùy Duyên lắc đầu, “Không xem, có hơn năm đứa, đủ rồi!”

Mang theo bọn họ đi đến Tùy ký.

“Hạo Nhiên ca, cảm thấy ta chọn lựa người làm như thế nào?”

“Cũng không tệ lắm!”

Tùy Duyên cười, “Không có ý kiến gì?”

“Có thể để cho bọn họ tập võ, học chút công phu phòng thân!”

“Uh, đây cũng là một ý kiến hay!” Tùy Duyên cười nói.

Nếu như mấy tên tiểu tử này cũng biết võ công, những bọn trộm cắp kia còn có thể đi vào Tùy ký.

Nằm mơ.

“Sau khi trở về, đặt tên cho bọn họ, dù gì cũng là người của người!”

Tùy Duyên hi hi nở nụ cười, “Hạo Nhiên ca, tên gọi là gì không quan trọng, ta lại hi vọng, trước kia phụ thân nương bọn họ gọi tên gì, đi theo ta làm thật tốt, tương lai áo giáp về làng!”

Hạo Nhiên nghe vậy, nói không ra cảm giác trong lòng.

“A Duyên.” ưi

“Ân!” diễn đàn Lêê QuýqÚy Dondôn.com

“Người có từng nghĩ tới, dáng vẻ như vậy của người.” Có bao nhiêu hấp dẫn người khác.

Tùy Duyên ngẩng đầu nhìn Hạo Nhiên, “Làm sao vậy?”

“Rất tốt!”

Tùy Duyên rủ mắt xuống, cười yếu ớt.

Nàng rất tốt, nàng vẫn luôn biết.

Hạo Nhiên rất tốt, nàng cũng luôn biết.

Tùy Duyên nghĩ, nàng và Hạo Nhiên, đều đã động lòng với đối phương, nhưng mà, ngại vì rất nhiều nguyên nhân, không có nói ra thôi.

Không sao, nàng nguyện ý chờ.

Chờ một ngày nào đó, Hạo Nhiên mở miệng, chờ một ngày nào đó, nàng bỗng nhiên nhận định, không phải là Hạo Nhiên sẽ không lấy.

Tình yêu, dù cho chết một lần, sống lại sau khi xuyên qua, nàng vẫn sinh lòng hướng tới như cũ.

Bạn đang đọc truyện *Cách Phát Tài Của Thương Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56: Phần 3.

Trở lại Tùy ký.

Mấy người Bất Hối nhìn năm tên tiểu tử trước mặt, chỉ chỉ trỏ trỏ, làm cho mặt bọn họ đỏ tới mang tai, đầu cũng không dám ngẩng lên.

Quý thị cũng cười.

Vốn yêu thương mấy đứa bé của mình, sẽ không trách cứ mấy đứa bé, cũng không cảm thấy, mấy đứa bé như vậy có gì không tốt.

Tùy Duyên cũng thế.

Đứa bé mà, sẽ phải nhiệt tình sáng sủa một chút, cả ngày mang bộ dạng buồn bực không vui, giống ai thiếu nàng rất nhiều bạc không trả, mặt đen lại, đó mới thật là không có hứng thú.

Tái đại nương ở một bên lật bỏ hạt dưa, cười híp mắt nhìn năm tên tiểu tử.

Lớn tuổi, ngược lại thích ăn hoa quả khô.

Bất Hối, năm tỷ muội Chiêu Đệ vừa bắt đầu còn thích ăn, nhưng mà, mỗi ngày đều ăn, cũng chán ngấy rồi.

“Tất cả các người giới thiệu chính mình đi, tự lấy tên cho mình, hoặc là tên trước kia cũng được, cũng không cần suy nghĩ ta kinh khủng ra sao, con người của ta rất đơn giản, chỉ cần không làm những chuyện như con thiêu thân sau lưng ta, làm hại cửa tiệm của ta, người thân của ta, bình thường ta đều sẽ đối xử thật tốt với các người!” Tùy Duyên nói xong, nhìn năm tên tiểu tử kia.

Tiếp tục nói, “Ta biết rõ, có lẽ các người bị bán qua tay rất nhiều lần, trải qua gặp ghênh, nhưng, những chuyện kia đều đã trôi qua, từ lúc các người bắt đầu bước vào Tùy ký của ta, các người chính là người của Tùy ký, về sau Tùy ký chính là nhà của các người, cho dù là phải mất mạng, cũng không thể phá hư bằng hiệu của Tùy ký, hiểu chưa?”

Năm người ngơ ngác nhìn nhau.

Thật ra thì, bọn họ cũng không quá quen biết nhau.

Nặng nề gật đầu.

Một người trong đó lên trước, “Gia chủ, ta tên là Đông Ân, năm nay 16 rồi, là”

“Không cần nói với ta, người là người ở nơi nào, trong lòng người biết là tốt rồi, về phần về sau tiền lương mỗi tháng, các người cũng có thể tiết kiệm, ta để cho Hạo Nhiên ca giúp các người mang về nhà ở quê, cho người thân của các người, ban đầu bọn họ bán các người đi, cũng là do bất đắc dĩ, hài tử, đều là thịt trong tim phụ thân nương, không phải vạn bất đắc dĩ, người nào chịu bán đi, mà bọn họ không bán các người vào cung làm thái giám, chính là nghĩ tới, sẽ có một ngày, gặp lại nhau, các người có hiểu không?”

Năm người gặt đầu.

Hiếu.

Làm sao bọn họ lại không hiểu.

Trong nhà thật sự quá nghèo, nuôi sống người này, nuôi không nổi người kia, luôn có một người phải hy sinh.

Phụ thân nương bán đi, có thể không phải là đứa chính mình thương yêu nhất, nhưng cũng thương tiếc đến moi tìm móc phổi.

“Tiếp theo giới thiệu đi!”

“Ta tên là A Dũng, năm nay 16 tuổi!”

“Ta tên là Trác Hồng, năm nay 16 tuổi!”

“Ta tên là Sơn Hà, năm nay 16 tuổi!”

“Ta tên là Vượng Tài, năm nay 16 tuổi!”

Tùy Duyên gặt đầu, “Sau này gọi ta Duyên đi đi, mặc dù ta không lớn hơn các người bao nhiêu!”

“Dạ, Duyên đi!”

Tùy Duyên vẫy tay với đám người Bất Hối, “Các con tới đây giới thiệu mình với các ca ca đi!”

Sau khi nhận biết nhau, mấy người Đông Ân mới yên tâm.

Mấy ngày ở chung, bọn họ càng thêm hiểu rõ, Tùy Duyên thật sự là chủ tử tốt, ăn cơm không có phân bàn, hỏi han có ăn no bụng, thức ăn còn phi thường tốt, đều không phải là khách ăn còn dư lại, mà là làm đồ tươi mới.

Chỗ ngủ, lại sạch sẽ, chăn lại ấm, gian phòng lại rộng lớn, mặc dù là hai người một gian, Đông Ân một mình một gian, nhưng mà, Tùy Duyên nói, về sau nếu như lại có người đến, liền ở cùng gian với Đông Ân.

Có năm người thêm vào, buôn bán vẫn bận rộn như cũ, nhưng mà, nhẹ nhõm không ít, nhiều người tác dụng liền lớn.

Hạo Nhiên cũng chuẩn bị rời đi.

“Nương”

Tái đại nương nhìn Hạo Nhiên, “Chuẩn bị muốn rời đi rồi sao?”

Hạo Nhiên gặt đầu, “Nương, người xem, tiệm cơm của A Duyên buôn bán cũng ổn định rồi, cho dù làm gì, đều gợn gàng ngăn nắp, những người giúp đỡ cũng cần cù chịu khó, còn có người trấn giữ nữa, ta cũng yên tâm!”

“Vậy tính toán đi bao nhiêu lâu?”

“Không biết, nương, ta sẽ đi nhanh về nhanh!”

Tái đại nương nắm tay của Hạo Nhiên, “Hạo Nhiên à, bảo vệ mình thật tốt, biết không?”

“Uh, sẽ!”

Hạo Nhiên phải đi xa, Tùy Duyên làm rất nhiều món ăn cho Hạo Nhiên mang theo ăn ở trên đường.

Tiến Hạo Nhiên ra cửa.

“A Duyên.”

“Hạo Nhiên ca, người yên tâm, ta sẽ chăm sóc đại nương thật tốt!”

Hạo Nhiên cười, “Nương ta ở chỗ người, ta yên tâm, A Duyên, ta đi, nếu như có chuyện liền đến Túy Tiên lâu tìm Lâm chương quý, hoặc là đến Ngọc gia ở đường Đông, tìm Đại thiếu gia của Ngọc gia, nói là bằng hữu của ta, hẳn nhất định sẽ giúp người giải quyết!”

Tùy Duyên nghĩ thầm, nàng chỉ là một kẻ tiểu dân, cũng không phải tội nhân, thì sẽ không có phiền toái.

Lại nghĩ tới, Hạo Nhiên ca vô cùng tốt bụng, gặt đầu, “Hạo Nhiên ca, ta nhớ kỹ rồi!”

Đưa hà bao đã chuẩn bị tốt cho Hạo Nhiên, “Đây là hà bao Chiêu Đệ và Bất Hối thêu, chính ta bỏ vào bên trong chút dược thảo, xua côn trùng, người mang theo đi!”

Hạo Nhiên nhìn Tùy Duyên, trong nháy mắt.

Hắn nghĩ, thôi đi, không đi nữa, tìm tám năm cũng không tìm được người, cần gì uổng công vô ích.

Nhưng.

Cách làm người của hắn, khiến cho hắn không thể không chịu trách nhiệm như vậy.

Vươn tay tiếp nhận hà bao, hít hà, “Mùi thuốc thật thơm!”

Sau đó cột trên thắt lưng “A Duyên!”

“Ừm!”

“Chờ ta trở lại, ta.”

“Hạo Nhiên ca, lên đường bình an!” Tùy Duyên cất ngang của lời nói Hạo Nhiên.

Nở nụ cười.

Hạo Nhiên gật đầu.

Xoay người lên xe ngựa.

Hạo Nhiên ca rời đi.

Tùy ký hình như thiếu đi sức sống, nhưng mà, mấy ngày sau đó, liền quen.

Ngay cả Tái đại nương, cũng vui vẻ ha ha nở nụ cười.

Mấy đứa bé thay nhau ra trận, dù đồ Tái đại nương mở cò trong bụng.

Tùy Duyên biết, thật ra thì Tái đại nương rất yêu thích mấy đứa bé, cho dù là Bất Hối cũng được, năm tỷ muội Chiêu Đệ cũng được, ngay cả Đồng Ân bọn họ, Tái đại nương đều thích.

Hiện tại sau khi Tùy ký đóng cửa, không phải vội vàng trở về phòng ngủ, mà là vây quanh ở đại sảnh, tính bạc, nhận thức, học viết năm chữ, mới trở về phòng ngủ.

Lúc trở về phòng, Tái đại nương kêu Tùy Duyên lại, “A Duyên!”

“Đại nương!”

“Ta có việc muốn nói với người!”

Tùy Duyên cười, đưa tay đỡ Tái đại nương, “Đại nương, người nói!”

“Người sẽ đồng ý với ta chứ!”

Thấy Tái đại nương nổi tính trẻ con, Tùy Duyên bật cười, “Đại nương, người lên tiếng, ta chắc chắn đồng ý!”

“Ta muốn dạy bọn nhỏ võ công!”

Tùy Duyên sùng sốt.

Tái đại nương biết võ công, thật đúng là không nhìn ra.

“Đại nương, người nguyện ý dạy mọi người võ công, là phúc khí của bọn hắn!”

“Người đồng ý?”

Tùy Duyên gật đầu, “Đại nương, người nguyện ý dạy bọn hắn võ công, ta cầu cũng không được, làm sao sẽ không đồng ý chứ, còn có, trước đó ta đã nói với Hạo Nhiên ca, cũng chuẩn bị dạy bọn hắn công phu, chỉ là nhất thời không tìm được sư phụ thích hợp!”

“Ha ha ha, A Duyên à, hai người mẹ chúng ta, đúng là nghĩ đến cùng một điều rồi!”

“Đúng vậy, đại nương!”

Bọn nhỏ ở Tùy ký, lại có thêm một việc, đó chính là buổi sáng dậy sớm nửa canh giờ, đi theo Tái đại nương luyện võ.

Bọn nhỏ luyện võ, Tùy Duyên và Quý thị cũng không nhàn rỗi, liền làm điểm tâm, chờ bọn nhỏ luyện võ xong rồi, ăn điểm tâm, lấp đầy bụng, mới bắt đầu làm gì đó buổi sáng muốn bán.

Mỗi ngày đều bận rộn vòng đi vòng lại như vậy, lại hạnh phúc.

Người ở Tùy ký, hình như từ từ, xem nhau trở thành người thân, cười cũng chân thành hơn.

Mấy ngày nay, Chiêu Đệ lại có kinh lần đầu.

Tiểu nha đầu mặt đỏ tới mang tai tìm đến Quý thị, còn thiếu chút nữa thì khóc, ngược lại Quý thị nở nụ cười, ôm lấy Chiêu Đệ, ra sức nói Chiêu Đệ trưởng thành.

Là một cô nương.

Lại dạy Chiêu Đệ phải xử lý kinh nguyệt của mình như thế nào cho thật tốt.

Tùy Duyên dứt khoát cho Chiêu Đệ nghỉ ngơi thật tốt, nhất là tình trạng đau bụng kinh nghiêm trọng của Chiêu Đệ.

Chiêu Đệ dựa vào trên giường, thêu khăn tay cho Bất Hối, một đóa hoa đại nhỏ, mấy cọng cỏ xanh, còn có một con bướm bướm vỗ cánh.

Thiếu đi Chiêu Đệ, phải nhanh nhẹn hơn, một ngày bận rộn, mệt đến ngất đi.

Sau khi một đám đọc sách biết chữ, rửa chân, rửa mặt trở về phòng ngủ đầu đi nằm ngủ, dù là Tùy Duyên, cũng mệt mỏi không thôi.

Vào khoảng khắc ngã xuống, Tùy Duyên nghĩ thầm, về sau có thể không bán điểm tâm hay không, thức khuya dậy sớm, thật quá mệt mỏi.

So sánh với mọi người ngày ồ ồ, Chiêu Đệ nằm ở trên giường, động cũng không dám động.

Lại càng không ngủ được.

Nửa đêm canh ba, Chiêu Đệ cảm giác hạ thân ẩm ướt, chuẩn bị rời giường đổi lại tro than trong túi*, lại nghe thấy bên ngoài truyền đến tiếng bước chân rất nhỏ.

(* Trong xã hội phong kiến, trước khi phát minh ra giấy, người phụ nữ dùng vải sạch khâu thành một chiếc túi nhỏ dài để sử dụng. Tối kỳ kinh, họ sẽ nhét tro sạch vào trong túi để dùng. Khi đã bẩn, tro sẽ được đổ đi, túi vải cũng được giặt sạch phơi khô để tái sử dụng)

Chẳng lẽ có tặc?

Nghĩ tới đây, Chiêu Đệ tay chân nhẹ nhàng mò xuống giường, đứng ở cửa, thấm ướt đầu ngón tay, nhìn ra ngoài, lại thấy một người, lén lén lút lút giống như đang tìm thứ gì đó.

Chiêu Đệ bị dọa sợ đến mức một chút xíu âm thanh cũng không phát ra được.

Cả người lạnh lẽo, cho đến khi người nọ rời đi, cũng hoàn toàn không biết.

Lúc lấy lại tinh thần, Chiêu Đệ vội vàng đi gõ cửa phòng Quý thị, “Nương, nương. . . .”

Quý thị rời giường, buồn ngủ mờ mịt hỏi, “Chiêu Đệ, làm sao vậy?”

“Mới vừa rồi có tặc tiến vào!”

Quý thị bị dọa sợ không nhẹ, “Cái gì?”

Kéo Chiêu Đệ, “Nhanh nhanh nhanh đi nói cho Duyên đi của con biết, đừng để bị mất thứ gì!”

Sau khi Tùy Duyên biết được, rơi vào trầm tư.

Phải nói là tặc, không có khả năng không biết bạc không thể nào giấu ở viện từ của Chiêu Đệ bọn họ.

“Có phải là Đông Ân bọn họ hay không?”

Mấy người Đông Ân vội vàng lắc đầu, “Chúng ta không có rời giường đi tiểu!”

“Đi về ngủ trước đi, không, đừng ngủ trước, trước xách theo ngọn đèn dầu, tắt cả mọi góc, tìm kiếm khắp nơi, nhìn xem có chỗ nào, không giống bình

thường, Đại Hoàng đầu ròi, gọi Đại Hoàng ngủi ngủi!” Tùy Duyên nói xong, xách ngọn đèn dầu lên đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Cách Phát Tài Của Thương Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 57: Phần 4.

Từ hậu viện, bắt đầu tìm kiếm đến dưới thảm.

Chỉ mong, nàng đoán đúng.

Đối phương là tới vu oan hãm hại.

Gần như là tìm kiếm hết từng tấc từng tấc, hận không thể đào sâu ba thước, cuối cùng ở cửa lấy ánh sáng trên nóc nhà, tìm được một bao vải dầu nhỏ gì đó.

Tùy Duyên mở ra xem, là sách dạy nấu ăn.

Tên món ăn giống như đúc món ăn Tùy ký đưa ra, nhưng mà, cách làm không giống nhau, tên trên sách dạy nấu ăn viết sách dạy nấu ăn của Tạ thị.

Tạ thị?

Tùy Duyên cẩn thận suy nghĩ, nàng biết người tên Tạ thị?

Hình như phu quân của Đái Thanh Hoa họ Tạ.

“A Duyên, ngươi định làm như thế nào?” Tái đại nương hỏi.

Tùy Duyên nghĩ cũng không nghĩ, liền thiêu hủy sách dạy nấu ăn.

Sắc mặt lạnh lẽo nghiêm trang rất khó coi.

“Không ngờ, ta còn chưa có đi tìm nàng tính sổ, trái lại nàng kiên quyết không buông tha!”

“Ngươi nào?” Tái đại nương hỏi.

“Đái Thanh Hoa, chương quỹ của tửu lâu Phúc Lai, lúc trước, ta và Bất Hối là ở tửu lâu của nàng làm việc một năm, thiếu chút nữa nàng đã bán ta cho chương quỹ của cửa tiệm bánh ngọt Quách Ký!”

Nhưng mà bị nàng nhìn thấu.

Nghĩ đến vì thế, nàng (bà chủ Đái) tổn thất không ít, mới ghen ghét nàng (A Duyên) như vậy, không tiếc vu oan hãm hại.

Tùy Duyên nhìn tro tàn sau khi thiêu hủy, ngẩn người.

Vươn ngón tay dính lấy nhẹ nhàng ngủi ngủi, vội thu dọn, đưa cho Chiêu Đề, “Chiêu Đề, mau cầm đi đổ vào trong túi nguyệt sự của ngươi, sau đó nhanh chóng thay, mau!”

“Duyên di.” Chiêu Đề không hiểu.

“Chiêu Đề, tạm thời, ta không nói rõ nguyên nhân với ngươi, nhưng mà, Chiêu Đề, bây giờ trừ ngươi ra, không người nào có thể cứu được Tùy ký!”

Chiêu Đề thấy Tùy Duyên nói nghiêm trọng như thế, vội tiếp nhận, xoay người quay về phòng của mình, Bất Hối vội cùng đi giúp một tay.

“A Duyên.” Tái đại nương hiểu biết sâu rộng, trong lúc nhất thời cũng bối rối.

“Trong tờ giấy kia, bỏ vào ít thứ, cho dù là đốt thành tro bụi, cũng sẽ lưu lại mùi hương, dấu vết, chỉ có máu kinh nguyệt, mới có thể loại bỏ.”

Tái đại nương hoảng sợ nói không ra lời, “Trời, làm sao lại như vậy?”

Tùy Duyên vốn định nói rõ nguyên nhân, nhưng mà, cửa chính của Tùy ký truyền đến tiếng gõ cửa bang bang bang.

Rất gấp, rất vang.

“Tới thật là nhanh!”

Tùy Duyên nói xong, đứng dậy đi mở cửa.

Nhìn người trước mặt, Tùy Duyên không biết bọn họ.

“Ngươi chính là chương quỹ của Tùy ký?”

Tùy Duyên gật đầu, “Đúng!”

Không kiêu ngạo không tự ti, không sợ hãi không lo lắng.

“Ta là Triệu Bộ đầu của nha môn Phục Hi thành, hôm nay nha môn có người báo án, nói ngươi đã trộm cắp sách dạy nấu ăn tổ truyền của nhà bọn họ, chúng ta là phụng lệnh đại nhân, tới đây lục soát!”

“Là ai báo án?”

“Khách điểm Phúc Lai, Đái chương quỹ!”

Tùy Duyên cười lạnh, “Có lệnh lục soát sao?”

“Có!”

Triệu Bộ đầu nói xong, lấy ra một tờ lệnh lục soát cho Tùy Duyên nhìn.

Tùy Duyên nhìn kỹ rồi mới lên tiếng, “Triệu Bộ đầu, ta oan uổng!”

“Có oan uổng hay không, để cho chúng ta lục soát thì biết, nếu như ngươi là trong sạch, ngươi có thể phản cáo trở lại, nha môn chúng ta tuân theo nguyên tắc không oan uổng người tốt, không buông tha người xấu, hơn nữa, Tùy chương quỹ và Hạo Nhiên ca là huynh muội, không nể mặt thầy tu cũng phải nể mặt phật tổ, Tùy chương quỹ cứ việc yên tâm!”

Tùy Duyên tránh thân thể ra, “Triệu Bộ đầu xin mời!”

“Đắc tội, Tùy chương quỹ!”

Triệu Bộ đầu nói xong, mang theo mười bộ khoái tiến vào Tùy ký, Tùy Duyên đi theo phía sau bọn họ, nhìn kỹ từng cử động của bọn họ, nằng thật sự muốn xem, trong này, có ai là người của Đái Thanh Hoa.

Quả nhiên.

Người không biết nội tình, chỉ tìm kiếm khắp nơi, làm cho gian phòng rối loạn.

Chỉ có một người, đi tới giếng trên trời (cửa sổ lấy ánh sáng trên mái nhà), còn cầm đao, đông gõ gõ, tây gõ gõ, bộ dạng rất chuyên nghiệp.

Nhưng.

Không có tìm được.

“Đắc tội, Tùy chương quỹ!”

Tùy Duyên thần nhiên nhếch môi, “Triệu Bộ đầu khách khí!”

Triệu Bộ đầu gơ tay, “Thu đội.”

“Chậm!”

Một âm thanh âm dương quái khí truyền đến, ngay sau đó một nam tử gương mặt bóng loáng đi vào.

“Ta nghe Đái chương quỹ nói, trên sách dạy nấu ăn tổ truyền của nhà nàng, có hương liệu đặc biệt, cho dù là đốt thành tro, mùi thơm cũng không mất đi được.

Người không ngủi ra, nhưng mà, chó có thể!”

Nhất là ngày ngày ngủi thấy thành thói quen.

Nam nhân nói xong, lập tức có người dắt một con chó lớn đi vào.

Triệu Bộ đầu lập tức tiến lên, “Cổ sư gia!”

Cổ sư gia giờ tay, “Tiếp tục lục soát cho ta!”

Có người dắt đại cầu ra ra vào vào ba vòng ở Tùy ký, vẫn không có lục soát được bất kỳ vật gì, sắc mặt của Cổ sư gia càng ngày càng khó coi.

Chẳng lẽ xảy ra vấn đề gì?

Vốn không có bỏ đồ vào?

“Triệu Bộ đầu, Cổ sư gia, các người đã có kết quả, sau khi trở về, xin nói câu này với Đái Thanh Hoa, người đang làm, trời đang nhìn, báo ứng sớm hay muộn sẽ đến!”

Triệu Bộ đầu hơi lúng túng, Cổ sư gia lại bị chọc tức.

Hừ lạnh một tiếng rồi đi.

“Cáo từ!”

“Triệu Bộ đầu đi thông thả!”

Tùy Duyên đóng cửa, nhìn trong phòng, trừ Tái đại nương, từng người một bị dọa sợ đến đầu đầy mồ hôi, ngồi ở trên ghế, cả người vẫn còn đang phát run.

Trong lòng cực kỳ khó chịu.

Đái Thanh Hoa.

Người hãy chờ đó.

“Đại nương, ta đi ra ngoài một chuyến, trong nhà giao cho người!”

Tái đại nương vốn muốn nói gì đó, cuối cùng lại chỉ có thể nói, “A Duyên, đi đường cẩn thận, ta sẽ trông nhà!”

“Ân!”

Sau khi Tùy Duyên đi, Tái đại nương vội nói, “Buổi tối cũng đừng ngủ, nhìn chăm chăm khắp nơi, biết không?”

Không phải mấy người Đông Ân nhát gan, nhưng mà chưa từng gặp qua kiểu chiến trận này, bị dọa sợ.

Chiêu Đệ lại càng.

Tái đại nương nắm tay của Chiêu Đệ, “Nha đầu, người là Đại Công Thần của Tùy ký!”

“Nãi nãi.”

“Bé ngoan, không sợ, có nãi nãi ở đây, có Duyên di của người ở đây!”

Tùy Duyên chạy nhanh thần tốc, hai năm nghỉ ngơi, mặc dù thân thể này không nhanh nhẹn bằng nàng trước kia, nhưng, cũng sẽ không kém đến nỗi không chấp nhận được.

Ngọc phủ.

Nhìn cửa phủ thật cao.

Tùy Duyên đi tới cửa bên hông, lật người đi vào.

Đêm khuya yên tĩnh, Ngọc phủ yên tĩnh, giống như rơi vào trong tĩnh mịch.

Không có nha hoàn ma ma trực đêm, cũng không có gia đình tuần tra,

Tùy Duyên kinh ngạc vô cùng, lại nghe thấy tiếng đàn lượn lờ truyền đến, cất bước, lặng lẽ đi tới.

Trong sân, một nam tử, không thấy rõ mặt, đang đánh đàn.

“Nếu đã đến rồi, trốn trốn tránh tránh, cũng không hay!”

Tùy Duyên hạ quyết tâm, từ góc tối đi ra.

“Tiểu nữ tử Tùy Duyên, ra mắt công tử!”

“Hạo Nhiên bảo ngươi tới?”

“Đúng, Hạo Nhiên ca nói, có chuyện tới Ngọc phủ tìm Ngọc công tử!”

Ngọc Thanh Ca ngẩng đầu, nhìn Tùy Duyên.

Không thể nói quốc sắc thiên hương, nhiều nhất chỉ được cho là tiểu gia bích ngọc, dịu dàng động lòng người.

Nhưng, một người treo tường đến mắt cũng không chớp, nhìn thấy hấn mặt không đổi sắc, nhanh chóng chữa hết chân của Tái đại nương, dám rút mũi tên gây ra cho Thẩm Ý, làm sao nói là dịu dàng.

Nhưng, giờ phút này nàng đứng ở nơi đó, không nói một lời nào, thật sự vô cùng dịu dàng, đáng về hiền lương thực đức.

Khá lắm nữ tử thâm tàng bất lộ.

“Vậy sao, nhưng tại sao ta phải giúp ngươi?”

Tùy Duyên nhìn Ngọc Thanh Ca, nhũ mây, “Nếu Ngọc công tử không giúp, vậy thì thôi!”

Cùng lắm thì, nàng lên vào lầu lầu Phúc Lai, hạ chút gì đó lên người tiểu nhi tử Đái Thanh Hoa thương yêu nhất, khiến Đái Thanh Hoa đau lòng đến chết.

Xoay người, chuẩn bị rời đi.

Ngọc Thanh Ca kinh ngạc, “Này, ta nói, ngươi cứ đi như vậy sao?”

“Ngọc công tử không giúp, ta nán lại làm cái gì?”

“Ngươi có thể lấy chút gì đó để đổi mà?”

“Thật xin lỗi, Ngọc công tử, ta nghèo, không có đồ gì đáng tiền!”

Ngọc Thanh Ca bật cười.

Với đức hạnh này, tên Hạo Nhiên kia cũng động lòng?

Thật là mắt bị gì dán chắc rồi.

“Biết đánh đàn sao?”

Tùy Duyên lắc đầu.

Nàng chỉ biết một khúc Cao Sơn Lưu Thủy, cho nên, không coi là biết.

“Ngâm thơ làm câu đối thì sao?”

“Hắn không!”

Chỉ biết 300 bài thơ Đường, thơ Tống, luật thơ cơ bản.

Hắn không ngâm thơ làm câu đối.

“Vậy ngươi biết làm gì?”

“Biết làm cơm, còn biết một chút y thuật và công phu!”

Ngọc Thanh Ca kinh ngạc.

Thẳng thắn như vậy.

Được rồi, thẳng thắn cũng là một loại mỹ đức.

“Ngươi hi vọng ta làm gì?”

Tùy Duyên nghiêng đầu, nhìn Ngọc Thanh Ca, “Ta muốn ngươi giúp ta tìm ra chủ sử (người xúi giục) sau màn giúp đỡ Đái Thanh Hoa, sau đó giết chết hắn, lại tìm đến nhà tướng công huynh đệ của Đái Thanh Hoa, hứa cho họ khách điểm Phúc Lai!”

“Ngươi”

“Ta muốn Đái Thanh Hoa và hài tử của nàng cùng nhau trôi giạt khắp nơi!”

Ngọc Thanh Ca nhú mày, “Hài tử là vô tội!”

“Vô tội, ta không có đi trêu chọc nàng, nàng liền tới tính kế ta, cũng không có vô tội như vừa nói, hơn nữa mà nói, nếu như tối nay ta không nhanh chóng một chút, như vậy người trôi giạt khắp nơi, sống không bằng chết chính là ta và người nhà ta rồi!”

Một thù trả một thù, nàng không có sai.

“Muốn ta làm giúp ngươi những chuyện này, cũng không phải không có khả năng, nhưng mà, ta có một yêu cầu!”

“Yêu cầu gì?”

“Giúp ta chữa trị cho một người, đôi mắt của nàng không nhìn thấy, lúc đầu vẫn có thể nhìn thấy, nhưng mà sau đó dần dần mất ánh sáng, cũng không nhìn thấy nữa!”

Dần dần mất ánh sáng?

“Có lẽ ta trị không hết, nhưng mà, ta nhất định dốc hết toàn lực!”

“Được, thật sáng khoái, trở về đi, sáng mai đi phủ nha gõ trống kêu oan, ta sẽ chuẩn bị xong tất cả chứng cứ, đưa tới cho ngươi!”

“Tốt!”

Tùy Duyên nói xong, xoay người rời đi.

Ngọc Thanh Ca lại ngoài ý muốn, “Ngươi không sợ ta gạt ngươi?”

“Không sợ, bởi vì, ta còn chuẩn bị một nước cờ khác!”

Tất cả chứng cứ, đều chỉ là thứ yếu, có gì so bằng việc Đái Thanh Hoa tự mình nói ra, càng có lực tin tưởng và nghe theo.

Đái Thanh Hoa, chính ngươi đưa tới cửa, không trách được ta lòng dạ độc ác.

Ngày mai, muốn ngươi đẹp mặt!

Bạn đang đọc truyện *Cách Phát Tài Của Thương Phụ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 58: Nguy hiểm ập đến, A Duyên chạy mau Phần 1.

Trở lại Tùy ký.

Mọi người lập tức nghênh đón, lại không ai hỏi như thế nào.

Từng người một mong đợi nhìn Tùy Duyên.

“Không có việc gì, đều trở về ngủ đi!” Tùy Duyên khoát tay, hi vọng, cố gắng chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không, tránh cho mọi người kinh hồn bạt vía, không thể an tâm.

Trong lòng hận Đái Thanh Hoa đến chết, nàng suy nghĩ, thôi, chỉ là quá khứ đã qua thôi, nhưng cũng không nghĩ tới, nàng không làm gì Đái Thanh Hoa, ngược lại Đái Thanh Hoa tới cửa tính kế.

Lần này, nhất định phải khiến Đái Thanh Hoa mất đi tất cả, lưu lạc đầu đường.

“A Duyên à, thật sự không có chuyện gì sao?”

Tùy Duyên cố gắng cười một tiếng, “Đại nương, không có việc gì, mau đi ngủ đi!”

“Nhưng”

Tùy Duyên nắm tay của Tái đại nương. “Đại nương, ta không phải loại người bị người khác đánh một cái, không hoàn trả lại, nếu nàng dám mạo phạm, ta nhất định sẽ hoàn trả lại, không chút lưu tình!”

Nàng thật sự không làm được, lấy ơn báo oán.

Tuyệt không làm được.

Tái đại nương nhìn Tùy Duyên, “A Duyên, làm người sẽ phải ân duyên phân minh, đại nương ủng hộ ngươi phản kích, nhưng mà, cũng phải bảo vệ bản thân thật tốt, rất nhiều người, còn trông cậy vào ngươi để sống nữa!”

“Đại nương, ta hiểu, ta sẽ thật khỏe mạnh!”

Từ lâu Phúc Lai.

Trên giường lớn.

Đái Thanh Hoa lả * , rúc vào trong ngực của nam tử, “Gia, người nói, sáng mai, thật sự có thể thấy kết quả sao?”

“Dĩ nhiên, đồ, ta đã phái người đi vào cất giấu, chỉ cần Cổ sư gia dẫn người lục soát ra được đồ, dưới tình huống nhân chứng vật chứng đều có đủ, cho dù là nàng có mười cái miệng cũng đừng mơ tưởng nói được rõ ràng!”

Đường Tây, hẳn đã thèm muốn rất lâu rồi.

Bây giờ Hạo Nhiên không có ở đây, hẳn nên khiến cho thế lực của Thanh Long bang thâm nhập vào đường Tây.

Đái Thanh Hoa cười, “Gia, người giúp ta việc lớn như vậy, ta cũng không biết phải cảm ơn người thế nào!”

Có Bang chủ Thanh Long bang làm hậu đài.

Tùy Duyên, nhất định có thể từng phút đồng hồ chơi chết nàng.

“A ha ha, cảm ơn gia như thế nào, phục vụ gia thật tốt chính là cảm ơn gia rồi!”

Đái Thanh Hoa cười, vừa định nhào tới.

Lại nghe được trong phòng, truyền đến âm thanh âm dương quái khí, “Hay cho một đôi nam trộm nữ xướng, cầu nam nữ, tính kế hãm hại người khác như vậy, cũng không sợ bị thiên lôi đánh, đoạn tử tuyệt ton!”

Âm thanh truyền xuống, trong nháy mắt kiếm khí đi vào, nóc giường lớn, bị chém ngang, sau một tiếng bạch, rơi trên mặt đất.

Vỡ thành mảnh nhỏ.

“A.”

Đái Thanh Hoa bị dọa sợ đến thét chói tai, kéo chân, co rúc vào trong góc giường.

“Bang chủ Thanh Long bang—— Phùng Mãn Thiên!”

Phùng Mãn Thiên tức giận, không quan tâm đến việc mặc xiêm áo, rút kiếm bên cạnh ra đâm về phía người tới.

“Chút tài mọn, cũng dám bêu xấu ở trước mặt của ta!”

Phùng Mãn Thiên vẫn cho rằng, ở Phục Hi thành, nếu như võ công của Hạo Nhiên xếp thứ nhất, hẳn khẳng định có thể xếp thứ hai, nhưng hôm nay mới hiểu được, võ công của hắn, ở Phục Hi thành, cũng không phải là cái rắc gì.

Hơn nữa người nọ, sử dụng kiếm cổ ý về vết thương ở trên người của hắn, một đường một đường lại một đường, máu tươi đầm đìa.

Giết người nhưng mà đầu cúi xuống đất, tuy nhiên hắn vẫn không giết mình, lại làm cho hắn thương tích khắp người, thê thảm không nỡ nhìn.

Hắn giống như một con mèo, mà hắn là một con chuột, bị hắn trêu đùa.

“Giết ta đi!” Phùng Mãn Thiên khê quát.

“Giết ngươi, tiện nghi cho ngươi, ta đây, phải từ từ chơi đùa ngươi, để cho ngươi từ từ chết đi ở trong sự sợ hãi cực độ, ngươi không biết, người chết kiểu này, luôn nhìn đặc biệt đẹp!”

Biến thái.

Phùng Mãn Thiên gầm lên, gươm kiếm chém giết lần sau cùng.

Nhưng,

Một kiếm chặt đứt cổ của hắn.

Đứng ở bên cửa sổ, lấy khăn tay trắng như tuyết ra, lau trường kiếm trong tay, “Muốn chết thì cứ nói thẳng đi, ta cũng không phải là không có tình người!”

Nghiêng đầu nhìn Đái Thanh Hoa ở trên giường lớn, đã sớm sợ hãi.

“Ngu ngốc, ngu ngốc!”

Phi thân rời

Thật lâu thật lâu sau, Đái Thanh Hoa mới hét ầm lên, “A, giết người.”

Người của nha môn tới rất nhanh.

Nhìn Bang chủ Thanh Long bang chết thảm, tâm tư Triệu Bộ đầu hơi đổi, nhìn sang sắc mặt Cổ sư gia ở bên cạnh đã trắng bệch.

“Cổ sư gia, người xem nên làm sao?”

“Ta... ta, người... người, Triệu Bộ đầu xem rồi làm là tốt rồi!”

Trời hơi sáng lên.

Tùy ký treo băng, ngừng buôn bán một ngày.

Tùy Duyên tự mình đi nha môn, gõ trống kêu oan.

Quan lớn nhất ở Phục Hi thành chính là Tri Phủ Hứa đại nhân.

Hứa đại nhân nhìn Tùy Duyên, nghĩ tới thân phận của Tùy Duyên, con người híp lại, “Tùy chương quý.”

“Hứa đại nhân!”

Chân mày Hứa đại nhân nhíu nhẹ.

Phùng Mãn Thiên là bá chủ một phương ở đường Đông. Hạo Nhiên là bá chủ một phương ở đường Tây.

Mà nữ tử trước mặt, lại cùng Hạo Nhiên gọi nhau huynh muội, nương của Hạo Nhiên, còn ở trong Tùy ký của nàng.

Bây giờ Phùng Mãn Thiên đã chết, Thanh Long bang nổi lên nội chiến, người người đều tranh nhau muốn làm đại ca, đáng vẻ không giết chết đối thủ không bỏ qua.

Nhưng lại không ai lên tiếng muốn tra nguyên nhân tử vong của Phùng Mãn Thiên, tất cả mọi người già bộ mắt bị mù, tai bị điếc. Cong cong thẳng thẳng trong đó, Hứa đại nhân đã thấy rõ ràng.

“Ngày hôm nay Tùy chương quý gõ trống kêu oan, là muốn cáo trạng người nào?”

“Cáo trạng chương quý khách điểm Phúc Lai Đái Thanh Hoa, nàng vu cáo hãm hại ta trộm sách dạy nấu ăn tổ truyền của phu gia (nhà chồng) nàng, làm hại hôm nay Tùy ký không thể buôn bán, kính xin Hứa đại nhân chủ trì công đạo, để cho nàng ra mặt nói rõ ràng, kèm theo bồi thường tổn thất hôm nay và tổn thất danh dự của Tùy ký!”

“Chuyện này.”

Hứa đại nhân hít sâu, “Tùy chương quý, chẳng lẽ người không biết, khách điểm Phúc Lai xảy ra án mạng sao?”

“Không biết!”

Cho dù có biết rõ, cũng sẽ không nói ra.

“Tùy chương quý thật sự không biết?”

“Thật sự không biết, Hứa đại nhân, ta chỉ là một dân phụ phiêu bạt không nơi nương tựa, tiểu dân trải qua thời gian phấn đấu, bất kỳ một khoản bạc, lợi nhuận đều trong sạch, Đái Thanh Hoa nàng ban đầu tâm địa đen tối tính toán bán ta cho chương quý cửa tiệm bánh ngọt Quách Ký, bởi vì bị ta nhìn thấu

bộ mặt xấu xí của nàng, nghĩa vô phần cố* rời khỏi khách điểm Phúc Lai, nàng liền ghi hận ta trong lòng, kính xin đại nhân chủ trì công đạo cho dân phụ!”

(* Làm việc nghĩa không được chùng bước)

“Theo như những lời người nói, ai có thể chứng minh?”

“Đại nhân, người có thể gọi chương quỹ cửa tiệm bánh ngọt Quách Ký tới đây dò hỏi!”

“Đi gọi chương quỹ cửa tiệm bánh ngọt Quách Ký tới đây thăm vấn!” Quách chương quỹ không phải người ngu.

Từ lúc Đái Thanh Hoa không ngừng muốn hãm hại Tùy Duyên nhưng không có hại thành, còn hủy đi cái mạng của lão đại Thanh Long bang.

Liền hiểu Tùy Duyên bây giờ, chắc chắn không phải Tùy Duyên trước kia ở khách điểm Phúc Lai.

“Thảo dân tham kiến đại nhân!”

“Quách chương quỹ, người có nhận thức nàng?”

Quách chương quỹ nhìn Tùy Duyên, thấy Tùy Duyên so với trước kia, càng ngày càng dịu dàng, tự nhiên phóng khoáng, vội vàng gật đầu, “Nhận thức, nàng là A Duyên, trước kia làm việc ở tửu lâu Phúc Lai!”

“Trước kia, người đối với Tùy chương quỹ, có từng mơ mộng qua?”

Quách chương quỹ nuốt một ngụm nước bọt, “Bẩm đại nhân, lúc ấy, thật ra thì, là Đái Thanh Hoa đáp cầu đất mồi, còn lặng lẽ nhận bạc của thảo dân, chủ ý nhiều lần đều là do nàng đưa ra, không liên quan đến thảo dân!”

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó, Tùy chương quỹ nhìn thấu quỷ kế của Đái Thanh Hoa, nghĩa vô phần cố rời khỏi khách điểm Phúc Lai, lúc ấy ta liền ép Đái Thanh Hoa trả bạc lại cho ta, Đái Thanh Hoa còn tuyên bố tuyệt không để cho Tùy chương quỹ sống dễ chịu, còn, còn.”

“Còn cái gì?” Hứa đại nhân truy hỏi.

“Lại còn tìm người theo dõi Tùy chương quỹ!”

Hứa đại nhân nhìn Tùy Duyên, từ đầu đến cuối, nàng chỉ lặng lẽ đứng ở đó.

Cho dù Quách chương quỹ nói gì, nàng đều không có phản ứng đặc biệt gì.

Giống như chuyện này không liên quan đến nàng.

“Người và Đái Thanh Hoa nhận thức bao lâu rồi?”

“Nhiều năm rồi!”

“Vậy người có từng nghe nói qua, phu gia của Đái Thanh Hoa có sách dạy nấu ăn lưu truyền tới nay?”

“Làm sao có thể có, nếu như có, chuyện buôn bán của khách điểm Phúc Lai cũng sẽ không vắng vẻ thê lương như vậy, Đái Thanh Hoa cũng không có thể cất giấu, nhất định, lấy ra kiếm tiền rồi!”

Nói cho cùng, chuyện Tùy Duyên ăn trộm sách dạy nấu ăn của Đái Thanh Hoa, thuần túy là nói linh tinh.

Hứa đại nhân vẫy tay, “Người lui ra đi!”

“Dạ, đại nhân!”

Hứa đại nhân nhìn Tùy Duyên, “Tùy chương quỹ có tin tưởng Bồn quan không?”

“Dĩ nhiên là tin!”

Hứa đại nhân gật đầu, “Tùy chương quỹ, Bồn quan để cho Cổ sư gia tới đây, rất nhiều chi tiết, còn cần hỏi rõ Cổ sư gia!”

“Tốt!”

Hứa đại nhân vừa định nói chuyện, liền có người tiến lên bẩm báo, “Đại nhân, ở đây có một phong thư, nói là giao cho đại nhân người, kêu đại nhân lập tức xem, nếu không chức quan khó giữ được!”

Hứa đại nhân vội nói, “Mang lên!”

Tùy Duyên không biết nội dung, nhưng nhìn mặt Hứa đại nhân càng ngày càng đen, Tùy Duyên nghĩ, khẳng định rất nghiêm trọng.

“Người đâu!” Diễn đàn

“Có!”

“Truyền lệnh của Bốn quan, áp giải Cô sư gia vào đại lao!”

Khốn kiếp, khốn kiếp, dám giờ thủ đoạn sau lưng hắn.

Đáng chết.

Hứa đại nhân đứng dậy, đi tới trước mặt Tùy Duyên, “Tùy chương quý. . . .”

“Hứa đại nhân!”

“Là Bốn quan quản lý không đúng cách, Bốn quan nhất định cho Tùy chương quý một công đạo!”

Tùy Duyên cười, “Vây liền cảm ơn Hứa đại nhân, ta cáo lui trước!”

“Tùy chương quý đi thông thả!”

Bạn đang đọc truyện *Cách Phát Tài Của Thương Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 59: Phần 2.

Đội Tùy Duyên vừa đi, Hứa đại nhân giận không thể tả, “Truyền lệnh cho phòng giam, Bốn quan không hy vọng Cô sư gia nhìn thấy mặt trời ngày mai. Còn có Đái Thanh Hoa gì đó, truy nã nàng về quy án!”

Kết cục của Đái Thanh Hoa là gì, Tùy Duyên không quan tâm.

Nhưng mà nghe nói khách điểm Phúc Lai của nàng bị tịch thu, mấy nương con các nàng bị đuổi ra ngoài, người không có đồng nào, nàng độc ác bán hai nữ nhi vào kỹ viện, đổi bạc, tính toán rời khỏi Phục Hi thành, nhưng không ngờ bạc bị người khác đánh cắp.

Lúc đuổi theo tên trộm, chân nhũ từ bị xe ngựa đụng phải, người gây họa lại chạy trốn, đến bạc mời đại phu cũng không có, có lẽ tám phần sẽ bị tàn tật.

Tùy ký buồn bán càng ngày càng tốt.

Tùy Duyên cũng bận rộn dạy mấy đứa bé nấu ăn, Túy Tiên lâu một tháng cũng tới học một món ăn.

Thất lung của Quý Khôi cũng khá hơn, có thể tự mình ngồi dậy, còn có thể chậm chậm đi lại.

Tùy Duyên vẫn cho rằng, Ngọc Thanh Ca sẽ trở lại tìm mình, đi điều trị cho cô nương bị mù mắt, nhưng vẫn không hề tới. Đảo mắt, ba tháng trôi qua.

Tháng sáu Phục Hi thành rất nóng, cho dù đi tới chỗ nào, đều giống như nướng ở trên lò lửa.

Đại Hoàng thật sự trở thành Đại Hoàng, đi lại ở trong sân, buổi tối một chút xiu gió thổi cỏ lay, cũng sẽ không ngừng kêu uông uông uông.

Bắt Hối đi học đường, cho dù học được gì, trở về cũng dạy Chiêu Đệ các nàng.

Quý Khôi đã có thể làm chút việc nhẹ, cả người tràn đầy tươi vui, trong con người tràn đầy ước mơ về tương lai. Tái đại nương cầm cây quạt, “Nhìn hiện giờ, e rằng năm nay sẽ Đại Hạng Hán!”

Tùy Duyên nhìn Tái đại nương, “Đại nương, người nói, chúng ta có phải mua chút thóc trước hay không, tránh cho đến lúc đó trở tay không kịp!”

“Vây thì mua đi, nhiều gian phòng trống không như vậy, dù sao cũng cần phải ăn, lúa mì gì gì đó, cũng có thể mua nhiều một chút!”

Mấy ngày kế tiếp, Tùy Duyên bận rộn mua thóc, lúa mì ở khắp nơi, cứng rắn chôn chặt trong năm gian phòng, sợ có chuột, lại nuôi mèo.

Nhưng mà một chút tin tức của Hạo Nhiên cũng không có, đến lá thư cũng không để cho người ta mang về.

Mặc dù Tái đại nương không nói ra, nhưng Tùy Duyên biết, Tái đại nương rất lo lắng cho Hạo Nhiên.

“Đại nương, Hạo Nhiên ca hiểu biết sâu rộng, nhất định sẽ bình an trở về!”

Tái đại nương gật đầu, “A Duyên à, không biết vì sao, gần đây, ta luôn mơ thấy Hạo Nhiên, toàn thân là máu, ta.”

“Đại nương, mộng đều là phản, cho nên, người không cần phải để ý!”

“Có thật không?”

Tùy Duyên gật đầu.

Nàng tin tưởng, Hạo Nhiên chắc chắn sẽ không để mình vào chỗ nguy hiểm.

Tái đại nương nhìn Tùy Duyên, nhận được bảo đảm, hơi yên tâm.

Mặc dù như thế, Tái đại nương vẫn bị bệnh.

Sau khi Tùy Duyên bắt mạch cho Tái đại nương, kê toa gọi Đông Ân đi hiệu thuốc bốc thuốc.

“Như thế nào?” Quý thị vội hỏi.

“Lo lắng đủ chuyện, tâm tư tích tụ!” Mặc dù Quý thị không hiểu y, nhưng mà cũng hiểu, Tái đại nương nhất định là bởi vì nhớ nhung Hạo Nhiên, mới bị bệnh.

Thời tiết nóng như vậy, Tái đại nương nằm ở trên giường, ngủ vô cùng không yên ổn.

Tùy Duyên vội cầm cây quạt quạt gió cho Tái đại nương, chân mày nhíu lên của Tái đại nương mới giãn ra.

Bất Hối đi học đường trở về, nghe nói Tái đại nương bị bệnh, lo lắng không thôi.

“Nãi nãi, nãi nãi.”

Vừa nghe âm thanh của Bất Hối, Tái đại nương liền tỉnh lại.

Nhìn đứa nhỏ đang chạy vào, yếu ớt lại mềm lòng.

“Tan học!”

Bất Hối leo lên trên giường, nắm tay của Tái đại nương, “Nãi nãi, tại sao người bị bệnh!”

“Lớn tuổi, không dùng được nữa rồi!”

Thật ra thì Tái đại nương muốn nói, mấy ngày nay được chăm sóc quá tốt, cả ngày bị mấy đứa nhỏ đáng yêu vây quanh, nàng càng trở nên lo lắng cho Hạo Nhiên.

Hơn nữa, nếu như Hạo Nhiên chịu * thành thân, đứa bé, có lẽ cũng lớn như Bất Hối vậy.

“Nãi nãi, không cho nói lời không may, nãi nãi trẻ tuổi lắm, không già!”

Tái đại nương thấy trong phòng, chỉ có hai người là nàng và Bất Hối, nắm chặt tay Bất Hối, “Bất Hối à, người nói, Hạo Nhiên thúc thúc của người sẽ bình an trở về chứ?”

Sau khi Hối kinh ngạc, nặng nề gật đầu.

“Nãi nãi, Hạo Nhiên thúc thúc lợi hại như vậy, nhất định sẽ bình an trở về!”

Kinh thành.

Trạch viện hoa lệ.

Đương kim (*) là thiên hạ của Ngọc gia, Hoàng đế Ngọc Duệ văn thao vũ lược, vì dân vì nước, cũng rất được lòng dân.

Mà nhất mẫu đồng bào (**) với Hoàng đế Cẩm Thân vương —— Ngọc Cẩm, thật sự dưới một người trên vạn người.

(* Đúng vào bây giờ, hiện tại lúc này

** Hai anh em cùng một mẹ sinh ra)

Cầm vương phủ.

Ngọc Cầm năm mười sáu tuổi nhìn nhi tử quỳ gối dưới đất, chỉ vào hấn vẫn không nói ra được câu nào.

Một hồi lâu mới run rẩy chỉ tay, gầm lên, “Cút!”

Ngọc Hoàng ngẩng đầu, nhìn phụ vương của mình, từ nhỏ đến lớn, ông chưa từng coi trọng mình, cũng không nghe giải thích của mình, ở trong lòng của ông, con ông chỉ có một người.

Một tiện chủng phòng ngoài sinh ra, không được thấy ánh sáng.

Đứng dậy đi ra ngoài.

Cầm Thân vương chợt mở miệng, “Người nghe rõ cho Bôn vương, nếu hấn không có việc gì, chuyện này coi như không, nếu hấn gặp chuyện bất trắc, người sẽ không thể ngồi vào vị trí Thế tử!”

Ngọc Hoàng nghe vậy, khuôn mặt dễ nhìn, lập tức lạnh lẽo nghiêm trang.

Tay nắm thành quả đấm, kêu lên rắc rắc rắc rắc.

Cất bước đi ra ngoài.

Cầm Thân vương ngã ngồi ở trên ghế, nhắm mắt lại.

“Người đâu!”

“Vương gia!”

“Phái người tiếp tục đi tìm, sống thì thấy người, chết. , chết phải thấy xác!” Nói đến phần sau, cả người Cầm Thân vương cũng run lên.

Hấn thiếu nương con bọn họ rất nhiều.

Thiếu nàng rất nhiều.

“Vương gia, vách núi cao như vậy, chỉ sợ là lạnh ít dữ nhiều!”

Cầm Thân vương nghe vậy, trong lòng bỗng nhiên thất lại, “Bôn vương không quản được nhiều như vậy, cho dù là thi thể, cũng phải mang về cho Bôn vương!”

Hơn hai mươi năm chưa từng gặp lại người, không biết còn khỏe mạnh không?

“Vương gia, chỗ vương phi sợ là không tiện khai báo!”

“Không tiện khai báo, bản vương liền thôi nàng!”

Nam tử trung niên đứng ở trước mặt Cầm Thân vương hoảng sợ.

Cầm vương phi là thân chất nữ (cháu gái ruột) của Thái hậu, cùng Vương gia, Hoàng thượng là biểu huynh muội (anh em họ).

“Người đi nói với nàng một tiếng, đừng mơ mộng hão huyền lấy được một phần thứ cả đời đều không thuộc về nàng nữa!”

Khi Cầm vương phi nhận được lời Cầm Thân vương đã nói thì âm u nở nụ cười, “Ngọc Cầm, người tên hỗn đản này, chính là người bức ta đấy!”

Phục Hi thành.

Cuối cùng bệnh của Tái đại nương cũng khá hơn, nhưng không ăn được cái gì, Tùy Duyên đặc biệt nấu cháo loãng cho Tái đại nương.

Ăn vài miếng, Tái đại nương liền nghiêng qua đầu giường, “A Duyên à, đã nhiều ngày rồi, mí mắt ta luôn giật!”

“Mắt trái giật tài, mắt phải giật tai, đại nương, mí mắt nào của người giật!”

“Hai con đều giật!”

“Chuyện này.”

Tái đại nương liền nắm lấy tay Tùy Duyên, “A Duyên, ta vẫn lo lắng cho Hạo Nhiên!”

“Đại nương”

Tái đại nương khẽ thờ dài một cái, “Những người ở kinh thành, không có một ai là người tốt, bọn họ từng người một ước gì Hạo Nhiên xảy ra chuyện, A Duyên, ngươi nói, nếu như Hạo Nhiên thật sự gặp chuyện bất trắc, ta nên làm như thế nào?”

“Đại nương, ngươi đừng suy nghĩ nhiều, võ công của Hạo Nhiên ca lợi hại như vậy, nhất định sẽ không có chuyện gì!”

Tái đại nương lắc đầu, “A Duyên à, trong lòng ta đây không nở!”

Tùy Duyên trầm tư một lát, “Đại nương, không bằng, sáng mai chúng ta đi Tụ Miếu đốt nén hương, bái Phật, xin quẻ xăm cho Hạo Nhiên ca!”

Tùy Duyên vốn không phải người tin Phật, nhưng hôm nay vì trấn an Thái đại nương, cũng không quản nhiều như vậy!

Tái đại nương vội vàng gật đầu, nàng cũng nghĩ như vậy.

Ngày hôm sau, Tùy Duyên để Đông Ân điều khiển xe ngựa, nàng mang theo, Thái đại nương, Bất Hối đi Hàn Sơn Tự ngoài Phục Hi thành.

Bởi vì nghĩ muốn quyên chút tiền nhang đèn, Tùy Duyên liền mang theo hai trăm lượng bạc.

Hàn Sơn Tự ở giữa lưng chừng núi, Thái đại nương đi lên đã có vẻ mệt mỏi, Đông Ân vén tay áo, “Nãi nãi, tới, ta công ngươi đi lên!”

“Nhưng”

Tái đại nương nhìn Tùy Duyên.

“Đại nương, để Đông Ân công ngươi đi, sức lực hần lớn lắm!”

“Tốt!”

Đông Ân công Thái đại nương đi lên núi, trên đường nghỉ ngơi nhiều lần, Đông Ân đầu đầy mồ hôi lại cười đến vô cùng vui vẻ.

“Đông Ân ca ca, ngươi cười cái gì?” Bất Hối hỏi.

Đông Ân hít sâu, từ từ ổn định hơi thở, “Ta vui vẻ!”

Đông Ân nghĩ nghĩ mới lên tiếng, “Trước kia ta cũng có nãi nãi, nãi nãi hiểu rõ ta nhất, nhưng mà, nương ta mất sớm, phụ thân ta lại lấy một mẫu thân, lúc mẫu thân ta hoài thai hải tử, nói ta xung khắc với hải tử trong bụng của nàng, liền bán ta!”

“Vậy nãi nãi ngươi đâu rồi, bà không ra ngăn cản sao?”

“Nãi nãi đã mất!”

Nãi nãi không còn ở nhân thế, ai cũng không giúp được hần, ai cũng không cứu được hần.

“Đông Ân ca ca, ngươi là xem nãi nãi, trở thành nãi nãi trước kia của ngươi sao?”

Đông Ân gật đầu, “Ta muốn làm chút gì đó cho nãi nãi, nhưng nãi nãi đã mất!”

“Đông Ân ca ca, về sau chờ ngươi trưởng thành, trở về thấp nén hương cho nãi nãi của ngươi đi!”

Đông Ân nghe vậy, nhìn Bất Hối.

Bất Hối hé miệng cười, rục rịch dễ thương.

Đông Ân vội xoay đầu đi.

Trụ trì của Hàn Sơn Tự là một cao tăng đắc đạo thọ hơn 90 tuổi, người bình thường muốn cầu hần giải xăm, đều phải quyên hai trăm tiền nhang đèn.

Nhưng mà, hần giải xăm vô cùng chính xác.

Tái đại nương quỳ gối trước mặt Bồ Tát, thành tâm lễ bái, cuối cùng xin được xăm.

Cầm thẻ trúc, tay Thái đại nương cũng run lên.

Xăm trung hạ, khác thăm xấu nhất ở chỗ nào?

Tùy Duyên nhìn, nháy nháy mắt với Bất Hối, tiến lên đỡ Thái đại nương, “Đại nương, để cho ta tới xin một xăm cho Hạo Nhiên ca đi!”

“A Duyên.” Tái đại nương nói xong liền đỏ hốc mắt.

Cho dù là người điềm tĩnh, vì nhi tử, cũng trở nên hoang mang lo sợ.

Tùy Duyên gật đầu, khích lệ nhìn Tái đại nương.

Một hồi lâu, Tái đại nương mới gật đầu, đứng dậy.

Tùy Duyên quỳ gối trên bồ đoàn, hai tay nắm chặt ống thê, lắc từng cái từng cái.

Tới dị thể này.

Gặp được Hạo Nhiên, Tái đại nương, là duyên phận của nàng.

Bọn họ là người nhà của nàng và Bất Hối, mặc dù không có cùng huyết thống, nhưng, thật sự trong lòng, Tùy Duyên xem Hạo Nhiên và Tái đại nương là người nhà.

Nàng hi vọng Hạo Nhiên khỏe mạnh, hi vọng Tái đại nương khỏe mạnh.

Thê trúc rơi xuống trên mặt đất, Tùy Duyên nhặt lên vừa nhìn, xăm trung hạ.

Trong lòng bỗng nhiên trầm xuống.

“Như thế nào?” Tái đại nương vội hỏi.

“Xăm trung hạ!”

Tái đại nương nghe vậy, gần như ngất đi.

“Đại nương.”

“Nãi nãi.”

Tùy Duyên, Bất Hối, Đông Ân vội đỡ Tái đại nương, để cho nàng ngồi ở trên bồ đoàn, thở chậm.

Tùy Duyên nhẹ nhàng thuận khí cho Tái đại nương.

Tái đại nương thuận khí xong, “A Duyên, chúng ta đi tìm phương trượng giải xăm!”

“Đại nương.”

“Nếu như Hạo Nhiên thật sự gặp chuyện bất trắc, ta liền liều mạng với bọn họ!”

Tùy Duyên muốn khuyên, nhưng khuyên như thế nào, khuyên cái gì đây?

Nếu nàng lác được xăm thượng thượng, còn có thể nói, nhưng mà nàng.

Bạn đang đọc truyện *Cách Phát Tài Của Thương Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Phần 3.

Cúng hai trăm lượng tiền nhang đèn, nhóm người Tùy Duyên được tiểu tăng dẫn tới một trạch viện.

Trong trạch viện cũng không có sương khói nhang đèn lượn lờ, thanh thanh đậm đậm, gió thổi từ từ, giống như đặt mình trong một thế ngoại đào nguyên (*) tao nhã.

(* Là nơi biệt lập với thế giới bên ngoài, nơi không có tranh đua, ganh ghét, chỉ có thiên nhiên và những con người hiếu khách)

“Các vị thí chủ xin mời!”

Vào phòng, liền thấy một lão già mặc áo cà sa màu vàng quỳ gối trên bồ đoàn, niệm kinh.

“A đi đà Phật, ta chờ thí chủ, đã lâu!”

Tùy Duyên vừa nghe âm thanh này, lại cảm thấy, một dòng khí dương cương, đánh vào linh hồn của nàng, trong nháy mắt khiến cho nàng, không hề có sức lực mà lẫn trốn.

Chẳng lẽ., thật sự là cao tăng đắc đạo, có thể nhìn ra diện mạo thật sự của nàng?

Nhưng.

Vào giờ phút này, Tùy Duyên cũng không thể suy nghĩ nhiều, chỉ có thể đỡ Tái đại nương đi về phía trước.

“Thí chủ, mời ngồi!”

Đại sư trụ trì không có mở mắt, tay khề chỉ.

Là mấy cái bồ đoàn.

Tùy Duyên đỡ Tái đại nương quỳ xuống, nghiêng đầu nhìn Bất Hối, Đông Ân nói, “Các con đi ra bên ngoài đợi, không nên đi loạn, hiểu chưa?”

Bất Hối, Đông Ân gật đầu, đi ra khỏi phòng.

“Đại sư.” Tái đại nương khề gọi, nhưng có chút khó có thể mở miệng.

Dù sao, chuyện kia liên quan đến tính mạng của Hạo Nhiên, nàng thật sự không dám mở miệng lung tung.

“A đi đà Phật, thí chủ sở cầu (*), lão nạp đã biết rõ! Có được có mất, họa phúc tương y. Phúc là nơi chứa họa, họa là nơi chứa phúc, thí chủ mời rời đi!”

(* Điều mà mình tìm kiếm, mong mỏi)

“Đại sư.” Tái đại nương kêu lên, nàng còn chưa có hỏi.

“Thí chủ, lão nạp đã giải xâm cho ngươi, mời rời đi!”

Tái đại nương có chút không chịu nổi, đại sư vốn điều gì cũng chưa nói!

“Ta.” Diễn đàn Lê6 Quy1 Dôn96 .com

Tùy Duyên nhìn Tái đại nương, đau lòng.

Khuyên nhủ, “Đại nương, chúng ta đi thôi!”

Tái đại nương nhìn Tùy Duyên, “Nhưng.” Muốn nói lại thôi.

“Đại nương, đại sư đã giải thích nghi hoặc cho chúng ta, chúng ta đi thôi!”

Tái đại nương nghe Tùy Duyên nói như vậy, lại nhìn đại sư trụ trì đang nhắm mắt, khề gật đầu.

Đứng dậy chuẩn bị cùng Tùy Duyên rời khỏi.

Đại sư lại hơi hơi mở mắt ra, nhìn Tùy Duyên, “Thí chủ, lão nạp còn chưa giải xâm cho ngươi!”

Tùy Duyên nghe vậy, vốn muốn nói ta không cần giải xâm.

Nhưng.

Tái đại nương nắm tay của nàng thật chặt, trong lòng bàn tay đều là mồ hôi.

Tùy Duyên bỗng nhiên mềm lòng, “Kính xin đại sư chỉ điểm sai lầm!”

“A đi đà Phật, chưa nói tới chỉ điểm sai lầm, nhưng, lão nạp không hy vọng có người thứ ba ở đây!”

Giả thần giả quỷ.

Tùy Duyên chửi nhỏ, lại cười, “Được, trước tiên ta đưa đại nương ra ngoài, lại tiến vào lắng nghe!”

“Thí chủ xin mời!”

Tùy Duyên đưa Tái đại nương đến phòng bên ngoài, dặn dò Bất Hối, Đông Ân chăm sóc Tái đại nương thật tốt.

“A Duyên.” Tái đại nương khẽ gọi.

Giống như trong nháy mắt, già đi rất nhiều.

Cũng không bằng lúc ban đầu nhìn thấy khi đó thoải mái, vui vẻ.

Tùy Duyên nắm tay Tái đại nương, “Đại nương, ta biết làm thế nào, tin tưởng ta!”

Lời nói của Tùy Duyên, Tái đại nương tin.

Gật đầu một cái.

Trong nháy mắt Tùy Duyên đi vào phòng, cửa liền bị đóng lại, mà trong phòng, trong nháy mắt ngọn nến sáng lên.

Trong lòng Tùy Duyên hơi run sợ, cũng không còn khéo léo như trước mặt Tái đại nương, từ ái như trước mặt Bất Hối, vui vẻ như trước mặt cả gia đình Quý thị, mấy người Đông Ân.

Thản nhiên, lạnh lùng, “Thí chủ, mời ngồi!”

Tùy Duyên tiến lên, ngồi xếp bằng ở trên bồ đoàn.

“Đại sư, xin chỉ điểm sai lầm!”

“Thí chủ gọi ta đại sư, chỉ điểm sai lầm, nhưng vẫn chưa cho Phật chủ tôn kính thích hợp!”

Tùy Duyên nhếch môi, thản nhiên mà cười, “Rượu thịt xuyên qua ruột, Phật chủ để trong lòng! Nếu trong lòng có Phật, bề ngoài như thế nào cũng không quan hệ, nếu trong lòng không có Phật, cho dù bản lĩnh giả dạng bên ngoài rất tốt, thì có ích lợi gì? Đại sư, người nói xem?”

“Thí chủ nói đúng lắm, là lão nạp lo nghĩ quá nhiều!”

“Đại sư, tất cả mọi người nói người bấm ngón tay tính toán, biết quá khứ vị lai (nhân gieo ở đời trước), kim khâu ngăn chặn cát hung cho người, không biết, đại sư có thể ngăn chặn dân phụ nữ rút được xăm trung hạ hay không!”

“A di đà Phật, thí chủ khen trật rồi, chẳng qua lão nạp, có thể nhìn được, gì đó người khác không thấy được thôi!”

“Giống như?” Tùy Duyên hỏi.

Trong lòng bỗng nhiên căng thẳng.

Chẳng lẽ, lão hòa thượng này thật sự thấy được?

“Giống như, mụn xác hoàn hồn!”

Trong lòng, lộp bộp giật mình.

Sau đó thành thịch nhảy dựng.

“Đại sư, chuyện này là thật?”

“Nếu như thí chủ tin, đó chính là thật, nếu như thí chủ không tin, đó chính là giả!”

Tùy Duyên cắn môi, nhìn lão hòa thượng râu bạc phơ trước mặt, không nói.

Có phải thật sự mụn xác hoàn hồn hay không, người khác không biết, chính nàng lại rõ ràng.

“A di đà Phật, thí chủ có tin đời đời kiếp kiếp?”

Tùy Duyên lắc đầu, thành thật nói, “Không tin, người chết như đèn tắt, linh hồn phiêu tán, qua cầu Nại Hà, uống canh Mạnh Bà, quên hết chuyện cũ trước kia, làm sao có đời đời kiếp kiếp?”

“Nếu như lão nạp nói cho thí chủ, có người tu mấy ngàn năm, chờ thí chủ đến đây nói lại tiền duyên, thí chủ có tin?”

Sắc mặt Tùy Duyên chợt biến đổi, “Đại sư, ta hỏi người giải xăm, người lại nói với ta những chuyện này, ta không hiểu rõ đại sư muốn gì!”

“A di đà Phật, thí chủ muốn giải xăm, khó giải!”

“Làm sao khó giải?” Tùy Duyên truy hỏi.

Nếu như không phải là vì trấn an lòng của Tái đại nương, từ đầu nàng sẽ không tới nơi này.

“Thí chủ, nói như vậy đi, lúc trời sáng ngày mười lăm tháng bảy, người nhất định phải mang theo người người thân thiết nhất, đi về hướng đông, người có thể mang vàng bạc châu báu, nhưng mà, không thể ngồi xe ngựa, xe bò, phải đi bộ, nếu không, người các người đang đợi, liền sẽ không về được, cho dù trở lại, cũng là âm dương cách biệt!”

Mười lăm tháng bảy, quý tiết (*).

(*Nghỉ thức đuổi quỷ của Phật giáo Tây tạng được cử hành vào ngày 29 tháng 2 hàng năm theo lịch Tây tạng tại quảng trường Lạp Tát Lỗ Bô. Tên con quỷ là Lộ Cung, chuyên phá hoại Phật giáo. Đúng vào ngày lễ này, lúc cử hành Tiểu triệu thì một vị Lạt ma hóa trang đeo mặt nạ nửa đen nửa trắng, bị mọi người đuổi ra khỏi thành, vị Lạt ma đóng giả vai quỷ này phải đến chùa Tang da ở lại vài ngày, rồi lại lên quay về Lạp tát (Lhasa))

Chẳng lẽ Hạo Nhiên hẳn.

Không, sẽ không!

Sắc mặt Tùy Duyên đại biến, nhìn đại sư trụ trì, “Đại sư.”

“A đi đà Phật, thí chủ nhớ kỹ, nếu rời đi, liền không bao giờ quay lại nữa!”

Tùy Duyên vốn muốn hỏi gì đó, nhưng đại sư trụ trì đã đứng dậy rời đi.

Tùy Duyên đi đến dưới hiên nhà, Tái đại nương vội hỏi, “A Duyên, đại sư nói thế nào?”

“Đại sư nói, Hạo Nhiên ca sẽ trở lại, đại nương không cần phải lo lắng!”

Tái đại nương nhìn Tùy Duyên, hít sâu một hơi “A Duyên, ta mệt mỏi, chúng ta trở về thôi!”

“Đại nương.”

Tái đại nương khẽ lắc đầu, không nói nhiều.

Thật ra thì Tùy Duyên muốn nói, cho dù không có Hạo Nhiên, nàng cũng sẽ xem Tái đại nương như mẫu thân mà đối đãi.

Nhưng vào giờ phút này Tái đại nương, không cần nữ nhi, nàng muốn, là nhi tử của nàng trở lại. Trở lại Tùy ký.

Tùy Duyên còn đang suy nghĩ lời nói của trụ trì.

Mười lăm tháng bảy.

Nhưng, sau một khoảng thời gian, Tùy Duyên mới chân chân chính chính thấy được, cái gì gọi là khô hạn.

Gần như cả Phục Hi thành vào mấy ngày đó, nước giếng hoàn toàn khô cạn, tất cả nước dùng đều phải đi kéo trong núi cách hơn một trăm dặm, rất nhiều khách điểm, từ lâu đều đóng cửa buôn bán.

Ngay cả Tùy ký cũng treo bảng hiệu lên. Trừ Túy Tiên lâu.

Túy Tiên lâu không ngừng buôn bán như cũ, nhưng giá của thức ăn lại tăng gấp mười lần, một đĩa rau xào, muốn một lượng bạc, một ly nước trà, một lượng bạc, nhưng hết lần này tới lần khác vẫn có người đi ăn, buôn bán vẫn cực kỳ thịnh vượng.

Mà nước của Túy Tiên lâu đến từ nơi nào, không người biết.

Túy Tiên lâu, là nơi người nhà phú quý đi, người nhà nghèo khó, chỉ có thể nhìn thấy đã sợ, đừng nói đi vào ăn, cho dù là đi một vòng ở cửa cũng tự ti mặc cảm.

Tùy ký. Dẫn đ Lê6quy1dodon96

“Đông Ân, các người mang bánh màn thầu, dọc đường tạm ăn với dưa muối, còn nữa, nếu như không có nước, không nên đi sâu vào núi, biết không?”

Sáng sớm mỗi ngày, Tùy Duyên đều dặn dò mấy người Đông Ân như vậy.

Đông Ân gật đầu, “Duyên di, chúng ta biết!”

Vì đi ra một trăm dặm bên ngoài kéo một xe ngựa nước, sáng sớm, Đông Ân đã phải rời giường, mang theo A Dững, Trác Hồng, Sơn Hà, Vương Tài đi kéo nước.

Cũng may Tùy Kỳ có một xe ngựa, cũng may mấy người Đông Ân cần cù hiểu chuyện.

Cũng may mọi người đều biết nước đến không dễ, ngay cả xiêm áo dơ đều gom lại, cầm đến giặt ở dòng suối nhỏ ngoài trăm dặm.

“Nương”

Tùy Duyên nhìn Bất Hối, “Làm sao vậy?”

“Nãi nãi nói muốn ăn rau cải”

Tùy Duyên khẽ cắn môi, hôm nay cả Phục Hi thành, càng ngày càng ít đồ có thể mua, rất nhiều người cũng xa xứ, đi bên ngoài.

Mà họ không đi, nhất định ở lại chờ Hạo Nhiên trở lại.

Ít nhất, Tái đại nương vẫn tin tưởng, Hạo Nhiên có thể trở về.

“Bất Hối, một hồi, ta đi Túy Tiên lâu mua vài món ăn, các con ở nhà nấu cơm, được không?”

“Được!”

Tùy Duyên hít sâu một hơi, cầm theo hộp đựng thức ăn, trời chiều lửa nóng tỏa ra, đi tới Túy Tiên lâu.

Nhưng, rất nhanh Tùy Duyên phát hiện, có người đang theo dõi mình.

Trong lòng hơi thất lại, giả bộ không biết, nhanh chóng đi tới Túy Tiên lâu.

Bạn đang đọc truyện *Cách Phát Tài Của Thương Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: Phần 4.

Lúc Chúc Huỳnh Đề nhìn thấy Tùy Duyên thì nở nụ cười, “Muội tử A Duyên, người đã đến rồi!”

“Chúc Huỳnh Đề, ta tới mua mấy phần rau cải, ta còn muốn một số trái cây theo mùa!”

Chúc Huỳnh Đề thoáng khó xử, “Muội tử A Duyên, ta đi vào là có thể làm chủ về rau cải, nhưng mà trái cây theo mùa, người phải nói với Lâm chương quỹ, gần đây nhập một loại trái cây, gọi dưa hấu, từ phiên bang tiến vào, nghe nói ăn rất ngon đây!”

Dưa hấu, ngày hè chói chang, nếu như ướp lạnh qua, có một miếng cũng thật tuyệt.

“Vậy bây giờ Lâm chương quỹ có rảnh không?” Tùy Duyên hỏi.

“Lâm chương quỹ không rảnh, nhưng mà muội tử A Duyên tới, ta đi giúp muội tử A Duyên hỏi một tiếng, muội tử A Duyên, mau vào bên trong, ta đi rót ly nước cho người!”

“Được!”

Đi theo Chúc Huỳnh Đề đến lầu hai, một nhà gian không người, Chúc Huỳnh Đề lập tức đi xuống.

Chỉ chốc lát đã bùng tới một chén nước cho Tùy Duyên, “Muội tử A Duyên, đây cũng là thứ duy nhất ta có thể tặng cho người!”

Trước kia hẳn đến Tùy Kỳ, ngày ngày ăn chùa uống chùa.

Hôm nay, cuối cùng có thể làm lại một chút gì rồi.

“Chúc Huỳnh Đề, bây giờ nước còn đắt hơn hoàng kim, người có thể cho ta một chén nước, ta rất cảm động!”

Là thật sự rất cảm động.

“Muội tử A Duyên, cũng đừng nói như vậy, ta nghe thấy Lâm chương quỹ tiễn khách đi, ta sẽ đi mời Lâm chương quỹ tới đây!”

Sau khi Lâm chương quỹ biết được Tùy Duyên đến đây, gõ gõ đầu Chúc Huỳnh Đề, “Người đó, người đó, đúng rồi, nói muốn mua gì?”

“Muốn mua trái cây theo mùa, dưa hấu!” Chúc Huỳnh Đệ nói xong, cúi đầu.

Dưa hấu kia, ba mươi lượng bạc một trái, rất đắt.

Lâm chương quý hơi trầm tư, “Ta biết rồi, ngươi đi xem thử, còn mấy trái dưa hấu, chọn trái lớn nhất, đỏ nhất, đưa tới!”

“Chương quý.”

“Nhanh đi, dong dong dài dài cái gì, Túy Tiên lâu có hôm nay, là dựa vào cái gì, còn không phải là thực đơn của muội tử A Duyên, nhanh lên một chút!”

“Biết, Lâm chương quý!”

Ngược lại Tùy Duyên không nghĩ tới, Lâm chương quý sẽ đưa nàng một trái dưa hấu.

Còn tặng không phần rau cải.

“Lâm chương quý, chuyện này.”

“Muội tử A Duyên, ta vốn định tự mình đi đưa qua, nhưng, Túy Tiên lâu bận rộn, không thể phân thân, ngươi đã đến đây thì tốt rồi, đồ, ngươi ngàn vạn lần ** không nên từ chối, ta cũng chỉ tặng cho ngươi một lần này!”

Tùy Duyên nở nụ cười, “Vây Lâm chương quý, ta viết thực đơn cho ngươi, coi như là đổi lấy dưa hấu và rau cải này!”

“Không không không, muội tử A Duyên, ngàn vạn đừng, thế đạo bây giờ, cũng không biết tương lai sẽ như thế nào, muội tử A Duyên.”

“Lâm chương quý, chỉ là một thực đơn mà thôi, về sau thế đạo rồi cũng sẽ tốt thôi!”

Lâm chương quý thấy Tùy Duyên kiên trì, bật cười, “Trước kia, ta vắt hết óc, muốn làm mấy món ăn mới, khiến cho chuyện buôn bán của Túy Tiên lâu không ngừng phát triển, hôm nay ngược lại, nếu như vậy, liền cảm ơn muội tử A Duyên!”

“Lâm chương quý khách khí!”

“Ta để Tiểu Chúc tiễn ngươi!”

Tùy Duyên vốn muốn cự tuyệt, nhưng mà nghĩ tới, mang theo quả dưa hấu, thật chọc người, liền gật đầu đồng ý “Làm phiền Chúc Huỳnh Đệ rồi!”

Buổi tối có rau cải, thịt heo xào dưa muối, cơm, bánh màn thầu.

Bây giờ ngay cả bát cháo đều ăn không nổi.

Nhưng mà cũng may, mọi người đồng tâm, ăn cái gì cũng đặc biệt thơm ngon.

Trước khi ăn cơm, Niệm Đệ lặng lẽ hỏi Quý thị.

“Nương, cái quả tròn vo kia là cái gì?” Niệm Đệ nhìn Quý thị, con ngươi liên tục chuyển.

“Nương cũng không biết là gì?!, dù sao cũng là Duyên đi ngươi mang về, một hồi sẽ biết!”

Niệm Đệ gật đầu, đi tới trước mặt dưa hấu, vươn tay sờ sờ.

Phán Đệ vội nói, “Niệm Đệ, không được sờ, nếu như sờ hư thì làm thế nào?”

Niệm Đệ nhìn nhị tỷ của mình, uất ức không thôi, “Nhị tỷ, ta rất nhẹ!”

“Rất nhẹ cũng không cho sờ, biết không?”

Thật ra thì Niệm Đệ không hiểu, nhưng mà vẫn gật đầu, “Nhị tỷ, ta biết rồi!”

Bất Hối ở một bên thấy Phán Đệ dạy dỗ Niệm Đệ, vội vàng tiến lên trấn an, dục dỗ nói, “Niệm Đệ ngoan nha, một hồi nương sẽ nói cho chúng ta biết, ta nghe nói, đây là dưa hấu, có thể ăn!”

“Thật sự có thể ăn sao?” Niệm Đệ hỏi.

Bất Hối gật đầu, “Thật, nghe nương ta nói, còn rất ngọt!”

Sau đó mấy đứa bé liền vây quanh Bất Hối hỏi đông hỏi tây, thật ra thì Bất Hối cũng không biết nhiều, nhưng mà, ít nhiều cũng biết một chút.

Tùy Duyên ở một bên nhìn mấy đứa bé líu ríu, mấy người Đông Ân cũng ở một bên, cũng nghe đến say sưa ngon lành, Tùy Duyên nở nụ cười.

“A Duyên à, dưa hấu này rất đắt tiền đi!” Quý thị hỏi.

“Không có, Lâm chừng quý đưa!”

“À.” Quý thị giật mình không thôi.

Chân mày Tái đại nương nhẹ nhúu lại, “A Duyên, ngại là vì ta.”

“Đại nương, ngại nói cái gì vậy, ta là vì mọi người, chúng ta thật sự rất lâu chưa ăn gì đó tươi mới rồi, nếu tiếp tục như vậy, thân thể sẽ suy sụp!”

“Hắn không đâu, ta cảm thấy được, thân thể ta càng ngày càng tốt!” Quý Khôi ở một bên rất nghiêm túc nói.

Tùy Duyên bật cười, “Quý đại ca, ngại không giống!”

“Làm sao ta không giống?”

Tùy Duyên cười.

Thật muốn nói, một bữa Quý đại ca ngại ăn ba cái bánh bao, một chén cơm trắng, thêm chút dưa muối, là ngại có thể thỏa mãn, ăn say sưa ngon lành, giống như món ngon nhất thế gian.

Nhưng Tái đại nương không giống vậy, nàng là mẫu thân Hạo Nhiên hết lòng hiếu kính, nàng chưa từng chịu khổ.

Cho dù ở trong tiểu trạch viện, nhưng chi phí ăn mặc của Tái đại nương, thật sự không ít hơn thái thái của gia đình phú quý ở đại trạch viện.

Quý thị kéo Quý Khôi, “Nói cái gì đó, một hồi nếu như không thích ăn, thì để cho ta ăn!”

“Vậy ngại ăn còn dư lại, cho ta một miếng, chỉ một miếng, ta nếm thử mùi vị là tốt rồi!”

Quý thị thoáng cái đỏ mặt, tròn mắt nhìn Quý Khôi một cái, “Lười nói với ngại!”

Tùy Duyên và Tái đại nương nở nụ cười.

Tình cảm của Quý Khôi và Quý thị, là thật tốt.

Cho dù nghèo khó cũng được, phú quý cũng được, Quý Khôi đều đối xử với Quý thị thật tốt.

Sau bữa cơm chiều.

Tất cả mọi người chờ Tùy Duyên cắt dưa hấu.

Sớm chuẩn bị dao phay.

Tùy Duyên cắt dưa hấu thành 16 miếng, bên trong dưa hấu, toàn bộ hạt đã đen, chia cho một người một miếng.

“Ừnh, dưa hấu này rất ngọt, ăn thật ngon!” Tái đại nương nói đầu tiên.

Rất lâu không có ăn trái cây theo mùa, nếu như chưa bao giờ ăn dưa hấu, quả nhiên là mỹ vị.

Tùy Duyên cười, “Đại nương, không cần ăn luôn hạt dưa hấu, giữ nó lại, làm hạt giống, sang năm chúng ta chuẩn bị mảnh đất ở hậu viện, tự mình trồng!”

“Có thể không?”

“Dĩ nhiên có thể!”

Còn dư lại một miếng dưa hấu.

Mấy người Đông Ân chưa bao giờ dám nghĩ đến, sẽ có một ngày, chủ tử đối với bọn họ, đối xử bình đẳng, tốt như vậy, tự nhiên sẽ không muốn một miếng còn dư lại.

Cả gia đình Quý thị cũng thế.

Dù cho mấy tháng trước miệng ăn chảy mớ, tháng này ăn dưa muối bánh màn thầu, cũng vô cùng thỏa mãn.

Bởi vì, họ biết, không có Tùy Duyên, cái gì bọn họ cũng không có, không có gì cả.

Bất Hối nhìn dưa hấu dư lại, nhìn nhìn Tùy Duyên, nhìn nhìn Tái đại nương an tĩnh ăn dưa hấu.

Nghĩ tới, nếu như Hạo Nhiên thúc thúc ở đây, liền vừa đứng mười sáu người, một quả dưa hấu cắt ra, một người một miếng, vừa vụn.

Nhưng Hạo Nhiên thúc thúc vẫn chưa trở lại.

Ưu thương cúi đầu.

Tái đại nương nhìn dưa hấu dư lại, cũng nghĩ đến Hạo Nhiên.

Nếu như Hạo Nhiên ở đây, miếng dưa hấu này phải là của Hạo Nhiên, nhưng hôm nay, cũng sắp bốn tháng rồi, hoàn toàn không có tin tức. Tùy Duyên cầm dưa hấu lên, đưa cho Tái đại nương, “Đại nương, miếng dưa hấu này, người giữ giúp Hạo Nhiên ca đi!”

“A Duyên.”

“Đại nương, Hạo Nhiên ca sẽ trở lại!”

Tái đại nương nhìn Tùy Duyên, nặng nề gật đầu, “Đúng, Hạo Nhiên sẽ trở lại, miếng dưa hấu này, ta giữ lại, giữ lại chờ Hạo Nhiên trở lại!”

Hạt dưa hấu rửa sạch sẽ phơi khô, mấy đứa bé mỗi ngày đều phải nhìn vài chục lần, giống như nhìn chúng nó, liền có thể nhìn ra một trái dưa hấu.

Tái đại nương vẫn chờ đợi như cũ.

Nhưng dưa hấu đều đã thối nát, Hạo Nhiên vẫn chưa trở lại.

Tái đại nương nhìn dưa hấu thối nát, không nhìn được lệ rơi đầy mặt.

Mấy ngày nay, Tùy Duyên càng ngày càng phát hiện biến hóa rõ ràng ở bên ngoài Tùy ký, cách mười lăm tháng bảy cũng càng ngày càng gần.

Mùng mười tháng bảy.

Tùy Duyên bắt đầu tâm phiền ý loạn.

Nghĩ tới lời nói của đại sư trụ trì Hàn Sơn Tự, Tùy Duyên nghĩ, là tin, hay là không tin?

Tin, đó chính là mê tín.

Không tin, nếu như là thật, thì nên làm gì bây giờ?

Âm dương cách biệt, cũng không còn gặp lại.

Tùy Duyên hít sâu một hơi, đi tìm Tái đại nương, “Đại nương.”

Tái đại nương vội lau khô nước mắt, khô khốc cười một tiếng, “Là A Duyên đến sao!”

Tái đại nương đã khóc, Tùy Duyên biết, lại giả bộ không biết, “Đại nương, ta có việc muốn thương lượng với người!”

“Chuyện gì, người nói.”

Tùy Duyên nói lời nói của đại sư trụ trì Hàn Sơn Tự ra, Tái đại nương trầm tư một lát rồi mới nói, “A Duyên vốn tính toán rời khỏi Phục Hi thành sao?”

“Đại nương, ta.”

“Còn ta thì sao?” Tái đại nương hỏi.

“Đại nương, ta không biết, thật ra thì ta, muốn ở lại chờ Hạo Nhiên ca, nhưng mà, ta lại muốn rời đi, có lẽ sẽ có thể sớm gặp được Hạo Nhiên ca vốn phải trở về, đại nương, ta rất mâu thuẫn!”

Tái đại nương nhìn Tùy Duyên, Tùy Duyên không ngừng mâu thuẫn, nàng cũng rất mâu thuẫn.

“A Duyên à, mười lăm tháng bảy, là quý tiết đó!”

“Ta biết rồi!”

Trong lòng Tái đại nương hoảng hốt, “A Duyên, người lừa ta sao?”

Tùy Duyên lắc đầu, “Đại nương, ta thật sự cực kỳ nghiêm túc thương lượng với người, ta nghĩ, có lẽ.”

“Không, ta không đi, A Duyên, ta muốn ở lại chờ Hạo Nhiên, ta không thể đi, ta nhất định không thể đi!”

Mà ngoài Phục Hi thành, chim bồ câu bay thẳng đến dừng ở trên bả vai một nam tử áo đen.

Nam tử lấy ống trúc nhỏ trên chân chim bồ câu, mở ra lấy cuộn giấy viết thư nhỏ ra.

Phía trên viết rất đơn giản, đêm mười lăm tháng bảy, giết không tha!

Bạn đang đọc truyện *Cách Phat Tài Của Thương Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Kinh hồn bạt vía, nguy hiểm trùng trùng Phần 1.

Mười một tháng bảy.

Tùy ký giống như trước đây, Đông Ân dẫn người đi xách nước, Bát Hối bồi Tái đại nương.

Vào lúc xế chiều Tùy Duyên, lại đi đến Túy Tiên lâu một lần nữa.

Sau lưng vẫn có cái đuôi như cũ.

Trở lại Tùy ký, sau khi làm cơm tối rồi ăn xong, Tùy Duyên lại tìm đến Tái đại nương.

“Đại nương”

Tái đại nương nhìn Tùy Duyên, “A Duyên, nguoi vẫn chưa từ bỏ sao?”

“Đúng, đại nương, ta nghĩ, có lẽ chúng ta thật sự phải rời đi!”

Tình hình bây giờ, nàng thật sự không thể không rời đi.

Những người theo dõi kia, võ nghệ cao cường, vừa nhìn liền không phải một mình nàng có thể đối phó, bây giờ Tùy ký, trên có già, dưới có trẻ, thật sự phải động thủ, ai có thể bảo đảm không người nào bị thương, ai có thể bảo đảm, lớn lớn nhỏ nhỏ đều có thể sống sót?

Không người nào dám bảo đảm.

Cũng không có ai bảo đảm được.

Tái đại nương nhìn Tùy Duyên, một hồi lâu mới trở lại bình thường nói, “A Duyên, từ lúc vừa mới thấy nguoi, ta liền rất yêu thích nguoi, cũng biết cho dù nguoi làm chuyện gì, đều có lý do của bản thân nguoi, nhưng mà, hiện tại ta không thể đi theo nguoi, một, ta phải chờ Hạo Nhiên, hai, ta không thể rời khỏi Phục Hi thành!”

Tái đại nương nói xong, dừng một chút, mới tiếp tục nói, “Nếu như nguoi thật sự quyết định muốn đi, thì đi đi, không cần phải để ý đến ta!”

“Đại nương, nguoi đang nói nhầm sao, ta đã hứa với Hạo Nhiên ca, sẽ chăm sóc nguoi thật tốt, làm sao ta có thể không đưa nguoi cùng rời đi?” Tùy Duyên vội la lên.

Tái đại nương là mẫu thân của Hạo Nhiên, mạng của Hạo Nhiên.

Nhận ủy thác của nguoi, hết lòng làm việc cho nguoi.

“A Duyên, nguoi không cần phải để ý đến lời hứa, nguoi đi đi, không cần phải để ý đến ta... một mình ta cũng có thể chăm sóc bản thân thật tốt, thật sự!”

Tùy Duyên thở dài, “Đại nương, ta không biết phải nói với nguoi như thế nào, nhưng mà, mấy ngày nay ta ra cửa, đều bị người khác theo dõi, những người đó võ nghệ cao cường, rõ ràng người đến không có ý tốt, ta không thể lấy an toàn tính mạng của các nguoi đi mạo hiểm, ta không làm được!”

“Cho nên nguoi.”

“Thà tin là có, không thể tin là không!”

Tái đại nương thở dài, “Nguoi để cho ta suy nghĩ thật kỹ đã!”

“Được!” Diễn đàn .lê, :quý, 'đôn'

Nếu quyết định muốn đi, Tùy Duyên liền bắt đầu bắt tay vào chuẩn bị, Tùy ký, trừ phòng, đồ đạc trong Tùy ký, xiêm áo gì gì đó, Tùy Duyên nghĩ, có thể thiếu thì mang đi, chỉ cần mang ngân phiếu theo là được.

Mà người bên trong Tùy ký, Tùy Duyên cũng chuẩn bị đưa đi.

Cả nhà Quý thị, Tái đại nương, năm người Đông Ân.

Quý thị biết được Tùy Duyên muốn rời đi, còn mang theo cả gia đình họ, tự nhiên nguyện ý.

Vội vàng thu dọn đồ đạc của các nàng.

Khế ước bán thân của năm người Đông Ân vẫn còn ở trong tay Tùy Duyên, cũng không dám phản bác.

Nhưng mà, Tùy Duyên vẫn cảm thấy, nên cho Đông Ân bọn họ một cơ hội lựa chọn.

Cùng ngày Tùy Duyên liền đi đến Túy Tiên lâu, viết thực đơn còn thiếu cho Lâm chương quý.

“Muội tử A Duyên, ngươi là?”

“Lâm chương quý, không dối gạt ngươi, ta tính toán rời khỏi Phục Hi thành!”

Lâm chương quý cực kỳ sợ hãi, “Rời khỏi, vậy Tái đại nương”

“Ta tính toán đưa đại nương cùng đi!”

Lâm chương quý nghe vậy, thở phào nhẹ nhõm.

“Muội tử A Duyên, ngươi đã quyết định rồi, nhất định là có suy nghĩ của ngươi, nhưng mà, không biết các ngươi tính toán đi đến nơi nào chưa?”

Tùy Duyên vốn định nói thật với Lâm chương quý, nhưng mà, lòng người khó dò.

“Còn chưa có nghĩ đến, đi một bước tính một bước thôi!”

Lâm chương quý kinh ngạc, cũng không hỏi nhiều nữa, “Vậy muội tử A Duyên, sau này chúng ta sẽ gặp lại!”

“Sau này sẽ gặp lại!”

Sau khi rời khỏi Túy Tiên lâu, Tùy Duyên đi nha môn, giải trừ nô tịch của năm người Đông Ân, con dấu hồng hồng trên khế ước bán thân trở thành hai chữ phế thải.

Chỉ cần năm người Đông Ân cầm khế ước bán thân, từ đó, bọn họ chính là người tự do, không còn là người làm của Tùy Duyên nàng nữa.

Trở lại Tùy ký.

Quý thị nghe Tùy Duyên chuẩn bị trả lại khế ước bán thân cho mấy người Đông Ân bọn họ, sợ hết hồn, “Muội tử, ngươi điên rồi, vốn mua bằng rất nhiều bạc!”

Tùy Duyên cười nhạt, “Bạc có thể kiếm lại, nhưng”

Đông Ân bọn họ là người, nếu nàng không thể cho bọn họ cuộc sống tốt, liền để cho bọn họ rời đi thôi.

“Muội tử à, ngươi đã quá thiện tâm rồi, như vậy, làm sao có thể tốt được!”

Tùy Duyên cười, “Quý đại tỷ, ta không có thiện tâm, ta chỉ là muốn, tích chút công đức!”

Thiện hữu thiện báo, không phải sao?

Nếu như nàng cố gắng làm người tốt, tích đức vì Hạo Nhiên, có phải hẳn liền có thể trở lại hay không.

Cho dù trở lại, không phải tình yêu, thân tình cũng rất tốt.

“A Duyên, ngươi” Quý thị muốn nói gì, đột nhiên than thở, “Muội tử, ta ủng hộ ngươi, cho dù ngươi làm chuyện gì, ta đều ủng hộ ngươi!”

Tùy Duyên cười, “Cảm ơn ngươi, Quý đại tỷ!”

“Cảm ơn ta làm cái gì??, ngươi kêu ta một tiếng đại tỷ, ta kêu ngươi một tiếng muội tử, ta chính là thật lòng coi ngươi như tỷ muội!” Quý thị nói xong, cười cười, “Ngươi cũng đừng ghét bỏ ta!”

“Quý đại tỳ, ta rất vinh hạnh có người tỳ tỳ không rời không bỏ này!”

Quý thị nghe vậy, cười đến híp cả mắt, “Cả nhà chúng ta cho dù ngơoi đi đâu, chúng ta liền đi theo ngơoi đến đó, nhưng Tái đại nương.”

Nghĩ đến Tái đại nương, Tùy Duyên cũng cảm thán, “Đại nương không chịu đi theo ta!”

Quý thị trầm mặc, “Nếu không, ta thử đi khuyên nhủ?”

“Quý đại tỳ đi khuyên nhủ cũng tốt!”

Tái đại nương ngồi ở dưới mái hiên, nhìn mặt trời nóng rực trên không trung, cây quạt trong tay quạt một cái lại một cái.

Bất Hối ở một bên thêu khăn tay.

“Đại nương, Bất Hối!” d ã l ê q. u. ý [đôn]

Tái đại nương nhìn Quý thị, khẽ mỉm cười.

Bất Hối vội vàng đứng dậy, “Quý di!”

Quý thị cười, “Bất Hối, nương ngơoi gọi ngơoi!”

“A!” Bất Hối vội lên tiếng, “Nãi nãi, ta đi một chút...!”

Tái đại nương cười, mặt mũi hiền lành, “Đi đi, nương ngơoi gọi ngơoi, nhất định là có chuyện quan trọng, cũng đừng chậm trễ!”

Bất Hối gật đầu, bịch bịch bịch chạy đi.

Tái đại nương nhìn Quý thị, nhìn Quý thị khăn trang không thôi, vội nói, “Đại nương, ta sẽ không dài dòng, liền ăn ngay nói thật thôi, ta là vì muội tử A Duyên tới đây làm thuyết khách!”

Tái đại nương rừ mắt xuống, “Ngơoi cũng cảm thấy, ta nên đi cùng với A Duyên, không đợi Hạo Nhiên nữa sao?”

Chẳng lẽ, cùng nhau rời khỏi, là lựa chọn cuối cùng rồi sao?

Quý thị cứng họng.

Một hồi lâu mới ngồi ở trên cái ghế bên cạnh Tái đại nương, “Đại nương, thật ra thì, ta cũng không muốn rời đi, mấy tháng này, ở Tùy ký, ta đối với nơi này, còn quý trọng hơn nhà mình, hôm nay phải đi, ta không bỏ được, nhưng mà, muội tử quyết định, ta liền muốn ủng hộ, cho dù đi nơi nào, ta đều sẽ đi cùng với muội tử, trước kia Quý Khôi không thể làm việc, bây giờ, thất lung của Quý Khôi đã khỏe hơn, cũng có thể giúp đỡ làm chút nhẹ việc, chỉ bằng vào phần ân tình này, cả nhà chúng ta đều muốn đi theo muội tử!”

Tái đại nương nhìn Quý thị, “Ngơoi có thể nghĩ như vậy, là tốt!”

“Đại nương còn ngơoi thì sao?”

“Ta?” Eri, diễn đàn. L, ê q. u. ý* đ. ô/ n

“Đúng vậy, đại nương, tâm tư của muội tử, mặc dù chưa nói, nhưng chúng ta đều nhìn ra được, nàng đã động lòng với Hạo Nhiên ca, nhưng mà, Hạo Nhiên ca không nói gì, nàng dựa trên sự dè dặt của nữ tử, không mở miệng được, đại nương, còn ngơoi, nếu như, một ngày nào đó, Hạo Nhiên ca trở lại, nói muốn cưới muội tử A Duyên, ngơoi sẽ ngăn cản sao?”

“Hạo Nhiên sẽ trở về sao?” Tái đại nương nhỏ giọng hỏi.

Xem nhẹ rất nhiều rất nhiều.

Ngăn cản?

Nàng mới sẽ không.

Tùy Duyên tốt, người khác không biết, nhưng lão bà tử nàng biết rõ.

Làm sao nỡ ngăn cản.

“Đại nương, có chí ất làm nên, muội tử A Duyên quyết định rời đi, cũng là nghe lời nói của đại sư trụ trì Hàn Sơn Tự, hi vọng, chúng ta rời đi, có thể khiến cho Hạo Nhiên ca có thể bình an trở về, với bản lĩnh của Hạo Nhiên ca, sau khi trở lại Phục Hi thành, còn không tìm được chúng ta sao?”

Tái đại nương nhìn Quý thị, “Ngươi nói, A Duyên rồi đi, là vì Hạo Nhiên sao?”

“Đúng vậy, muội tử nói, thiện hữu thiện báo, nàng phải tích đức!”

Tái đại nương nghe vậy, mũi không nhịn được chua xót, “Ngươi đi nói một tiếng với A Duyên, ta nguyện ý đi cùng nàng, đi nơi nào cũng được, kêu nàng giúp ta thu dọn đồ đạc!”

Quý thị nghe vậy, cực kỳ mừng rỡ, vội đứng lên, “Đại nương, ta đi!”

“Đi đi!”

Tái đại nương nhìn bóng lưng của Quý thị, hít một hơi thật sâu.

Hi vọng, quyết định này đúng, hi vọng Hạo Nhiên thật sự có thể trở lại, chỉ cần Hạo Nhiên có thể trở lại, người làm nương như nàng, như thế nào cũng cam tâm tình nguyện.

Tùy Duyên biết được Thái đại nương nguyện ý đi cùng, mừng rỡ, “Quý đại tỷ, ngươi đang nói thật sao?”

“Đúng vậy muội tử, đại nương nguyện ý đi cùng chúng ta!”

Tùy Duyên thở phào nhẹ nhõm, “Ta đi xem đại nương!”

“Đi đi!”

Tái đại nương ngồi ở dưới mái hiên, nhìn Tùy Duyên đi tới, nở nụ cười.

Tùy Duyên nhìn Thái đại nương mặt mũi hiền lành, bước vào tuổi già, dường như trong nháy mắt trong lòng, trấn định lại.

“Đại nương.”

Tái đại nương cười, “Chuyện gì cũng đừng nói, đi cùng ngươi, là ta cam tâm tình nguyện đi, nhưng mà, đồ đạc ta muốn mang đi, ngươi phải giúp ta dọn dẹp!”

“Được!”

Đồ đạc của Thái đại nương, rất quý trọng.

Một nương ngân phiếu, vàng bạc châu báu đồ trang sức.

“Đại nương, những thứ này.”

“Những thứ này đều là trước lúc rời đi Hạo Nhiên để lại cho ta, chính ta ở chỗ của ngươi ăn không ở không, cũng không cần dùng, A Duyên à, về sau, liền giao cho ngươi bảo quản!”

Tùy Duyên vội nói, “Đại nương, ta tạm thời giúp ngươi bảo quản, chờ chúng ta ổn định lại, lại giao cho chính ngươi bảo quản, được không?”

“Chúng ta, không muốn giúp lão bà tử ta bảo quản tài vật (tiền tài vật chất) à!”

“Không phải, ta chỉ sợ ta nhìn thấy nhiều, trong lòng liền tham lam!”

“Tham đi, tham đi, lão bà tử ta đây cần dùng những vật ngoài thân này làm gì chứ, dù sao, yêu cầu của ta cũng không nhiều, ngươi chỉ cần cho ta một ngày ba bữa ăn no, 1 năm 4 mùa mặc ấm là được!”

“Được rồi, vậy ta liền bảo quản giúp đại nương, về sau lặt vặt tham ô chút ít, làm của hồi môn cho Bất Hối!”

Tái đại nương hi hi nở nụ cười, “Đi đi đi, cũng không thể lừa gạt lão bà ta như vậy, những vật kia, là ta muốn cho Bất Hối, ngươi tham ô hết, ta lấy cái gì cho nha đầu Bất Hối, không được, không được, vẫn là ta tự bảo quản!”

“Ha ha ha.”

Tùy Duyên cũng nở nụ cười.

Đây là sau khi Hạo Nhiên rời đi, lần đầu tiên Tùy Duyên và Thái đại nương thật lòng cười vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Cách Phát Tài Của Thương Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: Phần 2.

Tùy Duyên nhìn năm hài tử đứng ở trước mặt, mấy tháng sống chung với nhau, Tùy Duyên nhìn ra, bọn họ đều là hài tử ngoan thiện lương hiểu chuyện, cần cù.

“Biết vì sao ta gọi các ngươi tới không?”

“Biết, Duyên di, chúng ta nguyện ý đi chung với ngươi!”

Tùy Duyên cười, “Các ngươi có phần tình cảm này, ta rất cảm động, đây là khế ước bán thân của các ngươi, ta đã đi nha môn giải trừ nô tịch của các ngươi, từ nay về sau, các ngươi chính là người tự do, cho dù đi nơi nào, kết hôn sống chết, thành gia lập nghiệp, cũng có thể sống lưng thẳng tắp, đường chính chính làm người!”

Đông Ân khiếp sợ nói không ra lời.

Người đầu tiên lắc đầu, “Duyên di, ngươi vốn định không cần chúng ta nữa sao?”

“Không, không phải, ta chỉ cảm thấy, có đường tốt hơn để cho các ngươi đi, tại sao phải đi theo ta, không có chỗ ở cố định!”

Chính nàng cũng không biết muốn đi đến nơi nào.

Đi về hướng đông, đi bao lâu?

Đến nơi nào?

Đông Ân vội nói, “Duyên di, bọn họ thì ta không biết, nhưng mà, Đông Ân ta, nhất định sẽ đi theo Duyên di, Duyên di đi đâu, ta liền đi đó, có lẽ ta không đủ thông minh, nhưng mà, sức lực của ta lớn, ta có thể cõng nãi nãi!”

“Duyên di, chúng ta cũng muốn đi theo ngươi!”

A Dũng, Trác Hồng, Sơn Hà, Vượng Tài đồng thanh nói.

Bọn họ đều là người không có nhà, về sau, cũng tìm không được chủ nhân hiền lành như Tùy Duyên nữa.

Tùy Duyên khẽ thở dài một cái, “Các ngươi đã quyết định đi cùng ta, vậy liền đi thu dọn một chút, vừa đến mười lăm tháng bảy chúng ta, liền đi!”

“Duyên di, chúng ta có thể mang một ít gạo đi sao?” Vượng Tài hỏi.

“Làm gì?” Diễn đàn l/ê. q.u.ý. đ.ô,n

“Ta nghe phụ thân ta nói, đi ra khỏi nhà, có gạo thì sẽ không đói bụng!”

“Vậy liền mang một ít đi, thuận tiện mang một ít muối, và dưa muối!”

Lại quên phân phó bọn họ mang theo nồi chén gạo chậu. Nếu phải đi, lương thực trong Tùy ký, Tùy Duyên cũng không muốn để lại nuôi chuột, liền tìm Đại Ngưu và Động Đạt, gọi bọn hắn phân chia cho các huynh đệ của Hạo Nhiên.

Ngựa, xe ngựa cũng tặng cho người khác.

Đêm mười bốn tháng bảy.

Tất cả mọi người ngủ, Tùy ký cũng tắt đèn, nhưng mọi người đeo bọc đồ, chờ ở cửa, chỉ chờ một khắc đến mười lăm tháng bảy.

Phều cát đã cháy xong.

“Nương, đến giờ rồi!” Bất Hối nhắc nhở.

Tùy Duyên gật đầu, “Chúng ta đi thôi!”

Đông Ân cõng Tái đại nương, Bất Hối dắt Đại Hoàng, Quý thị cõng Niệm Đức, lặng lẽ rời khỏi Tùy ký, đi về hướng đông.

Đường cái tối đen, yên tĩnh.

Ai cũng không dám lên tiếng.

Không biết, giờ phút này Tùy ký, đã sớm ở trong nước sôi lửa bỏng.

Đó là hai phe chém giết.

Hắc y nhân đối đầu hắc y nhân, nhưng rõ ràng thực lực hai phe cách xa.

50 đối năm, thương vong sớm đã định.

Chém giết qua đi, là một trận hòa hoãn vô tình, trong nháy mắt Tùy ký bốc cháy lên, trong nháy mắt ánh lửa nhuộm đỏ bầu trời đêm tối đen.

“Đi lấy nước, đi lấy nước!”

“Tùy ký xảy ra hỏa hoạn.”

Gần như sau một phút đồng hồ, cả Phục Hi thành biết được, Tùy ký xảy ra hỏa hoạn, người ở đường Tây, vội vàng đi cứu hỏa.

Nhưng ngọn lửa rất lớn, lại không có nước, chỉ có thể trở mắt nhìn Tùy ký bị đốt thành tro tàn trong ngọn lửa, có người, lại vội vàng dỡ bỏ nhà cửa ở bên cạnh, tránh cho ngọn lửa lan ra.

“Đại nhân, đại nhân, Tùy ký bốc cháy!”

Hứa đại nhân vội vàng đứng dậy, mặc quan phục chạy tới, nhưng nhìn Tùy ký thành một đống hoang tàn, nhà cửa ở bên cạnh cũng bị thiêu hủy không ít.

“Còn thất thần cái gì, mau vào xem thử, người trong Tùy ký có còn khỏe mạnh?”

Triệu Bộ lắc đầu một cái, “Đại nhân, tiểu nhân mới vừa vào xem qua, 15 thi thể, hoàn toàn thay đổi!”

“Người xem rõ rồi chứ?”

“Thấy rõ ràng, vóc người, thân thể, cũng không sai biệt lắm!”

Hứa đại nhân không nói gì, nhìn những nhà cửa bị thiêu hủy, nhưng không có một người tiến lên kêu oan, cầu xin bồi thường.

Trầm tư một lát, “Đưa đến nghĩa trang đi!”

“Dạ!”

Lâm chương quỹ nhận được tin tức, lúc chạy đến, nhìn Tùy ký một đống hoang tàn, cả thân thể mềm nhũn, co quắp trên mặt đất.

Xong rồi, xong rồi.

Xong rồi, xong rồi.

Cửa thành.

Đám người Tùy Duyên nhìn ánh lửa đầy trời.

“Đó là hương Tùy ký!” Quý thị lo lắng nói, cảm giác sống sót sau tai nạn, khiến cho hai chân nàng như nhũn ra.

Tùy Duyên rũ mắt xuống, “Chúng ta đi thôi!”

Tránh được một kiếp.

Nghĩ đến, âm dương cách biệt, chính là nói qua một kiếp.

Nếu như họ chết rồi, Hạo Nhiên trở lại, báo thù huyết hận, có thể làm được gì.

“A Duyên.” Tái đại nương khẽ gọi.

Nhưng không biết phải nói gì.

“Đại nương, ta hiểu, chúng ta đi thôi!”

Chuyện này coi như tìm được đường sống trong chỗ chết đi.

Tất cả mọi người không nhận được lau mồ hôi.

Nguy hiểm thật. Eri lệ q;úy đ;ôn

Cả đêm đi hết đêm, đến lúc trời sáng, mới nhìn thấy đường đi về nơi xa.

Trên đường đi, Đại Hoàng như dừng sĩ, đi tuốt ở đằng trước, thỉnh thoảng thò ra mấy tiếng, nhắc nhở người phía sau đuổi theo.

“Chúng ta nghỉ ngơi một hồi rồi hãy đi tiếp!” Tùy Duyên nói xong, đỡ Tái đại nương ngồi xuống nghỉ ngơi.

Bánh màn thầu đêm qua hấp, đã có vị chua, cũng may không phải rất nghiêm trọng.

“Đại nương, tạm chấp nhận, chờ chúng ta ổn định lại rồi, ta làm thức ăn ngon cho ngươi!”

Tái đại nương cười, “Không có việc gì, ta cũng không phải rất đói, ăn nửa bánh màn thầu, uống nước là tốt rồi!”

“Tốt!”

Chấp nhận ăn điểm tâm vô cùng đơn giản, không dám ở lâu, tiếp tục đi về hướng đông.

Đó là một ngã ba.

“Nên đi về bên nào đây?”

Tùy Duyên nhìn trên đường, có dấu vết bánh xe ngựa, biết đi về phía trước, nhất định là một Đại Đô Thị.

Đường ít bánh xe ngựa, nhất định là tiểu thành trấn, hoặc là tiểu hương thôn.

Thành trấn lớn, thành trấn lớn có chỗ tốt, nhưng, vào giờ phút này, họ thật sự không thể tùy tiện được.

“Đại nương, chúng ta đi đến nơi ít người đi, nơi đó, cách thị phi khá xa!”

Hiện giờ, Tùy ký ở Phục Hi thành bị tiêu hủy, tin tức toàn bộ người ở bên trong gặp nạn, sợ là đã truyền ra ngoài.

Mà bọn họ, nếu như bị người quen biết gặp được, hậu quả khó mà lường được.

Tái đại nương vốn muốn nói gì, cuối cùng vẫn gật đầu.

Chỉ cần Hạo Nhiên có lòng, nhất định có thể tìm được họ.

Đường phía trước, càng đi càng gập ghềnh, càng đi càng hoang vu.

Trong vườn nhà, rất nhiều chỗ đều đã bị đốt chết, rất nhiều phòng ốc, không có người ở, rất nhiều thôn trang, hoang tàn vắng vẻ.

Tùy Duyên hiểu, khô hạn, không phải chỉ mỗi Phục Hi thành, là diện tích khô hạn lớn.

Nhưng, trên đường đi tới, núi vẫn xanh như trước đây.

“Đại nương, có lẽ chúng ta, nên đi vào trong núi!”

“Tại sao?” Tái đại nương hỏi.

“Đại nương, bây giờ yêu cầu quan trọng nhất của chúng ta, là trước tiên tìm được chỗ ở lại, nếu như chúng ta không yên tâm dừng lại, vẫn đi như vậy, nhất định thức ăn nước uống mang theo ra ngoài sẽ hết, khi đó.!”

Tái đại nương không nói, trầm mặc chốc lát, mới lên tiếng, “A Duyên, ngươi phân phó, tất cả mọi người nghe lời ngươi!”

Tùy Duyên gật đầu, “Bây giờ việc chúng ta có thể làm, chính là đến thôn không có người ở, tìm vật liệu gỗ, nhanh chóng ráp một chiếc xe đẩy, mang theo nông gia có thể dùng được cái cuốc, lưỡi hái, nôi chén gáo chậu, tốt nhất mang theo mấy thùng nước!”

“Nương, vậy chúng ta có tính là trộm hay không?” Bất Hối hỏi Tùy Duyên.

Tùy Duyên bật cười, “Thời khắc nguy cấp, hành xử đặc biệt, cùng lắm thì, để lại chút bạc cho bọn họ, nếu sau này bọn họ trở lại, cũng có thể mua lại, còn có một biện pháp khác!”

“Biện pháp gì?” Bất Hối hỏi.

“Đó chính là, nhanh chóng tìm được nơi có người ở, mua chút thức ăn, nhưng, khô hạn chắc chắn thời buổi loạn lạc, sơn phí sẽ khá nhiều!”

“Nơi này thâm sơn cùng cốc, cũng sẽ có sơn tặc sao?” Tái đại nương hỏi.

Tùy Duyên lắc đầu, “Không biết, nhưng mà, chúng ta vẫn phải làm việc cẩn thận!”

Hon nữa một đám bọn họ ăn mặc cũng không tệ lắm, sửa sang khá sạch sẽ, đặc biệt gây chú ý.

Chẳng lẽ vì an toàn, thật sự phải trét bùn lên xiêm áo, làm rối tóc, bôi đen mặt?

Tùy Duyên là người thứ nhất không làm được.

Tái đại nương trầm tư, “Vậy chúng ta đi nhanh đi, sớm đi sớm đến nơi dừng chân, tránh cho ngủ ngoài đồng hoang, còn không có nước uống nữa!”

“Uh, thừa dịp trước khi trời tối, phải tìm được chỗ dừng chân, cho dù không có ăn, cũng phải có nước!”

Tìm được một thôn trang.

Thật sự là hoang tàn vắng vẻ, dựa theo lời nói của Tùy Duyên, vào tìm đồ đạc trong một hộ lại một hộ.

Quý Khôi ráp những vật gom góp được làm ra một xe đẩy tay đơn giản, loại phải có người đẩy đi, hoàn toàn không cần, dứt khoát lấy gùi đeo lưng của nông gia, dùng để đựng đồ vật.

Tùy Duyên cũng không còn kịp ghét bỏ nữa, tìm được chừng mười cái cuốc, tám thanh lưỡi liềm, năm thanh đao chẻ củi.

Các nàng lấy ba thùng gỗ.

Bưng một cái chảo, cầm mười lăm chén, để lại bạc cho hộ bị họ lấy đồ đi, hi vọng lúc bọn họ trở lại, thấy bạc, sẽ không mở miệng trách mắng.

Đi một ngày.

Lòng bàn chân của Tùy Duyên cũng nổi bóng nước, nhìn vùng đất vàng ở phía trước, Tùy Duyên nhìn núi xanh.

“Đại nương, không bằng chúng ta đi vào trong núi đi, chờ sáng mai lại xuống núi, rồi đi về phía trước!”

“Tại sao?” Tái đại nương hỏi ra nghi ngờ của tất cả mọi người.

“Đại nương, trên núi nhiều thức ăn, còn có thể có nước, chúng ta theo dòng suối nhỏ khô cạn đi lên trên, nhất định có thể tìm được nguồn nước!”

“Nhưng trên núi có dã thú!”

“Dã thú sợ lửa, ta cầm theo đuốc! Nếu như quá nhiều dã thú, ta liền phóng hỏa đốt rừng, cho chúng nó chết cháy, tuyệt không để chúng nó làm thương tổn chúng ta!”

Tái đại nương hít một hơi thật sâu, “Được rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Cách Phát Tài Của Thương Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 64: Phần 3.

Cuối cùng, như Tùy Duyên quyết định, dọc theo dòng suối nhỏ đi lên núi, dọc đường nhìn thấy thức ăn, đều thu vào, mấy người Chiêu Đệ còn đeo gùi của nông gia, vừa vặn có thể bỏ ở trong gùi.

Cũng may vận khí của Tùy Duyên các nàng tốt, phát hiện một con suối nhỏ, hơi yếu ớt chảy nước ra ngoài.

“Nương, có nước kìa, có nước kìa!” Bất Hối vui mừng mà kêu.

Tùy Duyên cũng vui mừng, “Bất Hối, mau cầm ngân châm xem thử, có độc hay không!”

Sau khi Bất Hối cầm ngân châm thử một chút, càng vui mừng hơn, “Nương, không có độc!”

Tùy Duyên cũng cười, “Vậy thì tốt, mau chuẩn bị một chút, chúng ta ngủ lại ở chỗ này, một hồi nấu chút cháo, trước tiên chúng ta cứ chấp nhận buổi tối vậy đi!”

“Được!”

Nấu cháo nấu cháo, Quý Khôi bận mài cuốc, lưỡi liềm, sài đao.

Tùy Duyên dẫn theo mấy người Đông Ân, tiến vào trong rừng cây, tìm kiếm thứ có thể ăn.

Dù là gì cũng được. Tái đại nương ngồi ở một bên, để Bất Hối rửa mặt, lau tay cho nàng.

“Nha đầu Bất Hối, có phải ta rất vô dụng hay không?”

Cái gì cũng không làm được, cái gì cũng không giúp được.

Bất Hối cười, “Nãi nãi, làm sao có thể chứ, ngươi là người đa mưu túc trí của chúng ta, ngươi không nhận thấy, chuyện gì nương đều phải hỏi ngươi sao? Ngươi là người quan trọng nhất của chúng!”

Lúc bầu trời hoàn toàn tối đen, bên dòng suối nhỏ khô ráo, đóng cùi đã hoàn toàn cháy lên.

Còn lấy mấy nhánh cây làm giường.

Sau khi ăn cháo, Tùy Duyên để Tái đại nương và mấy đứa bé, Đông Ân bọn họ ngủ trước, nàng và Quý thị Quý Khôi canh trước, tránh cho dã thú ẩn hiện, một chút phòng bị cũng không có.

“A Duyên.”

“Ân!”

“Chúng ta sẽ tốt hơn!”

Tùy Duyên cười, “Đúng, chúng ta sẽ tốt, bây giờ, chúng ta thật sự không thể quá buông lỏng, cho nên chỉ có thể đi đến nơi vắng vẻ!”

Quý thị gật đầu, “Muội tử, cho dù ngươi nói gì, ta và Quý đại ca của ngươi cũng ủng hộ ngươi vô điều kiện!”

Dù là lên núi đao, xuống biển lửa, cả nhà bọn họ, tuyệt không do dự.

Sau nửa đêm, năm người Đông Ân thay ca Tùy Duyên, Quý thị, Quý Khôi, cho đến trời sáng.

Cả đêm bình an vô sự, khiến cho tinh thần mọi người đều phấn chấn.

Đối với tương lai tràn đầy lòng tin.

Nấu cháo, sau khi ăn, lại nấu đặt ở trong thùng gỗ, giữ lại buổi trưa ăn tiếp.

Có thể chứa nước cũng chứa đầy nước, tiếp tục gấp rút mà lên đường.

Lúc đoàn người Tùy Duyên tìm được niềm vui trong đau khổ, trên đường lớn nối liền Phục Hi thành với Phượng Hoàng thành, xuất hiện vô số thổ phi, liên tục giết đốt cướp đoạt, làm đủ trò xấu.

Đi ba ngày ở trên đường, gạo mang theo, từ lúc mới bắt đầu là cháo, đến sau là nước cháo, vẫn phải ăn cho tới khi nào cạn, cuối cùng đến một trấn nhỏ có người ở —— Trần Thanh Bình.

Vì không để người ta hoài nghi, Tùy Duyên cố ý tách khỏi Quý thị bọn họ, biến thành hai nhóm người.

Chia ra tìm khách điểm khác nhau ngủ trọ.

Bên kia là người một nhà, bên này, cũng thế.

Tái đại nương thành bà mẫu (mẹ chồng) của Tùy Duyên, Đông Ân bọn họ thành nhi tử của đại ca, đường ca, biểu ca nhà nương Tùy Duyên, gọi nàng cô cô.

Bất Hối vẫn là nữ nhi của Tùy Duyên, kêu Tái đại nương nãi nãi.

Chương quỹ là một lão đầu gầy gò, thấy có khách, nhiệt tình chào hỏi, con ngươi lại quay tròn nhìn lung tung.

Tùy Duyên nhìn ra, chương quỹ này không phải là một người tốt.

“Chương quỹ, chúng ta muốn hai gian phòng, lại cho chúng ta ít thức ăn!”

“Được!” Thức ăn cũng không khác thường, điểm này sau khi Tùy Duyên xác nhận, khiến mọi người yên tâm mà ăn.

Tùy Duyên tương đối lo lắng cả nhà Quý thị, mặc dù trên người bọn họ tổng cộng chỉ có năm lượng bạc, nhưng, ở trấn nhỏ nghèo khó này, chi sợ cũng là một khoản của cái kếp xù.

Phòng bếp. Diễm đũa êl uyqs ônd

Chương quỹ lộ ra nụ cười mờ ám, “Lão bà tử, tối nay chúng ta phát tài rồi!”

Tức phụ của chương quỹ cười, “Lão đầu tử, một hồi ngươi nhất định phải cẩn thận, chi cần tiền của tôi tay, người. . . .” Lão bà tử nói xong, quệt một cái ở trên cổ.

Chương quỹ gật đầu, “Ngươi yên tâm, trong lòng ta có tính toán, nhớ để các con chuẩn bị mê hương thật tốt!”

Hôn mê khách nhân, đoạt tiền bạc, bầm khách nhân thành thịt bằm, gói bánh bao nhân thịt người.

Có thể bán kiếm được một ít tiền. “Tốt!”

Đêm khuya.

Tùy Duyên để Tái đại nương và Bất Hối ngủ, mình dựa vào đầu giường, nhắm mắt lại nghỉ ngơi.

Ngoài cửa truyền đến tiếng đi đi lại lại rất nhỏ.

Tùy Duyên nhanh chóng dựa vào cạnh cửa, đợi người nọ cầm mê hương đến gần cửa, Tùy Duyên đột nhiên mở cửa, một cước đá hấn ngã lật mặt, lúc hấn chuẩn bị lên tiếng, một cước đạp hấn hôn mê, nhét mê hương rơi trên mặt đất lên, kéo hấn vào phòng, thuận tay nhét mê hương vào trong lỗ mũi của hấn.

Phòng bếp.

Chương quỹ hơi bắt đầu gấp gáp, “Lão bà tử, vì sao đại nhị tử vẫn chưa trở lại, chẳng lẽ là đắc thủ, tiền bạc quá nhiều?”

“Nếu không, ngươi đi xem thử?” Lão bà tử vội nói.

Chương quỹ cảm thấy có thể, “Vậy ta đi xem sao!”

Đi tới trước cửa phòng Tùy Duyên.

Cửa phòng đóng thật kỹ, chương quỹ hít thở, dán vào trên cửa cẩn thận nghe.

Tùy Duyên dùng sức kéo cửa ra, nắm lấy chương quỹ, lúc hấn sắp la lên, một chương đánh hấn hôn mê, kéo vào phòng, trói hấn và nhị tử chung một chỗ.

Lại cầm lấy một tấm vải, nhét vào trong miệng hấn.

Mặc dù như thế, Tùy Duyên vẫn không dám ngủ như cũ, dù sao, cũng không ai biết, có còn người thứ ba hay không.

Lão bà tử thấy đại nhị tử, trượng phu đi mà không trở về, không nhận được gọi nhị nhi tử, tam nhi tử cùng đi nhìn xem.

Hai nhi tử gật đầu, cầm chặt đại đao xương heo, lặng lẽ đến gần.

Bốn phía yên tĩnh có chút rợn người.

Lúc hai người đến gần cửa phòng, hai mặt nhìn nhau, lấy mê hương ra, chuẩn bị thổi vào trong, hoàn toàn không chú ý tới Tùy Duyên ở sau lưng.

Khi bọn họ còn chưa kịp phản ứng, đánh bọn họ bất tỉnh, kéo vào phòng, trói chung một chỗ với phụ thân, đại ca, trong miệng vẫn nhét đồ như cũ.

Lão bà tử thấy trượng phu vẫn chưa trở lại, chuẩn bị đi xem thử, lại thấy Tùy Duyên đứng ở cửa, bị dọa sợ đến thiếu chút nữa hôn mê bất tỉnh.

“Ngươi... ngươi, ngươi muốn làm cái gì?”

“Không làm gì, chỉ muốn hỏi mua ngươi một ít gạo, muối, dưa muối, mang theo ăn trên đường!”

“Ta... ta, ta. . . .” Eri lê6 quy1 đôn69

“Không cần sợ hãi, bọn họ chỉ bị ta trói lại, không có giết!”

Tùy Duyên nói xong, ném túi vải lên bàn, “Nhanh lên một chút, sự kiên nhẫn của ta có hạn!”

Lão bà tử nghĩ đến trượng phu nhị tử, tay run run giả bộ chuẩn bị gạo, muối ăn, dưa muối cho Tùy Duyên, Tùy Duyên cười lạnh, đánh nàng ngất xỉu.

Lúc trời sáng, Tùy Duyên đứng ở bên cửa sổ, nhìn cả nhà Quý thị đi ra khỏi khách điểm, đi tới ngoài trấn, khẽ nhếch môi.

Dẫn theo Tái đại nương, Bất Hối, Đông Ân bọn họ đuổi theo.

Tụ họp ở bên ngoài trấn.

Có gạo, muối, dưa muối, Tùy Duyên đột nhiên cảm thấy, tất cả đều sẽ tốt hơn.

“Quý di, tối hôm qua, các người ngủ ngon giấc không?” Bất Hối hỏi Quý thị.

Quý thị bật cười, “Không được, bắt chuột cả đêm, các người thì sao?”

“Chúng ta cũng không tốt, có rất nhiều chuột!”

Đưa mắt nhìn nhau, sau khi bình tĩnh hiểu ra, nở nụ cười.

Ở đây, hình như khô hạn không nghiêm trọng, dòng suối nhỏ cũng bắt đầu có nước, nhưng rất ít.

Tùy Duyên nghĩ, tiếp tục như vậy, trải qua bốn năm ngày, liền có thể ổn định lại rồi.

“Van cầu các người, cứu phụ thân ta đi, phụ thân ta không xong rồi, người tốt bụng, cho phụ thân ta một chút nước uống đi!”

Từ sau một cây đại thụ ven đường, một cô nương cả người bẩn thỉu chạy ra, ngăn đường đi của đám người Tùy Duyên lại, ra sức cầu xin.

Tùy Duyên nhìn nhìn nàng, mặc dù xiêm áo nàng dơ bẩn, nhưng, toàn thân, mang một luồng quý khí, đôi mắt càng thêm trong sáng, cời ống trúc trên người xuống, đưa cho nàng.

“Cảm ơn, cảm ơn!”

Nói xong, nhận lấy ống trúc trong tay Tùy Duyên, trước cầm đi cho phụ thân nàng uống.

“Phụ thân, người uống nước!”

Tùy Duyên vốn không muốn xen vào việc của người khác, nhưng mà khi nàng chạy ra, hình thù trên làn váy dơ bẩn của nàng bị gió thổi lên, là thù hai mặt tinh xảo.

Nghe Hạo Nhiên ca nói, ở Đại Chu, thù hai mặt, chỉ có gia đình phú quý mới dùng nổi.

Phú quý.

Nghĩ đến, là gặp phải phiền toái, chạy thoát thân.

“Đông Ân, còn cháo không?”

Đông Ân gật đầu, “Còn một chén!”

“Đi đưa cho cô nương kia đi, nhớ cầm chén về!”

Chén của bọn họ vừa vặn, thiếu một cái, nên có một người không thể ăn cơm đúng giờ!

Đông Ân gật đầu, bưng bát cháo đi tới, “Duyên di nói, bảo ta đưa chén cháo này cho người, người mau cho phụ thân người ăn đi, sau đó trả chén cho chúng ta!”

Tần Uyển Du nhìn Đông Ân, lại nhìn nhìn Tùy Duyên cách đó không xa, “Cảm ơn!”

Đưa tay tiếp nhận, dứt phụ thân nàng ăn cháo.

Ăn cháo, lão đầu liền có hơi sức kêu, há miệng liền kêu, “Tiểu.”

“Phụ thân, người đã tỉnh, thật tốt!” Tần Uyển Du giành nói.

Lão đầu sững sốt.

Thiếu chút nữa ngất đi.

“Phụ thân, chúng ta gặp được người tốt, người chờ ta một chút, ta đi nói mấy câu với ân nhân, nói không chừng ân nhân liền nguyện ý dẫn chúng ta về nhà!”

“Tốt!”

Tần Uyển Du đứng lên, đi về phía Tùy Duyên, “Cảm ơn ngài!”

Tùy Duyên thân nhiên nhếch môi, “Không cần khách khí!”

Bạn đang đọc truyện *Cách Phát Tài Của Thương Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65: Phần 4.

“Các ngài muốn đi đâu?” Tần Uyển Du hỏi.

“Không biết, chúng ta gặp phải hạn hán, sinh sống không nổi, muốn tìm một nơi không khô hạn, sinh sống!”

Tần Uyển Du cười, “Ngài từng nghe qua Đồng thành chưa?”

“Không có!” Tùy Duyên nói thật.

Tải đại nương lại khẽ nheo mắt lại.

Đồng thành?

Thiên hạ đệ nhất trang.

Địa bàn của Tần Dụ.

Nghĩ đến Tần Dụ, Tải đại nương khẽ thở dài, ban đầu, nàng và Tần Dụ cũng đã gặp qua.

“Ta là người Đồng thành, Đồng thành non xanh nước biếc, trong vòng ngàn dặm có rất nhiều đồng ruộng phì nhiêu, ngài có thể đi Đồng thành!”

“Tại sao ngài ở chỗ này?”

“Ta và phụ thân ta bị người đuổi giết, dọc đường chạy trốn tới nơi này!”

Đồng thành.

Tùy Duyên trầm tư, “Nhưng mà, chúng ta không tìm được đường đi Đồng thành!”

“Ta biết rõ, ta có thể dẫn các ngài đi, nhưng mà, chúng ta không thể đi đường lớn, chỉ có thể đi đường núi, các ngài có dám hay không?”

Tùy Duyên nhìn Tần Uyển Du, một hồi lâu mới cực kỳ nghiêm túc nói, “Cô nương, nếu như muốn chúng ta bảo vệ ngài, ta hi vọng, ngài có thể nói thật!”

Tần Uyển Du cười, “Được, ta thích nói chuyện với người thông minh, ta tên là Tần Uyển Du, là đại tiểu thư của thiên hạ đệ nhất trang Đồng thành, lần này vốn là đi đến ngoại tổ gia tổ phụ (nhà ông ngoại), ở trên đường lại gặp phải ám sát, lão đầu kia, không phải là phụ thân của ta, mà là phụ thân ta phái tới giúp ta, bởi vì ta, bị thương!” “Cho nên?”

“Ngài có thể bảo người của ngài, giúp ta công hấn hay không?”

Tùy Duyên trầm tư, “Có thể!”

Đại tiểu thư của thiên hạ đệ nhất trang, như vậy mặt mũi, nhất định phải cho.

Tần Uyển Du cười, lấy ra một tấm bản đồ, trải ở trước mặt Tùy Duyên, một ngón tay chỉ, “Có lẽ là vị trí hiện tại của chúng ta, chỉ cần leo lên ngọn núi lớn này, đi khoảng ba ngày, là có thể tới Đồng thành!”

Tùy Duyên cũng sẽ không ngốc ngếch hỏi, tại sao không đi đường lớn.

Giờ phút này trên đường lớn, sợ là có rất nhiều người mai phục, chờ lấy tính mạng của nàng.

Tần Uyển Du thấy Tùy Duyên không nói, “Ngài hãy yên tâm đi, ta sẽ không để cho dã thú làm thương tổn các ngài!” “Tốt!”

Không phải là vào núi thôi sao, liều mạng là được.

Hơn nữa, đi đường lớn đến Đồng thành, hoàn toàn không như trèo núi đi Đồng thành, giấu kín hành tung.

Cho dù những người ở trấn Thanh Bình có đuổi theo, cũng tuyệt đối không ngờ họ vượt núi băng đèo đi Đồng thành.

“Vậy chúng ta đi!”

Vương Tài công người của Tần Uyển Du, leo núi đi vào trong. Leo núi, liền mất hai ngày một đêm, cũng may dọc theo đường đi, Tùy Duyên còn hái được mấy thứ được liệu quý hiếm, Tần Uyển Du cũng rửa sạch mặt, lộ ra gương mặt quốc sắc thiên hương, xinh đẹp vô song.

“Ha ha, này, có phải cảm thấy ta rất xinh đẹp hay không?”

Tùy Duyên bật cười, cười không nói.

Ngược lại Bất Hối thích Tần Uyển Du, “Tần tỷ tỷ thật là đẹp!”

Tần Uyển Du cười sờ sờ mặt của Bất Hối, “Tiểu nha đầu thật biết nói chuyện, về sau tới đệ nhất trang tìm tỷ tỷ chơi!”

“Được!”

Tần Uyển Du là cô nương rất quái dị, nàng dám cười to, không hề có một chút duyên dáng của thiên kim tiểu thư cổ đại, ngược lại có sự hào phóng của nữ nhi giang hồ.

“A Duyên!”

“Ân!”

“Một mình ngơoi chuyển nhà, tướng công của ngơoi đâu?”

Tùy Duyên nghe vậy, trước nhìn Tái đại nương, rồi mới nhìn Tần Uyển Du, “Hắn đi xa còn chưa có trở về, trong nhà gặp hạn hán, ta chỉ có thể đưa bà mẫu rồi đi!”

Tần Uyển Du nhìn Tùy Duyên, “A Duyên, ta cảm thấy ngơoi đang nói dối!”

“Nói thế nào?”

“Không biết, nhưng cứ xem như là ngơoi đang nói thật đi, A Duyên, tướng công của ngơoi tên gì, chờ ta trở về, ta bảo phụ thân phái người hỏi thăm giúp ngơoi!”

“Không cần, hán.” Tùy Duyên tiêu điều lạnh lẽo cười một tiếng.

Cắn cắn môi, “Tình cảm giữa hán và ta, cũng không tốt!”

“À, nhưng mà ta thấy ngơoi đối với bà mẫu của ngơoi rất tốt!”

“Bà mẫu của ta xem ta như thân khuê nữ, ta tự nhiên muốn đối xử tốt với nàng, đây là hai chuyện khác nhau!” “Được rồi, ta thì không thể rộng lượng được như ngơoi, nhưng mà không sao, A Duyên xinh đẹp như vậy, về sau ta giới thiệu cho ngơoi một võ lâm đại hiệp, cho tướng công không lương tâm của ngơoi tức chết vậy!”

Tùy Duyên cười, không nói.

Nếu như, về sau có thể tin Tần Uyển Du, nàng liền nhờ nàng tìm kiếm Hạo Nhiên.

Nhưng mà, bây giờ nàng không tin Tần Uyển Du.

Tần Uyển Du nói ba ngày, nhưng mà, đoàn người Tùy Duyên, đi ước chừng năm ngày, dọc theo đường đi cũng may có nông gia trồng không có người ở, cho ít bạc, ở nhờ một đêm, còn có thể có cơm ăn, nước nóng tắm.

Đêm trước khi sắp đến Đồng thành, ở trong nông gia, mưa to rơi xuống.

Nhìn mưa to lâu ngày không gặp, Tùy Duyên dựa vào trên vách tường cười nhạt một tiếng.

Ngắn ngủi nửa tháng, trên đường đi không hề dễ dàng, nâng đỡ lẫn nhau, đồng cam cộng khổ cùng nhau, làm sự lạnh nhạt của Tùy Duyên hao mòn đến mức gần như không còn.

Giống như thay da đổi thịt, rực rỡ hẳn lên.

Hít một hơi thật sâu, ngửi mùi ẩm ướt ngọt ngào.

Hạo Nhiên, người vẫn tốt chứ?

Nếu như người trở lại Phục Hi thành, không tìm được chúng ta, xin không cần gấp gáp, nhất định phải ở Phục Hi thành chờ chúng ta trở lại tìm người.

Nhất định. erica

Cách đó rất xa. d đ lè6 quys1 dôn96

Người hôn mê bất tỉnh, cuối cùng tỉnh lại.

Người xa lạ, hoàn cảnh xa lạ, đại não trống rỗng.

Cố gắng nhớ, cố gắng nhớ.

Hắn là ai?

Đan Phượng cầm rô đi vào nhà, nhìn nam tử tuần mỹ như tiên giáng trần đã tỉnh lại, cười đến híp cả mắt, “Công tử, người đã tỉnh!”

Hạo Nhiên nhìn nữ tử trước mặt, “Người là ai?”

“Ta là Đan Phượng, là phụ thân ta cứu người, mấy ngày nay, đều là ta chăm sóc người!”

“Cảm ơn!”

“Công tử, không cần phải khách khí, ta sẽ đi nói cho phụ thân ta biết, người đã tỉnh, à, đúng rồi, đây là hoa đại ta mới vừa hái, tặng cho người!”

Hạo Nhiên sờ sờ trên người, “Vòng bạc của ta đâu?”

Hạo Nhiên lập tức nhúc nhích, chuyện gì cũng quên, làm sao nhớ trên người mình còn có một chiếc vòng bạc?

“Vòng bạc sao, ta cất giữ cho người, một hồi lấy ra trả người, công tử, vòng bạc kia của người thật là đẹp, là muốn tặng cho người nào sao?”

Tặng cho người nào?

Hạo Nhiên cố gắng nghĩ, “Hình như là tặng cho nương ta!”

Trong lòng Đan Phượng hăng hái, lặng lẽ mừng rỡ.

Thì ra không phải đưa cho người yêu.

“A, ta đi lấy!”

Sau khi Đan Phượng rời đi, Hạo Nhiên dựa vào trên giường.

Không đúng, vòng bạc kia không phải tặng cho nương, nhưng mà, là tặng cho người nào?

Tặng cho người nào?

“Ừm.”

Đầu thật là đau.

Cũng không nhớ ra được.

Là ai, cuối cùng là tặng cho người nào?

Nương?

Vậy rốt cuộc hắn là ai?

Đồng thành.

Như Tần Uyển Du từng nói, non xanh nước biếc, chim hót hoa thơm, đồng ruộng phì nhiêu, đất đai phì nhiêu.

100 hộ một thôn, 1000 hộ một hương, rất nhiều thứ, đều được hoạch định.

“Các ngươi định đi đâu?” Tần Uyển Du hỏi Tùy Duyên.

Tùy Duyên nghĩ nghĩ, “Chúng ta tính toán trước ổn định lại, sau đó mướn một cửa tiệm, làm chút buôn bán!”

“Vây cũng được, vừa vặn ta có một viện tử, trống không, các ngươi có muốn vào ở hay không?”

“Không cần, chúng ta ở khách điểm là tốt rồi!”

Tần Uyển Du cười, “Vây cũng tốt, các ngươi đi khách điểm đi, ta về nhà trước, mấy ngày nữa trở lại thăm các ngươi!”

“Gặp lại!”

“Sau này còn gặp lại!” Tần Uyển Du nói xong, tách ra về nhà.

Tùy Duyên mang theo mọi người tìm một tửu lâu coi như sạch sẽ, cũng không xa hoa ở lại.

Muốn tiểu viện tử đơn giản, trong viện có bốn gian phòng.

Quan trọng nhất cửa viện phải có khóa, liền có cảm giác ngăn cách với nhân thế, trong sân, còn có một nhà xí.

Sau khi ăn cơm, tắm rửa.

Tái đại nương mới cùng Tùy Duyên nói đến tính toán cho tương lai.

“A Duyên, ngươi định làm gì?”

“Đại nương, chúng ta trước ổn định lại, rồi để cho người đi thăm dò tin tức của Hạo Nhiên ca!”

Tái đại nương gật đầu, “Cũng tốt, mấy ngày nay, ta nằm mơ thấy Hạo Nhiên, hắn luôn cười với ta, bảo ta an tâm đi theo ngươi!”

Tùy Duyên nghe vậy, trong lòng chua xót, nắm tay Thái đại nương, “Đại nương, Hạo Nhiên ca nhất định sẽ bình an trở về!”

“Ừ, nhất định sẽ!”

“Chúng ta cùng nhau chờ hắn!”

“A Duyên!”

“Àn!”

“Nếu như Hạo Nhiên trở lại, còn giữ lời sao?”

Tùy Duyên không hiểu, “Cái gì?”

“Ngươi giả bộ hồ đồ, biết rõ ta đang nói chuyện gì, tâm tư của Hạo Nhiên với ngươi, hắn không nói, ngươi thật sự một chút xíu cũng không cảm thấy sao?”

Bạn đang đọc truyện *Cách Phát Tài Của Thương Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 66: Sinh tồn khó khăn, tính toán kiếm tiền Phần 1.

Tùy Duyên nhìn Thái đại nương, một hồi lâu mới lên tiếng, “Đại nương, nếu như Hạo Nhiên ca trở lại, hắn nói đến, liền giữ lời, nếu như Hạo Nhiên ca trở lại, không nói, đại nương cũng không cần ép hắn, được không?”

Tái đại nương nhìn Tùy Duyên, trầm tư một lát, mới thở dài nói, “Được, nghe lời ngươi!”

Từ Phục Hi thành đi tới Đồng thành, đi lâu như vậy, chưa được ăn một bữa, ngủ một giấc thật ngon, hàng đêm tỉnh dậy từ trong mơ, nằm mơ đều thấy Hạo Nhiên.

Có lẽ là ảnh hưởng tâm lý, ban đêm Thái đại nương ngủ rất sâu.

“Nurong”

Tùy Duyên nhìn Bất Hối gầy, đen hơn trước rất nhiều, xoa xoa đầu Bất Hối, “Mệt không?”

Bất Hối lắc đầu.

Nàng thích cùng mẫu thân, đối mặt với khó khăn, trải qua vui vẻ, đối mặt với hi vọng sầu bi.

“Mau đi ngủ đi, chúng ta nghỉ ngơi 2 ngày, sẽ phải chuẩn bị chuyện ổn định lại nữa!”

“Nurong, chúng ta vẫn mở tiệm cơm sao?”

Tùy Duyên trầm tư, “Trước mở tiệm cơm đi, chờ yên ổn, ta dự định đi mua chút đất đai ở nông thôn!”

Bất Hối kinh ngạc, “Nurong, người tính toán đi làm nông dân sao?”

“Nông dân cũng không có gì không tốt, nhưng mà ta nghĩ, có lẽ, chúng ta nên làm địa chủ!”

Bất Hối cười.

Địa chủ, cảm thấy có vẻ rất lợi hại.

Tùy Duyên cười sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của Bất Hối, “Mau đi ngủ đi, chờ ổn định lại, ta làm món ăn ngon, cho con bồi bổ thân thể!”

Bất Hối còn nhỏ, còn là lúc đang lớn, dinh dưỡng không đầy đủ ảnh hưởng đến việc trở mã thì không hay.

Bất Hối gạt đầu, chạy vào phòng ngủ.

Một mình Tùy Duyên ngồi ở trong sân, nhìn bầu trời đêm.

Trên đường đi tới, nàng cũng mệt mỏi, cũng hơi hối hận, bây giờ yên ổn lại, Tùy Duyên vẫn còn có chút mệt mỏi.

Quý thị ra khỏi phòng, ngồi ở bên cạnh Tùy Duyên, “Còn chưa ngủ?”

Tùy Duyên cười nhìn Quý thị, “Tại sao người cũng chưa đi ngủ?”

“Ta thấy một mình người ngồi ở trong sân, ra ngoài bồi người!”

Trong lòng Tùy Duyên cảm thấy ấm áp, dựa vào trên bả vai Quý thị, “Đại tỷ, người nói, ta nên làm thế nào, mới có thể bảo vệ mọi người thật tốt?”

Để người thân cận không bị tổn thương, sinh mạng không bị uy hiếp? “Trở nên cường đại đi, chỉ cần người cường đại, người khác mới không dám tùy ý khi dễ người, lại không dám tùy ý nhục nhã người, thương tổn người nhà người!”

Tùy Duyên nhìn Quý thị.

Hơi kinh ngạc, không ngờ Quý thị cũng có thể nói ra lời nói có triết lý như vậy.

“Đại tỷ, ta hiểu, sắc trời không còn sớm, người mệt mỏi, nhanh đi nghỉ ngơi đi, ta cũng đi ngủ, trước tiên chúng ta nghỉ ngơi dưỡng sức hai ngày, hai ngày sau bắt đầu tìm chỗ ổn định!”

Quý thị gạt đầu, “Được, muộn từ, đi ngủ sớm một chút, chúng ta còn trông cậy vào người dẫn dắt chúng ta kiếm nhiều bạc nữa!”

“Được!”

Ngày hôm sau, Tùy Duyên cảm thấy rất rõ ràng, dường như thời tiết không còn nóng bức.

Trong lúc bắt tri bắt giác, thì đã đầu thu.

Một mùa hè, Hạo Nhiên ca đi một mùa hè.

Đồng thành là vùng duyên hải, nước đặc biệt rất dồi dào, nhưng hình như, dân bản xứ lại không hề biết nấu, nấu xong gì đó, mùi vị cũng không tốt.

Tùy Duyên nghĩ, nhập gia tùy tục, có lẽ có thể mở một quán hải sản.

Lẩu cua.

Tôm say rượu.

Tôm xào cay.

Cá nấu cải chua.

Cá sốt chua ngọt.

Cá kho.

Cua hấp.

Rất nhiều món nữa....

“Nurong, người cười cái gì vậy?” Bất Hối hỏi.

Tùy Duyên cười, “Ta nhìn thấy cơ hội buôn bán kiếm tiền rồi!”

Bất Hối vui vẻ, “Nurong, có thật không?”

Bất Hối cũng không nhận được nghĩ, yên ổn lại, yên ổn lại, thì có nhà rồi.

“Uh, nhưng mà, ta còn phải đi xem xung quanh, đi dạo xung quanh!”

Ngày hôm sau, vào sáng sớm Tùy Duyên, liền cầm bạc, mang theo Đông Ân, Vương Tài đi ra khỏi khách điếm.

Đi rất nhiều cửa tiệm, ngồi xuống.

“Khách quan, muốn ăn gì?”

“Mang lên những món đặc biệt của cửa tiệm các người đi!”

“Được!”

Thức ăn được đưa lên, cũng không có quá nhiều hải sản.

Trên cơ bản đều là trên đất, thịt heo, thịt vịt, ít cá, ít tôm, ít cua.

“Tiểu nhị ca, tại sao không có hải sản vậy?”

Tiểu nhị không ngừng cười ha ha, gãi gãi đầu, “Khách quan, không đối gặt ngưoi, cá tôm gì gì đó, mang theo một luồng mùi tanh không tốt, ăn không ngon!”

“A.”

Tùy Duyên dẫn theo Đông Ân đi vài nơi, đều nhận được kết quả như vậy.

“Duyên đi, có phải ngưoi tính toán mua hải sản hay không?”

Tùy Duyên cười, “Đúng vậy, ngưoi xem, có rất nhiều người không biết làm, trùng hợp ta biết, không bằng, chúng ta liền làm hải sản đi!”

Nhìn Đồng thành giàu có và đông đúc như vậy, chắc chắn có rất nhiều người có tiền.

Nhưng mà, muốn làm hải sản, tất nhiên phải có nguồn cung cấp.

Tùy Duyên nghĩ, trước tiên tìm cửa tiệm xong rồi lại nói.

Sau bữa cơm chiều.

“A Duyên, một ngày đi ra ngoài, có thu hoạch gì không?” Tài đại nương hỏi.

Tùy Duyên cười, “Thu hoạch rất nhiều, nhưng mà, trước tiên chúng ta phải tìm được một cửa tiệm, ổn định rồi lại nói!”

Tài đại nương gật đầu, “A Duyên à, mua một căn nhà cần không ít bạc, nếu như ngưoi không đủ bạc, liền cầm số bạc kia của ta ra dùng, đồ đạc trong cửa tiệm, tốt nhất vẫn nên mua đi, của mình, ở cũng an tâm!”

“Đại nương, bạc trên người ta còn đủ dùng, chẳng qua nếu như muốn mua cửa tiệm, có thể thật sự phải dùng bạc của ngưoi rồi!”

“Dùng đi, dùng đi, ta giữ lại cũng không còn tác dụng gì!”

Ăn mặc không lo, nàg vốn không dùng đến bạc.

“Đại nương, tính như vậy đi, nếu như không cần mua cửa tiệm, ta liền không cần, nếu như phải mua cửa tiệm, ta liền dùng bạc của ngươi!”

“Tốt!”

Chủ yếu vẫn là phải xem vị trí.

Diện tích cửa tiệm.

Mà Tùy Duyên nghĩ, nàg nên dùng tới quan hệ với Tần Uyển Du.

Ở Đồng thành, có quan hệ với đệ nhất trang, nàg làm chuyện buôn bán, sẽ giảm bớt rất nhiều phiền toái.

Sau khi suy nghĩ cẩn thận, Tùy Duyên chuẩn bị tìm cửa tiệm.

Nhưng đi một ngày trên đường cái, mỗi cửa tiệm đều đang buôn bán, làm ăn tốt, hoặc là không tốt, Tùy Duyên cứ thế không nhìn trúng nơi nào.

Cuối cùng vẫn quyết định đi tìm người mối lái họ Hành.

“Vị khách quan này, là muốn mua trạch viện sao, hay là mướn, hay là bán, hoặc là cho thuê?”

“Ta muốn mướn hoặc là mua mấy gian cửa tiệm trên đoạn đường phồn hoa, tốt nhất phía sau có viện tử, có thể ở khoảng mười mấy hai mươi người!”

Dù sao, bọn họ còn có một con chó nữa.

Đại Hoàng cũng cần một nơi ở, cho dù không thể chạy ra ngoài chơi, nhưng có một cái sân cho nó chơi thì tốt hơn. “Khách quan, nhìn ngươi là người ở nơi khác, có thể không biết quy củ của Đồng thành, cửa tiệm trên đoạn đường phồn hoa của Đồng thành, viện tử, cho dù là mua, hay là mướn, đều tương đối đắt tiền, hơn nữa còn phải mang theo hộ tịch trước đây tìm Thành chủ làm một hộ tịch ở Đồng thành, nếu không ngươi không thể mướn cửa tiệm hoặc là mua cửa tiệm!”

“Tại sao?”

“Bởi vì ở bên đó đều là gia đình phú quý, quy củ tương đối nhiều một chút!”

“Nếu như ngươi từ bên ngoài đến, không cung cấp được hộ tịch trước đây thì nên làm như thế nào?”

“Hai biện pháp, hoặc là tìm quan hệ, cho bạc, hoặc là chấp nhận mở cửa tiệm ở khu vực nghèo khó thôi!”

Tùy Duyên nghĩ thầm, trước phải mua cửa tiệm hoặc là mướn cửa tiệm, tìm được Tần Uyển Du, nói nàg giúp một tay.

“Chường quý, ngươi có cửa tiệm ở bên đó sao?”

“Có ngược lại có, nhưng mà cho mướn, ngươi muốn mướn mà nói, rất không có khả năng, chỉ có thể mua!”

“Mấy cửa tiệm, có hậu viện không?”

“Ha ha, năm cửa tiệm, có hai hậu viện, ước chừng hơn mười vạn lượng bạc!”

Quả nhiên rất đắt.

Tùy Duyên đứng dậy, “Chường quý, ngươi giúp ta giữ lại, mấy ngày nữa ta lại tới đây!”

Người mối lái Hành chường quý kinh ngạc, Tùy Duyên đi lúc nào cũng không biết.

Tùy Duyên trở lại khách điểm.

“Đại nương.”

“Ừm!”

“Có khả năng phải dùng đến bạc của ngươi rồi!”

Tái đại nương bật cười, “Dùng đi, dùng đi, dù sao, ta cũng không dùng được!”

Cũng không hỏi bao nhiêu bạc, cũng không hỏi cầm đi làm cái gì.

Tùy Duyên, Thái đại nương rất tin tưởng.

“Đại nương, đến lúc đó ta dùng tên của người đi mua!”

Tái đại nương kinh ngạc nhìn Tùy Duyên, “Không cần, dùng người, hoặc là Bất Hối mà mua, ta đã già, những thứ vàng bạc này, sinh không mang đến, chết không mang đi, ta giữ lại cũng không còn tác dụng gì!”

“Ừm!”

Tùy Duyên đáp lời, trong lòng vẫn quyết định dùng tên tuổi Thái đại nương mua.

Hôm sau.

Tùy Duyên liền đi đến đệ nhất trang, cầu kiến Tần Uyển Du.

Nhưng được báo cho biết Tần Uyển Du không có ở đó.

Tùy Duyên nhanh chóng rời đi, trở lại khách điểm.

Sau khi trầm tư một đêm, vẫn quyết định, trước tiên mua một trạch viện ở khu nghèo khó, trước ổn định lại.

Tùy Duyên lần nữa đi tìm người mối lái họ Hành.

“Chương quý, người có trạch viện ở bên khu nghèo khó không, hai tiền vào, ba tiền vào đều không có việc gì, chủ yếu xe ngựa có thể đi vào, loại bên trong có giếng nước, có nhà xí...”

“Có, không bằng ta dẫn cô nương đi xem một chút!”

“Được!”

Khu nghèo khó đúng là khu nghèo khó, loại người gì cũng có.

Người buôn bán nhỏ, đủ loại sắc thái hình dạng người, nhìn chiếc xe ngựa, chỉ chỉ trỏ trỏ.

Lái buôn Hành chương quý mang theo Tùy Duyên đi tới một viện tử.

Cửa viện tương đối lớn, đường cũng coi như rộng rãi, hai chiếc xe ngựa có thể đi qua cùng lúc.

Vào trong viện, viện coi như sạch sẽ, có thể do rất lâu không có người ở, có một mùi nấm mốc.

Tùy Duyên nhìn qua mỗi gian phòng một lần, tương đối hài lòng.

“Chương quý, trạch viện này bao nhiêu bạc!”

“Một vạn lượng!”

Đông Ân hoảng sợ ngăn ra.

Tùy Duyên bật cười, “Chương quý, viện tử này nếu đặt ở khu náo nhiệt, ngược lại trị giá một vạn lượng, nhưng đặt ở khu nghèo khó này, nhiều nhất sáu ngàn lượng!”

Mà sáu ngàn lượng, Tùy Duyên cảm thấy vẫn còn hơi cao.

Lái buôn Hành chương quý cười, “Cô nương, như vậy nói thật với người, nếu như người thật lòng muốn mua, sáu ngàn lượng liền sáu ngàn lượng, nhưng, nếu như người thêm một ngàn lượng, ta có thể làm hộ tịch ở Đồng thành cho các người!”

“Mấy người cũng không sao?”

“Tất nhiên, chỉ cần người cho bạc, ta chắc chắn giúp người làm xong chuyện, mấy người cũng không sao, dù sao cũng chỉ là một tờ giấy, ấn dấu mà thôi!”

Lái buôn Hành chương quý nói thoải mái, tràn đầy tự tin, nghĩ chắc nhiều lần làm loại chuyện này rồi.

Tùy Duyên nghĩ nghĩ, “Được, chỉ cần chương quý có thể thực hiện được lời hứa, liền theo chương quý!”

Một vụ làm ăn này, ước chừng chương quý kiếm ba ngàn lượng bạc, tự nhiên sẽ tận tâm tận lực làm xong chuyện cho Tùy Duyên.

Tùy Duyên cầm bút viết tên tuổi mọi người cho lái buôn Hành chương quý, chương quý vui vui mừng mừng rồi đi.

Bạn đang đọc truyện *Cách Phát Tài Của Thương Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 67: Phần 2.

“Duyên đi, chúng ta bị bắt rồi!”

Tùy Duyên gật đầu, “Đúng, bị bắt!”

“Vậy Duyên đi, người biết rõ, tại sao còn.”

“Đồng Ân, có lúc, thua thiệt là phúc, chúng ta mới tới Đồng thành, chưa quen cuộc sống nơi đây, cũng không biết ai, người nghĩ, nếu như chúng ta cò kè mặc cả với chương quỹ, ép được giá tiền rất thấp, có thể lấy được viện từ bán cũng không bán này, hấn sẽ tận tâm tận lực làm hay không?”

Tùy Duyên khề thờ dài một cái, “Không biết, không chỉ không biết, hấn có thể còn gây phiền toái cho chúng ta, thay vì rước lấy họa, cứ cho hấn kiếm một số lớn, cầu xin sự yên ổn!”

“Nhưng Duyên đi, chương quỹ kia kiếm quá nhiều.”

Đúng, quá nhiều.

“Ta biết rõ, ít nhất là 2500 lượng trở lên, nhưng Đồng Ân, người xem lúc hấn gần đi, nói rõ sẽ xử lý xong mọi chuyện, có thể thấy được hấn rất coi trọng cuộc làm ăn này, chúng ta rất nhanh sẽ có thể ổn định lại!”

“Đồng Ân à, trước hết chúng ta ổn định lại, bạc, có thể từ từ kiếm, ta tin tưởng, số bạc này, sớm muộn chúng ta cũng sẽ kiếm về!”

Khách điểm

Tái đại nương nghe lời nói của Tùy Duyên, tương đối đồng ý.

Dù sao, ổn định lại, thật sự rất quan trọng.

Ngày hôm sau.

Chương quỹ đi tới khách điểm, mang khế ước mua bán nhà, hộ tịch ở Đồng thành và thẻ cư trú đến.

Một tay giao đồ, một tay giao ngân phiếu.

Ngân phiếu sáu ngàn lượng, đổi lấy cuộc sống ổn định.

Lái buôn Hành chương quỹ đưa chìa khóa trạch viện cho Tùy Duyên, “Cô nương, sau này có làm ăn, nhớ tìm ta...!”

“Được!”

Tùy Duyên đưa khế ước mua bán nhà cho Tái đại nương.

Tái đại nương nghi ngờ, sau khi nhận lấy xem, “Chuyện này.”

Tùy Duyên cười, “Đại nương, chuyện sau này, sau này chúng ta hãy nói, nhưng mà bây giờ, phải như vậy!”

Một là một, hai là hai.

“Ai, người đó!”

Cuối cùng vẫn nhận lấy.

Có nhà mới, dĩ nhiên là phải đi đến quét dọn.

Sau khi đi trên đường về, Tùy Duyên mua khóa mới, để cho tiện, lại chia chia khóa, một người một chiếc.

Người đi mua đồ vật cần thiết, y phục, chăn bông, chiếu, gối đầu, nôi chén gạo chấu, dầu muối cùi gạo, linh tinh, cũng tiêu hết không ít bạc.

Cũng may nhiều người, một ngày liền quét dọn sạch sẽ.

Chuẩn bị xong mọi thứ, định dời qua trong đêm.

“Oa, cảm giác có nhà thật là tốt!” Bất Hối nói xong, ngã xuống giường, lăn qua lăn lại.

Tỉnh tỉnh trẻ con nhìn một cái không sót gì.

Đại Hoàng cũng chạy tới chạy lui ở trong sân, đông ngủi ngủi, tây ngủi ngủi, tiểu tiện, tuyên bố quyền sở hữu của mình.

Phòng bếp trong nồi nấu nước ấm, tắm rửa thay đổi xiêm áo sạch sẽ, từng người một cứ thế không ngủ được, quyết định rời giường, ngồi ở trong sân nói chuyện phiếm.

Quý thị bụng quýt buổi chiều mưa ra, vừa ăn quýt, vừa tính toán chuyện tương lai.

Quý Khôi không ngừng cười ha ha, trong lòng vui mừng, không cần nói cũng biết.

Quý thị nhìn Quý Khôi một cái, đối với cuộc sống bây giờ, hài lòng.

Bất Hối, Chiêu Đệ và bốn tỷ muội ở một bên thêu thùa.

Niệm Đệ vui ở trong ngực Quý thị, ăn quýt Quý thị bóc cho, chớp chớp mắt, hết sức đáng yêu.

Những món ăn này, trước kia trong nhà cũng có một cây quýt không quá cao, nhưng đều mang vào trong thành bán lấy tiền, để lại mấy quả vừa nhỏ lại vừa khô héo, đầu giống bây giờ, trong chậu, tràn đầy một chậu, tha hồ ăn.

Niệm Đệ hạnh phúc nheo mắt lại, cầm một quả ở trong tay, ngủ ở trong ngực Quý thị.

Tải đại nương ăn quýt, cảm thấy chua, “Sắc trời không còn sớm, tắt cả mọi người đi ngủ đi, sáng mai, ai cũng không cần dậy sớm làm điểm tâm, muốn ngủ thì nằm ngủ, ngủ thẳng đến mặt trời lên cao mới thôi!”

“Ha ha, được, đại nương, ngủ ngon!”

“Ngủ ngon!”

Trời sáng quả thực không ai rời giường, cứ việc ngủ.

Ngủ đến trời đất mù mịt, những ngày lo lắng hãi hùng, ở nơi này vừa cảm thấy an ổn, liền ngủ bù lại.

Mặt trời lên cao, Đại Hoàng đói kêu uông uông, ở trước cửa phòng Tùy Duyên, không ngừng cào cửa.

Tùy Duyên mới rời giường, nhìn sắc trời, đã sắp giữa trưa.

Đi đến phòng bếp, chuẩn bị làm chút bánh màn thầu, nấu chút cháo, nhìn rau cải tới ngày hôm qua ướp, có thể xào chút dưa muối.

Quý thị mặc xiêm áo đi tới, “Muội tử, không phải nói, ngủ đến khi trời đất u ám sao, sao ngươi đã dậy?”

Tùy Duyên nhìn Quý thị, “VẬY còn ngươi, sao ngươi đã dậy?”

“Bụng của ta đói, rời giường nấu cơm!”

Lời này của Quý thị là thiệt hay giả, Tùy Duyên biết rõ.

Cười, “Ta cũng đói bụng, rời giường nấu cơm lấp đầy bụng!”

Bèn nhìn nhau cười, vui vẻ hòa thuận.

Ăn một lần cả điểm tâm và cơm trưa, ghép hai cái bàn lại với nhau, làm thành một bàn lớn, ít món ăn, cháo, bánh màn thầu, nhiều người, ăn cũng vui vẻ.

Sau khi ăn xong, Tùy Duyên chuẩn bị đi mua thức ăn, thuận tiện đi dạo, xem thử vài hương liệu, trước mua về nấu chút hải sản ăn thử.

Gần đây là mùa cua, là thời điểm tốt nhất để ăn cua.

Quý thị tự nhiên muốn đi theo.

Đông Ân một đường đi theo, xách này nọ cũng tốt, làm công việc dùng thể lực.

Ở chợ bán thức ăn, Tùy Duyên thật sự nhìn thấy bán cua, “Cua này bán thế nào vậy?”

“Ba văn tiền một con!”

Cua rất lớn, lại chỉ bán ba văn tiền.

Tùy Duyên chọn chọn, tổng cộng ba mươi con, “Nếu như mà ta mua toàn bộ, có thể tính rẻ một chút hay không?”

“Có thể, có thể! Vậy thì mười con 25 văn, như thế nào?”

Ba mươi con 75 văn, quả thực được lợi rồi.

“Được, ta muốn toàn bộ, có thể tặng ta lòng trúc của người hay không, để đựng cua?”

“Có thể, có thể, dù sao cũng là đan ở nhà mình, không bao nhiêu tiền!”

75 văn tiền mua ba mươi con cua, Tùy Duyên lại mua đậu hũ, rau cải, thịt heo, sườn, Tái đại nương thích ăn thịt bò, Tùy Duyên lại cố ý đi mua thịt bò.

Chuẩn bị làm cua hầm đậu hũ, rau xào, thịt xào, sườn kho, thịt bò xé tay.

Đã lâu không được ăn thịnh soạn như vậy.

Tùy Duyên và Quý thị ở trên đường, mua khá nhiều hương liệu, đều là thứ Quý thị không gọi nổi tên.

Tùy Duyên nói khi nấu ăn có thể dùng đến, Quý thị cũng không nhiều lời, Tùy Duyên mua, nàng cảm là được.

Cơm tối, thật sự rất phong phú.

Lúc vẫn còn đang làm, mấy đứa bé đã thèm ăn đến không chịu nổi.

Nhất là chưa từng được ăn cua hầm đậu hũ, đã sớm nhìn về phòng bếp nhiều lần, chờ được ăn.

Cơm tối, mấy đứa bé ra sức ăn cua, Tái đại nương cũng ném thử, tỏ vẻ ăn ngon.

Tâm tình Quý Khôi tốt, rót ly rượu.

Sau bữa cơm chiều, Tùy Duyên và Tái đại nương nói chuyện phiếm.

“Đại nương, người nói, làm cái gì mới tốt đây?”

Tái đại nương cười, “Cho dù không làm gì, có những thứ đó ở đây, cũng không chết đói được, trước nghỉ ngơi một khoảng thời gian rồi nói sau, nhìn sắc mặt của người cũng không được khá lắm!”

“Vậy cũng không được, dù sao cũng phải có công việc, kiếm nhiều kiếm ít cũng không sao cả, không nói những thứ khác, tiền chi tiêu sinh hoạt nhất định phải có, nhưng mà, chưa quen thuộc với Đồng thành, sợ trừu chọc phải còn đồ lưu manh!”

Côn đồ lưu manh, khắp nơi đều có.

Cũng không phải là tất cả đều như Hạo Nhiên ca, dễ nói chuyện như vậy.

Điểm này, Tùy Duyên hiểu, Tái đại nương cũng hiểu.

“Vậy A Duyên, người định làm như thế nào?”

“Ta tính toán, trước tìm được Tàn Uyển Du rồi nói, nếu như có đại tiểu thư của đệ nhất trang làm chỗ dựa, người bình thường cũng sẽ nể mặt mũi!”

Lạ nước lạ cái, muốn đứng vững chân, rất khó.

Tái đại nương gật đầu, “Nên như thế, A Duyên, tài nấu nướng của người giỏi, mở tiệm cơm gì gì đó, cũng dễ dàng đắc tội với người khác, nếu như không có núi dựa, thật đúng là rất khó khăn!”

Đệ nhất trang.

Tàn Uyển Du nhìn cửa phòng đóng chặt, lạnh lùng nở nụ cười.

Trở lại đệ nhất trang, nàng liền nói thẳng, cả đời không để cho Lưu thị phù chính (từ thiếp lên làm vợ), tuyệt đối cũng không để cho mấy đệ đệ muội muội kia từ thứ xuất biến thành dòng chính.

Càng đừng mong chờ nàng giữ lại tất cả.

Phụ thân nàng liền nhốt nàng ở trong phòng này.

Chẳng trách, nhiều lần muốn đến ngoại tổ gia (nhà ngoại), trên đường đi đều gặp phải ám sát, nhiều lần đều muốn lấy tính mạng của nàng.

Thì ra là.

“Ha ha.”

Tần Uyển Du cười lạnh.

Nàng không dễ chịu, ai cũng đừng mong tốt hơn.

Lưu thị muốn phù chính, trừ khi nàng chết.

Không, nàng chết, cũng sẽ không đồng ý.

“Đại tiểu thư, người tội gì phải như thế chứ, sớm muộn, phụ thân người cũng sẽ nâng ta làm chính!”

Tần Uyển Du nghe vậy, nở nụ cười, “Lưu di nương, người cứ ở đó nằm mơ đi, chỉ cần ta trở về ngoại tổ gia, gặp được ngoại công (ông ngoại), người, cùng mấy nhi tử nữ nhi của người, cả đời này đừng mơ tưởng được tiếp tục đối xử như người ngoài, càng đừng nghĩ, ăn của ta, dùng của ta, còn tới hại ta!”

“Người.”

Lưu di nương hận đến mức hàm răng kêu lên rắc rắc.

Tại sao có đệ nhất trang, người khác không biết, nàng lại biết rõ.

Đây là của hồi môn của mẫu thân Tần Uyển Du, Phong Vận.

Là thuộc về Tần Uyển Du.

Nhưng không may thân thể Phong Vận vì sinh Tần Uyển Du mà bị thương, để lại mầm bệnh, không tới mấy năm liền đi.

Mà tại sao Phong Vận lại chết, nàng cũng biết rõ.

Nếu như Tần Uyển Du biết chân tướng, bên Phong gia cũng biết chân tướng, nàng thật sự không thể sống nữa.

Cho nên.

“Đại tiểu thư, còn chưa biết được người có thể còn sống mà đi ra khỏi gian phòng này hay không, người liền tiếp tục nói mạnh miệng đi, cũng không sợ bị mất đầu lưỡi!”

Tần Uyển Du phải chết.

Bạn đang đọc truyện *Cách Phát Tài Của Thương Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 68: Tra đa tra nhân, khó khăn nặng nề

Trái ngược với đệ nhất trang nước sôi lửa bỏng, một nhà Tùy Duyên vẫn vui vẻ hòa thuận, Tùy Duyên tiếp thu ý kiến hữu ích, để cho mọi người ra chủ ý, nghĩ làm sao để kiếm bạc trắng.

“Muội tử, ta cảm thấy, chúng ta có thể làm món ăn, đi bán ở khu náo nhiệt!” Quý thị nói.

Tùy Duyên nghe vậy, con người híp lại, “Quý đại tỷ, người nói kỹ càng một chút!”

Quý thị cười, “Ý của ta là, chúng ta có thể làm thức ăn ở nhà, làm một chiếc xe đẩy tay, kéo đi bán ở bên ngoài, chúng ta nhiều người như vậy, có thể chia làm mấy nhóm, mỗi người kéo đi bán ở mỗi nơi!”

Chuyện này vẫn có thể xem là một ý kiến hay.

“Nhưng mà làm gì để bán đây?” Tái đại nương hỏi.

“Cái gì đều được, ta làm thịt kho tàu, sườn, thịt kho đậu hũ, cua, còn chân gà, thịt gà, thịt vịt, đều có thể!” Tùy Duyên nói tiếp.

Đột nhiên cảm thấy, ý nghĩ này của Quý thị, quả thật là khả thi.

Chỉ cần làm xe đẩy tay, trước kiếm như vậy, chờ sau này ổn định, rồi tìm cửa tiệm.

Chủ yếu vẫn là tìm được Hạo Nhiên.

Tái đại nương suy nghĩ sâu xa chốc lát, “Cẩn thận ngẫm lại, cũng thật sự khả thi...”

Đâu chỉ khả thi, là cực kỳ khả thi.

Có ý kiến hay, Tùy Duyên liền quyết định sẽ không lãng phí thời gian.

Nghề mộc của Quý Khôi không tệ, Tùy Duyên liền mua vật liệu gỗ, búa, đinh, vẽ tranh để cho Quý Khôi làm.

Lại cùng Quý thị đi dạo bên ngoài, tìm xem thử nơi nào có thể bày quầy, có người thu phí bảo hộ hay không, nơi bày quầy có quy củ gì, lúc nào người tương đối nhiều.

Cuối cùng vẫn cảm thấy, chợ bán thức ăn là chỗ tốt nhất.

Nhưng mà, chợ bán thức ăn có người thu phí, một buổi sáng một văn tiền, một buổi chiều một văn tiền, một ngày hai văn tiền.

Tùy Duyên đột nhiên nghĩ đến một chuyện.

Đó chính là, ở cổ đại này, không có túi đựng thức ăn chín, cũng không có chỗ bán thức ăn chín, dù là mua thức ăn chín, cũng không có khả năng có người cầm chén tới để đựng.

Cân cũng không phải là cân điện tử.

“Muội tử, vì sao nguoi mặt ù mày ê!”

Tùy Duyên nhìn Quý thị, “Đại tỷ, không dỗi gạt nguoi, chuyện xe đẩy nhỏ của chúng ta, sợ là không thể!”

“Tại sao không thể?”

Quý thị liền nóng nảy.

Chuẩn bị xong mọi thứ, chỉ chờ chỗ tốt liền đẩy ra ngoài.

Ngay cả chậu sứ, cũng mua mấy chục cái lớn rồi, lấy ra để thức ăn.

Bây giờ thoáng cái nói không thể.

“Đại tỷ, nguoi nói, những thức ăn của chúng ta, mỗi một món đều có canh có nước, bình thường hoàn toàn không có phương pháp cầm, trừ khi mọi người mang chén của mình tới, hơn nữa, chúng ta còn phải lấy đi đo cân nặng, hoặc là tính theo số lượng!”

Tính toán tính toán, lại là một đống chuyện phiền toái.

Quý thị vừa nghe Tùy Duyên nói như thế, cũng hiểu rõ.

“Muội tử, nguoi định làm như thế nào?”

“Ta phải suy nghĩ.”

Tùy Duyên cảm thấy, phải suy nghĩ thật kỹ.

Định trở về nhà, ngã xuống giường, lăn qua lộn lại suy nghĩ.

Quý thị cũng không dám tùy ý quấy rầy.

“A Duyên, làm sao vậy?” Tái đại nương nói xong, đi vào phòng.

Tùy Duyên vội vàng ngồi dậy, “Đại nương, ài!”

Tái đại nương bật cười, “Chuyện gì, làm khó nguoi, khiến cho nguoi than thở vậy!”

“Còn không phải là xe đẩy bán thức ăn chín, a.” Tùy Duyên nói xong, đột nhiên nhớ ra cái gì đó.

Hiện đại có tủ đựng thức ăn chín, nạng có thể đi đặt làm chén, lần đầu tiên mua tặng chén miễn phí, về sau đến mua, chỉ cần mang theo chén, cũng có thể thiếu một văn tiền.

Mặc dù vừa bắt đầu không kiếm được bao nhiêu tiền, nhưng mà sau này mọi người nhất định sẽ có thói quen mang chén đến.

“Đại nương, ta đã nghĩ ra biện pháp!”

“Biện pháp gì?” Tái đại nương hỏi.

“Đại nương, ta đi tìm lò nung, đặt làm nhiều chén, sau đó dùng những chén này để thức ăn, bao nhiêu tiền một chén, còn không cần dùng cân! Có thể chia làm ba phần đại trung tiểu, chia ra ba giá tiền không giống nhau là được!”

“Như vậy cũng được sao?”

Tùy Duyên cười, “Không được cũng không sao, tạm thời chúng ta nhất định phải ổn định lại ở Đồng thành này, về sau chắc chắn sẽ phải mở tiệm cơm, chén, nhiều mấy cũng không sao!”

Tái đại nương gật đầu, “Ngươi đó, suy nghĩ rất linh hoạt, chuyện này, ngược lại ta thật sự cảm thấy khả thi, ngươi xem đó mà làm là tốt rồi, bạc không đủ, lấy ở chỗ ta!”

“Được!”

Ngày hôm sau, Tùy Duyên liền đi tìm lò nung, nướn một chiếc xe ngựa ở chợ, mang theo Đồng Ân, Vương Tài đi đến.

Lão bản lò nung vừa nghe Tùy Duyên tới đặt làm chén.

“Chê cười, lò nung của ta đây, một năm cũng xuất xưởng không ít chén, nhưng đến đây đặt làm, cô nương là người đầu tiên!”

Tùy Duyên cười, “Lão bản cũng phải ưu đãi cho ta đó!”

“Chuyện này nhất định, nhất định!” Lão bản vội nói, nở nụ cười.

“Lão bản, ngươi có thể để ta xem thử chén lò nung của ngươi làm ra hay không?”

“Có thể, có thể, cô nương mời đi theo ta!”

“Được!”

Tùy Duyên đi theo lão bản đi trước, thấy những cái chén lão bản đưa, thật sự là khó coi.

“Lão bản, lò nung của ngươi, làm ăn như thế nào?”

Lão bản nghe vậy, nhìn Tùy Duyên, mặt lộ vẻ khổ sở, “Không đối gặt cô nương, chuyện làm ăn của lò nung của ta, là càng ngày càng kinh khủng!”

Tùy Duyên đã nhìn ra.

Chén của lò nung này, không phải trắng, thì là xanh, tiếp đó vẫn là xanh, hoàn toàn không có những màu sắc khác.

Sau khi nghĩ nghĩ mới lên tiếng, “Lão bản, vào buổi tối ngươi có thể làm cho ta vài màu sắc khác, các kiểu hoa văn khác nữa, ví dụ như Mẫu Đơn đại phú đại quý, Phù Dung xinh đẹp, Quê Hoa vàng rực, nhiều hoa hoa cỏ cỏ, lão bản chưa từng nghĩ tới việc đổi mới sao?”

Lão bản nghe thấy sững sốt một chút.

Kinh ngạc nhìn Tùy Duyên, “Không đối gặt cô nương, lò nung của ta, nếu như tiếp tục buôn bán không được, sẽ tính toán bán lại!”

“Bán lại, tại sao?”

“Không làm nổi nữa! Nhưng mà, theo như cách làm cô nương đã nói, cho ta thấy được hi vọng, cho nên, ta nhất định ưu đãi một phần cho cô nương!”

Tùy Duyên cười, “Lão bản, chúng ta nói về chuyện đặt làm chén đi!”

“Được, tốt!” Diễn đàn “L/ê,,, Q”uý... đ\$ô£n”

Cuối cùng Tùy Duyên quyết định làm ngàn cái chén đại trung tiểu khác nhau.

Chén đại trung tiểu theo thứ tự là năm văn tiền, bốn văn tiền, ba văn tiền một cái, cuối cùng tổng cộng 12 lượng bạc, lão bản lại chỉ muốn mười lượng.

“Cô nương, ta lười, cũng chỉ lười được hai lượng bạc này, nhưng, cô nương cho cách làm, khiến cho lò nung của ta thấy được hi vọng, cho nên, ưu đãi cho cô nương hai lượng bạc!”

Có tiện nghi, tự nhiên Tùy Duyên sẽ không cự tuyệt.

“Lão bản, những chén này, đại khái lúc nào thì có thể xong?”

“Ít nhất phải nửa tháng, ta phải phối màu trước, còn thí nghiệm, cho nên.”

“Hiểu, vậy nửa tháng sau ta quay lại!”

“Cô nương, người ở nơi nào trong thành, ta làm ra hàng mẫu, sẽ đưa tới cho cô nương xem một chút, có thể sử dụng hay không?”

“Tốt!”

Tùy Duyên nói cho lão bản lò nung chỗ ở, cùng Đông Ân, Vượng Tài về nhà.

Cũng may vận khí Tùy Duyên tốt, ở bên cạnh chợ bán thức ăn, lại có một cửa tiệm muốn chuyển nhượng.

Tùy Duyên vốn định tiến lên hỏi thăm, một đại nương ở bên cạnh lắc đầu thở dài, “Tội nghiệp quá, những thứ côn đồ lưu manh đáng đâm ngàn đao này, cả ngày một tốp một tốp lại một tốp thu phí bảo hộ, không làm việc đứng đắn, cuộc sống như vậy, sợ là sẽ không sống nổi nữa!”

Chân mày Tùy Duyên khẽ nhíu, hỏi, “Đại nương, ở đây có rất nhiều côn đồ lưu manh sao?”

“Rất nhiều, cũng không có người đến quản lý!”

“Vậy nha môn đâu?” Tùy Duyên hỏi.

“Nha môn?” Đại nương cười, “Quan phi một nhà, Hoàng đế ở xa, không quản được!”

Đại nương nói xong, xách giỏ thức ăn rời đi.

Tùy Duyên đợi ở một bên, quả nhiên, tới thu phí, hoàn toàn không phải buổi sáng một văn, buổi chiều một văn, mà là sáu bảy tốp, một ngày trôi qua chính là sáu bảy văn.

Những người lớn tuổi này, một ngày qua đi cũng chỉ kiếm được hai ba mươi văn bạc, đóng đi phí bảo hộ, còn dư lại cũng không nhiều.

“Nếu như Hạo Nhiên ca ở đây, thì tốt rồi!”

Tùy Duyên nỉ non.

Xoay người đi về nhà.

Đông Ân, Vượng Tài vội vàng đuổi theo, cũng không dám nói thêm điều gì.

Đệ nhất trang.

Lưu di nương tìm được Tàn Thiện, khẽ ngưng mi, “Thiện ca, người vẫn chưa quyết định?”

Tàn Thiện nhìn Lưu di nương, hít một hơi thật sâu, “Uyển Du không thể không chết sao?”

“Không thể không chết sao? Thiện ca, nàng không chết, như vậy ta và bọn nhỏ, và người, liền không thể nghi ngờ chắc chắn phải chết, nếu như nàng thật sự đi đến được ngoại tổ gia của nàng, tùy tùy tiện tiện nói vài lời oán trách mà nói, người cảm thấy, với tính khí của lão thái thái kia, chúng ta có thể tiếp tục tốt lành sao?”

Trượng mẫu nương (mẹ vợ).

Chính là Trượng Công chúa của Đại Chu, thân cô cô của đương kim Hoàng đế.

Quyền lực trong tay, không cần nói cũng biết.

Ban đầu một trong những của hồi môn của Phong Vận, chính là thiên hạ đệ nhất trang.

Nhưng Phong Vận.

Tàn Thiện trầm tư một lát mới lên tiếng, “Nếu như Uyển Du gặp chuyện không may, sợ là lão thái thái cũng sẽ không chịu để yên, còn là gặp chuyện không may ở đệ nhất trang!”

“Vậy liền để cho nàng chết ở bên ngoài, dù sao, cái nhà này, có nàng không có chúng ta, có chúng ta không có nàng, nhiều năm như vậy, ta khuất phục nịnh hót, hy vọng nàng hiểu chuyện hơn, thừa nhận thân phận của ta, bây giờ thì tốt rồi, nói thẳng cho ta biết, tuyệt đối sẽ không thừa nhận thân phận của ta, chuyện này bảo ta phải sống như thế nào?”

Tần Thiện nhìn Lưu di nương, một hồi lâu mới lên tiếng, “Ta đi nói với nàng!”

“Ngươi đi ngươi đi, ngươi cứ đi xem đi, nữ nhi tốt của Phong Vận, có thể cho phụ thân ngươi sắc mặt tốt hay không!”

Tần Thiện không nói, đứng dậy đi tới viện của Tần Uyển Du.

Lưu di nương toàn tâm toàn ý muốn Tần Uyển Du chết, đúng là suy nghĩ nữ nhân.

Nếu như Tần Uyển Du chết rồi, sao lão thái thái có thể để cho hán tiếp tục làm Trang chủ đệ nhất trang.

Tần Thiện nghĩ, có lẽ có thể dễ dàng nói với Tần Uyển Du, dù nói thế nào Lưu di nương, cũng chăm sóc nàng rất nhiều năm.

“Uyển Du, ngươi đã ngủ chưa, phụ thân tới thăm ngươi!”

Tần Uyển Du ngã xuống giường, không nói.

Đối với lời nói của Tần Thiện, nhắm mắt bịt tai, kéo chăn, che đầu, ngủ.

Mặc cho Tần Thiện ở bên ngoài nghĩ một đằng nói một nẻo mà nói.

Tần Uyển Du nghĩ, nếu như thực sự thương nàng, nên mở cửa, để cho nàng đi ra ngoài, mà không phải nhốt nàng trong phòng, để nàng tự sinh tự diệt.

“Uyển Du à, ngươi vẫn nên cho phụ thân câu trả lời thật lòng đi, chuyện của Lưu di nương, ngươi rút cuộc nghĩ như thế nào?”

Nghĩ như thế nào?

Tần Uyển Du suy nghĩ sâu xa.

Tại sao mỗi lần nàng vừa ra khỏi cửa, đều sẽ bị ám sát, không đến được ngoại tổ gia?

Tại sao phụ thân nàng chưa bao giờ nói đến chuyện, phái người đuổi theo giết thích khách?

Chẳng lẽ, hán biết là ai, nhưng, giả vờ không biết?

Nghĩ tới đây, cả người Tần Uyển Du không khỏi đổ mồ hôi lạnh, chỉ một mình Lưu di nương, nàng hoàn toàn không sợ, nhưng, nếu như thân phụ cũng muốn nàng chết, muốn mạng của nàng.

Vừa bắt đầu, Tần Uyển Du không nghĩ ra rất nhiều chuyện, nhưng mà, nghĩ tới những chuyện này, hình như trong nháy mắt Tần Uyển Du đã hiểu ra gì đó.

Đứng dậy, đi tới cửa, “Phụ thân, ngươi mở cửa đi, ta bảo đảm không náo loạn!”

“Thật?” Tần Thiện hỏi.

Không tin.

“Thật, phụ thân, ngươi mở cửa đi, ta bảo đảm không nháo, cũng không đối nghịch với Lưu di nương!”

Tần Thiện vội để người mở cửa, “Uyển Du à, chuyện của Lưu di nương.”

“Phụ thân, Lưu di nương, vĩnh viễn chỉ có thể là Lưu di nương, chính thất phu nhân của đệ nhất trang, phải là một danh môn khuê tú đoan trang cao quý, phụ thân, ngươi yên tâm, ta nhất định sẽ nhanh chóng giúp ngươi tìm về một phu nhân, Lưu di nương, nàng cũng đừng hy vọng nữa!”

Một danh môn khuê tú lợi hại từ trong xương, tâm cơ thâm trầm, mặt ngoài đoan trang, hào phóng khéo léo.

Nhìn Lưu di nương về sau bị áp chế, còn nhảy như thế nào.

“Uyển Du, ngươi.”

“Phụ thân, ta đói rồi, đi, chúng ta đi ăn!” Tần Uyển Du nói xong, khoác tay Tần Thiện, đi tới nhà ăn, vừa đi vừa nói, “Phụ thân, ngươi là người thân nhất của ta, ta sẽ không hại ngươi!”

Tần Thiện nghe vậy, thân thể cứng đờ mới khẽ buông lỏng, nhưng trong lòng đã có quyết định.

Cây gai như vậy, đâm vào trong lòng, hấn nhất định phải nhanh chóng rút ra.

Bạn đang đọc truyện *Cách Phát Tài Của Thương Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 69: Bắt từ bắt hiểu, Tù Duyên nổi giận

Phòng ăn.

Tần Uyển Du đang vui sướng ăn cơm thức ăn, thỉnh thoảng gấp thức ăn cho Tần Thiện.

“Phụ thân, người ăn đi!”

Tần Thiện cười, rất là lúng túng.

Tần Uyển Du cúi đầu, cười không nói.

Tất cả suy nghĩ, thu vào trong con người.

Phụ thân là thân phụ không sai, nhưng trong lòng của thân phụ rất thiên vị.

Nếu như từ đầu hấn đã nghiêng về phía mình một chút, khát khe với mấy đệ muội thứ xuất, nằng nhất định sẽ đau lòng thương tiếc một ít, có lẽ, đã sớm phù chính Lưu di nương.

Đáng tiếc.

Ngay từ đầu, bọn họ đã sai lầm.

“Uyển Du à, kể tiếp, người tính toán làm gì?”

“Không làm gì cả, ở nhà ngây ngô thôi!” Tần Uyển Du nói xong, gấp rau bỏ vào trong miệng, nhẹ nhàng nhai.

“Không đi ngoại tổ gia của người nữa hả?” Tần Thiện hỏi.

“Không đi, mỗi lần đi đều không sống yên, dứt khoát không đi, nếu ngoại tổ mẫu nhớ ta, sẽ để cho cửu cửu hoặc là các biểu ca tới cửa đón ta!”

“A.”

Tần Thiện nghĩ, có lẽ, hấn có thể khiến cho Tần Uyển Du bị bệnh, hoặc là trúng độc.

Sau đó tiếp tục bị bệnh không dậy nổi, cuối cùng hương tiêu ngọc vẫn.

Vì nữ tử hấn yêu thương, hài tử yêu thương, không thể trách lòng hấn hung ác.

Những ngày kế tiếp, Tần Uyển Du thật biết điều, cũng rất an ổn.

Không đi trêu chọc Lưu di nương, cũng không ra khỏi cửa, cả ngày không biết bận rộn việc gì?

Tần Thiện phái người mỗi ngày nấu canh cho Tần Uyển Du uống..., Tần Uyển Du cũng hờn hờ tiếp nhận, hình tượng nữ nhi ngoan.

Cho đến một ngày, Tần Uyển Du phát hiện sắc mặt của nha hoàn thân cận Hà Nhi không tốt, tinh thần khí sắc cũng không tốt.

“Hà Nhi, người làm sao vậy?”

“Tiểu thư, không biết, chính là tinh thần không lên nổi, cả ngày tiêu tụy như bị bệnh, cũng không biết có phải bị bệnh hay không?”

Bị bệnh? truyện được đnăg tải duy nhất tại đ*đ l0ê q.úy đ.ôn .com

Tần Uyển Du vẫn không tin.

Thân thể Hà Nhi rất tốt, không thể nào nói bệnh liền bệnh, trong này.

“Hà Nhi, gần đây những canh bổ kia, người đều uống sao?”

“Uống hết, canh tốt như vậy, tiểu thư không uống, đổ lại rất đáng tiếc, ta liền uống!”

Tần Uyển Du cắn môi, không nói.

Một hồi lâu cố gắng nở nụ cười, “Hà Nhi, dọn dẹp một chút, chúng ta ra ngoài đi dạo!”

“Tiểu thư, chúng ta sẽ đi đâu vậy?” Hà Nhi hỏi.

Trước kia ra ngoài, Tần Uyển Du chưa bao giờ mang theo nàng.

Đây là lần đầu tiên, Tần Uyển Du dự định mang nàng ra ngoài.

“Chưa nghĩ ra nữa, mang nhiều bạc, biết không!”

Hà Nhi gật đầu, “Tiểu thư, ta sẽ đi thu thập, tiểu thư, trừ bạc, đồ trang sức, cũng mang theo xiêm áo sao?”

“Không cần, buổi tối chúng ta sẽ trở lại!”

Hà Nhi gật đầu, đi xuống chuẩn bị.

Tần Uyển Du ngồi ở trên ghế, thân thể xương cốt trong lòng đều nguội lạnh.

Ngay từ đầu, nàng cho rằng, Tần Thiện chỉ là thiên vị, hôm nay nghĩ lại, nàng thật sự quá ngây thơ ngu xuẩn.

Tần Uyển Du muốn ra ngoài, Tần Thiện chưa từng ngăn cản, chỉ dặn dò trên đường đi nhớ cẩn thận.

Lưu di nương lại vui vẻ, bởi vì Tần Uyển Du đi, ở đệ nhất trang, nàng liền có thể xưng vương xưng bá rồi.

“Thiện ca.”

Tần Thiện nhìn Lưu di nương, “Nóng vội không thể ăn hết đậu hủ nóng, từ từ đi!”

Lưu di nương nghe vậy, trong lòng biết Tần Thiện đã ra tay, mừng rỡ.

Trên đường cái.

Tần Uyển Du không cần quay đầu lại cũng biết có người đang theo dõi mình, nhưng mà, là người của đệ nhất trang, hay là người khác, nàng không thể nào biết được, cũng không muốn biết.

“Tiểu thư, chúng ta đi đâu đây?”

“Đi trà lâu nghe hí kịch* ăn điểm tâm!”

(* Là một thể loại diễn tuồng bao gồm ca múa (ngâm khúc kèm theo nghệ thuật vũ đạo), thậm chí có cả các loại tạp kỹ pha trộn như kể chuyện, các màn nhào lộn, xiếc, diễn hoạt kê (tiểu lâm khô hài), đối thoại trào lộng và võ thuật)

Hà Nhi vội vàng gật đầu, “Dạ!”

Trà lâu là nơi Tần Uyển Du thường xuyên đến, Từ chương quỹ của trà lâu, cho tới người làm đều biết Tần Uyển Du, khách khí kêu một tiếng Đại tiểu thư.

Tần Uyển Du cười, “Quy củ cũ, Bích Loa Xuân thêm các loại điểm tâm, diễn mấy đoạn hí kịch mới ra gần đây, nói Hí nương hát thật tốt, hát tốt, ta có thưởng!”

“Được rồi, Đại tiểu thư chờ, ta sẽ đi chuẩn bị!”

Tần Uyển Du cười, ngoắc ngoắc tay với người làm, người làm vội đến gần, “Đại tiểu thư, xin phân phó!”

“Đi mời một đại phu cho ta, nhớ, ta không hy vọng có người thứ tư biết chuyện này, hiểu chưa?”

Người làm gật đầu, “Đại tiểu thư yên tâm, tiểu nhân nhất định xử lý ổn thỏa!”

Tần Uyển Du khoát tay, ý bảo người làm đi xuống.

Chuyên tâm nghe hí kịch.

Ăn điểm tâm.

Đáng vẻ ngậy thơ không lo.

“Tiểu thư.”

“Ân!” Diễn đàn lê6 quy1s dôn69 .com

“Nô tỳ cảm thấy, lần này tiểu thư trở về, hình như thay đổi!”

Tần Uyên Du cười, “Thật sao?”

“Ừ, trước kia tiểu thư cười đặc biệt đáng yêu, nhưng gần đây tiểu thư đều không cười đáng yêu nữa!”

Tần Uyên Du nhìn Hà Nhi, rất muốn nói với Hà Nhi, nếu như ngay cả thân phụ cũng không dung nổi ngươi, ngươi còn cười ra tiếng?

Hà Nhi thấy sắc mặt Tần Uyên Du không tốt, vội hỏi, “Tiểu thư, là nô tỳ nói sai sao?”

Tần Uyên Du lắc đầu, “Không có, Hà Nhi, ngươi không nói sai, là ta suy nghĩ nhiều, ngươi ngồi xuống ăn một chút gì đi!”

Hà Nhi vội vàng lắc đầu, “Không, một hồi tiểu thư ăn còn dư lại, nô tỳ xách mang về từ từ ăn là tốt rồi!”

Nghĩ đến tôn ti khác biệt, Tần Uyên Du cũng không rồi rắm.

Cầm điểm tâm đặt ở trong miệng, từ từ nhai.

Lại nói, vận khí của Tùy Duyên tương đối tốt.

Bên này lão bản lò nung đưa chén mẩu tới, Tùy Duyên cực kỳ hài lòng, bên kia, có một cửa tiệm muốn cho thuê, tiền thuê một lượng một tháng.

Sau khi Tùy Duyên biết được, lập tức thuê.

Tùy Duyên nghĩ, quán hán là côn đồ lưu manh gì, trước tiên nàng phải mở cửa tiệm.

Dù cho sau đó thất thất bát bát không kiếm được, trước tiên nàng cũng cần phải mở cửa tiệm.

Thật sự không được, liền cầm chút bạc, đi nha môn lót đường, cầu xin sự an ổn.

Nhưng mà đến chỗ đại sảnh thất thất bát bát, một tháng chỉ cần đóng 300 văn cho Viên lão đại, cửa tiệm này, sẽ không bao giờ, cũng không có người dám tự tay tới thu phí bảo hộ, cũng liền an ổn.

Tùy Duyên lập tức mang theo Đông Ân đi tìm Viên lão đại.

Viên lão đại là một nam nhân chừng năm mươi tuổi, bộ dạng cao lớn uy mãnh, còn để râu quai nón.

Vừa thấy Tùy Duyên, mắt hơi híp lại.

“Ngươi.”

“Gặp qua Viên lão đại!”

Viên lão đại xoa tay, “Ngươi là tới đóng phí bảo hộ?”

“Hỏi Viên lão đại, đúng!”

“Chuẩn bị mở cửa tiệm gì?”

“Thức ăn, ta có chút tài nấu nướng, tài nấu nướng của đại tỷ, mấy chất nữ chất nhi trong nhà cũng không tệ lắm, cho nên tính toán mở tiệm cơm, làm chút buôn bán nhỏ kiếm sống!”

Viên lão đại nhìn Tùy Duyên.

Dung mạo rất khá, cũng rất dịu dàng.

Nhìn vẫn rất thuận mắt.

“Các ngươi không phải người Đồng thành, các ngươi từ đâu tới đây?”

Ở đâu đến?

Tất nhiên Tùy Duyên biết mình từ đâu tới đây, nhưng, không nói được.

“Chỗ rất xa!”

Viên lão đại bật cười, “Có hộ tịch Đồng thành rồi sao?”

“Có!”

“Mua phòng ốc ở Đồng thành rồi sao?”

“Mua một nhị tiến trạch viện!”

“Ngược lại có của cải!”

“Không dám nhận, nhà đông người, chỉ là chỗ che gió che mưa!”

Viên lão cười to, “Còn chưa có hỏi, cao tính đại danh của ngươi?”

“Họ Tùy!”

“Tùy.” Viên lão đại nhẹ nhàng ni non, một hồi lâu mới lên tiếng, “Về sau sợ là phải kêu ngươi Tùy chương quỹ!”

“Kính xin Viên lão đại giúp đỡ một chút!”

“A ha ha.” Viên lão đại kiêu ngạo cười to, “Hay cho một câu giúp đỡ một chút, ta làm lão đại bang phái nhiều năm như vậy, vẫn là lần đầu tiên có nữ tử bảo ta giúp đỡ một chút, có chút thú vị!”

Tùy Duyên cười nhạt không nói.

Nếu là như vậy, không thể nhận được.

Nhận, chỉ sinh mầm tai vạ.

“Nhưng mà, quy củ hay là muốn bảo vệ!”

“Xin Viên lão đại giảng giải!”

“Về sau Tùy chương quỹ muốn buôn bán thức ăn, đúng không!”

“Đạ!”

“Nhưng chuyện buôn bán thức ăn, dễ dàng gây ra ngộ độc, tiêu chảy các loại nhất, nếu như Tùy chương quỹ gặp phải chuyện như thế, sửa chữa như thế nào?”

Tùy Duyên vốn muốn nói, khai báo.

Nhưng, gạt mình cảm thấy, đây không phải là một ý kiến hay.

“Kính xin Viên lão đại chỉ bảo một chút!”

Viên lão cười to, khẽ lắc đầu, “Tùy chương quỹ, thật ra chỉ là đùa với ngươi một chút, ngươi đã đầu phục Viên mã ta, người nào lại dám ngáng chân ngươi, nhưng mà, các huynh đệ bên ba cũng không dễ dàng, mong rằng Tùy chương quỹ một tháng mời ăn một bữa cơm, thức ăn tốt xấu tùy ý, chỉ cần Tùy chương quỹ hết tâm ý là tốt rồi!”

Tùy Duyên nghe vậy, trong lòng cười lạnh.

Nếu như quá kém, bùng đi ra, những thô phi các ngươi sẽ ăn?

Trên mặt lại không biến sắc, “Viên lão đại, phí bảo hộ một tháng là 300 văn, không bằng chính ta cho Viên lão đại 200 trăm văn, mời bữa cơm này thì như thế nào?”

Viên lão đại không nói.

Huynh đệ ở bên cạnh lại đứng dậy hét to lên, “200 văn, ngươi đại phát cho ăn mày à!”

Tùy Duyên khẽ nhú nhú mày.

Hít sâu một hơi, “Ta không phải có ý này, cả gia đình ta, mới tới Đồng thành, chưa quen cuộc sống nơi đây, không hiểu rõ quy củ của Đồng thành, cho nên, Viên lão đại, cáo từ!”

Xoay người, rời đi, tiêu tiêu sái sái.

Đi ra ngoài địa bàn của Viên lão đại, Đông Ân vội hỏi, “Duyên di, chúng ta cứ đi như thế sao?”

Tùy Duyên hít sâu một hơi, “Đông Ân, ta không dư thừa bạc cho những người đó, những người đó, chính là thổ phỉ, chó ăn không no, người cho nhiều hơn nữa, tâm của bọn hắn cũng sẽ không thu lại một phần, ngược lại sẽ càng ngày càng bành trướng, cuối cùng ép cho những tiểu thương chúng ta không thở nổi!”

Tầng tầng lớp lớp bóc lột, đến cuối cùng, còn có thể dư lại bao nhiêu bạc, cơ bản không dư được.

Không trách được, nhiều cửa tiệm lại đóng cửa như vậy, hoặc chuyển nhượng.

Mà người mới lái Hành chương quý, từ đầu vốn là đang dối gạt nàng.

Rất dễ buôn bán ở Đồng thành, nhưng mà, không có quan hệ, người nửa bước cũng khó đi.

Từ đầu vốn không thể làm bất kỳ một chuyện gì.

“Duyên di, vậy ngươi định làm gì?”

Tùy Duyên lắc đầu, “Còn chưa nghĩ ra, chúng ta về nhà trước rồi nói!”

Trà lâu. Truyện chỉ được đăng tải tại diễn đàn “l.e/q.u.y/d.o,n”

Tần Uyển Du nhìn Hà Nhi hoảng sợ ngẩn ra, trong lúc nhất thời, một câu an ủi đều không nói được.

“Đại phu, có thể giải sao?”

Đại phu lắc đầu một cái, “Đại tiểu thư, thứ lão phu bất lực, nếu như gặp được cao nhân, có lẽ còn có thể cứu, nhưng y thuật của lão phu có hạn, cho nên.”

Tần Uyển Du hít sâu một hơi, “Đại phu, chắc ngươi sẽ không nói ra ngoài chứ?”

Đại phu vội vàng gật đầu, “Đại tiểu thư yên tâm, lão phu hiểu, hôm nay lão phu chưa từng tới nơi này, cũng chưa từng gặp qua Đại tiểu thư, nhưng mà Đại tiểu thư, người bỏ thuốc Hà Nhi cô nương thật sự đủ ác độc, tích lũy ngày tháng, đợi đến khi độc phát thì cho dù là thần tiên tái thế, cũng không có thuốc nào cứu được!”

“Đại phu xin mời!” Erica

Đủ bạc, đủ phí bịt miệng. Diễn đàn #ê q&u^ý đ!ô\$ñ

Tần Uyển Du nhìn Hà Nhi, “Hà Nhi.”

Hà Nhi gất gao cắn môi, “Tiểu thư, người biết sao?”

Tần Uyển Du lắc đầu, “Hà Nhi, ta cũng không biết!”

Là thật sự không biết, nếu như mà biết rõ, làm sao nàng lại cho Hà Nhi uống.

Hà Nhi nở nụ cười, “Tiểu thư, những canh bỏ kia, là muốn cho người uống?”

Tần Uyển Du gật đầu, “Đúng, là chuẩn bị cho ta, mà ta không muốn uống, không muốn uống, cho nên Hà Nhi, ngươi yên tâm, ta sẽ không để cho người chết!”

Nếu như lúc trước, vẫn còn ảo tưởng, lại hy vọng, như vậy vào giờ khắc này, cũng không còn nữa.

Hà Nhi lắc đầu, “Tiểu thư, mạng của nô tỳ là của tiểu thư, cũng may, thật may là, thật may là Hà Nhi tham uống, nếu như Hà Nhi đổ những canh bỏ kia, tiểu thư, người vĩnh viễn sẽ không phát hiện được, những mưu tính bản thủ này, nhưng tiểu thư, người phải đấu với bọn họ như thế nào, làm sao người đấu thắng được.”

Hà Nhi nói xong, nước mắt nghẹn ngào khóc.

Một là sợ, hai, đau lòng cho Tần Uyển Du.

Tần Uyển Du nâng chung trà lên, nhẹ nhàng nhấp một hớp, “Hắn bắt từ, đừng trách ta bất hiếu!”

Bạn đang đọc truyện *Cách Phát Tài Của Thương Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70: Lòng dạ ác độc tuyệt tình, tuyệt vọng tình ngộ

Trong lúc nhất thời Hà Nhi lại không thể phản bác được.

Thế gian này rốt cuộc là làm sao vậy?

Trang chủ không phải như trong ấn tượng của nàng nữa, Trang chủ yêu thương tiểu thư, mọi chuyện chiều theo tiểu thư, lại yêu cầu rất nhiều với tất cả người con khác.

Lưu di nương cũng không phải là Lưu di nương vâng vâng dạ dạ.

Tiểu thư cũng không còn là tiểu thư trước kia, cả ngày không lo việc gì, cười không tìm không phải.

Tần Uyển Du đứng lên, “Hà Nhi, chúng ta trở về thôi!”

Hà Nhi gật đầu.

Trở lại cửa đệ nhất trang.

Tần Uyển Du nhìn bảng hiệu của đệ nhất trang, vẫn lẳng lặng nhìn, cho đến khi quản gia đi ra, cung cung kính kính khẽ gọi, “Đại tiểu thư trở lại!”

Tần Uyển Du nhìn quản gia.

Là thân tín của Tần Thiện, nở nụ cười, “Quản gia, mấy ngày nay, có phải có người tới đây tìm ta không?”

“Không có, không có.”

“Thật sao?” Tần Uyển Du thấp giọng hỏi.

Quản gia nuốt một ngụm nước bọt, “Hắn là không có đi, nô tài cả ngày bận rộn.”

Tần Uyển Du tát một cái vào trên mặt quản gia, “Đồ khốn kiếp, nguoi cho rằng, đệ nhất trang là địa bàn của ai, những tên khốn kiếp các nguoi, ăn cơm của nguoi nào?”

Xoay người, không vào đệ nhất trang.

Tần Thiện biết được Tần Uyển Du trở lại, nhưng không đi vào, sau liền rời đi, trong lòng liền có chút lo lắng.

Muốn nói điều gì đó, nhưng không biết phải nói thế nào.

Quản gia còn nói xấu Tần Uyển Du nhiều thêm mấy câu, “Trang chủ, Đại tiểu thư còn nói, đệ nhất trang là của hồi môn của nương nàng, cũng không liên quan đến Trang chủ, mấy năm nay, Trang chủ ăn dùng, đều là của hồi môn của nương nàng, còn nói Trang chủ.”

“Đủ rồi!” Truyện chỉ được đăng tải tại diễn đàn lê. quý, đôn/ com

Tần Thiện gầm lên một tiếng, tức giận không thôi.

Của hồi môn của Phong Vận.

Của hồi môn của Phong Vận.

Bao nhiêu năm không ai dám nói như vậy.

Tần Uyển Du, được, rất tốt, thật sự là nữ nhi tốt của hắn.

Tần Uyển Du mang theo Hà Nhi đi trên đường, không biết đi đâu, đơn giản đi loạn khắp nơi.

Người theo dõi sau lưng, vẫn không dừng như cũ.

Tần Uyển Du tức giận, liền đi tới khu nghèo khó.

Tùy Duyên và Đông Ân từ chỗ Viên lão đại ra ngoài, Đông Ân thấy Tùy Duyên không nói lời nào, cũng không nói chuyện.

Đi theo sau lưng Tùy Duyên.

Đông Ân không trầm mặc giống như Tùy Duyên, ngược lại chú ý toàn bộ xung quanh.

Tránh cho Tùy Duyên bị người đụng vào.

Lúc Đông Ân Đệ nhìn thấy Tần Uyển Du, liền nhận ra Tần Uyển Du, “Duyên di, Duyên di.”

Tùy Duyên quay đầu lại, nhìn Đông Ân, Đông Ân chỉ chỉ phía trước.

Tùy Duyên nhìn thấy Tần Uyển Du, Tần Uyển Du cũng nhìn thấy Tùy Duyên, Tần Uyển Du vốn định tiến lên chào hỏi, lại nghĩ tới cái đuôi sau lưng, cần cần môi, lướt qua Tùy Duyên.

Đông Ân gấp, trong lúc nhất thời kinh ngạc không nói ra được một câu,

Tùy Duyên cũng kinh ngạc nhưng sau đó, nhìn mấy người hoàn toàn xa lạ, ở trong đám đông, hiểu rõ.

“Ai u, bạc của ta rớt, người nào nhặt được bạc của ta rồi!” Tùy Duyên đột nhiên lớn tiếng hét to.

Đông Ân, Vượng Tài khẩn trương, “Duyên di, rớt sao, rớt bạc sao?”

“Rớt, rớt, trong ví ta, có hơn một trăm lượng bạc, còn có một khuyên tai ngọc, chính là nường ta để lại cho ta, các vị, ai có thể tìm giúp ta, chỉ cần tìm được, ta không cần bạc, liền dùng một trăm lượng coi như cảm tạ!”

Quần chúng vừa nghe những lời này, kích động.

Ra ra vào vào chính là hai trăm lượng bạc đó, lập tức vây quanh Tùy Duyên, lúi rúi không ngừng hỏi.

Liền ngăn người đang theo dõi Tần Uyển Du lại, không đi qua được, khiến Tần Uyển Du nhanh chóng trốn thoát.

Tùy Duyên thất thất bát bát nói một hồi lâu, còn nói với mọi người, nàng mở cửa tiệm gọi Tùy ký, cách mấy ngày liền khai trương, nếu như mọi người tìm được, có thể cầm đến, nàng chắc chắn cho bạc.

Trong lúc nhất thời, Tùy ký bất tri bất giác ở khu nghèo khó của Đồng thành, có không ít người biết.

Người già, phụ nữ và trẻ nhỏ đều về nhà nói với người trong nhà chuyện này.

Trong lúc nhất thời, rất nhiều người tò mò, ngẩng đầu mong đợi, ảo tưởng, mơ mộng hão huyền.

Nhưng Tùy Duyên không có đi thẳng về, mà đi loạn ở gần đó, nàng tin tưởng Tần Uyển Du nhất định núp ở nơi nào đó, cũng nhất định sẽ ra ngoài tìm nàng.

“Này, này.”

Tần Uyển Du và Hà Nhi ở trong bóng tối, khẽ ngoác một cái.

Sau khi Tùy Duyên nhìn thấy, nhìn xung quanh, thấy không có người khả nghi, mới đi tới.

“A Duyên, người phải giúp ta!”

Tùy Duyên nhìn Tần Uyển Du nóng vội, nghĩ đến thân phận của nàng, “Trước cùng ta về nhà rồi hãy nói!”

“Tốt!”

Vừa đến nhà Tùy Duyên, Tần Uyển Du liền cảm thấy âm áp.

Trong sân, Đại Hoàng chạy phía trước, Niệm Đệ đuổi theo ở phía sau, mấy nữ hài tử ở một bên không ngừng cười ha ha.

Phòng bếp tỏa ra từng luồng mùi thơm.

Đây mới chân chân chính chính là cảm giác gia đình.

Mọi người vừa thấy Tần Uyển Du, cũng vui mừng không thôi, “Uyển Du tỷ tỷ.”

“Uyển Du tỷ tỷ.”

Tần Uyển Du cười, “Mọi người khỏe, ta mạo muội rồi!”

Com tối. D đ Lê/ q-uy’ đ-ôn

Là Quý thị làm, rất ngon miệng, cũng rất sạch sẽ.

Mỗi một món làm không nhiều lắm, nhưng mà rất tinh xảo, kiểu dáng cũng nhiều, cách làm phong phú.

“Lần đầu tiên ta thấy từ cái trắng có thể làm ra nhiều món đa dạng như vậy!” Tần Uyển Du nói xong, gấp ăn, “Mùi vị rất tốt!”

Tái đại nương cười, “Tần cô nương, thích ăn liền ăn nhiều một chút!”

Tất cả mọi người đều gấp thức ăn cho Tần Uyển Du, Hà Nhi nhiều lần muốn nói bản, nàng là người của tiểu thư, nàng phục vụ là tốt rồi.

Có thể thấy được Tần Uyển Du ăn rất vui vẻ, Hà Nhi cũng không dám nói thêm điều gì.

Sau khi ăn xong

Tái đại nương tìm Tần Uyển Du nói chuyện phiếm

“Tần cô nương, phụ thân ngươi là Tần Thiện?”

Tần Uyển Du kinh ngạc, nhìn Thái đại nương, “Đại nương biết phụ thân ta?”

“Trước đây từng gặp qua!”

Tần Uyển Du nghiêng đầu, “Đại nương, khi đó, phụ thân ta như thế nào?”

“Ừ, tao nhả lễ độ, cư xử ôn hòa với mọi người, tướng mạo tuấn mỹ, rất nhiều nữ hài tử thích, ngay cả Quận chúa tính khí nóng nảy của Phong gia cũng thật sự thích hẳn, tuyên bố ngoài hẳn ra thì không giả, nhưng mà, phụ thân ngươi là kẻ si tình, chỉ thích tiểu thư của Lưu gia!”

Quận chúa của Phong gia là chỉ Phong Vận.

Tiểu thư của Lưu gia là chỉ Lưu di nương.

Tần Uyển Du rú mắt xuống, “Đại nương, nương ta, chính là Phong Quận chúa, Phong Vận! Tiểu thư của Lưu gia, bây giờ là Lưu di nương!”

Không trách được, trước đây nương buồn bực không vui.

Không trách được phụ thân thiên vị đến tận bây giờ.

Không trách được, hẳn xuống tay, không chút để ý đến thân tình phụ nữ (phụ thân + nữ nhi).

Nghĩ đến, ban đầu là bị ép buộc, bắt đắ dĩ mới cưới nương của nàng thôi.

“Hả.”

Tái đại nương kinh ngạc.

“Làm sao lại như vậy?”

“Đại nương, nương ta đã qua đời, mà ta.” Tần Uyển Du nói xong, đột nhiên nức nở nghẹn ngào khóc ồ lên.

Tái đại nương vội an ủi, “Làm sao, có chuyện gì, nói ra, tất cả chúng ta giúp ngươi đề xuất vài chủ ý!”

Tần Uyển Du ra sức lắc đầu.

Hà Nhi ở một bên nghĩ nghĩ mới lên tiếng, “Đại nương, là Trang chủ, Trang chủ hạ độc vào trong canh bỏ của tiểu thư!”

“Cái gì?”

“Trời ạ.”

Lần này không chỉ Thái đại nương giật mình, ngay cả Tùy Duyên, Quý thị, Bất Hối, Chiêu Đệ, Quý Khôi, tất cả mọi người giật mình.

Hồ đừ cũng không ăn thịt con, Tần Thiện này, cuối cùng là Tần Thiện sao, hay là cảm thú?

Tái đại nương trầm tư một hồi lâu mới lên tiếng, “Uyển Du à, vậy ngươi định làm như thế nào?”

“Đại nương, ta muốn trở về ngoại tổ gia, cầu xin ngoại tổ mẫu chủ trì công đạo cho ta, nhưng mà, ta trở về nhiều lần, đều gặp chuyện ngoài ý muốn ở trên đường!”

“Ngoại tổ mẫu ngươi chính là Trưởng Công chúa đương triều, trừ Hoàng thái hậu, không có người nào có địa vị cao hơn nàng, ngay cả Hoàng thượng gặp nàng, cũng phải gọi một tiếng cô cô!”

Mà Uyển Du trước mặt, cùng Hạo Nhiên, còn là biểu huynh muội họ hàng gần.

Chuyện này, nàng nhất định phải quản.

Tái đại nương nghĩ tới đây, nhìn Tùy Duyên, “A Duyên, ngươi nói, làm sao bây giờ?”

Tùy Duyên nghĩ nghĩ mới lên tiếng, “Vì không để đêm dài lắm mộng, lập tức để cho người của ta đi đưa tin, ta tin tưởng, Trưởng Công chúa chắc chắn sẽ không trơ mắt nhìn ngoại tôn nữ của mình, bị hại!”

Tái đại nương cũng gật đầu.

Chuyện này, quả thực không kéo dài được.

“Đúng, đúng, cứ làm như thế, Uyển Du à, trong khoảng thời gian này, ngươi liền ở lại chỗ của đại nương, chỗ nào cũng không nên đi, biết không?”

Tần Uyển Du gật đầu, “Đại nương, vậy thì ta làm phiền mọi người rồi!”

“Đưa nhỏ ngốc, nói vậy gì vậy, đều là người một nhà!”

“Người một nhà?”

Tái đại nương nhìn Tần Uyển Du, khẽ thở dài một cái, “Chờ Hạo Nhiên trở lại, ta sẽ nói cho ngươi biết!”

Đám người Quý thị nghe không hiểu, Tùy Duyên lại hiểu rõ.

Chẳng lẽ, trong này, có ân tình gì?

Thân phận của Hạo Nhiên? Chẳng lẽ, là cao quý không thể chạm tới được?

Ngay đêm đó Tùy Duyên để cho Đông Ân, Quý Khôi, Vượng Tài, đi trước cầu kiến Trưởng Công chúa, còn mang theo ngọc bội bên người của Tần Uyển Du, đó là do Phong Vận để lại.

Đêm khuya. Lê “Quý” -đôn=

Tần Uyển Du không ngủ được, Tùy Duyên cũng thế.

Tần Uyển Du có tính toán của nàng, Tùy Duyên cũng có tính toán của mình.

“Uyển Du!”

Tần Uyển Du nhìn Tùy Duyên, “Có chuyện gì sao?”

“Ân!”

“Chuyện gì?”

“Uyển Du, ngươi rốt cuộc định làm gì?” Tùy Duyên hỏi.

Tần Uyển Du lắc đầu một cái, “Ta không biết, A Duyên, ta thật sự không biết, ta nên chính tay đâm phụ thân ruột, hay là tùy hấn, muốn làm gì thì làm!”

Tùy Duyên trầm mặc, một hồi lâu mới lên tiếng, “Uyển Du, ngươi có nghĩ tới nương ngươi chết như thế nào hay không? Tại sao nhiều năm như vậy, ngươi đều không thể quay về ngoại tổ gia của ngươi, đó là bởi vì, phụ thân ngươi sợ, sau khi ngươi trở về, thân cận với ngoại tổ mẫu của ngươi, sau đó nghe được chuyện gì đó, mà ngươi không thể biết?”

“Chuyện gì?” Tần Uyển Du tròn to hai mắt hỏi.

Bộ dạng không thể tin.

Thật ra thì, rất nhiều chuyện, trong lòng Tần Uyển Du đã nghĩ đến.

“Ví dụ như cái chết của nương người, ví dụ như sự xuất hiện của Luru di nương, ví dụ như những thích khách kia cuối cùng là do Luru di nương, hay là phụ thân ruột của người phải tới?”

Tùy Duyên nói xong, khẽ thờ dài một cái.

Gặp phải những chuyện này, thật đúng là không có mấy người có thể trở nên tâm ngoan thủ lạt, đại nghĩa diệt thân.

Thật ra thì, Tần Thiện là phụ thân của nàng, nhưng mà chỉ là một tra phụ thân thôi.

Mà vài năm nay, Tần Uyển Du còn sống, nghĩ có lẽ Tần Thiện kiêng kỵ Phong gia.

“A Duyên, người nói, ta nên lấy lại những thứ thuộc về nương ta, đuổi bọn họ đi, không tổn thương tính mạng của bọn họ, có thể sao?”

“Có thể, dù sao, hai người bọn họ lương tình tương duyệt, ân ân ái ái!”

Nhưng mà, Tùy Duyên không có nói với Tần Uyển Du, từ tiết kiệm mà thích ứng xa xỉ thì dễ, từ xa xỉ mà thích ứng tần tiện thì khó.

Tần Thiện Luru di nương từng trải qua phú quý, lập tức nghèo khó, ai biết sẽ làm ra chuyện gì.

Nhưng mà những chuyện này Tùy Duyên không cần phải lo lắng, bởi vì, có người có thể còn lo lắng hơn nàng.

Cả đêm Tần Uyển Du không về ngủ, còn mất đi tung tích, Tần Thiện sốt ruột, Luru di nương cũng sốt ruột, nếu như Tần Uyển Du đi về, cáo trạng, sẽ hỏng mất thì sao?

“Thiện ca làm sao bây giờ?”

Chân mày Tần Thiện nhíu lại, “Hoặc là không làm, đã làm thì phải làm đến cùng, chỉ cần nàng rời khỏi Đồng thành, không, chỉ cần nàng xuất hiện, lần này, ta nhất định muốn nàng sẽ không về được nữa!”

Luru di nương nghe vậy, nhìn đệ nhất trang rộng lớn, của cải của đệ nhất trang, nở nụ cười.

Rất nhanh, nàng chính là chủ tử chân chính chính của đệ nhất trang rồi.

Những ngày kế tiếp Đồng thành cũng không an ổn, khắp nơi đều có rất nhiều người giám thị toàn bộ Đồng thành.

Tần Uyển Du, Tùy Duyên khuyên nàng tốt nhất không nên chạy khắp nơi, hoặc là đi ra ngoài, nhưng nàng vẫn không nghe, len lén chạy ra ngoài.

“Đại nương, Uyển Du đâu?”

Tái đại nương kinh ngạc, “Không phải ở trong phòng người sao?”

Tùy Duyên lắc đầu, trong lòng biết không ổn, “Đại nương, người chờ ở nhà, ta đi ra ngoài tìm thử!”

“Có muốn mọi người đi cùng hay không?”

“Không, một mình ta đi, sẽ đi nhanh về nhanh!”

Hà Nhi đã ngã xuống trong vũng máu, sống chết không rõ, Tần Uyển Du nhìn người đang giờ kiếm, từng bước từng bước lui về phía sau, không ngừng lắc đầu.

Nếu như người tới là người khác, nàng còn có thể ảo tưởng, còn có thể tha thứ, nhưng,

Bạn đang đọc truyện *Cách Phát Tài Của Thương Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71: Cứu Uyển Du, sư tử mở miệng

Tần Uyển Du nhìn người trước mặt, mặc dù hấn đeo khăn vải, che mặt, nhưng đôi mắt kia, nàng vẫn nhận ra, không có tiền đồ nước mắt rơi xuống.

“Tại sao?”

Đôi mắt bị Tần Uyển Du nhận ra, sắc mặt Tần Thiện không thay đổi.

“Tại sao?” Tàn Thiện tự hỏi.

Tại sao phải đi tới bước này?

Đứa bé này, từ nhỏ đã dính hán, đối với hán rất tốt, chỉ hơi buồn bực, làm việc không để ý hậu quả, nhưng chưa bao giờ làm chuyện xấu.

Nhưng

Nàng là cây gai đâm trong lòng hán, càng là một thanh kiếm sắc treo trên đỉnh đầu hán, không cần thận, liền chặt đứt đầu của hán, muốn tính mạng của hán.

“Ngươi cản đường!”

Trong lòng Tàn Uyển Du đau đến tê liệt, “Cho nên, ngươi tự mình đến giết ta sao?”

“Đúng, giao cho người khác, ta không yên lòng, chỉ có ta tự mình động thủ, nhìn ngươi chết ở trước mặt ta, ta mới có thể an tâm!”

“Ồ ô, ta cho rằng, ngươi yêu thương ta, cho nên rất nhiều lần, ta đều cố tình gây sự, cũng không phải ta muốn như thế, chỉ là nghĩ, khiến cho ngươi yêu thương ta nhiều hơn, ta đã không có nương, tại sao đến phụ thân cũng bị cướp đi!”

Nhưng giờ này khắc này, Tàn Uyển Du mới hiểu được, không phải là người khác đoạt đi phụ thân của nàng, mà là phụ thân hán chưa bao giờ thuộc về nàng.

“Uyển Du, đừng trách ta độc ác, muốn thì trách, ngươi không nên là nữ nhi của Phong Vận”

Tàn Uyển Du hô to, “Nhưng ta cũng là nữ nhi của ngươi mà?”

Chỉ bởi vì, nương của nàng là Phong Vận?

Chỉ bởi vì, nhà mẹ đẻ của mẫu thân rất cường đại? Cường đại đến mức, hán cảm thấy hít thở không thông, cảm thấy nàng là cây gai trong lòng sao?

Tàn Thiện nhìn Tàn Uyển Du, “Uyển Du thật xin lỗi, ta”

Tàn Uyển Du lắc đầu, “Không cần nói nữa, không cần nói nữa, ngươi là tên ngụy quân tử, ngươi lừa nương ta, lừa ngoại tổ mẫu, lừa ta, ngươi không phải là một người trọng phụ tử, người phụ thân tốt, ngươi là một người ích kỷ, uống công ta vẫn nghĩ, ngươi nhất định là có nỗi khổ tâm, hôm nay nghĩ đến, nỗi khổ tâm lớn nhất trong lòng ngươi, chính là vì tư lợi!”

Tàn Uyển Du nói đến phần sau, đã không còn biết phải khóc thế nào, phải đau thế nào.

Chỉ cảm thấy, cả người đều tê dại, trơ mắt nhìn mũi kiếm kia càng ngày cách trái tim mình càng gần.

Giờ khắc này, không phải sợ hãi, mà là tuyệt vọng.

Thân nương mất sớm, thân phụ muốn giết nàng, người thân cận nhất, cũng không để ý đến nàng, sống tiếp, còn có ý nghĩa gì?

Không bằng chết đi, không bằng chết đi.

Không trốn không tránh.

Tàn Uyển Du nghĩ, chết ở dưới kiếm thân phụ, cũng trong nháy mắt này, Tàn Uyển Du thét chói tai.

“Không” D d 19ê q0u-y đ=ô\ n

Đưa tay ra sức bắt được thanh kiếm.

Nếu như nàng chết rồi, không phải tiện nghi cho những tiện nhân lòng tham không đáy sao?

Nàng không muốn chết, nàng muốn sống thật tốt, cũng sống cho cả phần của nương nàng.

Kiểm cắt vào lòng bàn tay Tàn Uyển Du, máu chảy ra.

Tàn Uyển Du đau đến tê tâm liệt phế.

Hai mắt gắt gao nhìn chăm chăm vào Tàn Thiện, thật sự muốn, thật sự muốn kéo mặt nạ dối trá của Tàn Thiện xuống, thật sự muốn thật sự muốn, nhìn hán mất đi tất cả.

Không có gì cả.

Mà không phải, nàng chết rồi, nhi nữ (nhi tử + nữ nhi) của hần, hưởng thụ mọi thứ của nàng.

Tất cả mọi thứ, thật sự, đều phải là của nàng.

Là nương nàng để lại cho nàng.

Tần Thiện nhìn Tần Uyển Du, trước khi chết còn phản kháng, nàng nên tác thành cho hần, an tâm chết đi, gầm lên một tiếng, “Ngươi đi chết đi!”

Rống giận xong, Tần Thiện dùng lực đẩy, thậm chí có thể cảm giác được, kiếm đã cắt vào lòng bàn tay của Tần Uyển Du, thâm nhập vào xương móng trong lòng bàn tay.

Thậm chí đâm vào trong ngực Tần Uyển Du.

Tần Thiện mừng rỡ, chỉ cần hần dùng sức một chút nữa, là có thể giết Tần Uyển Du.

Không cần lo trước lo sau nữa.

Ánh trăng mờ, đêm như họa.

Tùy Duyên đi ra ngoài tìm Tần Uyển Du, tìm vài con phố, khi ngửi được mùi máu tươi, nhanh chóng chạy tới.

Xa xa liền nhìn thấy có hắc y nhân đang ám sát Tần Uyển Du, hét lớn một tiếng, “Khốn kiếp, buông Tần Uyển Du ra!”

Tần Thiện không nghĩ tới trẻ như thế, còn có thể có người xuất hiện, bị dọa.

Cũng trong nháy mắt Tần Uyển Du tìm được cơ hội chạy trốn, nhẹ buông tay, thân thể ngã về phía sau.

Né tránh một kiếm trí mạng.

Mà Tùy Duyên đã thần tốc đánh về phía Tần Thiện, trong tay chỉ có chủy thủ, mà Tùy Duyên thật sự không thích ứng một thân cổ trang, động tác có vẻ hơi chậm chạp.

Tần Thiện biết, nếu như hôm nay không giết Tùy Duyên, chuyện hần đang làm, nhất định sẽ bại lộ ra ngoài.

Liều mạng chém giết cùng Tùy Duyên.

Với nội công của Tần Thiện, đánh nhau với Tùy Duyên người chỉ biết công phu quyền cước, hoàn toàn chiếm thế thượng phong.

Tùy Duyên hoàn toàn không dám buông lỏng, thần kinh căng thẳng, hôm nay, nếu như nàng buông lỏng một chút thôi, nàng và Tần Uyển Du chắc chắn phải chết không thể nghi ngờ.

Nhưng nàng làm thế nào, cũng không phải là đối thủ của Tần Thiện.

Mất thấy kiếm của Tần Thiện muốn đâm trúng mình, Tần Uyển Du hô to một tiếng, “A Duyên, cẩn thận!”

Nhưng gần như sắp không tránh kịp.

Bóp một tiếng, hình như Tần Thiện bị cái gì đó đánh trúng, kiếm lệch đi, xẹt qua bả vai của Tùy Duyên.

Lúc Tần Thiện còn kinh ngạc, Tùy Duyên nhanh chóng lặn một vòng, né tránh một kích này.

Mà trong bóng tối, một bóng đen nhanh chóng hiện ra, tập kích Tần Thiện.

Ba chiêu, Tần Thiện liền bị chế phục.

“Ngươi là ai, thật lớn mật, ngươi cũng đã biết ta là ai, ta là Trang chủ đệ nhất trang, ta... ta.”

“Ta là đệ nhất hộ vệ bên cạnh Trưởng Công chúa, Trưởng Công chúa đang trên đường tới!”

Trưởng Công chúa, 78 tuổi.

Vì tiểu nữ nhi của nữ nhi nàng, không quan tâm người nhà phản đối, ngàn dặm xa xôi chạy tới.

Tần Thiện nghe vậy, bỗng cảm thấy trời đất sụp đổ.

Hần ngàn tính vạn tính, lại tính sai rồi, mấy năm nay đều không nghe không hỏi về Trưởng Công chúa từ Tần Uyển Du.

Tùy Duyên tiến lên giúp Tần Uyển Du băng bó vết thương trên tay, cầm máu.

“Có khỏe không?”

Tần Uyển Du gật đầu, vừa khóc vừa cười.

Khóc, về sau, lại ít đi một người thân, cười, lại thêm rất nhiều người thân.

Nhưng, cho dù nói biết bao lời ác độc mà nói, nàng không nghĩ tới thật sự muốn Tần Thiện chết.

“Chúng ta đi về băng bó vết thương trước, thuận tiện tắm rửa, người còn phải ngênh đón ngoại tổ mẫu của người!” Tùy Duyên nói.

“Hà Nhi nàng.”

“Đã chết, một kiếm đứt cổ, không có quá nhiều khổ sở, đi vô cùng.”

Tùy Duyên hít sâu một hơi, lại không biết phải an ủi Tần Uyển Du như thế nào.

Tần Uyển Du gắt gao cắn môi, ngã quỵ xuống đất, “Là ta hại chết Hà Nhi!”

Nếu như không phải là nàng len lén chạy ra ngoài, Hà Nhi sẽ không chết.

Tùy Duyên không nói.

Quả thực, Hà Nhi chết đi, không khỏi quan hệ đến sự tùy hứng của Tần Uyển Du, nếu như Tần Uyển Du không tùy hứng, không ra ngoài, Hà Nhi sẽ không chết.

Nhưng, chuyện cũ đã qua, giờ khắc này trách cứ Tần Uyển Du, còn có tác dụng gì?

“Uyển Du, chúng ta đi về trước thôi!”

“A Duyên.” Truyện chỉ được đăng tại dd Lê- quý= Đôn

“Đi thôi, trong nhà sẽ lo lắng!”

Một hồi lâu Tần Uyển Du mới gật đầu một cái, “Được!”

Nhìn thấy Trương Công chúa đã là buổi sáng.

Tùy Duyên cũng không nghĩ tới, Trương Công chúa lại đến khu nghèo khó, tới nhà của nàng.

Trương Công chúa sắp 80 tuổi, uy nghiêm đã mất, hiền lành nhiều hơn.

Khi nhìn thấy Tần Uyển Du, Trương Công chúa không nhận được lệ rơi đầy mặt, “Nha đầu.”

“Ngoại tổ mẫu?”

“Tâm can của ta à, mấy năm nay, khổ cho con rồi!”

Nàng vẫn cho rằng đứa nhỏ này không gần gũi với nàng, không muốn gần gũi với nàng, vốn luôn biết rõ năm đó cái chết của Phong Vận, không thoát được dính líu đến Tần Thiện, còn không phải là vì cho Tần Uyển Du có một ngôi nhà.

Nhưng Tần Thiện, tâm can đen tối.

Hại chết nữ nhi của nàng, còn muốn hại chết ngoại tôn nữ của nàng.

Tần Uyển Du nhìn Trương Công chúa dung mạo hiền lành, được mấy nữ tử xinh đẹp đỡ, một hồi lâu mới oa một tiếng khóc lên, nhào vào trong ngực Trương Công chúa.

“Ngoại tổ mẫu.”

“Nha đầu oi nha đầu à, con đúng là lòng dạ độc ác mà, nhiều năm như vậy, cũng không tới thăm ta, ta vẫn luôn nhớ mong con, đều tâm tâm niệm niệm về con.”

Tần Uyển Du nghe vậy trong lòng cũng chua xót không thôi, “Ngoại tổ mẫu, con có muốn đi thăm ngài, đi thăm ngoại tổ phụ, nhưng mà, mỗi một lần ra cửa, đều gặp phải thích khách, con tiền tiền hậu hậu đi vài chục lần, mỗi một lần, con đều đi Tự Miếu dâng hương, xem bói, xem ngày, liền muốn đi thăm ngài, mà con.”

Thiên ngôn vạn ngữ, làm sao so sánh được giải thích vào giờ phút này.

Khúc mắc nhiều năm của Trương Công chúa, vào giờ khắc này, cởi bỏ.

“Nha đầu à, nha đầu, đi cùng ngoại tổ mẫu thôi, không nên ở lại, trở về với ngoại tổ mẫu, về sau ngoại tổ mẫu bảo vệ con... mấy cữu cữu, biểu ca, biểu tỷ của con cũng tới bảo vệ con, cũng không ai dám khi dễ con như vậy nữa!”

“Ngoại tổ mẫu.”

Giống như tổ tôn (ngoại tổ mẫu + tôn nữ) chưa từng gặp mặt, trong phút giây này, ôm nhau.

Rung động lòng người.

Tùy Duyên ở một bên nhìn, đỏ hốc mắt.

Tái đại nương ở trong phòng, cũng không nhìn được lệ rơi đầy mặt.

Các nàng cũng đã gặp nhau, còn Hạo Nhiên của nàng, khi nào mới trở lại?

Khi nào mới trở lại.

Lúc Tùy Duyên nghiêng đầu, phát hiện tất cả mọi người ở đây, chỉ thiếu mỗi Thái đại nương, vội đi vào phòng.

“Đại nương.”

Tái đại nương nghe vậy, xoay đầu đi, lau khóe mắt.

“Đại nương, người có khỏe không?”

“Tốt, rất tốt!” Thái đại nương nói xong, lại nức nở, “A Duyên à, Uyển Du và ngoại tổ mẫu của nàng cũng đã gặp lại, Hạo Nhiên.”

Tùy Duyên nắm tay của Thái đại nương thật chặt, “Đại nương, Hạo Nhiên ca sẽ trở lại, nhất định sẽ!”

“Ừ, nhất định sẽ!”

Tần Uyển Du và Trương Công chúa đi biệt trang, trong nhà dường như yên tĩnh lại.

Nhưng, chuyện đệ nhất trang, không có lừa làm sao có khói, vẫn bị rất nhiều người biết.

Mà chuyện Tùy Duyên cứu Tần Uyển Du, gần như truyền khắp cả Đồng thành.

Bị nói thành các loại phiên bản khác nhau.

Có rất nhiều người tới cầu kiến Tùy Duyên, trong đó cũng có Viên lão đại.

“Tùy chương quỹ, Viên mỗ ta có mắt như mù, nhìn lầm, mong rằng Tùy chương quỹ bao dung, bao dung!”

“Viên lão đại.” Tùy Duyên nhàu mày.

Chuyện này tính là có ý gì đây?

“Tùy chương quỹ, hôm nay ta đến, thật ra là muốn kết giao bằng hữu với Tùy chương quỹ, về sau, mong rằng Tùy chương quỹ đề bạt nhiều hơn, đề bạt nhiều hơn!”

Tùy Duyên mới phát hiện, gần như cả Đồng thành, lão đại các bang phái đều tới.

Những thứ sâu mọt này. D đ lễ “quý đôn”

Nhưng Tùy Duyên vẫn không nghĩ ra biện pháp gì tốt để thu thập những thứ sâu mọt này.

Những lão đại này, từng người một đến, đơn giản muốn lôi kéo chút quan hệ với nàng, nhưng nàng vốn không có quan hệ gì mà!

Ngày hôm sau, Trương Công chúa truyền gặp Tùy Duyên.

Tần Uyển Du an vị ở bên cạnh Trương Công chúa, cười giống như đóa hoa, mà Tần Thiện, Lưu di nương, hài tử của bọn họ, đi nơi nào, Tùy Duyên không biết, cũng không muốn hỏi, bởi vì không liên quan đến mình.

“Gặp qua Trương Công chúa!”

“Uh, bộ dạng không tệ, tướng mạo cũng tốt, là một người có phúc khí!”

“Tạ Trưởng Công chúa!”

“Ban thường ghé ngồi!”

Tùy Duyên ngồi xuống, Tần Uyển Du ra sức nháy mắt với Tùy Duyên, giống như đang cười.

“Ta phải gọi ngươi là Tùy chương quý, hay là Tùy phu nhân, hay là giống với nha đầu, gọi ngươi A Duyên?”

“Gọi ta là A Duyên đi!”

Trưởng Công chúa cười, “Vậy thì A Duyên, thân thiết hơn!”

Tùy Duyên chỉ cười không nói.

“Vậy A Duyên à, ngươi cứu nha đầu, là một công lớn, ta muốn thưởng cho ngươi... ngươi nói cho ta biết, ngươi muốn cái gì?”

Bạn đang đọc truyện *Cách Phát Tài Của Thương Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 72: Không tính toán thiệt hơn, gặp Hạo Nhiên ca

Muốn cái gì?

Tùy Duyên tự hỏi, giờ này khắc này mình muốn cái gì?

Nhìn bên cạnh Trưởng Công chúa, Tần Uyển Du tiếu ngữ yên nhiên (nói cười tự nhiên).

Tùy Duyên nghĩ, không biết, Tần Uyển Du có từng nhớ tới, Hà Nhi vì nàng mà mất đi tính mạng?

Mặc dù Hà Nhi là cam tâm tình nguyện chết vì nàng, nhưng Tần Uyển Du, nhiều năm ở chung, chẳng lẽ.

Khẽ lắc đầu, “Không, ta không muốn gì!”

Trưởng Công chúa kinh ngạc, là thật sự không muốn, hay là lạt mềm buộc chặt, chuẩn bị công phu từ trước? “Thật không có sao?”

“Thật không có!”

Nếu quả thật có, cũng là hi vọng Hạo Nhiên có thể bình an trở lại.

Trở lại bên cạnh Tái đại nương, tần hiếu.

Trưởng Công chúa thay đổi ngưng mi, “Nghe nói, ngươi tính toán an cư ở Đồng thành, còn định làm ăn, lại gặp phải rất nhiều khó khăn, có phải có chuyện này?”

“Vâng, chẳng qua ta tin tưởng, khó khăn cũng sẽ trôi qua!”

Trưởng Công chúa bật cười, “Ngươi thật là tràn đầy lòng tin, nhưng ngươi có từng nghĩ qua chưa, nếu như không có một núi dựa, những cơn bão lũ kia sẽ đè cho ngươi dễ chịu?”

Không, bọn hắn hẳn không.

Chắc chắn mỗi ngày bọn họ đều tới quấy rối, khiến cho rất nhiều con thiêu thân tới.

Tùy Duyên nghĩ nghĩ mới lên tiếng, “Thật ra thì, ta cũng không tính ở lâu dài tại Đồng thành, chờ thời cơ đến, ta sẽ rời đi!”

“Cho nên, giờ không muốn chút đồ đáng tiền gì sao?”

“Không, thứ đáng giá, ta có thể kiếm, còn đối với Uyển Du, là tình nghĩa bằng hữu, cho nên, không thể dùng tiền bạc so đo!”

“Ngươi thật sự khiến cho ta phải nhìn với cặp mắt khác xưa!”

Tùy Duyên cười không nói.

Không đi nói tiếp.

“Hiện tại không cần thì không cần đi, chờ ngày nào đó ngoại muốn, lại nói, như thế nào?” Trương Công chúa hỏi.

Tùy Duyên cười, “Công chúa, không cần!”

Nếu cự tuyệt, liền cự tuyệt rõ ràng, kéo dài dây dưa, không phải bản tính của Tùy Duyên nàng.

Hơn nữa, muốn nghìn vàng, vạn bạc, chính nàng cũng sẽ kiếm.

Rời đi.

Tần Uyển Du tiễn Tùy Duyên, “A Duyên, ngoại tổ mẫu ta nói muốn ban thưởng đồ cho ngoại, tại sao ngoại không cần?”

Tùy Duyên nhìn Tần Uyển Du, một thân hoa lệ.

Thông thần khí phái.

Cười, “Chẳng lẽ ngoại hi vọng, ta công phu sư tử ngoạn, muốn đồ, từ đó ân đoạn nghĩa tuyệt với ngoại, không lui tới nữa sao?”

“Làm sao lại như vậy?” Tần Uyển Du nhún mày, “Ngoại tổ mẫu không có ý này!”

“Uyển Du, ngoại tổ mẫu ngoại rất thương ngoại, về sau hiếu kính nàng thật tốt!”

“Vậy chúng ta thì sao, A Duyên, chúng ta còn gặp lại sao?”

Tùy Duyên nghe vậy, nhìn nhìn trời, “Nếu như, nếu như Hạo Nhiên trở lại, ta liền bảo hắn dẫn ta tới tìm ngoại, nếu như.!”

Hạo Nhiên không về.

Nàng cũng nguyện ý chờ cả đời.

Cũng không đi đâu cả.

“A Duyên, nếu như hắn không về, ngoại liền không tới tìm ta sao?” Tần Uyển Du vội hỏi.

“Hắn sẽ trở về!”

Tùy Duyên nói xong, không ở lại nói thêm điều gì với Tần Uyển Du, cất bước rời đi.

“A Duyên.”

Tần Uyển Du hô to.

Người này, bằng hữu duy nhất của nàng.

Bằng hữu duy nhất nguyện ý lấy tính mạng cứu nàng, giúp nàng, nàng không nỡ để mất đi.

Trở lại đại sảnh, vành mắt Tần Uyển Du ửng đỏ.

“Nha đầu, làm sao vậy?”

“Ngoại tổ mẫu, người nói, có thể A Duyên không muốn làm bằng hữu với con nữa hay không?”

Trương Công chúa cười yếu ớt lắc đầu, từ ái nói: “Sẽ không, nàng còn nặng tình cảm hơn trong tưởng tượng của con, nha đầu à, không nên suy nghĩ nhiều, mặc dù nàng không có mở miệng, nhưng, ngoại tổ mẫu vẫn sẽ phân phó!”

“Ngoại tổ mẫu.”

Trương Công chúa bật cười, “Đồng thành này, cũng thật sự nên sửa trị chính lý lại, những côn đồ lưu manh gì đó, nguy hại dân chúng, mấy tên nhận bổng lộc, cầu quan không làm việc vì dân chúng, cũng nên cách chức rồi!”

Tần Uyển Du không hiểu.

“Đưa nhỏ ngọc, con hãy chờ xem đi, chờ lúc con lại lần nữa nhìn thấy nàng, nàng chắc chắn hăng hái, không còn là Tùy Duyên rụt rè vào giờ phút này!”

Tần Uyển Du vẫn không hiểu.

Trưởng Công chúa cười không nói.

Chỉ cần sửa trị côn đồ lưu manh ở Đồng thành, quan giống quan, dân chúng có nơi chính nghĩa nương tựa, Tùy Duyên liền có thể đại triển quyền cước.

Tùy Duyên.

Tùy ký ở Phục Hi thành.

Hạo Nhiên.

Trưởng Công chúa khẽ thờ dài một cái.

Rất nhiều chuyện, ai cũng không thể đoán trước.

Tần Uyển Du và Trưởng Công chúa rời đi, đệ nhất trang vẫn ở chỗ cũ.

Tùy Duyên tính toán mở cửa tiệm, Viên lão đại dẫn đầu, tỏ ý sẽ không tới quấy rối, Tùy Duyên cười liên tục cảm tạ.

Đánh kẻ chạy đi đâu ai đánh người chạy lại.

Cuộc sống lại bắt đầu bận rộn.

Tùy ký nho nhỏ bán rất nhiều thức ăn, nhưng, Tùy Duyên chủ yếu vẫn muốn bán hải sản.

Nhưng mà, khu nghèo khó lại không thích hợp, Tùy Duyên đang đợi, chờ cơ hội đi đến khu náo nhiệt.

“Các người nghe nói chưa, Tri phủ bị tịch thu nhà!” “Cái gì, có thật không?”

“Thật, người của triều đình tự mình đến, nghe nói lần này người tới Đồng thành làm Tri phủ là Lam Đại nhân!”

“Lam Đại nhân, Lam Đại nhân đó?”

“Còn có thể là Lam Đại nhân nào, chính là Lam Đại nhân thiết diện vô tư, tuyệt không lấy công làm tư!”

Trong lúc nhất thời, dân chúng Đồng thành hoan hô lên.

Hoan hô tiền Tri phủ roi dài, hoan hô tân Tri Phủ thiết diện vô tư, thanh liêm.

Tùy ký.

“A Duyên, nghe nói, Tri Phủ roi dài, là thật?” Tái đại nương hỏi, giúp Bát Hối, Chiêu Đệ phân loại sợi dẹt.

Tùy Duyên cười, “Là thật, đại nương, cơ hội của chúng ta đến rồi!”

Tái đại nương mở miệng, “Những chuyện này, người xem đó mà làm, không cần mọi chuyện đều tới hỏi ta... ta già rồi, làm sao còn có thể.”

Tái đại nương nói xong, mắt khép hờ.

Nếu như Hạo Nhiên ở đây, hẳn nhất định làm tốt hơn Lam Đại nhân.

Đáng tiếc.

Tùy Duyên nhìn Tái đại nương, không nói ra được câu nào.

Xoay người ra khỏi Tùy ký.

Trên đường phố.

Hạo Nhiên đi ở phía trước, Đan Phượng theo ở phía sau.

Hạo Nhiên nhớ lại hẳn có thứ gì đó, ví dụ như Túy Tiên lâu, ví dụ như một số thế lực người khác không nhận ra, lại quên mất chuyện gì đó.

Nương hấn.

Cô nương trong lòng hấn ngưỡng mộ.

Nhưng vào rất nhiều lúc, Hạo Nhiên sẽ luôn mua một ít đồ chơi.

Mỗi lần mua, đều sẽ mua cho người ở ba lứa tuổi, hài tử, phụ nhân, lão nhân.

Hạo Nhiên nhìn vòng ngọc trong tay, đã rất lâu rồi.

Dung nhan như tiên, hai mắt hờ hững, yên lặng giống như ao tù nước đọng, không hề gợn sóng.

Đan Phượng đứng nghiêm ở một bên, cũng không dám ảo tưởng nữa, vòng ngọc kia là mua cho mình.

Bởi vì Hạo Nhiên đã nói rõ cho nàng biết, những món đồ trước kia, là mua cho người khác, nhưng cuối cùng là cho người nào, hẳn nghĩ không ra.

“Hạo Nhiên ca?”

Hạo Nhiên quay đầu lại, nhìn Đan Phượng, “Có chuyện gì sao?”

“Ngươi mua vòng ngọc này sao?”

Hạo Nhiên cười, “Mua!”

Hỏi giá tiền, thanh toán bạc, gói lại, cẩn thận bỏ vào trong ngực, xoay người đi ra ngoài.

Đan Phượng cắn môi, hít sâu một hơi, mới đuổi theo.

Ban đầu, nàng sống chết muốn cùng rời núi, do nghĩ tới, cứu một mạng người, hẳn chắc chắn đổi đãi khác với nàng, hoặc là, cưới nàng.

Nhưng mà, nàng sai lầm rồi.

Hắn đối với nàng rất tốt.

Ăn, mặc, ở, không gì không tốt, không chỗ nào không tốt.

Nhưng hắn vẫn không liếc mắt nhìn nàng, cũng không có ý mua đồ tặng nàng, thậm chí hắn mua đồ, chạm cũng không cho nàng chạm vào.

Gì mà lấy thân báo đáp, hắn hoàn toàn không đề cập tới.

“Đan Phượng, tại sao ngươi còn không đi, ngươi không đi, ta đi đó!” Hạo Nhiên nói xong, cất bước, hoàn toàn mặc kệ Đan Phượng đuổi theo hay không.

Hạo Nhiên đi ở trên đường cái, ngẩng đầu nhìn trời bắt đầu vào mùa đông, đột nhiên cảm thấy, trời Đồng thành, cũng không tốt lắm.

Hắn không thích.

Đan Phượng cắn môi, đuổi theo.

Vô cùng uất ức.

Hạo Nhiên cũng không quản Đan Phượng ở sau lưng, tự mình xem, tự mình mua.

Rất cuộc muốn mua những thứ gì, Hạo Nhiên cũng không có liệt kê, thấy thích, xinh đẹp, liền mua, lấy về cất ở trong rương.

Lần này tới Đồng thành, là muốn mở một Túy Tiên lâu ở Đồng thành.

“Hạo Nhiên ca, ta đi không nổi!” Đan Phượng phát câu nói.

Hạo Nhiên quay đầu lại, nhìn Đan Phượng.

“Vậy ngươi nghỉ ngơi ở đây đi, ta trở về kêu người đến đón ngươi, hoặc là, ta gọi chiếc xe ngựa, đưa ngươi trở về trước!”

Đan Phượng muốn nói, ngươi không thể tới đây đỡ ta một chút sao?

Nhưng mở miệng, vẫn lại nói không nên lời.

Nói thì như thế nào, hắn hoàn toàn không để cho nàng trả lời.

Hạo Nhiên thấy Đan Phượng không nói, chân mày nhíu lại, “Rất nghiêm trọng sao?”

“Ừm!”

Hạo Nhiên trầm tư một lát, nhìn đám người, kéo tay áo một nữ tử, nàng kia bị dọa sợ không nhẹ.

Muốn thét chói tai, Hạo Nhiên mở miệng trước, “Ngươi giúp ta đỡ nàng một chút, ta cho ngươi mười lượng bạc!”

Sau khi nữ tử kinh hoàng, kinh ngạc, sau khi kinh ngạc, là mừng rỡ. “Thật, thật, có thật không?”

“Ừm!” Hạo Nhiên nói xong, tìm mười lượng bạc ở trong ngực, đưa cho nữ tử, “Đây là của ngươi!”

Nữ tử vui mừng nhận lấy, đi đỡ Đan Phượng.

Đan Phượng chỉ cảm thấy nhục nhã, “Không cần, ta tự đi!”

Đứng dậy, nhanh chóng chạy về khách điểm.

Nữ tử đau khổ nghiêm mặt, “Công tử, ta.”

Hạo Nhiên khoát tay, “Không sao, ngươi đi đi!”

Nữ tử được không mười lượng bạc, vui vui mừng mừng rời đi.

Hạo Nhiên nhìn bóng lưng tức giận của Đan Phượng, hít sâu một hơi, từ từ đuổi theo.

Mặc dù hần quên mất một số chuyện, nhưng cũng không có nghĩa là, hần sẽ lấy hạnh phúc của chính mình báo ân.

Đan Phượng, hần không thích, càng chưa nói tới động lòng.

Đan Phượng đi ở phía trước, Hạo Nhiên đi theo ở phía sau.

Một mình Tùy Duyên chẳng có mục đích đi trên đường, nhìn đám đông bắt đầu khởi động, nhìn người đi đường lui lui tới tới, nhưng lại không có người nàng mong đợi.

Có lẽ.

Tùy Duyên cười nhạt.

Có lẽ, nàng chờ hần không nổi.

Nếu như, sớm biết sẽ xa cách, nếu như sớm biết, sẽ ly biệt, ban đầu nàng nhất định sẽ nói với Hạo Nhiên, nàng đối với hần, có lẽ đã động lòng.

Nếu hần không ngại, nàng mang theo một đứa bé, nàng hai bàn tay trắng, nàng nguyện ý.

Nhưng —— không còn kịp rồi.

Hít sâu một hơi.

Tùy Duyên đi về phía trước, nàng không muốn về nhà, không muốn nhìn thấy Tái đại nương cố gắng kiềm nén ưu thương, còn phải miễn cưỡng tươi cười với mọi người.

Ngẩng đầu trong nháy mắt.

Tùy Duyên nheo tròng mắt lại.

Bóng lưng bạch y nam tử trước mặt.

Bất chấp tất cả chạy về phía trước, va chạm phải vài người, âm thanh trách mắng vang lên khắp nơi, Tùy Duyên không cố kỵ gì, một phát bắt được cánh tay của nam tử mặc áo trắng, kích động hô to, “Hạo Nhiên ca.”

Hạo Nhiên quay đầu lại, nhìn Tùy Duyên.

Mặt mũi nàng trắng nõn, con ngươi đỏ bừng, bộ dạng tiểu gia bích ngọc, dịu dàng động lòng người, giờ phút này nhìn mình, sau khi mừng rỡ xong, mặt từ từ biến trắng, mà cánh tay kéo tay mình, từ từ buông ra, cả người lui về phía sau mấy bước.

Nam tử trước mặt, gương mặt so với Hạo Nhiên, anh tuấn hơn rất nhiều, trên mặt cũng không có nụ cười lưu manh như Hạo Nhiên.

Càng tìm không thấy một chút quen thuộc của Hạo Nhiên.

“Thật xin lỗi, ta nhận lầm người!”

Tùy Duyên vội nói xin lỗi.

Hạo Nhiên nhìn Tùy Duyên, “Ngươi vừa mới gọi ta là gì?”

Tùy Duyên lắc đầu, “Thật xin lỗi, ta nhận lầm người!”

Nói xong, xoay người rời đi.

Hạo Nhiên nhìn bóng lưng của Tùy Duyên, sau khi cắn răng, bỏ lại Đan Phượng sắp đuổi kịp, vừa đuổi theo, vừa hô, “Này, ngươi vừa mới gọi ta là Hạo Nhiên ca, đúng không?”

Bạn đang đọc truyện *Cách Phát Tài Của Thương Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 73: Đại nương bị bệnh, hoàn toàn tỉnh ngộ

Dáng vẻ Hạo Nhiên, mang theo lấy lòng, mang theo hỏi thăm.

Là điều Đan Phượng chưa từng thấy qua.

Mà hắn, liền ném nạng ở lại như vậy, có lẽ, từ khi bắt đầu nhìn thấy nàng (Tùy Duyên), hắn hoàn toàn quên mất sự tồn tại của nàng.

Đan Phượng cắn môi, nhanh chóng đuổi theo.

Chạy chậm mấy bước, kéo ống tay áo của Hạo Nhiên lại.

“Bịch”

Không ai biết xảy ra chuyện gì, chờ phục hồi tinh thần lại, mới phát hiện, một nữ tử, bị một nam tử, làm ngã lăn quay trên đất, hình như ngã không nhẹ.

Tùy Duyên cũng kinh ngạc, nhìn Hạo Nhiên, lại nhìn Đan Phượng bị ngã xuống đất, nhíu mày.

Hạo Nhiên hít sâu một hơi, nhìn Tùy Duyên, muốn nói gì đó với Tùy Duyên, nhưng mà chuyện gì cũng không nói, đi tới bên cạnh Đan Phượng, “Ngươi có khỏe không?”

Đan Phượng nhìn Hạo Nhiên, khoe miệng tràn ra tơ máu, trong con ngươi đầy tràn nước mắt, uất ức, tức giận.

“Chuyện đó, ta không quen bị người khác lôi kéo!”

Đan Phượng ô ô một tiếng khóc lên.

Giải thích hoang đường cỡ nào, mới vừa rồi nữ tử kia cũng lôi kéo hắn, tại sao hắn không lập tức hất ra nàng.

Mà nàng

“Ta muốn về nhà, ngươi đưa ta về nhà!” Đan Phượng nói đến phần sau, càng trở nên đau lòng.

Hạo Nhiên hít sâu một hơi, “Được, ta sẽ đưa ngươi về nhà!”

Ôm lấy Đan Phượng, khi quay đầu lại muốn tìm kiếm Tùy Duyên, cuối cùng lại không thấy bóng dáng Tùy Duyên.

Đan Phượng càng trở nên tức giận.

Chờ trở về, nhất định phải khiến cho phụ thân làm chủ cho mình, nhất định phải.

Tùy Duyên trở lại Tùy ký.

Hiện giờ Tùy ký, một gian cửa tiệm, bán bánh bao và bánh màn thầu, một vài món ăn chín, buôn bán không mặn không nhạt.

Chủ yếu là người Đồng thành, vẫn chưa thích ứng được, mua thức ăn chín mang về nhà, chỉ nấu com.

Nhưng mà, vì chiếc chén đẹp đẽ, vẫn có rất nhiều người nguyện ý đến mua.

Quý thị thấy Tùy Duyên trở lại, hình như tinh thần không tốt lắm, lập tức tiến lên, “Muội tử, làm sao vậy?”

Tùy Duyên lắc đầu.

“Thật sự không có chuyện gì sao, ta thấy sắc mặt ngươi không tốt, có phải gặp phiền toái gì hay không?” Quý thị quan tâm hỏi.

“Không phải như vậy, chỉ là cảm thấy, hơi mệt mỏi!”

Quý thị vốn định hỏi mấy câu nữa, thấy Tùy Duyên thật sự không muốn nói, dứt khoát không hỏi thăm nữa.

Nhớ tới trong nồi còn món ăn, “Ài ư, món ăn của ta!”

Xoay người vào phòng bếp.

Sau bữa cơm chiều, Tùy Duyên ngã xuống giường, lăn qua lộn lại không ngủ được. Nghĩ tới chuyện xảy ra vào ban ngày.

Bóng lưng giống như vậy, nhưng dung mạo thật sự chênh lệch rất nhiều.

“Nurong, người làm sao vậy?” Bất Hối ngồi dậy, hỏi Tùy Duyên vẫn chưa chìm vào giấc ngủ, “Nurong, có phải gặp chuyện gì phiền lòng hay không?”

Tùy Duyên nhìn Bất Hối, do dự một chút, mới lên tiếng, “Hôm nay ta ở trên đường nhìn thấy một người, bóng lưng rất giống Hạo Nhiên thúc thúc của con, nhưng”

“A” Bất Hối kêu lên, vội vàng kéo tay Tùy Duyên, “Nurong, là Hạo Nhiên thúc thúc sao?”

Tùy Duyên lắc đầu, “Không phải, bóng lưng rất giống, nhưng không phải Hạo Nhiên thúc thúc của con!”

“Thật sự rất giống sao?” Bất Hối hỏi.

Tùy Duyên gật đầu, “Rất giống!”

Bất Hối nghiêng đầu nghĩ nghĩ, “Nurong, vậy sáng mai chúng ta cùng đi xem thử đi!”

“Được!”

Ngày hôm sau, giúp xong việc trong Tùy ký, Tùy Duyên liền dẫn Bất Hối tìm kiếm dọc theo đường cái, hi vọng có thể tìm được người hôm qua, nhưng đi qua mấy con phố với Bất Hối, chân cũng mỏi gối, nhưng không tìm được người kia.

“Nurong, có phải là người quá nhớ Hạo Nhiên thúc thúc, cho nên mới nhìn lầm hay không?”

Tùy Duyên kinh ngạc nhìn Bất Hối, lắc đầu một cái, “Hắn không, người kia, dung mạo rất đẹp mắt!”

“Đẹp bao nhiêu?”

“Đẹp hơn Hạo Nhiên thúc thúc của con!”

Bất Hối bĩu môi, “Con cảm thấy, Hạo Nhiên thúc thúc của con mới đúng là nam tử đẹp mắt nhất!”

“Đúng đúng đúng, Hạo Nhiên thúc thúc của con mới đúng là đẹp mắt nhất!” Tùy Duyên phụ họa.

Suy nghĩ, có lẽ Hạo Nhiên không phải đẹp mắt nhất, nhưng là chính nghĩa nhất, cực kỳ có trách nhiệm.

Hắn ở trong lòng nurong con các nàng, là tốt nhất.

Bất Hối nắm chặt tay Tùy Duyên, “Nurong, con vẫn tin tưởng, Hạo Nhiên thúc thúc sẽ trở lại, hắn chỉ là bị chuyện gì cản trở mà thôi!”

Tùy Duyên nhìn Bất Hối, đưa tay, nhẹ nhàng ôm Bất Hối vào trong ngực, “Đúng, ta cũng tin tưởng, hắn nhất định sẽ trở lại, chờ hắn trở về, chúng ta cùng nhau chờ!”

“Nurong, chúng ta cùng nhau chờ!”

Trở lại căn nhà quen thuộc, Đan Phượng khóc rất thương tâm, rất uất ức, ra sức khóc.

Hạo Nhiên ngồi ở một bên, mặt không chút thay đổi.

Phụ thân Đan Phượng khẽ thở dài một cái.

“Hạo Nhiên.”

Hạo Nhiên vội nói, “Là ta khiến Đan Phượng đau lòng!”

“Không có đường sống để vấn hồi sao, mặc dù tính tình Đan Phượng hơi trẻ con, nhưng vẫn có thể xem là một cô nương tốt, nàng đối với người.”

“Thật xin lỗi, ta không làm được!” Hạo Nhiên đứng lên, ôm quyền, thận trọng nói.

“Nhưng không phải là người không nhớ nổi sao?”

Hạo Nhiên gật đầu, “Đúng, ta thật sự không nhớ nổi, nhưng mà, ta biết rõ, ta nhớ được đều là những chuyện không quan trọng, những chuyện đã quên, nhất định là rất quan trọng, rất quan trọng!”

Tiền tài, quyền thế, hấn đều nhớ.

Chỉ không nhớ rõ, nhà, không nhớ rõ tình yêu.

Hạo Nhiên nghĩ, hấn nhất định đã quên mất chuyện quan trọng nhất.

Phụ thân Đan Phượng vốn muốn nói gì, cuối cùng chuyện gì cũng không thể nói, thờ dãi, “Ai.”

Hạo Nhiên ôm quyền, “Ân cứu mạng, khắc sâu trong lòng trong ngũ tạng, nhưng, ta vẫn không thể thú (cười) Đan Phượng, thật có lỗi!”

Bởi vì không thích, cho nên, hấn không thể làm hại ** mình, còn làm hại ** Đan Phượng.

Đây là không phụ trách với tình yêu.

Phụ thân Đan Phượng khoát tay, “Người không thích, lại dám cự tuyệt, nói rõ, người là một nam nhi tốt đội trời đạp đất, không uất ức chính người, cũng không uất ức Đan Phượng, rất tốt, cần gì phải nhận lỗi!”

“Cảm ơn.”

Thiên ngôn vạn ngữ, chỉ có một câu cảm ơn.

“Không cần phải nói cảm ơn, ngược lại người, không có ý định ở thêm mấy ngày sao?”

Hạo Nhiên lắc đầu, “Không, ta còn muốn đi đến Đồng thành xem thử!”

“Đi tìm nữ tử theo như lời nói của Đan Phượng sao?”

Hạo Nhiên trầm tư, một lát sau mới lên tiếng, “Đúng, mặc dù ta không nhớ nổi, nhưng, nàng nhất định biết ta!”

“Được, vậy ta liền không giữ người, đi đường cẩn thận!”

“Cáo từ!” Mắt thấy sắp tháng chạp rồi.

Chỉ hơn hai mươi ngày nữa sẽ bước sang năm mới rồi.

Chuyện buôn bán của Tùy ký cũng đi vào quỹ đạo, đồ đã bán đi càng ngày càng nhiều, kiếm cũng càng ngày càng nhiều.

Vốn nên vui mừng.

Nhưng Tùy Duyên lại ngày càng già đi, nụ cười ít dần, cho dù cười, cũng là gượng cười với Tái đại nương, vẫn không vui mừng nổi.

“Đại nương.”

Tái đại nương nghe vậy, từ trong trầm tư ngẩng đầu, có chút ngây ngốc nhìn Tùy Duyên, “A Duyên có chuyện gì sao?”

“Đại nương, sắp bước sang năm mới rồi, chúng ta chuẩn bị đi ra ngoài mua đồ tết, người đi cùng chứ!”

Tái đại nương cười, lắc đầu một cái, “Không, một lão bà từ như ta đây, đi cũng không giúp được gì, các người đi đi, ta ở nhà, giữ nhà!”

Tái đại nương nói xong, đứng dậy, đi vào trong nhà.

Vừa đi vừa nghĩ, mới vừa rồi, suy nghĩ Hạo Nhiên mấy tuổi rồi?

Làm sao thoáng cái lại quên mất rồi?

Ai, vẫn phải nghĩ lại một lần nữa!

Tùy Duyên nhìn bước chân Tái đại nương hơi lảo đảo, đi thật chậm, vượt mức quy định đi lên vài bước, lại nhịn xuống.

Từ khi đến đây, tất cả tư tưởng của nàng, đều là Tái đại nương chỉ dạy cho nàng.

Thái độ làm người, cũng là Tái đại nương dạy.

Tiến lên vài bước, đỡ Tái đại nương.

Tái đại nương nghiêng đầu, kinh ngạc nhìn Tùy Duyên.

“Đại nương, Hạo Nhiên ca sẽ trở lại, nhất định sẽ!”

Tái đại nương nghe vậy, mũi không nhịn được chua xót, hốc mắt ửng hồng, gật đầu một cái, “Uh, nhất định sẽ trở về, nhất định sẽ!”

Mua sắm đồ tết.

Tùy Duyên dắt Bất Hối, đi ở đường cái, đi ở hẻm nhỏ, mua rất ít đồ, nương con hai người cũng làm việc ăn ý.

Chỉ muốn, ở bên người mệnh mệnh, trong đám người tới tới lui lui, nhìn thấy người quen thuộc đó.

“Nương, trời sắp tối rồi!”

Tùy Duyên ngẩng đầu, trời thật sự sắp tối rồi, “Chúng ta trở về thôi!”

“Ừm!” Eri d d l,ê# q,u,y# đô,n.

Mười lăm tháng chạp.

Cách lễ mừng năm mới càng gần, trong lòng Tùy Duyên càng rối rắm, hơn nữa, Tái đại nương lại bị bệnh.

“Muội tử, đại nương ra sao rồi?”

Sau khi Tùy Duyên bắt mạch, Quý thị nhỏ giọng hỏi.

Tùy Duyên hít sâu một cái, “Chúng ta ra bên ngoài nói đi!”

Quý thị gật đầu.

Đi ra ngoài phòng, Quý thị vội hỏi, “Muội tử, đại nương rốt cuộc ra sao?”

“Có hơi nghiêm trọng!”

Quý thị sợ hết hồn, “Xảy ra chuyện gì, không phải vẫn luôn rất tốt sao?”

“Là vấn đề tâm lý, đại nương cả ngày nghĩ tới Hạo Nhiên ca, cũng không làm chuyện khác, ban ngày tạm ổn, có mấy đứa bé bồi, nhưng buổi tối, đại nương chắc chắn cả đêm không ngủ được, nhưng lại không muốn nói cho chúng ta biết, mà nàng lại âm thầm chịu đựng một mình!”

Ưu tư thành bệnh.

Quý thị hết sức lo lắng, “Muội tử, liệu có biện pháp gì không, đại nương là người tâm phúc của chúng ta, tuyệt đối không thể xảy ra chuyện gì!”

Sao Tùy Duyên không từng nghĩ như vậy.

Nhưng,

“Ta nghĩ”

Tùy Duyên nghĩ, có lẽ nàng, nên nói cho Tái đại nương, gần đây nàng vẫn tìm một người.

Người kia, có bóng lưng giống hệt với Hạo Nhiên.

Hầm thuốc xong rồi, Tái đại nương mơ mơ màng màng tỉnh lại.

“A Duyên, có phải ta bị bệnh hay không?” Tái đại nương nhỏ giọng hỏi, có chút triệu chứng khí hư.

“Đại nương, người bị bệnh, tối, uống thuốc đi, ta có một chuyện, người nên đưa ra quyết định giúp ta!”

Tái đại nương thấy Tùy Duyên nói có vẻ rất nghiêm trọng, lên tinh thần, uống thuốc, mới lên tiếng, “Người nói, ta nghe!”

“Đại nương, khoảng thời gian trước, chính là lúc bắt đầu vào mùa đông, chính ta ở khu náo nhiệt nhìn thấy bóng lưng của một người, giống như đúc Hạo Nhiên ca.”

Tùy Duyên còn chưa có nói xong, Thái đại nương liền nắm thật chặt tay Tùy Duyên, “Là Hạo Nhiên sao, A Duyên, người tiến lên nhìn, có phải là Hạo Nhiên hay không?”

“Đại nương, ta không đuổi kịp.”

Tái đại nương lại nóng ruột, “Ai nha, người đưa nhỏ này, làm sao bây giờ mới nói cho ta biết, nhanh, mau mặc xiêm áo, giày cho ta, chúng ta đi nhìn xem, người nói cho ta biết, người nhìn thấy Hạo Nhiên ở đâu hả?”

“Đại nương.” Tùy Duyên khẽ gọi, muốn thức tỉnh Thái đại nương.

“Là Hạo Nhiên, A Duyên, ta dám khẳng định, người người thấy, nhất định là Hạo Nhiên, là Hạo Nhiên trở lại, hẳn nhất định đã trở về Phục Hi thành, nhưng không tìm được chúng ta, tìm tới Đồng thành này, A Duyên à, về sau mỗi ngày ta đều muốn đi trên đường cái, có lẽ, Hạo Nhiên lại tìm đến Đồng thành, hẳn có thể tìm được chúng ta rồi!”

Tùy Duyên nhìn Thái đại nương hưng phấn, trong lúc nhất thời lại không mở miệng được, nói không ra rất nhiều lời.

Cuối cùng chỉ đành phải gật đầu, “Được, đại nương, ta đi bảo Quý đại ca chuẩn bị xe đẩy tay, chúng ta kéo người đi, ta và Bất Hối cùng đi với người!”

“Được, tốt!”

Trời tháng chạp, gió lạnh rét mướt, Thái đại nương kiên quyết không đội khăn trùm đầu, nàng chính là nghĩ, lộ gương mặt ra, Hạo Nhiên sẽ có thể nhìn thấy nàng.

Đồng Ân và Vương Tài kéo xe ngựa, Tùy Duyên Bất Hối ở một bên nhìn, đi loạn trên đường cái.

Ngày thứ nhất, không công mà lui.

Tái đại nương cũng rất hưng phấn, “Sáng mai, chúng ta lại đi, nhất định phải đi! Ta muốn đi tìm Hạo Nhiên, ta muốn đi tìm Hạo Nhiên!”

“Được, đại nương, tối nay, người phải nghỉ ngơi thật tốt, sáng mai chúng ta, tiếp tục đi tìm Hạo Nhiên!”

Buổi tối, Tùy Duyên vẫn trông coi ở bên cạnh Thái đại nương.

Một đêm này Thái đại nương ngủ rất an ổn, khóe miệng mỉm cười, giống như mơ thấy Hạo Nhiên trở lại.

Tùy Duyên nhìn, mãi không nhận được chưa xót.

Nằm ở bên giường.

Hạo Nhiên ca, người rốt cuộc ở nơi nào?

Chúng ta rất nhớ người, rất nhớ người.

Đại nương.

Trời hơi sáng lên, Thái đại nương liền tỉnh.

Khi tỉnh lại, nhìn Tùy Duyên nằm ở bên giường, mặc áo bông ngủ thật say, Thái đại nương không nhận được, “Oa” một tiếng khóc lên.

Bạn đang đọc truyện *Cách Phát Tài Của Thương Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74: Quyết định tuyệt tình

Đầu nàng thật sự bị mỡ heo lấp rồi, nhi tử chỉ là tạm thời mất tích, cũng không phải là nhận được thi thể thật sự chết rồi, nàng cả ngày vì bệnh mà tiêu tụy không dậy nổi tinh thần như vậy cho ai xem?

Nếu như không phải là Tùy Duyên thông cảm, thương tiếc nàng, ném nàng ở trên đường cái, hoặc là không quan tâm nàng, để mình nàng ở nơi này tự buồn bã hối tiếc, tự sinh tự diệt.

Cũng là bởi vì, tâm tính Tùy Duyên thiện lương, đối xử tốt với nàng, nên nàng liền bắt đầu chà đạp.

“Đại nương”

Tùy Duyên thật sự không nghĩ Tái đại nương sẽ khóc, làm sao đang tốt đẹp lại khóc vậy?

“A Duyên, ta sẽ khỏe mạnh, nhất định sẽ khỏe mạnh, chờ Hạo Nhiên trở lại, A Duyên, ngươi phải tin tưởng ta!”

Tùy Duyên gật đầu, “Đại nương, ta tin tưởng ngươi!”

Quý thị và Quý Khôi nghe tiếng chạy tới, thấy Tái đại nương và Tùy Duyên đang ôm nhau, nói ra những lời xuất phát từ nội tâm, cũng đỏ hốc mắt.

Quý thị kéo Quý Khôi đi ra ngoài, mấy đứa bé lập tức hỏi, “Quý đi, nãi nãi làm sao vậy?”

“Đúng vậy, nương, Tái nãi nãi làm sao vậy?”

“Không có việc gì, chính là nghĩ thông rồi, chúng ta đi làm việc đi, làm thức ăn sớm một chút, hôm nay là một ngày tốt, không, về sau cũng đều tốt!” Quý thị nói xong, nở nụ cười.

Hôm nay Tái đại nương nghĩ thông suốt, tất cả đều sẽ khá hơn.

Tái đại nương nghĩ thông suốt, nhưng cũng sắp qua năm mới.

Tùy Duyên mang theo mấy đứa bé đi chợ mua đồ ăn vặt, mua đồ ăn vặt trong lễ mừng năm mới, đồ vật cần thiết trong nhà, mua sắm đồ tết.

Mấy đứa bé dụ dỗ Tái đại nương vui vẻ, lại dẫn Tái đại nương đi ra ngoài đi dạo phố, nhưng cũng là đi nhìn xem có thể thấy bóng dáng của Hạo Nhiên hay không.

Đêm ba mươi. Diễn đàn “Lê q.uy&s đ[ô/n”

Quý Khôi đốt pháo, Tùy Duyên cho năm tỷ muội Chiêu Đệ, cũng cho mấy người Đông An tiền mừng tuổi, ngay cả Bất Hối cũng có.

Tái đại nương cũng cười tủm tỉm lớn lớn nhỏ nhỏ đều được cho tiền mừng tuổi.

Tùy Duyên là cho một người năm lượng bạc, Tái đại nương cho ba lượng.

“Trời ạ, muội tử, làm sao lại cho nhiều như vậy, ta nói cũng phải cho mấy chục người, để cho bọn họ đi ra ngoài mua ít đồ ăn vặt, vui vui về về là tốt rồi!” Quý thị nói.

Thật ra thì cũng không cần mua đồ ăn vặt, trong nhà ăn no mặc ấm, mấy đứa bé cũng khéo léo hiểu chuyện.

Những ngày này tốt hơn trước kia.

Trước kia, chuyện ăn đủ no, mặc đủ ấm, không cần suy nghĩ cũng muốn.

“Vậy thì không được, từ khi mấy đứa bé đến Tùy ký liền lo trong lo ngoài, luôn chịu khó làm việc, tiền mừng tuổi nhất định phải cho, đại tỷ, nhưng mà ngươi ngàn vạn lần không thể muốn cất giữ cho các nàng, để cho các nàng tự mình giữ, tương lai muốn mua cái gì, cũng dễ dàng!”

Tùy Duyên nói như vậy, Quý thị nào còn ý kiến.

Nhưng mà nghĩ đến một nhà mình, mấy đứa bé, nhận được tiền mừng tuổi từ chỗ Tùy Duyên cho đến Tái đại nương, cộng lại liền có 40 lượng, Quý thị cảm thấy rất thẹn với Tùy Duyên.

Cả gia đình họ ở chỗ của Tùy Duyên, ăn không ở không, thất lung của Quý Khôi cũng khỏe lại, bây giờ đã có thể khiêng chút vật nặng, bao nhiêu ân huệ, làm sao còn có thể nhận tiền được.

Lễ mừng năm mới, là phải đón giao thừa.

Cả nhà, ăn hạt dưa đậu phộng, vây quanh đống lửa, nói chuyện phiếm.

Cửa, truyền đến tiếng đập cửa đông đông đông.

Tùy Duyên đứng lên đầu tiên, “Ta đi mở!”

Nàng thật sự hi vọng, là Hạo Nhiên tìm tới.

Nam tử đó, tốt như vậy.

Nhiệt tình, như ánh mặt trời, sáng sủa, trong lòng lại tốt.

Biết ăn nói, đối xử hòa nhã với mọi người.

Làm sao có thể.

Tùy Duyên cho là mình không nhớ Hạo Nhiên, nhưng giờ khắc này, Tùy Duyên mới phát hiện, nàng rất nhớ rất nhớ.

Tết năm ngoái, Hạo Nhiên tặng cho nàng vài vóc, hiện giờ, nàng cũng chuẩn bị một bộ xiêm áo, nhưng Hạo Nhiên.

Mở cửa, là tiểu hài tử cách vách, đến tìm Bất Hối các nàng chơi, thuận tiện ăn chút đồ ăn vặt.

“Tùy đi.”

Tùy Duyên cố nén mắt mác xuống, cười, “Mau vào đi, Bất Hối đang sưởi ấm, nhanh đi ăn hạt dưa đi!”

“Cảm ơn Tùy đi!”

Cuộc sống trong nhà cũng không phải quá tốt, làm gì có dư thừa bạc để mua đồ ăn vặt, ngược lại nhà Tùy Duyên, cửa tiệm của mình bận rộn bán bánh bao và bánh màn thầu, buôn bán cũng rất được, cộng thêm Tùy Duyên còn có chút của cải, bạc của Tái đại nương cũng để cho nàng giữ, Tùy Duyên càng sẽ không uất ức người nhà những thứ này.

Cho dù là Đại Hoàng, cũng ăn tốt hơn chó người nhà bình thường.

Nhưng mà, cuộc sống tốt như vậy, lại thiếu đi một người ấm lòng như vậy.

Tùy Duyên nhìn ngoài cửa lớn tối đen, hít một hơi thật sâu, đóng cửa lại.

Trở lại phòng, cùng nhau đón giao thừa.

Cuối cùng Hạo Nhiên vẫn không kịp trở về vào lúc lễ mừng năm mới, ngoài miệng mọi người không nói, trong lòng ít nhiều cũng mất mát, nhất là Tái đại nương, mặc dù nói, phải kiên cường, nhưng lúc đêm khuya yên tĩnh, vẫn nhìn không được chảy nước mắt ngang dọc.

Mùng một đầu năm, cũng không phải đi thăm thân thích gì, cả gia đình ở nhà làm sủi cảo.

Bánh chưng, làm bánh gạo nếp.

Dù là món ăn gì, chỉ cần nghĩ đến, cũng làm ra ngoài, trong lúc bận rộn, Tùy Duyên vẫn không nhận được nhớ tới, Hạo Nhiên ca cười lên lộ ra hàm răng trắng.

Mãi cho đến mùng năm, Tùy ký còn chưa mở cửa, trong nhà lại có một người khách đến.

“Thảm công tử.”

Thảm Ý cũng chỉ ôm thái độ muốn thử xem sao, tới xem thử A Duyên trong miệng Tần Uyển Du có phải Tùy Duyên hay không, Tái đại nương có phải mẫu thân Hạo Nhiên hay không.

Trong nháy mắt khi Bất Hối mở cửa, Thảm Ý mừng rỡ khẽ gọi, “Nha đầu Bất Hối!”

“Thảm thúc thúc?” Bất Hối khẽ gọi.

Thảm Ý có hơi kích động, khom lưng liền ôm lấy Bất Hối, “Nha đầu, cuối cùng cũng tìm được các ngươi rồi, cuối cùng cũng tìm được các ngươi rồi!”

Nếu như không phải là Hoàng hậu tử hôn hán và Tần Uyển Du, nếu như không phải là Tần Uyển Du nói nhiều, cũng sẽ không nói đến mọi chuyện trước đây, càng sẽ không năn nỉ hần đi đưa thiệp mời.

Thật may là, thật may là hần tới.

“Thảm thúc thúc?” Bất Hối khẽ gọi.

“Nương ngươi đâu rồi, Tái đại nương đâu?”

“Nương ta ở trong phòng, nãi nãi ta cũng ở trong!”

Thẩm Ý nghe vậy, liền buông Bát Hối ra, chạy vào phòng, vừa thấy Tái đại nương, liền không nhận được đồ hóc mắt.

“Đại nương, ta tới muộn.”

Tái đại nương nhìn Thẩm Ý, hóc mắt cũng đỏ lên, “Thẩm Ý.”

Tối sớm, và trễ, có quan hệ gì.

Khó tìm được, chính là toàn bộ tấm lòng thành này.

“Đại nương, tin tưởng ta, Hạo Nhiên vẫn sống rất tốt, nhưng mà, tạm thời không có cách nào gặp mặt các người!”

Tái đại nương nghe vậy, khóc.

Lời nói của Thẩm Ý, nàng tin.

Tùy Duyên đưa trà lên cho Thẩm Ý, Thẩm Ý cười cười với Tùy Duyên, Tái đại nương nói mình mệt mỏi, đi nghỉ ngơi một lát, Tùy Duyên liền bồi Thẩm Ý ngồi.

“Ta luôn luôn tìm các người!”

Tùy Duyên thân nhiên nhếch môi, rất nhiều khi, thật ra thì nàng nói cũng không nhiều, nhất là đối với người không quá quen thuộc.

“Cảm ơn!” Eri d ã lê# quý# đôn#

Thẩm Ý trầm mặt, “Ta cho là, có lẽ các người sẽ tới tìm ta!”

Tùy Duyên không nói.

Lúc ấy, lại hoàn toàn không nghĩ tới chuyện đi tìm Thẩm Ý.

“Tùy cô nương.”

“Àn!”

“Người sẽ vẫn chờ đợi sao?”

Tùy Duyên nhìn Thẩm Ý, cúi thấp đầu xuống, “Sẽ.”

“Tùy cô nương, nếu như có một ngày, người phát hiện, hấn lừa người người có thể tha thứ cho hấn?”

Tùy Duyên nhìn Thẩm Ý, “Gạt ta chuyện gì, vì sao hấn lại gạt ta, có từng tổn thương ta, nếu như không có tổn thương ta, những lời nói dối thiện ý, vì sao không thể tha thứ?”

Cũng chưa từng lừa gạt tài lừa gạt tình, lại chưa từng tổn thương tính mạng của nàng, tại sao không tha thứ được?

Ngược lại Thẩm Ý không ngờ, Tùy Duyên sẽ nói như vậy.

“Hấn sẽ trở về!”

Tùy Duyên nghe vậy, chỉ nở nụ cười, “Uh, Thẩm công tử, nếu như, người nhìn thấy hấn, xin nói với hấn, chúng ta ở chỗ này chờ hấn, cho dù hấn biến thành bộ dạng gì, bình an trở về là tốt rồi!”

“Được, ta gặp được hấn, nhất định nói!”

Tùy Duyên nuốt một ngụm nước bọt, trong lòng nghẹn ngào khó chịu, rất khó chịu.

Nàng vẫn cho rằng, cả đời này, sẽ không khó chịu vì người nào, nhưng giờ khắc này, nàng cực kỳ khó chịu.

“Đúng rồi, đây là thiệp mời cho người!”

Tùy Duyên nhận lấy, mở ra xem, nở nụ cười, “Người và Uyển Du.”

Trái lại rất xứng.

“Hoàng hậu tứ hôn, trùng hợp tuổi tác tương xứng, gia mẫu liền đồng ý!”

“Uyển Du vô cùng tốt, thiện lương, hào phóng, trên người rất nhiều đại gia tiểu thư không có được, nàng đều có, nếu như Thẩm công tử giữ lại nàng thật

tốt, chắc chắn phát hiện vẻ đẹp của nàng!”

Thẩm Ý gật đầu.

Làm sao có thể không tốt chứ, nhất định chính là một phúc tinh, người hần tìm khắp nơi không thấy, nàng nói mấy câu, hần liền tìm được.

Hơn nữa, gặp nhiều cô nương mắc cỡ ngại ngùng, đột nhiên nhìn thấy một người tự nhiên thoải mái, hoạt bát vui vẻ, làm sao lại không động lòng.

Hạo Nhiên vẫn không thể nào tới Đồng thành vào dịp lễ mừng năm mới, trên đường gặp phải chút chuyện, cứu hai người.

Mang theo hai người bệnh tật, đi cũng thật sự rất chậm.

Hạo Nhiên nghĩ, hần nhất định đã quên chuyện gì, ví dụ như người thân, ví dụ như người yêu.

Hần có thể nhớ tới, đơn giản đều là vàng bạc châu báu, thế lực khắp nơi.

Mà hần quên, nhất định là chuyện hần quan tâm nhất.

Kinh thành.

Vương phủ.

Ngọc Cẩm bị chọc tức, thật sự bị chọc tức.

“Tiện nhân, tiện nhân, lần này, ta nhất định phải hưu nàng!”

“Vương gia.”

“Vào cung!”

Hoàng cung.

Hoàng thái hậu tuổi cũng rất lớn rồi, vốn hần nên dưỡng thọ, nhưng bởi vì Ngọc Cẩm đến, Hoàng thái hậu không thể không ra mặt.

“Chuyện gì, cầu kiến ai gia gấp như vậy?”

“Mẫu hậu, hôm nay ta tới, chính là hỏi người một câu, người là muốn nhi tử, hay là tức phụ (con dâu), hay hoặc là, chất nữ của người?”

Trước kia Hoàng thái hậu cũng là nhân vật lợi hại, nếu không, sẽ không nuôi được hai nhi tử, ba nữ nhi, một người trong đó còn là Hoàng đế.

“Hồ đồ!”

“Hồ đồ, mẫu hậu, đến giờ này khắc này, người vẫn cảm thấy, ta là đang hồ đồ sao?” Ngọc Cẩm lạnh giọng hỏi.

Đột nhiên bị thương nỡ nộ cười, “Mấy năm nay, cũng bởi vì một câu nói của mẫu hậu, vì sao nữ tử có thể ở bên cạnh ta, liền không thể là người ta yêu sâu đậm, vì nặng lực ta yếu, vì mạng của ta, Hoa nhi liền mang theo Hạo Nhiên rời đi, đi thật xa, cũng không có trở lại nữa, ta nghĩ, ta dâng hiến cả đời, có thể có người nào cảm động hay không, cho ta chút hồi báo, ta không muốn nhiều, chỉ cầu người ta yêu, có thể an khang, người ta thương yêu, có thể bình an, nhưng người xem, chín năm trước hãm hại, năm ngoái chém giết, Hạo Nhiên cũng là tôn tử của người, tại sao người thương yêu nhiều người như vậy, lại không thể thương tiếc hần một phần? Đều nói mẫu bằng tử quý, tại sao người lại không thể thương tiếc Hoa nhi một phần?”

Hoàng thái hậu bị chất vấn mà nổi lửa giận.

“Ta vì ai?”

Ngọc Cẩm cười, “Cho dù mẫu hậu là vì người nào, nhưng tuyệt đối sẽ không là vì ta, tức phụ giả tạo, lòng dạ độc ác như thế, Ngọc Cẩm ta không dám muốn, nếu như mẫu hậu không đồng ý cho ta hưu thê, vậy ta liền đi xin Hoàng thượng, thu hồi vương vị của ta, giáng làm thứ dân, ta muốn đi tìm Hạo Nhiên, tiếp đó đi tìm Hoa nhi!”

“Người dám.”

Hoàng thái hậu nổi giận gầm lên một tiếng, tức đến ngất đi.

Nếu như trước kia, Ngọc Cẩm chắc chắn đau lòng, nhưng bây giờ, tiếc nuối của hần, ai có thể hiểu?

Hài tử của hần, nhi tử của hần.

Không có. Erica

Không có. Diễn đàn .L'ê. .Q'uý. .Đ'ô'n.

Đến thi thể cũng không có tìm được.

Hoảng hoảng hốt hốt đi ra ngoài, lại không biết mình va phải thái tử.

“Hoàng thúc.”

Ngọc Cẩm không nói, vẫn đi về phía trước.

Thái tử vội đuổi theo, “Hoàng thúc, nếu như ngài giúp ta, ngày nào đó, ta nhất định hoàn thành tâm nguyện của Hoàng thúc!”

Bạn đang đọc truyện *Cách Phát Tài Của Thương Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 75: Lần nữa tỉnh lại

Nếu như trước kia, Cẩm Thân vương chắc chắn sẽ không đồng ý.

Nhưng mà bây giờ hắn, đối với hoàng cung không có tình cảm này, đã nản lòng thoái chí.

“Gặp qua Thái tử!” Ngọc Cẩm nói xong, ôm quyền với Thái tử.

“Hoàng thúc đa lễ!”

Hiện giờ, người mơ ước ngôi vị hoàng đế này, không chỉ Nhị Hoàng tử, còn có Tam Hoàng tử, tóm lại trừ mấy tiểu nhân, ai không nhìn chằm chằm, ước gì hắn phạm sai lầm, bị thu hồi ngôi vị Thái tử.

Chỉ có Hoàng thúc trước mặt, hắn quyền cao chức trọng, lại trung dung, Hoàng đế nói cái gì tốt, hắn liền nói cái đó tốt.

Hoàng đế hoài nghi tất cả mọi người trong thiên hạ bất trung, lại duy nhất chưa từng hoài nghi tới hắn.

Không chỉ bởi vì là thân huynh đệ, mà là cho tới nay, hắn cũng không có yêu cầu gì, yêu cầu duy nhất, chính là hai nương con kia được sống tốt.

Ngọc Cẩm nhìn thái tử, “Thái tử điện hạ chờ, Bôn vương đi gặp Hoàng thượng!”

“Hoàng thúc đi thông thả!”

Giờ khắc này, Thái tử hi vọng Hoàng đế cự tuyệt yêu cầu của Ngọc Cẩm.

Như vậy.

Dưỡng Tâm điện.

Hoàng đế nhìn đệ đệ ở bên dưới, cũng không phải là khi còn trẻ rồi, chẳng bao lâu trước, người đệ đệ này liều mạng vì hắn, mọi chuyện đều là đá mài đao của hắn, đao trong tay, chỉ chỗ nào đánh chỗ đó, chỉ người nào chém người đó.

Hắn không ngu ngốc, tương đối mà nói, còn là cực kỳ thông minh.

“Hoàng thượng, xem như thần van người!”

Hoàng thượng cũng khó xử.

Một là mẫu thân, một là biểu muội, một là đệ đệ, lòng bàn tay lưng bàn tay đều là thịt của hắn, hắn giúp ai?

“Nghĩ xong?”

“Nàng lòng dạ hiểm độc, quá vô tình, còn thủ đoạn độc ác, loại nữ tử này, ta không có biện pháp cùng nàng tiếp tục đi tiếp nữa, ta.”

“Nhưng mẫu hậu vẫn còn!”

Đúng vậy, mẫu hậu vẫn còn, làm sao mẫu hậu có thể đồng ý cho hắn hưu thế.

Ngọc Cẩm suy nghĩ hồi lâu, “Vậy thì ta mất đi!”

“Hò đồ, người khỏe mạnh cũng không bảo vệ được bọn họ, nếu như người đi rồi, làm sao bảo vệ được? Lấy cái gì mà bảo vệ?” Hoàng đế giận dữ mắng mỏ.

Ngọc Cẩm cảnh tỉnh, đột nhiên tỉnh táo lại.

Đúng vậy, còn sống, quyền lợi nơi tay, không bảo vệ được, chết rồi, làm sao bảo vệ?

“Thần cáo lui!”

Ngọc Cẩm nói xong, đi ra ngoài.

Hoàng đế mở miệng, muốn nói điều gì, cuối cùng nhếch miệng, cái gì cũng không nói ra khỏi miệng.

Ngọc Cẩm đi ra khỏi Dưỡng Tâm điện, lại thấy Thái tử vẫn chờ ở nơi xa như cũ, Ngọc Cẩm đi tới, sau khi ôm quyền với Thái tử, rồi đi.

Không có nói gì, nhưng mà ánh nhìn kia, Thái tử biết, Cẩm Thân vương thỏa hiệp cũng đồng ý.

Hoàng hậu Vị Ương Cung.

Thái tử vừa nói chuyện này, Hoàng hậu nhẹ nhàng nhú nhú mày, “Thái tử à, đã nói, tương lai cần phải giữ lời, làm mình quân, chó đẻ lòng người rét lạnh!”

Ban đầu, nàng vốn được gả cho Ngọc Cẩm, lại trời xui đất khiến, nàng gả vào hoàng cung, hôm nay trở thành Hoàng hậu.

Người người đều hâm mộ nàng, nhưng nàng lại không hâm mộ mình.

Đang ở địa cao vị, không rét mà run.

“Mẫu hậu dạy phải, nhi tử nhớ kỹ!”

Thấy nhi tử kính cẩn lễ độ nghe theo như vậy, trong lòng Hoàng hậu rất thoải mái, “Cũng không phải là mẫu hậu giáo huấn người, từ nhỏ đến lớn, người đều khéo léo hiểu chuyện, trạch tâm nhân hậu, tràn đầy nhiệt huyết, muốn vì nước vì dân, cũng luôn biết rõ mình muốn cái gì, nhi tử, cho dù người muốn cái gì, mẫu hậu đều ủng hộ người vô điều kiện!”

“Mẫu hậu, là nhi tử nói sai!”

“Đưa nhò ngọc!”

Phủ Cẩm Thân vương.

Cẩm Vương phi bị chọc tức.

Nàng cho là, Cẩm Thân vương chỉ thuận miệng nói một chút, hù dọa nàng một chút, làm sao nghĩ đến, đã nháo đến trước mặt Hoàng thái hậu.

“Vương phi, Hoàng thái hậu tuyên ngài tiến cung.”

Vào cung làm gì, trong lòng Cẩm Vương phi đã có dự cảm xấu.

Hiện giờ, Hoàng đế đã ngồi vững vàng trên giang sơn, không bao giờ cần họ ngoại nữa.

Tầm cung của Thái hậu.

“Ngồi đi!”

“Tạ mẫu hậu!”

Hoàng thái hậu gật đầu, “Dù sao cũng đã lớn tuổi, còn có thể sống mấy ngày cũng không biết chính xác, hôm nay gọi người tới, cũng chỉ là tán gẫu việc nhà!”

“Mẫu hậu.”

Hoàng thái hậu nhìn Cẩm vương phi, “Người biết mình sai lầm rồi sao?”

Nếu như ban đầu độ lượng chút, đón người đến Vương phủ, đặt ở dưới mí mắt, sao có thể gây ra nhiều chuyện như thiêu thân như vậy?

“Mẫu hậu.”

“Cầm nhi vào trong cung náo loạn, muốn hưu người, người thấy thế nào?”

Thấy thế nào?

Thấy thế nào đều là nàng sai!

“Nếu như Vương gia nhất định muốn hưu ta, mẫu hậu, người liền ban thưởng cho ta ba thước lụa trắng đi!”

Cầm vương phi nói xong, đứng dậy rời đi.

Hoàng thái hậu nhìn, thở dài không thôi.

Chính là vì tính khí này, thù làm ngọc vỡ, cũng không biết tính tình này, giống người nào?

Trở lại Phủ Cầm Thân vương.

Cầm Vương phi liền đập rất nhiều rất nhiều đồ, không ai dám khuyên, cũng không có người tiến lên khuyên.

Ngọc Hoàng đứng ở một bên nhìn, lạnh lùng, như gỗ.

Rất nhiều khi, hắn đều tự hỏi, mấy năm nay tính kế, sát hại, đáng giá không? Mấy năm nay, đã chiếm được gì?

Nương của hắn, cả ngày như kẻ điên, mà hắn, cũng cả ngày như kẻ điên, phụ thân của hắn, đối với hai người điên bọn họ, vĩnh viễn đều là xem như không có.

Xoay người, rời đi.

Ngôi nhà này.

“Hoàng nhi.”

Cầm Vương phi khẽ gọi, đuổi theo Ngọc Hoàng, “Người muốn đi đâu?”

Trước kia, Ngọc Hoàng luôn luôn sẽ nhìn nàng phát hỏa, sẽ không khuyên, nhưng mà tuyệt đối sẽ không rời đi.

Nhưng hôm nay.

“Trời đất bao la, bốn biển là nhà, ra ngoài đi dạo, ngôi nhà này, ta cảm thấy, khiến cho ta hít thở không thông, mẫu phi, người và ta, tha cho phụ thân, cũng buông tha cho mình đi!”

Rời đi, đi dứt khoát như vậy.

Lúc trước, cho dù nàng nháo thế nào, phát hỏa thế nào, hắn chưa bao giờ sẽ nói rời đi.

“Hoàng nhi.”

Ngọc Hoàng không quay đầu lại, cũng không muốn quay đầu lại, đi rất dứt khoát.

“Hoàng nhi.” Cầm Vương phi đuổi theo, lại chỉ thấy Ngọc Hoàng nhanh chóng cưỡi ngựa chạy ra ngoài.

Đứng ở cửa rất lâu, cho đến khi Cầm Thân vương trở lại, lúc lướt qua nàng, nhìn nàng một cái.

Cất bước chuẩn bị đi vào trong Vương phủ.

“Vương gia.”

Cầm Thân vương dừng bước, nhìn Cầm vương phi.

“Vương gia, có phải người hận sao ta không chết đi hay không?” Cầm vương phi âm trầm hỏi.

Trượng phu chưa bao giờ thuộc về nàng, mà nhi tử thuộc về nàng, hôm nay cũng đi rồi.

“Trước kia, ta luôn ước gì người chết đi, nhưng hôm nay, ta nghĩ, thôi, người vẫn nên còn sống thì hơn!”

Cầm Thân vương nói xong, đi vào trong Cầm vương phủ.

Cầm Vương phi đột nhiên gào thét, “Ngọc Cầm, người có từng thích ta hay không, cho dù là một chút xíu?”

Một chút xíu cũng tốt!

“Không có, một chút xíu cũng chưa từng có!”

Nằm mơ mấy chục năm, hôm nay tỉnh mộng, dường như tất cả đều buồn cười như vậy, lại thật đáng buồn như vậy.

“Ngọc Cẩm, nếu như lúc trước, ta để cho nữ nhân ngươi yêu mến vào cửa, ngươi có thể đối tốt với ta một chút hay không?”

“Sẽ, ta sẽ cảm kích ngươi cả đời, cho dù ta không thương ngươi, ta cũng sẽ kính trọng ngươi cả đời, đáng tiếc.” Cẩm Thân vương nói xong, lạnh lùng cười cười, cất bước đi tới thư phòng.

Hắn đã có tin tức của nàng, hắn nghĩ, hắn nên đi gặp nàng, gặp thử nữ tử xa cách mấy chục năm, trôi qua tốt không?

Mất đi nhi tử, sợ là nàng vô cùng không tốt đi.

Cẩm Vương phi nở nụ cười, cải nhiều năm như vậy, nàng lại có thể cái gì cũng không lấy được, còn mất đi nhi tử duy nhất.

Thôi, thôi.

Không giành nữa, không tranh nữa.

Giành cũng không giành được, tranh cũng không tranh được, không bằng hương đèn cổ Phật, giải quyết xong những năm cuối đời, vì sai lầm đã từng phạm phải, sám hối.

Sám hối chính mình, không nên yêu một người nam nhân như vậy, làm nhiều chuyện thương thiên hại lý vì hắn như vậy.

Đồng thành.

Mùng tám tháng giêng.

Tùy Duyên tính toán sau mười lăm tháng giêng sẽ khai trương, để cho mọi người chơi đùa sáng khoái.

Ngược lại Tri Phủ Đại Nhân của Đồng thành tới nhà, rất là nhiệt tình với Tùy Duyên, ngụ ý mượn có là có một cửa tiệm, mười gian mặt tiền, hi vọng Tùy Duyên sẽ mượn mở lâu, có Tri Phủ hắn làm hậu thuẫn, tự nhiên không ai dám tới quấy rối.

“Đại nhân, tại sao là ta?”

Tri Phủ Đại Nhân cười, “Tùy cô nương, trên ngươi có Trường Công chúa, còn có Thẩm công tử, hơn nữa, tài nấu nướng của ngươi giỏi, Bồn quan tin tưởng, Tùy cô nương nhất định có thể mang đến sức sống mới cho Đồng thành, khiến Đồng thành càng trở nên phồn vinh thịnh vượng!”

“Sẽ không có cơn đồ lưu manh tới quấy rối?”

“Bồn quan bảo đảm, tuyệt sẽ không có!”

Tùy Duyên trầm tư một lát, “Vậy cũng tốt, cho ta mượn đi!”

Tri Phủ Đại Nhân lắc đầu một cái, “Tùy cô nương, mười gian cửa tiệm này đã bị Thẩm công tử mua, nói là tặng cho cô nương, xem như là đền đáp ân cứu mạng trước kia của cô nương với hắn! Nhưng mà kê đất, là viết tên của cô nương, cái này, là bằng hiệu của cô nương và người nhà, về sau cô nương chân chân chính chính là người Đồng thành!”

Tùy Duyên nhận lấy, rủ mắt xuống nhìn.

Vừa bắt đầu, nàng và Bất Hối là người Phục Hi thành, mà nay, lại biến thành người Đồng thành.

Nở nụ cười. D ã l ẽ quý ãn

Nhưng mà Thẩm Ý, thật ra thì, nàng đã nói qua, không cần hắn đền đáp.

Có lẽ, hắn đang muốn nói cho nàng biết điều gì?

Có phải là Hạo Nhiên, sẽ không trở về nữa hay không, hắn mới mua mười gian cửa tiệm này, ổn định các nàng.

Nghĩ tới khả năng này, cả người Tùy Duyên đều không tốt.

Có hơi không tiếp nhận nỗi sự thật tàn khốc này.

Nàng không yêu ai, chỉ thích qua một người, nhưng nàng còn chưa kịp tỏ tình, còn chưa kịp nói cho hắn biết, nàng đã động lòng.

Tái đại nương thấy tinh thần Tùy Duyên không tốt, tiến lên an ủi, “A Duyên, bây giờ, ngươi là người tâm phúc của chúng ta, cho dù xảy ra chuyện gì, ngươi đều phải kiên trì, biết không?”

Tùy Duyên gật đầu, “Ân!”

Có mười gian cửa tiệm này, tự nhiên Tùy Duyên nhanh chân đến xem, liền dẫn Quý Khôi, Quý thị đi xem.

Mười gian cửa tiệm, có lầu hai, đi vào là viện tử, bên cạnh viện tử đều là phòng, lầu trên lầu dưới, đi tiếp có giếng nước, phòng bếp, một hàng lớn lỗ bếp, cũng chia thành từng gian từng gian, lại đi vào là viện tử cho người ở, vẫn có gác xếp như cũ, ở phía sau là sân, bên cạnh có mấy gian phòng, nghĩ chắc là nơi chứa đồ, một hành lang xuyên qua từ bên cạnh, khách nhân ra vào, đều phải đi qua hành lang đó, lại tách rời khỏi phòng bếp.

“Muội tử, nơi này thật là lớn!” Quý thị nói xong, đông sờ sờ, tây sờ sờ.

Đối với chỗ này, Quý thị lại rất thích.

So với ở Phục Hi thành, lớn hơn.

Mấy đứa bé, sớm đỡ Thái đại nương vào bên trong, đi xem xung quanh.

“Ừ, nếu như, Tùy ký khai trương một lần nữa, chúng ta liền chuyển qua bên này, tránh cho dậy sớm mò mẫm chạy tới, lại trở về!”

“Muội tử, chúng ta nghe lời ngươi, phòng cũ bên kia cũng đừng bán, thỉnh thoảng có khách nhân tới, chúng ta còn có thể qua bên đó tiếp đãi!” Quý thị nói xong, lại cười, các nàng đều đã xa xứ, còn có khách nhân từ đâu tới.

Tùy Duyên cười cười, “Tốt lắm, thu dọn phòng, quét sạch sẽ, mua đồ, đầu tiên chúng ta nhìn thử xem, có người tới dùng cơm hay không, nếu như làm ăn khá, chúng ta lại mời thêm người về!”

“Muội tử, ngươi tính toán làm gì?”

“Hải sản đi!”

“Vậy có còn bán bánh bao bánh màn thầu, bánh gạo nếp, phá lấu bò không?”

Bạn đang đọc truyện *Cách Phát Tài Của Thương Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 76: Đại Kết Cục Phần 1.

Tùy Duyên nhìn Quý thị, nghĩ nghĩ, “Tiếp tục bán đi, chúng ta đặt ở cửa tiệm nhỏ bên kia, đại tỷ và Quý đại ca, cùng Chiêu Đệ các nàng, kiếm nhiều kiếm ít, đại tỷ cứ giữ lại, về sau làm của hồi môn cho mấy đứa bé, ngươi xem Chiêu Đệ, sẽ nhanh chóng 16, nên tìm nhà rồi!”

Quý thị nghe vậy, trong lòng ám áp không thôi, kéo tay Tùy Duyên, “Muội tử, ta nghe ngươi, tiếp tục mở cửa tiệm bên kia, nhưng mà, bạc kiếm được, cả nhà chúng ta lấy ba phần, còn dư lại bảy phần, ngươi thu, được không?”

“Vì sao ngươi phải như vậy?”

Gặp qua lòng tham không đáy, chưa từng thấy qua không ham tiền tài.

Quý thị cười, “Muội tử, không dối gạt ngươi, ai cũng yêu tiền, nhưng trên sách thường nói, quân tử ái tài, thủ chi hữu đạo*, muội tử, cả nhà chúng ta ăn của ngươi, mặc của ngươi, thật sự chưa từng trả lại, ngươi giúp chúng ta nhiều như vậy, chúng ta cảm kích, không có ngươi, cũng không có chúng ta, làm người phải có lương tâm, muội tử, nếu như ngươi vẫn không đồng ý nhận lấy tiền, ta liền không đi qua bên kia, mặt dày mày dạn, nương nhờ bên này!”

(* Người quân tử coi trọng của cải nhưng lấy của cải phải đúng đạo lý)

Tùy Duyên hít sâu một hơi, “Tùy ngươi vậy!”

Quý thị vui vẻ không thôi, lặng lẽ kéo Tùy Duyên, “Muội tử, ta thấy Đông Ân không tệ, khi nào rảnh giúp ta hỏi thử, hỏi hẵn xem, Chiêu Đệ nhà ta thế nào.”

Tùy Duyên ngẩn người, nở nụ cười.

Đông Ân —— Chiêu Đệ.

Đông An 17, Chiều Đệ 14, kém ba tuổi, đều đã thành thực hiểu chuyện, lại chẳng chặc.

Trái lại rất xứng.

“Được, ta hỏi thử!”

“Muội tử, cảm ơn người!”

“Xem người nói chuyện, nói thật, nếu như không phải là có các người, ta cũng chưa chắc nấu được như vậy!”

Bị buộc rời khỏi Phục Hi thành, không rõ tung tích Hạo Nhiên.

Tái đại nương đau lòng, mọi người đồng tâm hiệp lực.

Không có cả gia đình Quý thị tri kỷ, thật không chịu đựng nổi nữa.

Gần đây Tái đại nương cười mở không ít, trên đầu vẫn có tóc trắng như cũ, nhưng cả người lên tinh thần.

Bất Hối cũng càng ngày càng thân thiết với Tái đại nương, trong lúc mơ mơ hồ hồ, Tùy Duyên nhìn thấy Bất Hối có mấy phần giống Tái đại nương.

“Muội tử, người có phát hiện không, Bất Hối thật là có chút hình bóng của đại nương, nếu như người không nói, ai cũng cho là thân bà tôn!”

Tùy Duyên nghe vậy, trong lòng thất chặt lại.

“Không phải vậy, Bất Hối, ta.”

Nguyên chủ của thân thể này, năm đó ở kinh thành, chính là bị cưỡng bạo, mới sinh hạ Bất Hối.

Cong công thăng thăng trong này, lại đã nhiều năm như vậy, Bất Hối cũng tám tuổi rồi, tính toán đã chín năm, thời gian chín năm, có thể thay đổi rất nhiều rất nhiều.

“Muội tử, làm sao vậy?” Quý thị hỏi.

Tùy Duyên lắc đầu. Eri d đ

“Không có việc gì!” L\$ê q^ú@y Đ*ô'mn

Tiếp đó, Tùy Duyên muốn mời đại trù (đầu bếp), tìm gã sai vặt, dạy đại trù làm cá, làm tôm như thế nào, lại phải bồi dưỡng gã sai vặt, tóm lại, bận rộn.

Tái đại nương thấy mọi người đều đang bận rộn, dần dần cũng không bi thương nữa, cảm giác, Hạo Nhiên sẽ trở về, một nhà bọn họ sẽ đoàn tụ.

20 tháng giêng.

Tùy ký khai trương.

Múa rồng, múa sư, tiếng pháo không ngừng, rất náo nhiệt.

Tùy Duyên nhìn Quý Khôi đi đốt pháo, đột nhiên nhớ tới, năm ngoái, là Hạo Nhiên ca đốt pháo cho nàng.

Cảnh còn người mất.

Hạo Nhiên ca.

Ta vẫn dùng tên tiệm là Tùy ký như cũ, ta muốn cố gắng mở rộng Tùy ký khắp đại giang nam bắc, nếu như người mạnh khỏe, nhớ đến tìm chúng ta.

Chúng ta chờ người.

Xoay đầu đi, Tùy Duyên đỏ hốc mắt.

Tái đại nương nhìn, trong lòng cũng khó chịu.

Có người cũng giống như nàng, nhớ đến, lo lắng cho Hạo Nhiên, tình cảm không giống nhau, mục đích lại như nhau, hi vọng Hạo Nhiên tốt, hi vọng Hạo Nhiên có thể trở lại.

Tùy ký vừa khai trương, buôn bán thật sự rất tốt.

Món ăn thương hiệu, cá chần nước sôi, cá nấu cải chua, cá sốt cay, cá kho., liền đưa tới không ít khách, càng đừng nói là bún thịt, thịt kho tàu,

giò heo kho tàu, gà kho, mọi thứ mỹ vị, vô cùng tinh xảo.

Mỗi ngày, chuyện Tái đại nương thích nhất, chính là giúp Tùy Duyên ghi sổ, đếm bạc.

Ngày nào đó.

Tái đại nương vẫn ngồi ở bên quây như cũ, nhìn Bất Hối ghi sổ, ở một bên chỉ bảo, lại thấy một nam tử trung niên nhìn vào Tùy ký.

Tái đại nương nhìn hắn, hốc mắt liền đỏ.

Bao nhiêu năm rồi, 29 năm không thấy, hắn già rồi, chính mình cũng già rồi.

Nhưng phần tình yêu giành cho nhau ở trong lòng, vào giờ khắc này, không thay đổi chút nào.

Dường như cho tới bây giờ vẫn chưa bao giờ thay đổi.

“Hoa nhi.”

Ngọc Cẩm ghen ngào khó chịu.

Bao nhiêu năm không gặp, tóc nàng bạc đi nhiều như vậy, là vì Hạo Nhiên thôi.

Đều là hắn không tốt, không có bảo vệ tốt nhi tử của bọn họ.

Đột nhiên Tái đại nương khóc, khóc làm Bất Hối lo lắng, lại từng bước từng bước đi về phía Ngọc Cẩm, “Ngươi đã đến rồi!”

“Đừng, ta tới rồi, về sau không bao giờ đi nữa!”

Vinh hoa phú quý, không cần.

Có gì so sánh với chuyện được ở bên cạnh người trong lòng, cả đời.

Sống cũng được, chết cũng được, hắn đều muốn ở cùng một chỗ với người trong lòng.

Tái đại nương khóc, “Ta cho rằng, cả đời này, ngươi đều sẽ không trở về!”

“Hoa nhi.”

Người đã bao nhiêu tuổi rồi, vẫn nhớ tên thân mật trước kia như cũ, vẫn nhớ những lời thề ước như cũ.

“Thật xin lỗi, ta không có bảo vệ tốt nhi tử của chúng ta, ta.” Ngọc Cẩm nói xong, không nhịn được chảy nước mắt ngang dọc.

Tái đại nương đã từng tức giận, đã từng trách cứ, nhưng không hận.

“Không trách ngươi, chỉ trách ta, không giữ hắn lại, không để cho hắn đi kinh thành, chỉ trách, nhi tử của chúng ta, lòng trách nhiệm quá nặng, một lòng một dạ muốn tìm được nữ tử kia, bồi thường cho nàng, bù đắp cho nàng.”

Ngọc Cẩm ở lại Tùy ký, hắn đã có tôn tử, tôn nữ, lại cực kỳ thích Bất Hối.

Bất Hối cũng đặc biệt khiến trong lòng Ngọc Cẩm vui vẻ, mở miệng một tiếng gia gia, nãi nãi gọi hai người vui vẻ ra mặt, Tái đại nương cũng bớt ưu sầu rất nhiều.

Ngọc Hoàng nhận được tin tức, phụ thân của hắn tới Đồng thành.

Hắn muốn tới xem thử, là một nữ tử như thế nào, có thể được phụ thân hắn yêu nhiều năm như vậy.

Từ bỏ tất cả.

Khiến cho nương hắn khám phá hồng trần (hiểu ra đời chỉ là hư ảo), thanh đăng cô phạt giải quyết xong những năm cuối đời.

Nhưng, khi lần đầu tiên hắn nhìn thấy, nhìn hai người họ, đang dắt một tiểu nữ hài cùng nhau ra ngoài, Ngọc Hoàng mới phát hiện, phụ thân của hắn, cười thoải mái như vậy.

Xa xa, không biết bọn họ đang nói điều gì, chỉ nhìn thấy, bọn họ đang cười.

Một vị phụ nhân đuổi theo, đưa một cái ô.

Phụ nhân kia, phụ nhân kia.

Ngọc Hoàng hít một hơi thật sâu, làm sao có thể, không phải đã chết rồi sao?

Không phải sớm chết rồi sao?

Là chỗ nào xảy ra vấn đề?

Ngọc Hoàng nghĩ không ra, đơn giản trước tiên ở lại Đồng thành, tìm người đi hỏi thăm, tin tức nhận được, lại làm cho hắn dờ khóc dờ cười.

Chẳng lẽ đây chính là duyên phận.

Sâu xa bên trong, bọn họ gặp nhau, sau đó ở chung một chỗ.

“Ha ha.” Ngọc Hoàng cười khỏ.

Phí nhiều tâm cơ như vậy, muốn hủy diệt một người, kết quả lại phát hiện, người kia lại có được nhiều như vậy.

“Gia, tiền thưởng.”

Ngọc Hoàng nghe vậy, từ trong lòng ngực lấy một túi bạc ra, ném cho người nợ, người nợ vui vui mừng mừng rồi đi.

Ngọc Hoàng nghĩ, hắn muốn đi gặp nữ tử tên Tùy Duyên đó, không biết nàng có biết hay không, lão phu nhân hiện giờ nàng chăm sóc, chính là mẫu thân của nam nhân năm đó cưỡng bạo nàng?

Tùy ký.

Lúc Tùy Duyên nhận được lá thư, ngẩn người.

Nàng vốn không quen biết nhiều người ở Đồng thành, vốn sẽ không có người đưa thư cho nàng, là ai chứ?

Mở ra xem, Tùy Duyên sững sốt.

Trong thư nói, có tin tức về Hạo Nhiên muốn nói cho nàng, kêu một mình nàng đến trà lâu Thiên Tường gặp mặt, hơn nữa không đợi lâu.

Do dự một chút, Tùy Duyên vẫn đi đến trà lâu Thiên Tường, lại len lén đặt một thanh chủy thủ vào trong ngực, lúc ra cửa cũng nói chỗ mình đi với Quý Khôi.

Trà lâu Thiên Tường.

Ngọc Hoàng cho rằng Tùy Duyên không tới, nhưng khi hắn dần dần chờ đợi đến mất kiên trì, lại thấy nữ tử kia từ từ đi tới, lạnh nhạt nhưng không còn yếu ớt như năm đó, đôi mắt kia, trong suốt sáng ngời.

Một thân xiêm áo, không thể nói hoa lệ, nhưng mà cũng tính là được, tóc chải rất bảo thủ, chỉ cài một cây trâm.

Tùy Duyên vào trà lâu Thiên Tường, con người nhẹ quết.

Có người biết nàng, vội vàng tiến lên chào hỏi, Tùy Duyên mỉm cười, gật đầu đáp lại.

Chỉ có nam tử ngồi ở bên cửa sổ, từ đầu đến cuối đều nhìn ra ngoài cửa sổ, cảm giác nói với Tùy Duyên, người đó chính là người nàng muốn tìm, tiến lên đứng ở bên cạnh Ngọc Hoàng, “Công tử.”

Ngọc Hoàng ngẩng đầu, nhìn Tùy Duyên.

Nhưng mà trong nháy mắt, trong đầu Tùy Duyên, liền hiện ra bóng dáng của Ngọc Hoàng.

Ngược lại Tùy Duyên không nghĩ tới, chủ nhân trước đây của thân thể này, thể nhưng từng thích nam tử trước mặt.

Ngọc Hoàng.

Thế tử gia của Cẩm Thân vương phủ.

“Đến rồi!” Thân nhiên.

Tùy Duyên gật đầu, ngồi xuống.

“Còn nhớ ta không?” Ngọc Hoàng hỏi.

Tùy Duyên khẽ lắc đầu, “Không nhớ rõ!”

“Ta cho là ngươi sẽ không quên, nhưng không nghĩ tới.”

Tùy Duyên thần nhiên nhếch môi, không nói.

“Mấy năm nay, trôi qua tốt không?”

Tùy Duyên mới nghiêm túc nhìn Ngọc Hoàng, rất anh tuấn, người nam nhân này, cũng rất ưu tú, nhưng mà trên trán, oán niệm quá nặng.

“Hoàn hảo!”

Ngọc Hoàng bật cười, “Ngươi cực kỳ khấn trương?”

“Không, ta không khấn trương, ta chỉ đang suy nghĩ, ngươi kêu ta tới là có ý gì?”

Ngọc Hoàng nhìn Tùy Duyên, hẳn rất muốn biết rõ, giờ phút này trong lòng Tùy Duyên, có phải giống như hắn, như nung như nấu ở trong lửa hay không.

“Ngươi tìm được nam tử năm đó làm nhục ngươi rồi sao?”

Một câu nói, như sấm.

Không chỉ Tùy Duyên kinh ngạc, ngay cả người ngồi cạnh trên đó, nghe vậy cũng rớt rít nhìn sang.

Làm nhục.

Tùy Duyên không sao cả nở nụ cười, “Không có, thế nào, ngươi biết?”

Nói không chừng ban đầu, chính là một âm mưu của hắn. Đây một người nữ tử thương hắn, quấn hắn vào hố lửa, về sau cũng không có tư cách đi tìm hắn nữa.

“Ta biết rõ, nhưng mà ta không nghĩ đến, ngươi lại còn sinh ra hài tử của hắn!”

“Những chuyện này, ta đều không muốn biết, nhưng mà ta muốn biết, Hạo Nhiên.”

Hạo Nhiên.

Đúng rồi, Hạo Nhiên là nhi tử của Cẩm Thân vương, nam tử trước mặt cũng là nhi tử của Cẩm Thân vương, hắn.

Bọn họ.

Chẳng lẽ nam tử năm đó, thật sự là Hạo Nhiên, mà Bất Hối.

Trong lúc đó Tùy Duyên bỗng nhiên nở nụ cười.

Nếu như vậy, thật đúng là duyên phận.

Sâu xa bên trong, quanh đi quẩn lại, hài tử nàng nuôi, là hài tử của Hạo Nhiên.

“Ha ha ha.”

Tùy Duyên cười, không kìm lòng được roi nước mắt xuống, đứng dậy đi ra ngoài.

“Ta nói, ngươi.” Ngọc Hoàng đột nhiên đứng lên, Tùy Duyên lại chưa từng dừng bước lại, Ngọc Hoàng chợt hô to, “Ngươi cũng đã biết, phụ nhân bây giờ ngươi chăm sóc, chính là mẫu thân của nam nhân làm bẩn ngươi, ngươi cũng không hận.”

Tùy Duyên không rảnh để ý.

Như vậy thì thế nào?

Tái đại nương tốt như vậy, đối xử tốt với nàng, đối xử tốt với Bất Hối.

Còn nữa, tuổi của Hạo Nhiên cũng không nhỏ, lại không thành thân, tại sao?

Tùy Duyên không dám suy nghĩ sâu xa, tiếp tục xuống lầu.

Ngọc Hoàng đột nhiên xông về phía Tùy Duyên, đưa tay bắt lấy Tùy Duyên, nhưng.

Nhưng mà trong nháy mắt, một thanh chủy thủ ở trên cổ hắn. “Ngươi.”

Thời gian chín năm, thật sự có thể khiến một người thay đổi nhiều như vậy?

“Hoàng Thế tử, người tự chừa chút mặt mũi cho mình đi, có những chuyện, thật sự muốn làm lớn lên, chưa chắc người thật sự có thể không chế được, người ở đây lớn tiếng làm ầm ĩ mọi chuyện, ta không quan tâm, nhưng mà ta muốn nói, đến cuối cùng thiện ác cũng hữu báo, người đừng cho rằng, những chuyện bản thủ người làm không ai biết, ta nghĩ nhất định rất nhiều người biết, nhưng mà người thu thập người còn chưa có xuất hiện thôi!”

Tùy Duyên nói xong, thu hồi chùy thủ, xoay người đi về Tùy ký.

Trong lòng, trong nháy mắt này, sáng tỏ thông suốt.

Nếu như một hồi hồi Tái đại nương, có một số chi tiết, là có thể khẳng định.

Tùy Duyên chợt rời đi, làm Ngọc Hoàng trở tay không kịp, hắn không nghĩ tới, thời gian có thể khiến người ta thay đổi nhiều như vậy, chạy ra đuổi theo, nhìn thấy bóng lưng của Tùy Duyên, biến mất ở trong đám người.

Giơ tay lên sờ lên cổ, hơi hơi đau, có vết máu.

Ngược lại lòng dạ đủ ác độc.

Tùy Duyên đi ra ngoài, Tái đại nương hỏi mấy câu, liền không hỏi nhiều, bây giờ nàng và Ngọc Cẩm tình chàng ý thiếp, hai người ngồi chung một chỗ tâm sự, nói một chút quá khứ, nói một chút mấy chục năm đã bỏ lỡ, tâm tình Tái đại nương tốt hơn rất nhiều.

Tùy Duyên trở lại Tùy ký, liền đi tìm Tái đại nương.

Tái đại nương nhìn Tùy Duyên, hốc mắt có chút đỏ lên, lo lắng hỏi, “Xảy ra chuyện gì rồi sao?”

Tùy Duyên do dự một chút mới hỏi, “Đại nương, người nói cho ta biết, Hạo Nhiên ca đi kinh thành làm cái gì?”

Tái đại nương do dự.

Dù sao, cũng không phải là chuyện về vang gì.

Ngay sau đó nghĩ nghĩ, Tùy Duyên không phải người xấu, lạnh nhạt nói, “Muốn nói chính xác chuyện này, cũng phải nói từ chín năm trước, khi đó Hạo Nhiên, tuổi trẻ khinh cuồng, một lòng nghĩ muốn đi kinh thành tìm phụ thân của hắn, ta làm gì cũng không ngăn được, cứ tưởng, đi rồi, có lẽ gặp được, tất nhiên không thể ngờ, Hạo Nhiên đi, bên kia dự đoán được, người bên kia, hoàn toàn không hoan nghênh Hạo Nhiên, còn bố trí âm mưu quỷ kế, khiến Hạo Nhiên trúng mị được, ném Hạo Nhiên vào nơi hoang vu, bản năng muốn sống, Hạo Nhiên cũng không biết đã đi đâu, chỉ nhớ rõ xung quanh có rất nhiều Bồ Tát, không không chế được, liền phá hủy một cô nương.”

Tái đại nương nói xong, thở dài thật sâu.

“Mấy năm nay, Hạo Nhiên vẫn sai người hỏi thăm ở kinh thành, cũng tự mình đi qua mấy lần, chính vì chuyện này, vẫn không chịu thành thân, cố chấp nói, phải tìm được người, sau đó cưới nàng, đối xử tốt với nàng cả đời.”

Kinh thành, Tụ Miếu.

Rất nhiều chi tiết đều đúng.

“Đại nương, Hạo Nhiên ca là một người tốt, người tốt có hồi báo tốt!”

Tái đại nương gật đầu, “Đúng, Hạo Nhiên là một người tốt, người tốt có hồi báo tốt!”

Nhưng người xấu cũng nhiều.

Lại có một câu nói, người tốt sống không lâu, tai họa lưu ngàn năm.

Cuối cùng là sai lầm. Eri

“Đại nương.” Dđlệ q=u=y đôn .com

Tùy Duyên muốn an ủi, nhưng không biết phải mở miệng thế nào.

Cứ như vậy tiếp tục chờ đợi.

Mỗi ngày đều mong đợi Hạo Nhiên trở về.

Tái đại nương vỗ vỗ tay Tùy Duyên, vành mắt ửng đỏ gật đầu một cái, “Không có việc gì, ta không sao, người đi làm việc đi, ta tin tưởng, Hạo Nhiên nhất định sẽ trở về, nơi này, có người hắn quan tâm nhất, hắn nhất định sẽ còn sống trở về!”

“Ta tin tưởng!”

Ngọc Hoàng lại tìm Tùy Duyên mấy lần, Tùy Duyên đều lười phải để ý tới hắn, bận rộn buôn bán ở Tùy ký.

Mùa xuân ba tháng, chuyện buôn bán của Tùy ký đi vào quỹ đạo, vốn muốn mời tiên sinh dạy Bát Hối các nàng đọc sách, Ngọc Cẩm lại sống chết ôm lấy việc này, người hơn 50 tuổi, cầm sách dạy, thật là hào hùng khí thế, một tháng qua mấy đứa bé, cho dù là kiến thức, hay là lời nói, thái độ làm người, tiến bộ không chỉ một điểm nửa điểm.

Ngọc Cẩm thật sự tốt với Bát Hối, thật sự yêu thích.

Thường xuyên kể cho Bát Hối một vài chuyện xưa giang hồ võ lâm, hay là các loại anh hùng đại hiệp..., làm cho Bát Hối bắt đầu cùng hắn học võ.

Vừa bắt đầu còn sợ Tùy Duyên không đồng ý, len lén dạy, sau đó Tùy Duyên lên tiếng, kêu mọi người cùng theo học, Ngọc Cẩm càng dạy tận tâm hơn.

“Nữ hài nhi trong nhà, biết chút công phu phòng thân là tốt!” Tái đại nương nói xong, đưa trà cho Ngọc Cẩm.

Cười đến híp cả mắt.

So với trước kia, Tái đại nương già hơn rất nhiều, ở trong mắt Ngọc Cẩm, nàng vẫn là nữ tử năm đó, vẫn xinh đẹp như vậy, duyên dáng như thế.

“Đúng vậy, nữ hài tử trong nhà, biết chút công phu dù sao cũng tốt hơn!” Ngọc Cẩm nói xong, nâng chung trà lên uống.

Nhìn Bát Hối đang đứng tấn, Ngọc Cẩm càng nhìn càng thích, “Ta thấy, đứa nhỏ này, thật giống đứa bé của Ngọc gia chúng ta mà!”

Tái đại nương nghe vậy kinh ngạc.

Làm sao lại như vậy?

“Ngươi đừng nói bậy, thích đứa bé là chuyện tốt, nhưng những lời nói này, không thể nói lung tung, miễn cho bị A Duyên nghe thấy, tỏ ra không vui!”

Ngọc Cẩm trầm mặc chốc lát, “Nhưng ta thấy, thật sự rất giống, đặc biệt giống ta khi còn bé!”

“Bộ dạng lúc nhỏ của ngươi, ngươi còn nhớ rõ?”

“Không phải cực kỳ nhớ rõ, nhưng mà, ta có một bảo đệ, khi đó, cũng có rất nhiều người nói, không phân rõ chúng ta ai là ai, cho nên, ta cảm thấy giống ta khi còn con!”

Tái đại nương kinh ngạc, “Làm sao có thể chứ?”

Có lẽ, nên hỏi Tùy Duyên một chút, phụ thân của Bát Hối.

Nhưng lúc trước, Tùy Duyên cũng nói rồi, phụ thân của Bát Hối đã chết.

Nếu chết rồi, như thế nào lại

Tái đại nương bỗng nhiên nhớ tới, nàng chưa từng hỏi Tùy Duyên, hai nương con họ từ đâu tới đây, muốn đi đâu?

Hít sâu một hơi, “Ta lại hi vọng, Bát Hối là đứa bé của nhà chúng ta, nhưng đáng tiếc.” Tái đại nương than thở, ngay sau đó lại nở nụ cười, “Cho dù không phải đứa bé của chúng ta, ta cũng xem nàng là thân tôn nữ mà đối đãi!”

Ngọc Cẩm cười, “Cũng phải!”

Bạn đang đọc truyện *Cách Phát Tài Của Thương Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 77: Phần 2.

Hạo Nhiên vốn có thể đến Đồng thành từ rất sớm, trên đường bởi vì cứu người, trì hoãn thời gian, sau lại bị bệnh một hồi, trong đầu mơ mơ màng màng gì đó, hình như càng ngày càng rõ ràng, hắn cố gắng muốn nhớ lại, nhưng làm sao cũng không nhớ nổi.

Đầu ngược lại càng ngày càng đau.

“Hạo Nhiên ca!”

Hạo Nhiên cười cười với người vừa chạy tới, “Không có việc gì!”

“Đầu lại đau sao?”

Hạo Nhiên gật đầu, “Quế Từ, chờ chúng ta đến Đồng thành, ngươi muốn làm gì thì làm chuyện đó đi, không cần lôn vòn đi theo ta nữa!”

Quế Từ cười cười, “Hạo Nhiên ca, ngươi thu nhận và giúp đỡ ta, ngươi xem ta không có nhà để về, lại không người thân, cũng không có chỗ đi, ngươi hãy thu nhận ta đi!”

“Ta thu nhận ngươi làm cái gì, bây giờ chính ta cũng không quản được chính mình!” Hạo Nhiên nói xong, dựa vào đầu giường.

Mỗi lần hắn nghĩ tới chuyện gì đó, liền đau đầu lợi hại.

Hạo Nhiên hiểu, những chuyện bị hắn quên, người bị quên, sớm hay muộn có một ngày, sẽ nhớ lại.

Hắn càng hiểu rõ, chuyện này tính là mất trí nhớ tạm thời.

“Vậy Hạo Nhiên ca, ta chăm sóc ngươi, có được hay không?”

Hạo Nhiên nhìn Quế Từ, im lặng.

Nghĩ nghĩ vẫn gật đầu, “Được!”

Quế Từ vui vẻ muốn hóng.

Phụ thân hắn đã chết, không có nương, mẹ mỗ (bà ngoại) không đau, cữu cữu không thương, cũng không có người nguyện ý quan tâm đến hắn, Hạo Nhiên không giống như vậy, mặc dù Hạo Nhiên có chút không dễ ở chung, nhưng mà cho hắn ăn, cho hắn mặc, đối xử tốt với hắn, cho nên Quế Từ muốn đi theo Hạo Nhiên.

“Quế Từ, năm nay ngươi mấy tuổi?”

“21!”

“Thành thân rồi sao?”

Quế Từ ngượng ngừng gãi gãi đầu, “Không có, nghèo, không có ruộng không có đất không có nhà cửa không có bạc, không có cô nương nào nguyện ý gả cho ta!”

“Vậy sau này làm thật tốt, kiếm nhiều bạc, cưới một tức phụ, sinh mấy oa nhi!”

Nói đến đứa bé, Hạo Nhiên cảm thấy, đầu lại đau.

Hình như có cái gì đó thoáng hiện lên trong đầu, làm thế nào cũng không bắt được.

Tay dùng sức đè đầu, Quế Từ vội hỏi, “Hạo Nhiên ca, lại nhức đầu sao? Ta giúp ngươi xoa xoa!”

“Tốt!”

Quế Từ giúp Hạo Nhiên ấn huyết thái dương, một đấng mây râu, khó tránh khỏi không biết mạnh nhẹ, “Hạo Nhiên ca, có phải mạnh hay không, có muốn nhẹ một chút hay không?”

Quế Từ không nói lời nào, Hạo Nhiên không cảm thấy đầu đau bao nhiêu, Quế Từ vừa nói, Hạo Nhiên càng cảm thấy đau, “Quế Từ, ngươi đừng nói chuyện, nếu như ta thật sự đau, ta liền nói!”

“Được!”

Thẩm Ý không nghĩ tới sẽ va phải Hạo Nhiên, đứng tại chỗ, nhìn cách đó không xa, Hạo Nhiên cũng đang nhìn hắn.

Gương mặt khác, cảm giác khác.

Thẩm Ý vô cùng may mắn, hắn đã từng may mắn được xem qua mặt của Hạo Nhiên.

Tiến lên, “Hạo Nhiên!”

Hạo Nhiên nhìn Thẩm Ý, trừng mắt nhìn, cẩn thận nghĩ nghĩ, “Thẩm Ý, ngươi là Thẩm Ý?”

Thẩm Ý gật đầu, “Ngươi làm sao vậy?”

“Ngươi có chỗ ở ở huyện thành này sao? Đầu ta đau dữ dội, ngươi tìm đại phu xem cho ta đi!” Hạo Nhiên nói chuyện đương nhiên.

Nhưng Thẩm Ý có chút kinh ngạc, “Hạo Nhiên, có phải ngươi quên chuyện gì hay không?”

Hạo Nhiên gật đầu, “Hình như là quên gì đó, nhưng lại nhớ không nổi là chuyện gì, chỉ cảm thấy rất quan trọng, rất quan trọng, nhưng mà không nghĩ ra!”

Thẩm Ý mang theo Hạo Nhiên trở lại khách điểm mình ở, phái người đi tìm đại phu.

Đại phu tới, bắt mạch cho Hạo Nhiên, “Công tử lúc trước bị thương ở đầu, bên trong đỉnh đầu có máu bầm, chèn ép các mạch máu, cho nên có chút thay đổi!”

“Có thể khỏe lại sao?” Hạo Nhiên hỏi.

Đại phu lắc đầu một cái, “Chuyện này không biết, có lẽ, ngày nào đó máu bầm liền tiêu tán, nhưng mà, có lẽ, cả đời cũng không nhớ lại được!”

Hạo Nhiên không hỏi nhiều, Thẩm Ý để cho người đưa đại phu trở về.

Mới ngồi xuống ở trước mặt Hạo Nhiên, “Ngươi đã từng tới Đồng thành sao?”

Hạo Nhiên gật đầu.

Đột nhiên Thẩm Ý nở nụ cười, “Ngươi gặp mặt nàng sao?”

“Nàng, người nào?”

“A Duyên!”

A Duyên.

Hạo Nhiên nhắm mắt lại, đột nhiên nghe có người gọi hấn Hạo Nhiên ca.

Ôn nhu, âm áp.

Bỗng nhiên đứng lên, quay đầu nhìn lại, hành lang trống rỗng.

“Ta nghĩ, ta nhất định rất yêu thích nàng!” Hạo Nhiên nói xong, suy sụp tinh thần ngồi xuống.

Thẩm Ý cười, “Có lẽ vậy đi, khi đó, bản thân ta bị thương được ngươi nuôi trong nhà, cũng bởi vì thấy ta và nàng gặp nhau, ngươi liền đuổi ta đi!”

Hạo Nhiên bật cười, “Làm sao có thể chứ?”

“Thật sự, mặc dù nàng mang theo một đứa bé, nhưng chính là một nữ tử tốt, đối với ngươi cũng tốt, đối với Tái đại nương cũng tốt, chuyện nàng có thể làm, đều làm, y thuật cũng không phải bình thường, hôm nay ta còn có thể sống được, lúc trước đều nhờ có nàng!”

“Nương ta?”

Hạo Nhiên đột nhiên nhớ tới Tái đại nương, nhớ tới Phục Hi thành, nhớ tới chuyện mình dịch dung.

“Nương ta ở Phục Hi thành, ta muốn trở về Phục Hi thành, Thẩm Ý.”

Thẩm Ý kéo Hạo Nhiên, “Hạo Nhiên, ngươi tỉnh táo lại, hãy nghe ta nói!”

“Nhưng.”

“Nương ngươi không có ở Phục Hi thành!” Thẩm Ý cẩn thận nói.

Khiến cho Hạo Nhiên ngồi xuống.

Thẩm Ý cũng hiểu, Hạo Nhiên bị thương, thương ở trên đầu, mới khiến cho hấn quên mất một vài chuyện, mà những chuyện đó, đối với Hạo Nhiên mà nói, đều là cực kỳ quan trọng, cả đời không thể xoá nhòa.

“Vậy nương ta ở nơi nào?” Hạo Nhiên hỏi.

“Ở Đồng thành, lần trước ta đã gặp được, nương ngươi so với lúc trước, già hơn một chút, nhưng mà, trải qua không tồi, chính là A Duyên, đối với nương ngươi rất tốt!”

“A Duyên, A Duyên. , Tùy Duyên, nàng có một nữ nhi kêu Bất Hối, Tùy Bất Hối!” Hạo Nhiên kêu lên.

Nhớ lại. Erica

Hắn nhớ lại, chuyện gì cũng nhớ lại.

Đột nhiên đứng lên, “Thẩm Ý, ta muốn đi Đồng thành, hiện tại liền phải đi, sau này chúng ta còn gặp lại!”

Thẩm Ý gật đầu, “Đi đường cẩn thận, qua mấy ngày nữa ta sẽ thành thân, đến lúc đó, hi vọng ngươi mang theo người nhà của ngươi, tới uống rượu mừng!”

“Đồng ý!”

Dọc đường đi Hạo Nhiên vội vàng cười ngượng không ngừng nghỉ, Quế Tử mệt mỏi đến mức đi bộ vài bước cũng đau, nhưng vẫn cắn răng kiên trì đi tiếp, một câu oán trách cũng không có.

Lại không dám đi hỏi Hạo Nhiên xảy ra chuyện gì, bởi vì Hạo Nhiên vô cùng vội vàng, hắn nhìn ra.

Hạo Nhiên vừa đến Cổ thành, liền hỏi thăm Tùy ký, biết được vị trí của Tùy ký, chạy thẳng tới.

Xuống ngựa, đi vào Tùy ký.

Chỉ thấy Tái đại nương bưng chén đĩa ra ngoài, để cho Ngọc Cẩm ném thử.

“Nương.”

Hạo Nhiên kêu.

Tái đại nương nghe vậy, quay đầu lại, chén đĩa trong tay rơi trên mặt đất, nhìn Hạo Nhiên ở cửa, đỏ hốc mắt.

“Nương!”

Hạo Nhiên lớn tiếng kêu một câu, chạy đến trước Tái đại nương, ôm lấy Tái đại nương.

Tái đại nương khóc, từng cái từng cái đánh vào lưng Hạo Nhiên.

Một câu đầy đủ đều không nói được.

“Nương, ta đã trở về, ta đã trở về!”

Tái đại nương muốn trách mắng mấy câu, nhưng dù sao cũng là nhi tử, rốt cuộc không nỡ, “Trở lại là tốt rồi, trở lại là tốt rồi!”

Ngọc Cẩm nhìn Hạo Nhiên, cũng rất kích động.

Hắn có mấy nhi tử, nhưng chân chân chính chính yêu thương, lo lắng, cũng chỉ có một mình Hạo Nhiên.

Nói hắn thiên vị cũng được, nói hắn ích kỷ cũng được.

Nhưng báu vật hắn chân chân chính chính có được, chỉ có Hạo Nhiên.

“Hạo Nhiên.” Ngọc Cẩm khẽ gọi.

Hạo Nhiên nhìn Ngọc Cẩm, do dự, nhìn gương mặt mong đợi của Tái đại nương, khẽ gọi, “Phụ thân!”

“Ái!” Ngọc Cẩm vội vàng lên tiếng, kích động, nghĩ muốn tiến lên trước ôm Hạo Nhiên một cái, nhi tử của hắn, lại không dám động.

Hắn biết, Hạo Nhiên kêu hắn, hoàn toàn là dựa vào mặt mũi của nương hắn (Hạo Nhiên), không hy vọng nương hắn không vui, cho nên có hơi không dám.

Tái đại nương lại không nghĩ nhiều như vậy, vào giờ này khắc này, toàn bộ trong đầu đều là Hạo Nhiên trở lại, còn sống trở lại, tràn đầy vui sướng, chuyện gì cũng không muốn nghĩ, cũng không dám suy nghĩ.

Dù cho gương mặt của Hạo Nhiên thay đổi, trở nên anh tuấn hơn trước kia, đẹp mắt hơn trước kia, nàng không quan tâm, nàng chỉ quan tâm, nhi tử của nàng trở lại.

Tùy Duyên mang theo Bất Hối, Chiêu Đệ đi Đồng thành, đến chỗ một sư phó thiếu thừa may vá đặc biệt sống động, hi vọng nàng có thể thu nhận hai đứa bé làm đồ đệ, tất nhiên cũng nguyện ý bỏ ra số tiền lớn mời nàng tới nhà dạy mấy đứa bé.

Nhưng mà mang hai đứa bé đến, lại không gặp được người, nghe người trong nhà nàng nói, đã đi đến tiểu trấn thăm phụ thân nương rồi, qua mấy ngày mới có thể trở về.

Tùy Duyên liền dẫn hai đứa bé đi đến cửa tiệm vải vóc, mua vải vóc cần để may xiêm áo cho người trong nhà, mua hết hơn mười lượng bạc, lại mua chút trái cây, trở lại Tùy ký, nhìn xe ngựa ở cửa, Tùy Duyên có chút bất ngờ.

Hiện tại cách giờ cơm tối còn một khoảng thời gian, là ai chứ?

Bất Hối chạy vào đại sảnh, “Nãi nãi.”

Lại thấy được bóng lưng của Hạo Nhiên, Bất Hối mừng rỡ kêu lên, “Hạo Nhiên thúc thúc!”

Hạo Nhiên quay đầu lại, nhìn Bất Hối nhếch miệng nở nụ cười.

Bất Hối lại giật mình tại chỗ, cười, mừng rỡ, từng chút từng chút từ từ biến mất trên mặt, nhanh chóng khóc lên.

“Bất Hối.”

Bất Hối liên tục không ngừng khê gọi Hạo Nhiên, xoay người liền chạy ra ngoài, bắt chập tất cả nhào vào trong ngực Tùy Duyên, nức nức nở nở khóc.

Bất Hối vẫn rất đề nén, vẫn biểu hiện thật ngoan, rất hiểu chuyện, từ sau khi Hạo Nhiên mất tích, không khóc qua một lần, dù là khi nào, cũng kiên cường làm cho người ta tin phục.

Nhưng hôm nay.

Trong lòng tràn đầy vui mừng, trong nháy mắt Hạo Nhiên quay đầu lại, càng lún càng sâu.

Trái tim nho nhỏ của nàng, cũng không chịu nổi nữa, ôm Tùy Duyên khóc.

Nàng hy vọng bao nhiêu, mỗi một lần, đến cửa Tùy ký, sẽ thấy Hạo Nhiên trở lại, nàng rất yêu thích một ánh mắt, một nụ cười tươi của Hạo Nhiên, đều giống như cho nàng sức mạnh vô hạn.

Để cho nàng có thể thoải mái, có thể cố gắng, có thể dũng cảm.

Vốn tưởng rằng, người đó chính là Hạo Nhiên thúc thúc, nhưng chỉ là bóng lưng giống nhau thôi.

Không phải là Hạo Nhiên thúc thúc của nàng.

Hạo Nhiên thúc thúc của nàng, có lẽ sẽ không về được nữa.

“Ô ô, nương, ô ô.”

Tùy Duyên cũng không nghĩ tới Bất Hối sẽ khóc, còn khóc đau lòng như vậy, khổ sở như vậy.

Nhìn vào trong đại sảnh, nam tử kia.

Tùy Duyên nghĩ, trước kia Hạo Nhiên hẳn đã dịch dung, vào giờ phút này, mới chân chân chính chính là hắn.

Cần phải nói với Bất Hối như thế nào, người này, có lẽ chính là phụ thân của con?

Những lời này, nàng không dám nói với Tái đại nương, cũng không còn dám nói với Bất Hối.

Hạo Nhiên từng bước từng bước đi về phía Tùy Duyên và Bất Hối, cực kỳ cố gắng cười, “A Duyên, Bất Hối, ta đã trở về!”

Mặc dù dung mạo thay đổi, nhưng mà, hấn chân chân chính chính sống trở về.

Về sau không bao giờ đi nữa, không bao giờ đi nữa.

Những chuyện cũ trước đây, hẳn không bao giờ đi quản nữa, về sau chỉ muốn cùng người nhà, an an ổn ổn sinh sống.

Bất Hối khó hiểu, nhìn nhìn Hạo Nhiên, nhìn nhìn Tùy Duyên, Tùy Duyên nở nụ cười, “Bất Hối, hắn chính là Hạo Nhiên thúc thúc của con!”

“Nhưng?” Dáng vẻ không giống như vậy mà.

Tùy Duyên cười, “Bất Hối, con tin tưởng nương, hắn chính là Hạo Nhiên thúc thúc của con, không tin, con đi hỏi nãi nãi, nãi nãi nhất định có thể nói cho con biết đáp án con cần!”

Bất Hối gật đầu, đi tới bên cạnh Tái đại nương, “Nãi nãi.”

“Bất Hối à, hẳn thật sự là Hạo Nhiên thúc thúc của con, trước kia, chúng ta vì tránh kẻ thù, Hạo Nhiên thúc thúc của con dịch dung đi, hôm nay kẻ thù đã không còn đuổi giết chúng ta, cho nên.”

“Là bởi vì bị thương, làm mất mặt nạ da người!” Hạo Nhiên nói thật.

Nếu như mất nạ da người vẫn còn, hẳn nhất định có thể nhớ tới lúc trước.

Đáng tiếc mặt nạ da người không còn.

Bất Hối chột hiểu.

Đi tới bên cạnh Hạo Nhiên, lấy dũng khí đi đến kéo tay Hạo Nhiên, nhìn kỹ vết thương trong lòng bàn tay hắn, đột nhiên nở nụ cười, “Thật sự là Hạo Nhiên thúc thúc!”

Hạo Nhiên thúc thúc trở lại.

Bất Hối vui vẻ, ôm chặt lấy Hạo Nhiên.

Hạo Nhiên cũng ôm chặt lấy Bất Hối.

Áo bông tri kỷ của hắn.

Hạo Nhiên trở lại, là chuyện vui vẻ, thức ăn buổi tối thật sự phong phú, Tùy Duyên tự mình xuống bếp, Hạo Nhiên đứng ở cửa phòng bếp, nghiêng đầu nhìn Tùy Duyên.

Cười giống như trước đây, gương mặt không giống, nhưng cảm giác vẫn như nhau.

Tùy Duyên ngoái đầu nhìn lại, cùng Hạo Nhiên bốn mắt nhìn nhau, lại vội cúi đầu, hơi đỏ mặt.

Tùy Duyên nghĩ, nàng thật sự thích Hạo Nhiên.

Nếu như càng sâu một chút, nàng đã yêu nam nhân nhiệt tình, thiện tâm, có trách nhiệm này.

Ba cái bàn hợp lại thành một, một bàn thức ăn, hơn mười người, gần hai mươi người ngồi một bàn, Hạo Nhiên bung ly rượu lên, “Thật xin lỗi mọi người, ta về trễ, tự phạt một ly!”

Hạo Nhiên nói xong, uống một hơi cạn sạch.

Tùy Duyên vội rót rượu cho Hạo Nhiên, Hạo Nhiên bung ly rượu lên, nhìn Tái đại nương, “Nương, ta khiến cho người lo lắng, về sau sẽ không bao giờ chạy ra ngoài như vậy nữa!”

Tái đại nương gật đầu, “Được, tốt!”

Nương con hai người uống rượu, Hạo Nhiên lại nhìn Tùy Duyên, “A Duyên, ta cũng kính người một ly, những ngày qua, cảm ơn người chăm sóc nương ta!”

“Hạo Nhiên ca.”

“A Duyên, ta có rất nhiều rất nhiều lời muốn nói với người, nhưng mà, ta không biết bắt đầu nói từ chỗ nào, chỉ có một câu, người cảm thấy con người Hạo Nhiên ta như thế nào, người nguyện ý gả cho ta không?”

Hạo Nhiên nói nghiêm túc, mọi người cười đến híp cả mắt.

Tùy Duyên rỏ mắt xuống.

Làm gì có người như thế.

Câu hôn ở trước mặt nhiều người như vậy.

Nhưng vẫn khề gật đầu.

“Được, được, hôm nay chuyện vui nhân đôi!” Tái đại nương nói xong, tự mình đến rót rượu cho Tùy Duyên, Hạo Nhiên, “Hạo Nhiên, A Duyên, ta mời các người một ly, A Duyên người yên tâm, hẳn thật sự là Hạo Nhiên, không phải giả, về sau hắn cũng không quản người làm gì, người thích làm ăn cũng được, thích ngốc ở trong nhà cũng được, hẳn đều theo người, chúng ta đều tùy người!”

“Đại nương.” Tùy Duyên khề gọi.

Tái đại nương gật đầu, “Đứa bé ngoan, những ngày qua, khổ cho ngươi!”

Tùy Duyên muốn nói, không khổ, không khổ chút nào.

Nhưng lại không nói nên lời, một ngụm uống hết ly rượu.

“Dùng bữa, dùng bữa!”

Sau khi ăn xong, chuyện rửa chén, khẳng định không cần đến Tùy Duyên, Quý thị sớm để cho Tùy Duyên đi tìm Hạo Nhiên, tâm sự với Hạo Nhiên.

Tùy Duyên đỏ mặt, quay đầu lại thấy Hạo Nhiên đứng ở chỗ rẽ, ánh mắt sáng rực nhìn nàng.

Tùy Duyên đi về phía Hạo Nhiên, “Hạo Nhiên ca!”

“Cả đời đều gọi ta như vậy, được không?”

Tùy Duyên gật đầu.

Hạo Nhiên cố lấy dũng khí, mới đi lên nắm tay Tùy Duyên, “Chúng ta ra ngoài đi dạo đi!”

“Được!”

Trên đường cái.

Thỉnh thoảng có người đi đường, tốp năm tốp ba, không nhiều lắm.

Giống như Hạo Nhiên, đất nữ tử đi trên đường, lại gần như không có.

“A Duyên!”

“Ừm!”

“Lần này ta đi kinh thành, phải đi làm một chuyện rất quan trọng, trong lòng ta cũng muốn, lần này đi, sau này liền không đi, nhưng không nghĩ, mọi chuyện trở nên nghiêm trọng như vậy!”

Tùy Duyên không nói, lặng lẽ nghe Hạo Nhiên nói.

“Chín năm trước, ta còn trẻ tuổi, hai mươi tuổi, niên thiếu khí thịnh, ta chỉ nghĩ, trở về một chuyến tranh cho nương ta, hi vọng nàng có thể danh chính ngôn thuận đi vào cái ngôi nhà kia, ta không cầu danh lợi, quyền thế, chỉ cầu tâm nguyện của nương ta đạt thành, cũng không nghĩ, trúng kế, trúng Hợp Hoan Tán, ở trong Tự Miếu, làm bản trong sạch của một cô nương!”

“Mấy năm nay, ta một mực tìm nàng, dùng đủ mọi quan hệ đi tìm, hy vọng có thể tìm được nàng, thú nàng về nhà, cả đời đối xử thật tốt với nàng, cho dù không yêu, ta cũng tuyệt đối sẽ không khiến nàng khó chịu, cũng sẽ chân tâm thật ý đối với nàng, chúng ta sẽ có nhi nữ (nhi tử + nữ nhi) của mình, sẽ có gia đình thuộc về chúng ta!”

“Cho nên mấy năm nay, chàng mới không chịu thú thê sao?” Tùy Duyên hỏi.

“Ừ, ta không có thú, ta không thích, có một ngày, ta tìm được người rồi, lại chỉ có thể uất ức nàng làm thiếp, Hạo Nhiên ta đội trời đạp đất, không thể làm loại chuyện này!”

Tùy Duyên liền cười, nghiêng đầu dựa vào trên người Hạo Nhiên, “Hạo Nhiên ca, chàng có nghĩ tới hay không, thật ra thì nàng đã tới tìm chàng?”

“Làm sao có thể?”

Tùy Duyên cười, “Hạo Nhiên ca, sâu xa bên trong, các ngươi là có duyên phận, có lẽ nàng từng trách chàng, từng hận chàng, nhưng mà trời xui đất khiến, các ngươi bỏ lỡ, bây giờ nàng tới tìm chàng, chàng sẽ tin tưởng, tất cả, chỉ là ngoài ý muốn, chỉ là duyên phận sao?”

Hạo Nhiên chợt hiểu ra gì đó, nhìn Tùy Duyên, “A Duyên?”

“Hạo Nhiên ca, trên người nàng có dấu vết gì sao?”

Hạo Nhiên cực kỳ cẩn thận nghĩ nghĩ, “Ta nhớ rõ, ta hung hăng cắn nàng một cái, hẳn là trên bả vai?”

“Bả vai nào?”

Hạo Nhiên cực kỳ cố gắng nghĩ, “Hẳn là ở bên trái.”

Tùy Duyên chợt ôm lấy Hạo Nhiên, “Hạo Nhiên ca, chúng ta thành thân đi, chúng ta thành thân đi!”

“Ta có phu thân rồi, ta có phu thân rồi!”

Bất Hối đi tìm Hạo Nhiên, xa xa, nhìn Hạo Nhiên, mặt đỏ hồng, gất gao cắn cắn môi, lại không mở miệng được.

“Con không mở miệng được!”

Hạo Nhiên thương tiếc xoa xoa đầu của Bất Hối, “Còn nhiều thời gian, không cần nhất thời vội vã, Bất Hối là một cô nương tốt hiểu chuyện khiến người khác yêu thương, cho dù là Hạo Nhiên thúc thúc, hay là phụ thân đều vô cùng thích Bất Hối!”

Bất Hối cười, ôm lấy Hạo Nhiên.

“Con sẽ cố gắng, con nhất định sẽ cố gắng!”

Hạo Nhiên trở lại, cũng bắt đầu chuẩn bị hôn sự với Tùy Duyên.

Hạo Nhiên bán Túc Tiên lâu ra ngoài, bán toàn bộ, tiền tài cũng lấy ra phân chia cho thủ hạ, để cho bọn họ cầm tiền của đi lấy vợ sinh con.

Trên cơ bản giá y của Tùy Duyên cũng do Bất Hối, Chiêu Đệ giúp đỡ thêu, Tùy Duyên nghĩ, cả đời này có mấy nữ nhân, được nữ nhi giúp đỡ thêu xiêm áo cưới.

Sợ là rất ít, phi thường ít đi.

Giá y đỏ thẫm, mấy đứa bé thêu không phải rất tốt, nhưng Tùy Duyên rất yêu thích, vô cùng thích.

Mua xiêm y tân lang cho Hạo Nhiên.

Về phần sinh lễ, Tùy Duyên thật sự không nghĩ tới, Hạo Nhiên lấy toàn bộ bạc những năm qua kiếm được ra, làm sinh lễ cho nàng.

“Có phải quá nhiều hay không?”

“Làm sao có thể, ta còn cảm thấy không thể thuận lợi vui vẻ thú thê từ nàng, uất ức nàng rồi!”

“Đơn giản chút đi, nhưng mà những bằng hữu của chàng, chàng phải mời, mời toàn bộ đó!”

“Được!”

Ngày sáu tháng sáu.

Là một ngày hoàng đạo, Tùy Duyên và Hạo Nhiên thành thân.

Tùy Duyên từ phòng cũ đến Tùy ký mới, Tùy Duyên cho rằng người tới không nhiều lắm, vốn nghĩ không quá nhiều người, nhưng mà nghe Bất Hối nói, một lần bày 100 bàn, đã bày mười lần.

Một bàn ngồi tám người, tính tính toán toán cũng có hơn tám ngàn người.

Hạo Nhiên có nhiều bằng hữu như vậy sao?

Bởi vì Tùy Duyên mang theo đứa bé xuất giá, phải bái đường sau giờ Ngọ, ba tầng trong, ba tầng ngoài, đều chờ đợi xem bái đường.

Tái đại nương, Ngọc Cẩm ngồi ở chủ vị.

Hạo Nhiên nắm tay Tùy Duyên, từng bước từng bước đi tới, Thái đại nương không nhịn được đỏ hốc mắt.

Nàng không ghét bỏ Tùy Duyên, không ghét bỏ chút nào, ngược lại, nàng đặc biệt thích Tùy Duyên, vô cùng thích.

Nhìn thế nào, cũng thấy hài lòng, nhìn thế nào, cũng thấy yêu thích.

“Nhất Bái Thiên Địa!”

Hạo Nhiên, Tùy Duyên bái thiên địa.

“Nhị Bái Cao Đường!”

Hai người quỳ gối trước mặt Thái đại nương, Ngọc Cẩm.

“Được, được, đứa bé ngoan, tốt!” Thái đại nương kích động.

Mấy năm nay nhi tử, tâm tâm niệm niệm cô nương kia, không chịu thành thân, nàng gấp lắm, bây giờ tốt rồi, cuối cùng cũng thành thân.

Còn cưới được một người tức phụ tốt như vậy.

Tồn nữ cũng tám tuổi rồi.

Thật tốt, thật tốt.

“Phu Thê Giao Bái!”

Giờ khắc này, Hạo Nhiên biết, về sau mình có gia có thất, phải bắt đầu gánh vác trách nhiệm trọng phụ.

Làm một trọng phụ tốt, đối xử tốt với thê tử cả đời.

Tùy Duyên cũng biết, nàng xuất giá rồi.

Ở thế kỷ hai mươi mốt, không dám nghĩ đến chuyện này, ở chỗ này, thành hiện thực rồi.

“Đưa vào động phòng!”

“Đi, đi, đi nào động phòng!”

Trong hỉ phòng.

Các bằng hữu của Hạo Nhiên, đường xa mà đến, từng người một cười, náo, nói chuyện trải qua cùng Hạo Nhiên, nói Hạo Nhiên tốt.

Nói, về sau muốn qua lại nhiều hơn, nói bọn họ sẽ không quên đại ân đại đức của Hạo Nhiên.

Nói xong, muốn Hạo Nhiên có chuyện nhất định phải mở miệng.

Hạo Nhiên cười gật đầu, đáp tạ từng người.

“Được, được, nhất định, nhất định!”

Rất nhiều người không thể ở lại ăn cơm tối, trong nhà có việc, phải chạy về, lại nhất định phải tự mình nói một tiếng với Hạo Nhiên.

Rất nhiều người, Hạo Nhiên đã quên mất bọn họ là ai, nhưng bọn họ nhớ kỹ từng ly từng tý chuyện đã từng xảy ra.

Không khỏi nói rõ, Hạo Nhiên là một nam nhi tốt.

Người tốt.

Tùy Duyên ở trong phòng, nở nụ cười.

Còn nhớ rõ, ban đầu Hạo Nhiên, bộ dạng lưu manh, lại có rất nhiều tiểu đệ, bọn họ rất tin phục hắn.

Nguyên ý vì hắn vào nơi nước sôi lửa bỏng.

Hôm nay, bọn họ thành thân.

Đêm, yên tĩnh.

Hạo Nhiên tiễn bước người cuối cùng, mới lê tấm thân mệt mỏi trở về phòng. Bất Hối bụng trà sâm, do dự hồi lâu, mới lên trước, “Phụ thân, người uống chút trà sâm đi!”

Hạo Nhiên nghe vậy sững sờ, nở nụ cười, “Bé ngoan, đi ngủ đi!”

“Ân!”

Bất Hối cười, xoay người bỏ chạy.

Khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hồng.

Chỗ rẽ, năm tỷ muội Quý gia chờ Bất Hối, từng người một khen ngợi Bất Hối.

Bất Hối cười.

Thì ra, cảm giác có phụ thân lại tốt như vậy.

Bất Hối lại đi xem Tái đại nương.

Tái đại nương cũng không ngủ, thấy Bất Hối tới, mừng rỡ, “Làm sao con lại tới đây hả?”

“Muốn trò chuyện với nãi nãi!”

“Tới, ngồi bên cạnh nãi nãi!”

Bất Hối gật đầu, ngoan ngoãn ngồi ở bên cạnh Tái đại nương, dựa vào trong ngực Tái đại nương.

Tái đại nương cười, “Buổi tối ngủ cùng nãi nãi đi!”

“Dạ!”

Tái đại nương và Ngọc Cẩm tách ra ngủ, lúc còn trẻ không để ý chút nào, bây giờ già rồi, ngược lại để ý chuyện phân chia này.

Tái đại nương hi vọng Ngọc Cẩm cho mình một danh phận, không phải quyền cao chức trọng, nhưng, nhất định phải thành thật nghiêm túc.

Không phải thiệp, nàng không làm thiệp.

Hai bà tôn hai đầu kê đầu, nói những lời thân mật, thỉnh thoảng truyền ra tiếng cười vui vẻ của Tái đại nương, Bất Hối cúi đầu cười.

“Nãi nãi, người nói, khi nào thì nương cho Bất Hối thêm người đệ đệ?”

“Thế nào, Bất Hối thích đệ đệ?”

“Ừ, thích đệ đệ, cũng thích muội muội!”

Trong lòng Tái đại nương ảm áp, “Sẽ có, đệ đệ muội muội đều sẽ có!”

Hi phòng.

Hạo Nhiên đi vào phòng, vén khăn voan lên, khăn voan rơi xuống, Tùy Duyên dịu dàng cười.

Hạo Nhiên chưa bao giờ cảm thấy, Tùy Duyên đẹp giống như giờ phút này, đẹp đến rung động lòng người, mỹ đức mê hoặc lòng người.

“A Duyên!”

“Ừm!”

“Là mơ sao?”

Tùy Duyên lắc đầu, “Không phải là mơ, chúng ta thành thân!”

Hạo Nhiên liền cười, ngồi ở bên cạnh Tùy Duyên, nắm tay Tùy Duyên thật chặt, “Còn nhớ rõ một khắc kia khi bị thương, đầu óc ta, tất cả đều là, ta muốn sống, ta nhất định phải sống, tỉnh lại, ta nhớ được rất nhiều thứ, lại chỉ quên mất nàng, quên mất nương, quên mất Bất Hối, quên mất thứ quan trọng nhất của ta!”

“Còn nhớ rõ một lần kia, nàng mừng rỡ kêu ta Hạo Nhiên ca, ta không chán ghét chút nào, sau đó, nàng phát hiện nàng nhận lầm người, xoay người đi, ta theo nàng mấy con phố!”

Tùy Duyên cười.

Hạo Nhiên lấy ra một vòng tay hoa lệ, “Ban đầu lúc mua cho Bất Hối, mua cùng nhau, nhưng mà ta vẫn không dám tặng cho nàng, sau đó ta bị thương, mỗi một lần nhìn thấy chiếc vòng tay này, ta liền suy nghĩ, nhất định là tặng cho cô nương ta yêu thích!”

Tùy Duyên vẫn cười.

Hạo Nhiên giúp Tùy Duyên đeo lên, “Rất đẹp mắt!”

“Thật sự rất đẹp mắt!”

“Thật ra thì, lúc ở Phục Hi thành, đêm đó ta lặng lẽ lên vào nhà nàng, nàng phát hiện ta, cho là tiểu tặc, còn đâm ta bị thương... lúc ấy ta từng hoài nghi nàng!”

Điểm này ngược lại Tùy Duyên không ngờ.

“Đêm hôm đó là chàng?”

Hạo Nhiên gật đầu.

“Sớm biết là chàng, nên hung hăng đâm chàng mấy cái!”

Hạo Nhiên không ngừng cười ha ha ha, “Sắc trời không còn sớm, nương tử, chúng ta ngủ đi!”

“Vâng!”

Cả đêm kích tình.

Cả đêm triền miên.

Buổi sáng, Tùy Duyên không dậy nổi, dù sao lăn qua lăn lại cả đêm.

Tái đại nương vui mừng, nàng chỉ hy vọng, Tùy Duyên Hạo Nhiên ngày ngày dậy trễ, bộ dạng kia, nàng có thể sớm ngày ôm hôn từ.

Quý thị tới gọi Tái đại nương đi ăn điểm tâm, “Đại nương, làm xong điểm tâm, có muốn ta đi gọi A Duyên hay không?”

“Không đi, không cần đi, để cho bọn họ ngủ, ngủ thêm một lát!”

Quý thị liền nở nụ cười, “Đều nói buổi sáng tân nương tử phải kính trà cho công công bà bà, nhưng.”

“Ta không quan tâm những chuyện này, ta quan tâm chính là phu thê bọn hắn có thể ân ái, ở chung hòa thuận, nếu có thể sớm sinh hạ hài tử, vậy thì càng tốt!”

“Đại nương, người hy vọng là nhi tử hay là nữ nhi?”

“Đều tốt, đều là tôn nhi của ta, nam hài nữ hài ta đều thương yêu như nhau!”

Quý thị cảm động, “Đại nương thật là tốt!”

Không giống bà bà của nàng, vẫn muốn nàng sinh thứ lỗ vốn.

Quý thị nhớ lại, vuốt bụng của mình.

Hi vọng mình cũng có thể sinh một nam hài.

Bây giờ cuộc sống dễ chịu, về sau nhất định dạy hắn thật tốt.

Lúc ăn cơm trưa, Hạo Nhiên và Tùy Duyên mới tỉnh lại, sau khi rửa mặt chải đầu mới kính trà cho Tái đại nương.

“Nương, uống trà!”

Tái đại nương nhận lấy cái ly, nhẹ nhàng nhấp miếng, “A Duyên à, về sau cùng Hạo Nhiên sống thật tốt, nương vẫn nói câu kia, tùy thời tùy khắc, nương đều đứng về phía người!”

“Cảm ơn nương!”

Lại kính trà cho Ngọc Cẩm, “Phụ thân, uống trà!”

“Được, tốt!”

Sau ngày cưới, thật sự ngọt ngào sướng sê.

Ân ái ái ái.

Quý thị phúc khí tốt, mang bầu.

Quý Khôi vui mừng muốn hóng, mấy đứa bé cũng rất vui mừng, Tái đại nương nhìn rất hâm mộ, thỉnh thoảng nhìn Tùy Duyên, hi vọng Tùy Duyên cũng mang thai.

Ngọc Hoàng gửi cho Hạo Nhiên phong thư, sau đó trở về kinh thành.

Ngọc Hoàng xin ý chỉ của Hoàng đế, hi vọng Hoàng thượng có thể hạ chỉ, ban thưởng Tái đại nương làm bình thê.

Hoàng đế tự nhiên đồng ý, để cho Ngọc Cẩm mang theo cả gia đình đi kinh thành, để cho mấy đứa bé vào gia phủ.

Ngọc Cẩm cân nhắc hết lần này đến lần khác, sợ là cái bẫy, định tự mình trở về, tìm hiểu rõ ràng rồi lại nói.

Ngọc Cẩm chân trước vừa đi, chân sau, Hoàng thái hậu liền phái người đến, đưa Tái đại nương bọn họ vào cung.

Hạo Nhiên cân nhắc một phen, mang theo Tùy Duyên, Bất Hối, Tái đại nương vào kinh.

Hoàng thái hậu nhìn Hạo Nhiên, nhìn Tái đại nương, nhìn Tùy Duyên, nhìn Bất Hối.

Không thể nói thích, nhưng ít nhiều không có làm khó, chuyện bình thê của Tái đại nương, cũng coi như là đồng ý rồi.

Còn về chuyện tước vị của Hạo Nhiên, Hạo Nhiên cự tuyệt bất kỳ sắc phong nào của Hoàng đế.

“Người đưa nhỏ này, tại sao lại vậy?”

“Chuyện gì ta cũng không để ý, chỉ cần nương ta vui vẻ hạnh phúc, về phần tước vị gì đó, ta không muốn!”

“Thật không muốn?” Hoàng đế nghe thấy.

Hạo Nhiên gật đầu.

Hoàng đế bật cười, “Dù sao cũng không giống nhau, không cần thì không cần đi, sau này có tính toán gì?”

“Nương ta ở đâu, ta liền ở đó, nếu như nương ta đi rồi, chờ bọn nhỏ đều lớn, ta tính toán mang theo thê tử vân du tứ xứ!”

Kế hoạch tốt đẹp bao nhiêu.

“Phụ thân nương ở đây, không đi xa, là một người trọng tình trọng nghĩa!”

Hoàng đế vẫn phong tước ban thưởng xuống, phong Trọng Nghĩa vương, trong nháy mắt thân phận của Tùy Duyên nước lên thì thuyền lên, nhưng Tùy Duyên trừ Tần Uyển Du, ai cũng không thích.

Những người đó, quá giả dối.

Cuối cùng lại mở một Tùy ký ở kinh thành, bán nhiều loại thức ăn, Tùy Duyên nằm mơ cũng không nghĩ đến, ngược lại Hoàng đế thành khách quen của Tùy ký, Thái hậu cũng tới chen một chân.

Quý thị gửi thư đến kinh thành, nói nàng vẫn sinh ra nữ nhi, trong lòng Quý thị nói, nhất định phải sinh nhi tử, phải sinh nhi tử.

Tùy Duyên hồi âm, bảo Quý thị cố gắng, nhất định phải sinh nhi tử.

Vào mùa đông, Tùy Duyên mang thai.

Tái đại nương vui mừng, Cẩm Thân vương cũng vui mừng, Hạo Nhiên càng thêm vui mừng.

Tháng mười năm sau, Tùy Duyên sinh một nhi tử, gọi là Ngọc Hằng.

Lấy ý vĩnh hằng.

Tái đại nương nhìn tôn tử mập mạp, mừng đến mặt mày hớn hở.

Cả gia đình cũng không ở trong Phủ Cẩm Thân vương, mà mua trạch viện bên ngoài, lại cắt đứt quan hệ với Ngọc Hoàng bọn họ, gặp mặt cũng chỉ thân nhiên gật đầu.

Nhưng không ngờ Ngọc Hoàng đến tìm Cẩm Thân vương, nói nương hần sắp không qua khỏi, hi vọng Cẩm Thân vương đi xem, tiễn nàng đoạn đường cuối cùng.

Cẩm Thân vương đi, nhìn nữ nhân đã từng không ai bì nổi, hôm nay thân hình khô gầy, diềm đạm đáng thương, nắm lấy tay nàng, “Lai Thế, đừng gấp gờ ta... ta không phải là một nam nhân tốt, trừ tổn thương người, chính là tổn thương người!”

Cẩm Thân vương phi cười, “Vương gia, nếu như người sớm hiểu đạo lý này mấy năm, đối xử tốt với ta một chút, ta cũng sẽ không thay đổi thành xấu xa như vậy, xấu xa như vậy, thật xin lỗi, thật xin lỗi!”

“Đừng nói nữa... Đều đã qua!”

Cẩm Thân vương phi đi, an táng long trọng.

Cẩm Thân vương đối với Ngọc Hoàng cũng tốt, không phải là trách cứ, quan tâm nhiều hơn, Ngọc Hoàng rất thỏa mãn.

Ít nhất, phụ thân hần bắt đầu quan tâm, coi trọng hần.

Lúc Bát Hối mười hai tuổi, Ngọc Hằng hai tuổi, Tùy Duyên lại sinh ra một đôi nam hài, đại thọ 60 của Hoàng đế, cả nước chúc mừng.

Tùy Duyên nhìn pháo hoa đầy trời, Hạo Nhiên đi tới bên cạnh Tùy Duyên.

Nắm tay Tùy Duyên, nhìn pháo hoa đầy trời.

Hạnh phúc nồng đậm

--- -----oOo-----

Hoàn.

Bạn đang đọc truyện *Cách Phát Tài Của Thương Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.